KATIE FFORDE - Flora választása

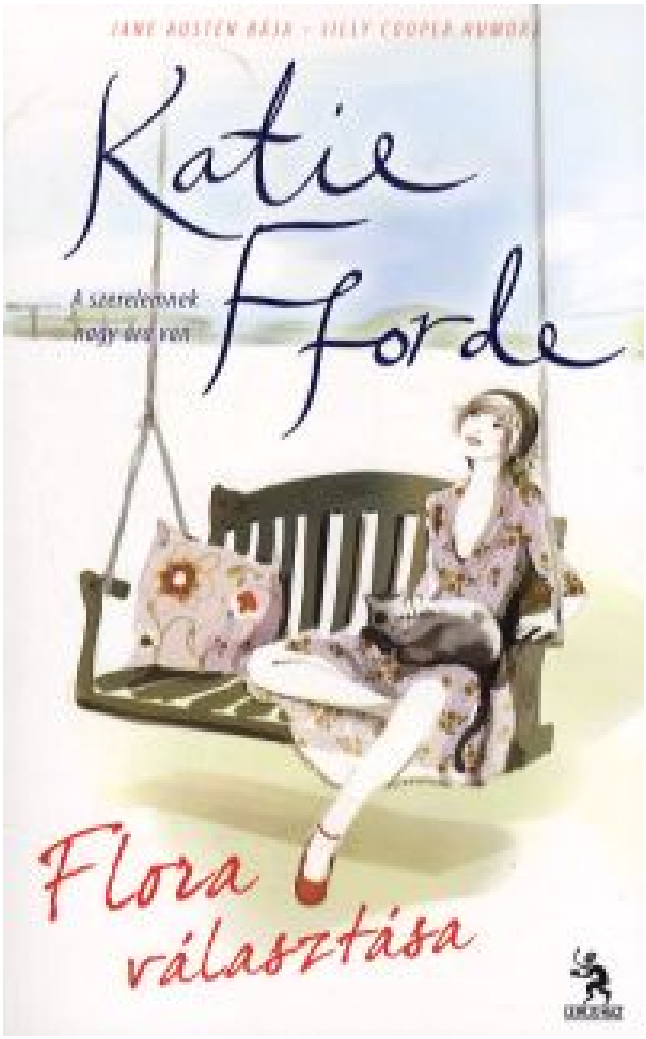

Flora Stanza hátrahagyva eddigi pörgő londoni életét vidékre tart, hogy átvegye a családi vállalkozást, egy régiségkereskedést. Eddigi tudását az antikvitásokról kizárólag napi tv műsorokból szedte össze, de a hiányzó ismereteket nagy lelkesedéssel pótolja. Flora elbizonytalanodik, amikor nem részesül az elvárt meleg fogadtatásban. Udvariatlan unokatestvére Charles és jegyese Annabelle elszántan küzdenek azért, hogy hazaküldjék Florat és kivásárolják a részét az üzletből. Az ajánlat igen kecsegtető és könnyű megoldás lenne a tapasztalatlan lánynak egészen addig, amíg egy különös jel nem készteti maradásra. Egy vemhes macskával magára hagyva nincs más választása, mint maradni

és egyedül megbirkózni az elhagyatott vidéki házzal, kilométerekre a szomszédoktól és a trendi borbártól. A végzetesen jóképű agglegény Henry és a természetbarát William, titkos bérlője mellett Flora hamarosan rájön, hogy a vidéki élet nem is olyan unalmas és lassan felvirágoztatja az omladozó vállalkozást.

1. fejezet

Amikor Flora meghallotta a nyávogást a lábánál heverő műanyag doboz irányából, aggodalmaskodva nézett oda. Lehet, hogy Imeldának már meg is vannak a kiscicái? Vagy egyszerűen csak kikéri magának, hogy ilyen meleg nyári napon be legyen zárva egy szállítóketrecbe?

– Csak ne most, édesem, kérlek! – könyörgött, a fogai között szűrve a levegőt. – Bírd ki, míg lebonyolítom ezt a találkozót. Aztán keresünk neked egy kellemes szállást, ahol szeretik a macskákat.

Miután konstatálta, hogy esdeklése süket fülekre talált, felkapta a nyávogó Imeldát, aztán átvetette a vállán a kézitáskáját, a karjára akasztotta az utazótáskát és elindult felfelé a lépcsőn. Kissé bánta, hogy az új cipőjében jött. Igazán cuki darab volt, a lábujjak között selyem bazsarózsával, de mivel eddig még nem hordta, istentelenül törte a lábát. S mert nem arról volt híres, hogy a csinos megjelenést felcserélje a kényelemmel, tudomást sem vett a kezdődő vízhólyagról, hanem becsöngetett. Mikor meglátta a családnevét a réztáblán a csengő fölött, jólesőn megborzongott. A családi vállalkozás! És most ő is betársul.

Egy magas, csupa matrózkékbe öltözött nő nyitott ajtót. Kicsit idősebb volt Floránál, és olyan „csak semmi bolondság” aurája volt, amiről Florának rögtön a cserkészlányok jutottak az eszébe. Lehet, hogy az én cipőm nem igazán alkalomhoz illő, de akkor már ez a sötét szín sem, ekkora hőségben, gondolta magában Flora, hogy önbizalmát visszanyerje. Más körülmények között erős késztetést érzett volna, hogy ráeressze Trinnyt és Susannah-t[{1}] erre a nőre.

– Szervusz! – mondta a nő üzleties mosollyal az arcán. – Te vagy Flora, ugye? Gyere be! Már nagyon vártunk! Különösen Charles.

Flora is elmosolyodott.

– Remélem, nem bánjátok, de magammal hoztam a macskámat. Nem hagyhatom a kocsiban ebben a hőségben. És ezt leszámítva ráadásul még vemhes is.

A nő összevonta a szemöldökét, amikor lenézett a ketrecre.

– Ó, nem, egy kis időre biztosan nem okoz gondot. Bár én igazából rémesen allergiás vagyok rá.

– Jesszus! Hát, kint is hagyhatom… – Flora az ajkába harapott, mintegy jelezve, hogy igazából sehol máshol nem hagyhatja Imeldát, csak a lába mellett. – De bármelyik pillanatban megellhet.

– Akkor jobb lesz, ha bejöttök – mondta a nő, és üzleti stílusa máris eltünedezőben volt. –

Erre. – Azzal benyitott egy szobába, amelyet csaknem teljes egészében elfoglalt egy asztal, körötte jó pár üres szék.

A szobában ülő egyetlen ember, egy magas, konvencionálisan jóképű férfi, aki sötét színű öltönyt és meglehetősen régimódi nyakkendőt viselt, felállt a székéről. Ez nyilvánvalóan Charles, az unokabátyja, a tizenötmilliomodik ágon.

Nem valami biztató. Flora mindig is a bájaira hagyatkozott, hogy megkönnyítse előrejutását az élet kanyargós útjain, és közben megtanulta felismerni azokat, akiknél ez nem működik. Nos, Charles ennek klasszikus példája volt, ez rögtön látszott rajta: nem szerette az olyan nőket, akik trendi cipőben járnak, vállpántos ruhát hordanak, és vicces ékszereket aggatnak magukra. Szerette viszont a józan lányokat, akik a vezetéshez speciális cipőt vesznek fel, vagy sima, félmagas sarkú, bőr körömcipőben járnak. A jó ízlésről az egysoros igazgyöngy nyaklánc és az ahhoz illő fülbevaló jutott az eszébe, esetleg egy karperec, különleges alkalmakra.

Mikor a nő, aki bekísérte (és aki amúgy az illendő öltözködés mintapéldája volt), megérintette Charles karját, és azt mondta neki: „Drágám, ez Flora”, Florát egyáltalán nem lepte meg, hogy a bal kezén zafír és gyémánt jegygyűrűt visel. Tökéletes vidéki pár alkottak.

– Flora! – mondta Charles, és Flora felé nyújtotta a kezét. – Milyen pompás, hogy annyi év után végre találkozunk! – De a hangjában nyoma sem volt az elégedettségnek.

– Hmm! – Flora megszorította Charles kezét, mosolygott egyet és biccentett; ő sem volt valami elégedett. Teljesen átrendezte az életét azért, hogy beszállhasson a családi vállalkozásba, mint most kiderült, egy tökéletesen alaptalan feltételezésre építve. Látszott ugyanis, hogy Charles és az ő derék, konvencio-nálisan öltözködő menyasszonya nem igazán akarják őt, nem is fogadnák szívesen, ráadásul ez a vidéki kaland még szörnyen uncsivá is válhat. Viszont, ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát, maradnia kell, legalábbis addig, amíg londoni lakására kötött bérleti szerződés le nem jár. – Én is örülök, hogy találkoztunk. Nem is értem, miként lehet, hogy eddig még soha nem volt szerencsénk egymáshoz.

– Fiatalabb éveidnek nagy részét külföldön töltötted – jegyezte meg Charles diszkréten, mintha bizony Flora ezt elfelejtette volna.

– Azt hiszem, ez mindent megmagyaráz. Egy csomó családi esküvőről lemaradtam. – Aztán mosolyogva tette hozzá: – Bár a következőről nem hiszem, hogy lemaradnék.

– Ó, igen, hát nem mutatkoztatok be egymásnak? Ő Annabelle, Annabelle Stapleton, a menyasszonyom és lehetséges jövőbeli üzleti partnerem. – Charles mosolyából, bár az is riasztóan konvencionális volt, az legalább látszott, hogy szokott fogat mosni. Már ez is valami.

– Remek! – mondta Flora, és azt kívánta, bárcsak járt volna utána alaposabban ennek az egésznek, mielőtt azt mondja annak a kedves férfinak Londonban, hogy „persze, nyugodtan beköltözhet a lakásomba, legalább fél évig nem lesz rá szükségem”.

– Tényleg remek – felelte Charles. – Na, akkor üljünk le és beszéljük meg, mi legyen a részeddel a Stanza és Stanzában.

– Kér valaki egy pohár vizet? – vetette föl Annabelle.

– Ó, igen, kérek – vágta rá Flora. – És adhatnék belőle egy keveset Imeldának? A macskaketrecbe? Amúgy is meg kell vizsgálnom. – Flora elővette legcsábosabb mosolyát, hogy távoli unokatestvérét ezzel az utolsó, kétségbeesett próbálkozással maga mellé állítsa. – Nem hoztam volna ide, ha lett volna más lehetőségem, efelől biztosíthatlak.

– Nem probléma – mondta Charles udvariasan, elég jól, de nem kellőképpen leplezve türelmetlenségét. Aztán, amikor megérkezett a víz és a macskára is ránézett, azt mondta: – Mondd, Flora, és remélem, ezt nem veszed tolakodásnak, de mégis mennyire értesz te a régiségekhez és az aukcióhoz?

Flora még egyet kortyolt a vízből.

– Nos, ezeket a dolgokat úgy menet közben szedi fel az ember, nem?

– Tényleg? – kérdezett vissza Charles, akinek Flora meglátása szerint szokatlanul szürkéskék szeme szkeptikusan ráncolódó szemöldöke alatt olyan hatást keltett, mint az Északi-tenger télen.

– Tényleg. – Flora próbált valami idevágó mondatot kieszelni, amellyel bizonyíthatná, hogy jóval többet tud a dologról, mint amennyit az utóbbi időben a témáról összeszedett a mániákusságig fokozódó délutáni tévénézésből. A „gyerekjáték az egész" valahogy mégsem illett ide. – Természetesen – mondta fölényes modorban –, mivel fiatalságom nagy részét a szigetországtól távol, Európában töltöttem, nem igazán vagyok otthon az angol bútorokban.

– Pedig jó volna, ha abszolút *offé* lennél ezekkel a fantasztikus kerámiákkal kapcsolatban – mondta Annabelle. – Én csodálom a kerámiát.

Flora egy pillanatra elbizonytalanodott, mit is jelent pontosan az, hogy kerámia.

– Ja, a porcelánra meg hasonlókra gondolsz? Én is imádom őket. Tudod, gyűjtöm a teáskannákat, főleg a vicceseket.

Charles arcizmai megrándultak.

– Azt hiszem, jobb, ha továbblépünk.

– Persze, persze, lépjünk tovább – mondta gyorsan Flora. – Bár nem tudom, sikerül-e.

– Mi a fenéről beszélsz? – kérdezte erre Charles. – Nos… – És azzal előhúzott egy halom papirost. Nem olyan típus volt, aki lemaradna a papírmunkával, és ez nagyon is meglátszott rajta. Inkább olyan mindent dossziéba és ábécésorrendbe rendező

alkatnak látszott. Ez volt a könyörtelen igazság.

– Szóval – kezdte Charles –, a mi közös rokonunk, nagyapánk testvére kissé furán végrendelkezett.

– Igazán? – kérdezte Flora. – Én azt hittem, teljesen egyértelműen. Te annak idején negyvenkilenc százalékot örököltél az apád után, én pedig ötvenegyet kaptam, mikor Clodio bácsi meghalt. Ez éppoly világos, mint egy XVI. századi üvegablak. Bár elismerem, senki nem számított rá, hogy én fogom megörökölni – tette hozzá Flora, mintegy vigasztalásképpen.

– Ez igaz – ismerte el Charles, most már leplezetlen ingerültséggel a hangjában. – De mégis furcsa. Neked nagyobb rész van a birtokodban, mint nekem. Pedig te semmit nem értesz az üzlethez, én meg többé-kevésbé egész életemben ezt az aukciósházat vezettem.

– Oké, nyilvánvalóan nem akarok szélvészként végigsöpörni mindenen, óriási változásokat hozva! – Flora karjaival imitálta a hurrikánt, és közben azt is észrevette, hogy igazából azért nem ártana itt egy jókora söprögetés, különösen a padlón. – Meg akarom ismerni az üzletet, amelybe beszállok.

Charles és Annabelle kérdőn néztek egymásra.

– Ez nagyon biztató – mondta Charles óvatosan –, de nem igazán oldja meg a dolgot. Nem engedhetem, hogy nagyobb részed legyen, mint nekem. Nincs értelme, semmilyen szempontból.

A cica felnyávogott, talán azért, hogy kimutassa szolidaritását Charlesszal.

– Bocsánat, be kell kukkantanom ide, hátha arról van szó.

– Arról?

– Arról, hogy már tényleg elleni fog. Ez az első szülése, tudod, és a

macskakölykök úgy harminc perccel az első nyávogás után kezdenek világra jönni. Mindent elolvastam a témában.

Míg Flora a cicával foglalatoskodott, végiggondolta a helyzetét. Nyilvánvaló volt, hogy itt nem fogadják szívesen, Charles meg egyenesen rémes pasi, ami nagyon ciki, mivel Flora nem szokott utálni senkit. Lehet, hogy jobb, ha kidolgoz egy B tervet is. Nem valami kecsegtető perspektíva itt maradni valahol az isten háta mögött egy olyan párocskával, amelyik nem bírja őt elviselni.

– Ha te nem lennél itt, Imelda – suttogta hangtalanul –, már rég elhúztam volna innét.

– Mondd csak – kezdte Charles, mikor Flora újból felegyenesedett és hátradőlt a kényelmetlen székben –, mit remélsz attól, hogy ideutaztál? – A szürkéskék szempár áthatóan és hűvösen méregette, valóban olyan volt, mint az Északi-tenger. Flora úgy érezte, mintha állásinterjún ülne, de a pozícióhoz nem lenne meg a megfelelő képzettsége. És bizonyos szempontból ez is volt a helyzet. Meg kellett erőltetnie magát, hogy el ne feledkezzen róla, itt neki van nagyobb szava, nem Charlesnak.

Nagy levegőt vett, és nem hagyta, hogy Imelda panaszos nyávogása elvonja a figyelmét.

– Nem az üzleti életben nőttem fel, mint te, de mindig is tudtam róla. Nem vártam, hogy
örökölni fogok, mint ahogy ezt már említettem. Mindenkit letaglózott, mikor Niccolò meghalt abban az autóbalesetben, de még akkor sem gondolta volna senki, hogy Clodio bácsi… ismerted te őt egyáltalán? Nagyon kedves bácsi volt. Szóval, hogy rám hagyja az üzletrészt.

– Nem, nem ismertem.

– Teljesen összetörte a szívét, hogy Nicki meghalt, ez

nyilvánvaló.

– Szörnyű lehetett – mormolta Annabelle.

– De tényleg, a szüleim és én nagyon meg voltunk lepve, amikor hallottuk, hogyan végrendelkezett.

– Akkor feloldozlak a vád alól, miszerint te kényszerítetted ki belőle a halálos ágyán, hogy változtassa meg a végrendeletét – jegyezte meg Charles szárazon. – Ettől azonban a helyzet semmivel sem lett könnyebb. Elméletileg elképzelhető, hogy idejössz és mindent tönkreteszel.

Flora elmosolyodott.

– Igen, ez elképzelhető.

– Természetesen nem fogod megtenni – közölte Charles határozottan. – De azért sokkal jobb volna, ha máshogy tudnánk elrendezni a dolgokat.

– És mégis hogyan gondolod? – kérdezte Flora, érezve, hogy ezeknek már kész tervük van.

– Annabelle három százalékot megvenne a részedből, így nekem egy százalékkal több lenne, mint neked. Ami, ha azt vesszük, hogy én vagyok az idősebb üzlettárs, nagyon helyes és igazságos.

– Szóval Annabelle-nek volna három százaléka?

– Igen.

– Aztán összeházasodnátok, és ti egymást közt úgy osztoztok, ahogy akartok?

– Igen, de neked még mindig negyvennyolc százalékod maradna, ami szép kis summát hoz, ha nyereségesek vagyunk.

– De most nem vagytok azok, igaz? – Flora tulajdonképpen tudta, hogy az üzlet nem megy valami jól. Az apjával sokszor beszélgettek erről, de Charles annyira kimért és fölényes volt,

hogy Flora azt szerette volna, ha ő mondja ki.

– Nem, jelen pillanatban nem – ismerte el Charles –, de vannak fejlesztési terveink.

– Ó, nagyszerű! És most itt vagyok nektek én is! Nem tudok valami sokat az üzletről, ez nyilvánvaló, de majd beletanulok. És hát két koponya többet ér, mint egy… vagy netán mondjuk azt, hogy három koponya többet ér, mint kettő? – Ezzel Flora Annabelle-re nézett, aki láthatóan nem érezte valami jól magát.

Charles összeráncolta a szemöldökét.

– *Itt vagy* nekünk, Flora? Én azt hittem – és kérdőn Annabelle-re nézett –, hogy csak
látogatóba jöttél.

– Tulajdonképpen igen, de az a tervem, hogy hosszabb ideig itt maradok. Legalább hat hónapig, hogy lássam, mennyire bírom elviselni… vagyis megkedvelni a vidéki életet.

– Hat hónap! – kiáltott fel Annabelle. – De hol fogsz megszállni?

Flora halványan azt remélte, hogy valaki majd felajánl neki egy üres szobát, legalább pár napra. De mivel erre most vajmi kevés esély mutatkozott, azt mondta:

– Keresek majd valami panziót, ahol szeretik a macskákat.

– Flora, mielőtt még belemennénk abba, hol is fogsz aludni, és biztos vagyok benne, hogy mi is el tudunk helyezni egy rövid időre…

– De Charles! Nem! – szólt közbe Annabelle. – Szörnyen allergiás vagyok a macskákra. Biztosan elfelejtetted.

– Igen, bocsánat, tényleg elfelejtettem. – Charles arca egy pillanatra megvonaglott. – Mindenesetre, mindezt félretéve egy percre, azt hiszem, egészen világosan kell fogalmaznom: neked az égvilágon semmi keresnivalód nincs ebben az üzletben. Jobb

lenne nekünk, úgy értem, a Stanza és Stanza cégnek, és végső soron neked is, ha egyszerűen eladnád az üzletrészed három százalékát… – Imelda megint nyávogni kezdett. – Nyaralnál egy picikét, ha nagyon muszáj, aztán a macskáddal együtt visszamennél Londonba.

– Hát… szóval… – kezdte Flora, aki nem akarta elárulni, hogy pillanatnyilag hajléktalan.

– A szüleidnek még megvan az a szép kis lakásuk a Lancester Gate-en?

– Igen.

– És ott laksz?

– Amikor Londonban vagyok, igen. – És most nem vagyok Londonban, te beképzelt hólyag, és különben is kiadtam a lakást, kicsikét többért, mint amennyit én fizetek a szüleimnek érte, hogy ki tudjam fizetni a tartozásaimat, tette hozzá magában, mert ha megkínozták volna, akkor se árult volna el ebből semmit Charlesnak.

– Szóval vissza tudsz menni? – kérdezte Annabelle.

– Arra gondoltam, hogy leköltözöm ide. Átmenetileg, persze – mondta Flora. – Költségcsökkentés! – tette aztán hozzá könnyedén, miközben távolról sem volt valami rózsás a helyzet. – Ez most úgyis nagy divat!

– De ha eladnád nekem azt a három százalékot, rengeteg pénzed lenne. Kibérelhetnél egy másik lakást, rendezhetnéd a folyószámlahiteled – mondta Annabelle, akinek szintén kék volt a szeme, a hangjából pedig idegesítő türelem áradt.

A kis cafka, gondolta Flora, tudja, hogy pénzszűkében vagyok. Megérdemlik egymást Charlesszal.

– Nos, hogy úgy mondjam, az ajánlatotok csábítóan hangzik.

Természetesen meg kell
beszélnem az apámmal. Bár már elmúltam huszonegy éves, amint ez elég nyilvánvaló…

– Hát, annyira nem nyilvánvaló – mormogta Charles, és meg is kapta a homlokráncolást érte Annabelle-től.

– Az ilyen dolgokat általában vele beszélem meg. A szüleim most nincsenek vidéken, de szoktunk telefonon beszélni, és folyamatosan e-mailezünk.

– Nagyszerű – mondta Charles. – Biztos vagyok benne, hogy azt tanácsolja majd neked, fogadd el Annabelle ajánlatát.

– Lehetséges, főleg, ha tudja, mennyi is az pontosan – mondta Flora, és elmosolyodott. – Van az összegről valami elképzelésetek?

– Tízezer font – felelte Charles. – Ez jóval több, mint amennyit a három százalék ér, természetesen, de nagylelkűek akartunk lenni.

– Ez valóban nagylelkű ajánlat – mondta Flora, de közben fogalma sem volt, valóban nagylelkű-e vagy sem. – Nem bánjátok, ha átgondolom, ugye?

– Mennyi időre van szükséged? Elérni az apádat, megbeszélni vele, satöbbi? – kérdezte Charles.

– Egy kis kiruccanás a mosdóba egyelőre megteszi. – Florának nemcsak pisilnie kellett, de le akarta hűteni a csuklóját hideg vízzel, hogy kicsit tisztábban lásson. Meleg volt, ő pedig fáradt. Nem akarta, hogy ez az összeillő szemű *Vidéki élet*-párocska saját akarata ellenére belerángassa valamibe.

– Természetesen – mondta Annabelle. – Ne haragudj, már az elején fel kellett volna ajánlanom. Buta vagyok.

– Ugyan, nem tesz semmit – felelte Flora megbocsátón.

– Gyere velem! – mondta Annabelle.

– Szemmel tartanád addig a cicámat? – kérdezte Flora Charlestól megnyerő mosollyal, mivel tudta, hogy ezzel zavarba hozza.

Flora a félhomályos mosdóban megtörölte a kezét a tekerhető törülközőben. Szörnyűséges szappan, rossz fényviszonyok és ócska vécépapír, mind olyan dolog, amin változtatott volna, ha lehetőséget kap rá. És bár nagyon lelombozta a gondolat, hogy a vidéki élettel kapcsolatos tervei dugába dőltek, tízezer fontból ki tudná egyenlíteni minden tartozását, bankbetétet tudna nyitni, és még pár hétre való albérleti díjra is futná. Vagy kifizethetné a lakót a szülei lakásában.

Igazából fel kellett volna hogy villanyozzák ezek a lehetőségek, de amikor kilépett a női mosdóvá alakított folyosókanyarulatból, valahogy fásultnak és letörtnek érezte magát. Lehet, hogy a képességei nem kifejezetten aukciósházba valók, de képességei azért vannak.

Mielőtt visszakanyarodott volna a szélesebb folyosóra, egy barna áruházi kabátot viselő idősebb úr megállította.

– Bocsásson meg, maga Miss Stanza?

– Igen. – Az öregúrnak ezüstös haja és sima modora volt, de a hosszú kabát alól előbukkanó inge és nyakkendője meglehetősen viseltesnek tűnt.

– Geoffrey Whiteread vagyok. Ismertem az apja nagybátyját még évekkel ezelőttről. Én vagyok a tételbemutató.

Flora egy pillanatig erőltette az agyát.

– Az, aki az aukción feltartja a tárgyakat a magasba?

A férfi elmosolyodott.

– Igen, de azért ennél egy kicsit többről van szó. – Furcsán körbenézett, mintha tartana valamitől. – A dolgok kicsit bonyolulttá váltak. Szerettem volna beszélni magával.

Flora nem olyan típus volt, aki visszautasítja, ha kalamajkába akarják belerángatni, úgyhogy visszamosolygott a férfira, bár ez az egész kissé rémregénybe illőnek tűnt.

– Beszéljen nyugodtan! – A férfi kedvesen nézett rá, de egy kissé zavarban volt.

Ebben a pillanatban hallották, hogy kinyílik az iroda ajtaja, és mindketten megrezzentek. Most már tényleg rémregényszaga volt a dolognak.

– Így legalább szellőzik egy kicsit az iroda – hallották Charles hangját. Az öregúr a homlokát ráncolta.

– Itt semmiképpen nem beszélhetünk – suttogta. – De talán későbbre megbeszélhetnénk egy találkát. Az a fontos, hogy ne engedje, hogy ez az Annabelle nevű nőszemély rátegye a kezét az üzletre.

– Miért ne? – kérdezte Flora, szintén suttogva.

A férfi egy mozdulattal jelezte, hogy ebbe most nem tud belemenni.

– Mert ő egy… – Itt megakadt, mert bizonyára valami nagyon rondát akart volna mondani Annabelle-re, de meggondolta magát. – Itt nem beszélhetünk – ismételte meg.

Így, hogy nyitva volt az ajtó, Imelda soron következő panaszos nyávogását is jól lehetett hallani.

– Jobb, ha visszamegyek – bólintott Flora. – Nincs valami, amit most elmondhatna nekem?

A férfi a fejét rázta.

– Most nem. Csak ne engedje, hogy átvegye az üzlet irányítását. Az a nő egy szörnyűséges perszóna.

Mivel félt, hogy meghallják, Flora csak bólintott, és lassan elindult az ajtó irányába. Nyilvánvaló, hogy valami gótikus-misztikus regény kellős közepébe csöppent, és most rá, Florára vár a feladat, hogy ezt a szerencsétlen öregurat megmentse ettől a mindenkit kiszipolyozó menyasszonytól.

– Komplett bolond ez a nő – mondta a mindenkit kiszipolyozó menyasszony. – De azt hiszem, azért elfogadja a pénzt. Egy ilyen divatőrült, mint ő, rögtön lecsap az ilyen lehetőségre.

Divatőrült? Flora haragos pillantásokat váltott Geoffrey-vel, aki szintén megrökönyödve hallgatta ezt. Flora szerette a ruhákat, de hogy divatőrült lenne? Hu!

Kuncogás volt a válasz bent, feltehetően Charles részéről.

– Hát igen, Flora egyértelműen a szőke nő kategóriába tartozik.

Florának erre összeszűkült a szeme.

– Na, azért annyira nem vagyok szőke! – mondta hangtalanul Geoffrey-nek.

– Nem is álmodtam volna, hogy maradni akar – mondta Annabelle.

Flora megzavarodott. Úgy emlékezett, küldött egy e-mailt, amelyben világosan megírta, hogy egy ideig itt marad, kitapasztalni, miről szól ez a dolog. Azt gondolta, teljesen egyértelmű volt, amit írt.

– Meg kell hogy mondjam, azt hittem, még egy ilyen nőtől is elvárható, hogy ezt előre közölje. Udvariatlan dolog, arról nem is beszélve, hogy milyen kínos.

– Igazából – most Annabelle beszélt –, azt hiszem, talán írt valamit erről az e-mailben. De én azt hittem, csak körbenéz,

aztán már hanyatt-homlok rohan is vissza Londonba.

Kis csönd állt be, mialatt Flora lélegzet-visszafojtva állt, nehogy meghallják a neszezést és észrevegyék, hogy hallgatózik.

– Ó! – ezt Charles mondta. – Ez esetben csak remélni tudjuk, hogy igazad lesz.

– Fölösleges ezt ennyit ragozni, Charles! – mondta erre a menyasszony.

Most még Flora is, aki pedig nem volt oda Charlesért, úgy érezte, hogy ez nem volt szép. Charles csak annyit mondott, hogy „ó”.

– Meg kell próbálnunk meggyőzni arról, hogy rossz ötlet, ha marad. Aztán bízzunk benne, hogy megérti a célzást – mondta Charles.

És mielőtt még Annabelle újabb jelzőkkel illethette volna Florát, a lány kihúzta magát és visszamasírozott az irodába. A szőke nős megjegyzésig még hezitált kicsit, de az megtette a hatását. Semmiképpen nem fogja hagyni, hogy visszakergessék Londonba egy tízezer fontos csekkel a zsebében! Még ha nincs is ez az öregúr a maga vén tengerészes sustorgásaival, akkor is, csak azért is kipróbálná magát a bizniszben.

– Nos – kezdett bele, miután meggyőződött róla, hogy mindketten ránéznek. – Kicsit átgondoltam a dolgot, és jelen pillanatban úgy érzem, nem kívánom elfogadni Annabelle nagylelkű ajánlatát.

– Hogyan? Miért? – kérdezte Charles felháborodva meglepetésében.

– Mert tényleg meg szeretném ismerni a családi vállalkozásunkat, és itt szeretnék dolgozni, hogy mindent megtanuljak a bútorokról meg hasonlókról. – Flora érezte, hogy

ez a „hasonlókról” nem igazán illett ehhez a nagymonológhoz, de hát nem volt elég ideje felkészülni, és remélte, hogy nem volt feltűnő a tájékozatlansága.

– Kedves, drága Flora! – mondta Charles, akaratlanul is olyan kifejezést használva, ami az unokahúgát valami melltartóégető[{2}] feministává degradálja. – Te egyáltalán nem konyítasz az üzlethez. Nem tudsz nekünk semmit sem ajánlani. Nincs hol laknod. És nem lesz mit csinálnod.

– Valóban? – kérdezte Flora meglehetősen csípősen. – Akkor miért hirdettek „általános asszisztensi” állást a helyi újságban?

– Mikor láttad te a helyi újságot? – kérdezte Charles, mintha Flora valami illegális dolgot cselekedett volna, amikor megvette.

– Mielőtt idejöttem. Szállást kerestem benne. – Igazából kiadó lakást vagy szobát keresett, ahová a cicakölykökkel beköltözhet.

– Erre a célra nem a helyi újság a legjobb fórum – mondta Annabelle. – És attól tartok, jelenleg egyáltalán nincs sehol hely.

– Hogy érted ezt? Kell, hogy legyen. Ez egy tetszetős kisváros. Valaki csak foglalkozik szobakiadással!

– Sokan foglalkoznak vele – mondta Charles. – De most éppen egy zenei fesztivál zajlik. A városban csak úgy hemzsegnek a hegedűsök.

– Ó! Tényleg, hogy is hívják őket összefoglaló néven? – töprengett fennhangon Flora. Imelda ketrecéből valami nyávogásféle hallatszott. – Rendben, azt hiszem, a nyávogi egyelőre megteszi.

A Charles szeme sarkában megjelenő kis ráncocska, amelyet Flora is észrevett, arról árulkodott, hogy a férfi ezt viccesnek találta, csak éppen nem mert nevetni rajta. Humorérzéke legalább van, még ha titkolja is, gondolta Flora.

– Igazából albérletre gondoltam. – Flora elszántsága ellenére tisztában volt azzal, hogy a hangja némi kételyről árulkodik.

Charles türelmetlenül felsóhajtott, mintha egy totyogóval volna dolga, akit legszívesebben felpofozna, ehelyett meg kell vigasztalnia.

– Azt hiszem, félreértjük egymást. Mi nem kívánunk megakadályozni abban, hogy beszállj a családi vállalkozásba, csak éppen eszünkbe sem jutott, hogy *szeretnél*.

Ez kellőképpen sértő volt ahhoz, hogy Flora bátorsága új erőre kapjon.

– Nem? – Barna szeméből kétkedés sugárzott, mikor Charles hideg kék szemébe nézett. – De hát küldtem egy e-mailt. Azt hittem, világosan fogalmaztam meg, mik a szándékaim. Vagy talán nem kaptátok meg?

Annabelle a torkát köszörülte.

– Nem, khm, szóval csak félig jött át a levél, úgyhogy nem igazán volt világos. De biztos vagyok benne, hogy megérted: Charles nem akarja, hogy ide gyere, és mindenbe belekontárkodj, amihez nem is értesz – tette hozzá gyorsan. – Persze nyugodtan beszéld meg a dolgot az apáddal, de egész biztos vagyok benne, hogy azt tanácsolja majd, hallgass a józan eszedre, és fogadd el az ajánlatomat.

– Lehetséges – mondta Flora. – Mindazonáltal meg kell jegyeznem, hogy bár szokott tanácsokat adni, elég idős vagyok ahhoz, hogy saját magam hozzam meg a döntéseimet. – Mivel tudatában volt annak, hogy erőfölényben van, Flora hangja engedékennyé és szelíddé változott. Tomboljanak csak, ha annyira akarnak.

– Pár napba is beletelik, mire a dolog jogi részét elintézzük – mondta Charles. – Néhány itt öltött szabadnap után azonban könnyen rájöhetsz, hogy a kisvárosi lét nem való egy afféle nagyvárosi nőnek, mint te.

– És mégis hol fog lakni? – kérdezte Annabelle. – Mi nem szállásolhatjuk el, van egy macskája!

– És mivel van egy macskám, amelynek bármelyik pillanatban kiscicái születhetnek, Londonba sem mehetek vissza. Még a végén balesetet okoznék! Képzeljétek csak el, benne lenne a hírekben! „Vemhes macskához hívták ki a mentőket az M4-esen, miután tömeges autószerencsétlenség történt. Az Állatvédő Liga nyomozásba kezdett.”

– Ne ragadjunk le ennél a témánál, jó? – kérte Charles, aki távolról sem találta szórakoztatónak Flora melodramatikus előadását.

– Jó, ne ragadjunk – értett egyet vele Flora, kissé csalódottan, amiért Charles még egy halvány mosolyt sem volt képes az arcára csalogatni, ha másért nem, udvariasságból.

– Flora ellakhatna a hétvégi házban – folytatta Charles.

– Ne viccelj! – Annabelle azonnal lehurrogta az ötletet. – Az a tanya nem alkalmas erre, különben már rég kiadtuk volna.

– Tökéletesen alkalmas – mondott neki ellent Charles. – Csak épp nem felel meg az ügynökség elvárásainak.

– De a világvégén van! – ellenkezett Annabelle.

Charles ezt nem találta problematikusnak, sőt, egyenesen előnyösnek érezte.

– Florának van autója.

– Igen, van – mosolyodott el Flora, mert nem volt ínyére, hogy a szerelmesek a jelenlétében civakodnak. – A hétvégi ház

pompásan hangzik.

– De komolyan, nem éreznéd magad jól – mondta Annabelle. – Kívül van a városon, egy erdő
közelében. Megrémülnél a baglyoktól.

– Gondolod?

– Nem szeretném, ha az éjszaka kellős közepén felhívnád Charlest azzal, hogy félsz a sötétben – magyarázta Annabelle.

– Nem fogom felhívni – mondta Flora szívélyesen –, mivel nem is félek. És a baglyok sem zavarnak.

– Ne haragudj! – mondta Annabelle. – Csak tudod, a legtöbb londoni egyszerűen képtelen megszokni a vidéki zajokat: a párzó rókákat, a bagolyhuhogást, a verekedő macskák nyávogását, meg ilyeneket.

– Ha hallottál már oroszlánüvöltést és elefánttrombitálást egész közelről úgy, hogy csak egy vékony ponyva választott el tőlük, akkor többé nem félsz semmitől, ami nem bír megenni – mondta Flora, abban bízva, hogy ez igaz, bár e téren egyáltalán nem volt saját tapasztalata.

– Ó! Hát jól van – mondta Annabelle. – Elhiszem.

– Van a tanyán ágyneműd? És edények, dugóhúzó?

– Hazaugrom és hozok néhány dolgot. Rengeteg ágyneműfélém van – mondta Annabelle. Leakasztott egy praktikus bőrtáskát a székről és kihalászott belőle egy kulcscsomót. – Elvihetem a Landyt, édes?

– Persze – válaszolta Édes.

Amikor Flora kettesben maradt az unokabátyjával, azt mondta:

– Azt hiszem, nem árt jeleznem, hogy igenis itt akarok dolgozni. Jelentkezem az asszisztensi állásra, ha kell.

– Nem hinném, hogy megkedvelnéd azt a munkát.

– Nem ismerhetsz annyira, hogy tudd, mit kedvelnék meg és mit nem. Még csak most találkoztunk.
– Tudom, de…
– Mit de?
– Jártál valaha egy Justin Mateland nevű fiúval?
Flora gyanakodni kezdett.
– Igen, miért, ismered?
– Együtt jártunk iskolába.
– Aha, értem.
– Igen. – Charles átható kék szemével sokáig fürkészte Florát, amiből egyértelműen kiderült: úgy gondolja, Flora rettenetesen viselkedett Justinnal. Ezt nem mondta ki hangosan, így Flora nem tudta megvédeni magát, egyszerűen csak tudatta vele, hogy ez a véleménye a dologról.
– Most, hogy szóba hoztuk a közös ismerősünket, visszatérhetünk a tárgyra? – kérdezte Flora élesen.
– Milyen tárgyra?
– A munkára. Jeleztem, hogy szeretnék jelentkezni az állásra. Ha adnál egy űrlapot, ki is tölteném.
Charles nagyot sóhajtott.
– Na jó, rendben, erre igazán nincs szükség.
– De ha van másik jelentkező is…
– Nincs. Nincs másik jelentkező. Már hetek óta hirdetjük az állást, és senki nem jelentkezett, aki távolról is alkalmas volna a feladatra.
– Hogyhogy nem? – Ez picikét nyugtalanító volt. Lehet, hogy Charlesról az a hír járja itt, hogy rosszindulatú és nincs semmi humorérzéke? És ráadásul még rémséges főnök is? Ez nagyon

is elképzelhető volt.

– Mert azok, akiknek van némi sütnivalójuk, nem akarnak itt dolgozni.

– De hát miért nem? – Flora nem várta el, hogy Charles nyíltan elárulja az igazi okot, de azért szeretett volna tisztán látni.

– A fizetés, drága húgom, egy kalap szar.

Flora az ajkába harapott. Ez nem jó hír, de nem is olyan rossz, mint lehetne.

– Értem.

Mikor Charles már egész biztos volt benne, hogy Flora kellőképpen le van törve attól a lehetőségtől, miszerint gyakorlatilag semmi pénzért kell dolgoznia egy olyan cégnél, ahol látni sem akarják, ráadásul az erdőben kell élnie egy tanyán, újból megszólalt:

– Fel kell hívnom az ügyvédet. Elleszel itt néhány percig? Van pár magazin…

– El, persze. Csak menj és tedd a dolgod. – Flora megint megeresztett egy mosolyt, csak úgy megszokásból, de Charles nem vette észre.

2. fejezet

Mialatt Flora a *Régiségkereskedés magazinja* őskori példányait tanulmányozta, közben Imelda buksiját simogatva, és persze azon agyalva, vajon nem kellene-e mégis elfogadnia azt a tíz rongyot, kopogtak, és valaki bedugta a fejét az ajtón. A kedves öregúr volt. Geoffrey.

– Egyedül van?

Flora megkönnyebbülve hagyta abba a házi feladatnak érzett

magazinolvasást.

– Igen. Charles épp próbál kapcsolatba lépni az ügyvédekkel, Annabelle pedig hoz nekem pár dolgot a hétvégi házba, ahol meg fogok szállni. – Mivel Flora érezte, hogy értő fülekre talált, megragadta az alkalmat és kiadta magából, ami bántotta. – Képzelje, Annabelle-nek még volt képe azt állítani, nem tudott róla, hogy én maradni szeretnék! Pedig elég világosan fogalmaztam az e-mailben. Most meg kiderül, hogy az összes szálláshely a városban tele van a fesztiválra érkezett zenészekkel.

– Így van. Bishopsbridge nagyon híres a zenei életéről. A mi kórusunk nyitotta meg a fesztivált a múlt héten.

Flora elismerően mosolygott, eközben Geoffrey Whiteread belépett az irodába.

– Szóval mégsem rohan vissza Londonba?

– Nem, most még nem – sóhajtott Flora. Melege volt, és elege is, azon kívül kissé csüggedt lett, mivel nem tudta, meddig lesz képes megbirkózni azzal, hogy ennyire nemkívánatos személyiség.

– Nagyszerű! Szóval még nem döntött. Erre a kócerájra nagyon is ráfér, hogy valaki végre rendbe szedje.

– És miből gondolja, hogy ez én leszek? Semmit nem tudok az üzletről. – Charles elutasító hozzáállása és helyzetének reménytelensége elvette minden önbizalmát.

– Maga még fiatal. Ráadásul családtag is. Nem úgy, mint ez az Annabelle.

– Ha hozzámegy Charleshoz, már ő is családtag lesz.

Geoffrey megborzongott.

– Csak azért, mert már ezer éve ismerik egymást, még nem

muszáj összeházasodniuk! Nem is szereti a régiségkereskedelmet!

– Akkor meg minek házasodik bele? – kérdezte Flora. – Sőt, minek vásárolná bele magát? – tette hozzá, mivel eszébe jutott a tízezer fontos ajánlat.

– Szeret irányítani, és ha hozzámegy Charleshoz, irányíthat. – Geoffrey az asztal szélének támaszkodott. – Máris van pár rémes ötlete a költségcsökkentésre.

– Például? – kérdezte Flora.

– Először is, hogy engem rúgjanak ki – mondta Geoffrey. – Igaza van persze, öreg vagyok már, de a kisujjamban több üzleti tapasztalat és gyakorlat van, mint amit ő valaha is felszedhet. Azt mondja, nincs szükség teljes állású tételbemutatóra, nyugodtan támaszkodhatunk külső munkatársakra. De az ilyen emberek összes döntését ellenőrizni kell, erre pedig Charlesnak nincs ideje.

Flora felsóhajtott.

– Az igazság az, hogy nekem fogalmam sincs a régiségekről, és a sorozatokról sem, vagy minek hívják őket. Talán megbirkózom ezekkel, ha itt maradok, de az is lehet, hogy minden csak rosszabb lesz.

– Viszont az is elképzelhető, hogy maga hozza a friss levegőt, amire ennek a helynek akkora szüksége van.

Flora a fejét rázta.

– Most hiába csinál belőlem valami rossz légfrissítőreklámot, annyit tudok csak az üzletről, amennyit a délutáni tévéműsorokból felszedtem. És talán még néhány *Régiségek kirakata* számból meg abból a magazinból, amelyikben benne

van, hol érdemes az antik vásárokon üzletet kötni, és hol vannak az aukciók. Ez semmire nem lesz elég.

– Majd én tanítgatom magát – mondta Geoffrey. – Már több mindent elfelejtettem, mint amire magának valaha is szüksége lesz. Évekig voltam továbbértékesítő, mielőtt visszatértem ide.
Flora Geoffrey-re mosolygott.

– Csodás az ajánlata, de nem csak erről van szó. Hanem erről az egész vidékiélet-dologról. Vajon képes leszek elviselni? Charles és Annabelle nyilvánvalóan úgy gondolják, hogy már így is csak a helyet foglalom, és tökre szét fogok esni, ha nem mehetek hetente legalább kétszer cipőboltba meg bárokba. És mindezt úgy, hogy még semmi szörnyűséget nem műveltem. – Flora komolyan nézett Geoffrey-re. – Az igaz, hogy szeretem a cipőket, de azért szerettem volna kipróbálni ezt a családi vállalkozást is.

– Ha komolyan gondolja, én az itteni életbe való beilleszkedésben is tudnék magának segíteni. – Geoffrey elmosolyodott, és a szeme sarkában barátságos ráncocskák jelentek meg . – Harminc mérföldön belül ugyan nincs semmiféle bár, de a szórakozásnak vannak más módjai is. – Kis szünetet tartott. – Énekelt maga valaha?

– Úgy gondolja, a fürdőszobán kívül? Mert ott mindig dalra fakadok. És a suliban is szerettem énekelni. A kórusokban mindig a felső szólamba osztottak be, és egy koncerten még szólót is énekeltem. – Flora a homlokát ráncolta. – De ez már régen volt. Miért kérdi? Csak nem

karaokeestét akar szervezni?
Geoffrey erre kuncogott egyet.

– Nem igazán. Azt szerettem volna kérdezni, van-e kedve csatlakozni a kórusomhoz. Flora majdnem elnevette magát, ez olyan abszurd ötletnek tűnt.

– Tessék? Abba a kórusba, amelyik a fesztivált megnyitotta?

Geoffrey bólintott.

– Igazán kitűnő alkalom az ismerkedésre, és bár elég magas nálunk a színvonal, toleráns csapat vagyunk. Magasabb hangokban úgyis van hiány. Szívesen látnánk magát.

– De én… lehetetlen! Már évek óta nem énekeltem, és soha nem voltam igazán jó kottaolvasásban. – Flora elképzelni sem bírta, vajon mit szólnának a barátnői, ha megtudnák, hogy csatlakozott egy kórushoz.

– A kottaolvasása bizonyára fejlődik majd, ha újból nekilát, ráadásul mi is segíteni fogjuk. Flora elgondolkozott a dolgon. Mióta megérkezett ide, Geoffrey volt az első ember, aki a leghalványabban is azt éreztette vele, hogy értékeli. És ez meghatotta.

– Biztos ebben? Nem fogják azt gondolni rólam, hogy na, ez is egy rémes nagyvárosi csaj? Nem fognak utálni?

Geoffrey megint kuncogott egyet.

– Egy ilyen csinos fiatal lány, mint maga, mindannyiunkat felvidít. Nem mintha mind ilyen öregek volnánk, nem ezt akarom mondani, de fiatal, egyedülálló nő már rég nem járt a kórusba. Maga egyedülálló, ugye?

– Most igen. Kicsit szokatlan is, meg kell mondanom.

Geoffrey megint elnevette magát; úgy tűnt, meglehetősen szórakoztatónak találja Florát, de nem nevetségesnek, mint Charles és Annabelle, hanem úgy istenigazából.

– Akkor jöjjön el velem ma este, és majd meglátja, tetszik-e.

Az ajánlat nagyon csábítóan hangzott, különösen úgy, hogy alternatívaként nem kínálkozott más, mint otthon maradni egyedül abban a vidéki házban. És ha Charles és Annabelle elképzeléseit is számba vesszük arról, vajon mire van szükség egy vidéki házban, akkor Florának valószínűleg még tévéje sem lesz, hogy elvonja a figyelmét Imelda vernyogásáról. Mivel így eszébe jutott Imelda, Flora megszólalt:

– Ez itt a cicám. Bármelyik pillanatban megkölykezhet.

– Biztosan minden rendben lesz vele, a macskák ezt már jó ideje gyakorolják. De igaz is, miért nem engedi ki egy kicsit a kosárból, amíg nincs itt senki? Lehet, hogy csak a bezártságtól jött meg a hangja.

Florát hirtelen elöntötte a szeretet ez iránt az ember iránt: nem azt mondta, vernyog, hanem azt, megjött a hangja.

– Akkor megtenné, hogy vigyáz rá, míg idehozom a cicaalmot a kocsiból? Tudom, hogy sosem tenne olyat, amit nem szabad neki, de azt is el tudom képzelni, Annabelle hogy utálna, ha a macskám idepisilne a szőnyegre.

– Csak annyira, amennyire engem is utál, azt hiszem – válaszolt Georffrey, és elmosolyodott. – Menjen, hozza azt az almot, és aztán kiengedjük Imeldát egy kicsit.

– Maga szereti a cicákat.

– És a feleségem is szereti őket. Majdnem biztos vagyok benne, hogy szeretne majd egy kiscicát ebből az alomból. Nem csak erre a cégre fér ám rá a fiatalítás! – És szélesen vigyorgott.

Rettentő megkönnyebbülés volt Florának olyasvalakivel lenni együtt, aki válaszol neki, aki embernek tekinti, és nem csak egy pántos ruhás, kényelmetlen, de trendi cipős, drágán melírozott szőkeségnek. Kedvesen visszamosolygott Geoffrey-re. Ha ez az

ember azt szeretné, hogy maradjon, hát itt marad, épp annyira az ő kedvéért, mint a saját jószántából.

– Megyek, hozom az almot.

Miután Geoffrey visszament dolgozni, Imelda pedig az irodában szambázott, Flora úgy döntött, felhívja a legjobb barátnőjét, és elővette a mobilját.

– Szia, én vagyok. Jól vagy?

– Igen – mondta Emma. – Már itthon. Ott mi újság?

– Hát, nem túl biztató, hogy őszinte legyek, de elszántam magam, kitartok. Legalábbis egy darabig.

– Milyen az unokabátyád?

– Rettenetes.

– Ó, milyen kár! Pedig azt gondoltam, kicsit elszórakoztat majd, míg a vadonban leszel. Nős?

– El van jegyezve. És olyan morózus, hogy a puszta tekintetével kitömött állatot csinál belőled.

– És ronda is? Vagy egyszerűen csak foglalt?

– Hát, a fizimiskájával alapvetően nincs semmi baj, de semmi sárm nincs benne, viszont zéró humorérzéke van – mondta Flora. – Legalábbis azt hiszem – tette hozzá.

– Szóval nem örülnek kifejezetten, hogy új ember kerül a családi vállalkozásba?

– Hát, így is fogalmazhatunk – felelte Flora bánatosan. – Már meg is próbáltak kivásárolni. Annabelle hazudott Charlesnak, és azt a benyomást keltette benne, mintha nem is akarnék itt maradni.

– Jaj, ne!

– Ráadásul egy farmfélén kell majd élnem, kint a vadonban. Attól tartok, kissé félelmetes lesz.

– Jó-jó, de azért a diplomáciai szolgálatnak megvan az az előnye, hogy te már éltél mindenféle rémes helyen a szüleiddel, nem?

– De igen, bár itt pont azon van a hangsúly, hogy a „szüleiddel”. Könnyű nem törődni a csótányokkal, ha ott van a személyzet. – Flora nagyot sóhajtott. – Egy kis szerencsétlen gazdag lánynak érzem magam, Em.

– Ugyan, nonszensz! Szívós fajta vagy. Minden rendben lesz. – Emma pontosan tudta, Florának miféle megerősítésre van szüksége, és boldog volt, hogy ezt megadhatja neki.

Flora így válaszolt:

– Persze, persze, és tudod, van itt egy kedves öregúr, aki tényleg nagyon aranyos velem, és már meg is kért, hogy csatlakozzam a kórusához.

– Valóban? – kérdezte Emma kissé hitetlenkedve.

– Ne izélj, tényleg rettentő aranyos. Öregebb, mint az apám, Ems! A felesége akar majd egy kiscicát.

– Már meg is vannak? Jesszus! Na, az rémes lehetett! Elképzelem, amint Imelda ott kölykezik az iroda parkettáján, mialatt a te unokabátyád egyenként változtatja kitömött állattá a kiscicákat azzal a gonosz tekintetével. Igazán csinálhatnál belőlük egy rémségesen ijesztő installációt, amivel elindulhatnátok a Turner-díjért.

– Ne! – sikította Flora, amikor abba tudta hagyni a vihogást. – Még nincsenek meg . De igazad van, tényleg rémes lett volna. Geoffrey felesége kaphat majd egyet, ha megszülettek. Annabelle természetesen allergiás a macskákra.

– Ja, persze. Bár ez még csak véletlenül sem az ő hibája.

– Nem. Távolról sem. Most épp elment, hogy hozzon nekem

pár cuccot a hétvégi házba. Remélem, nem felejti el a dugóhúzót. Azt hiszem, vennem kell majd néhány dolgot így is. Te meg gyere már el valamelyik hétvégén! Ha lehet, minél előbb!

– A következő pár hétvégére már eléggé be vagyok táblázva, de ígérem, amint lehet, megyek. – Emma kis szünetet tartott. – És bár tudom, hogy tök jól fogod magad érezni, téged és Imeldát bármikor szívesen látlak, ha kicsit vissza akarnál jönni.

Most, hogy menekülési lehetőséget kapott, Flora még szilárdabban határozta el, hogy kitart, és ad a vidéki életnek egy jókora esélyt.

– Igazán édes vagy, Ems, de mit szólna ehhez Dave? Én, egy macska és vagy hat kiscica.

– Biztosan nagyon örülne neked.

Valami volt a barátnője hangjában, ami megijesztette Florát.

– Minden rendben van köztetek?

– Ó, igen, megvagyunk – sóhajtotta Emma. – Igazából fel is kell hívnom.

– Akkor hagylak is. Jézusmária! Hallom, hogy megjött Annabelle, Imelda meg szabadjára van eresztve.

– Amit persze rólad soha nem lehet elmondani, drágám!

– Ó, dugulj el! – mondta Flora, és megszakította a hívást.

Florának épphogy sikerült visszatuszkolnia Imledát a ketrecbe, amikor belépett Annabelle, kezében egy hatalmas műanyag dobozzal.

– Na, hoztam pár alapvető dolgot. Lepedőket, párnahuzatokat, egy paplant, és pár plédet. Szoktál főzni? – kérdezte Annabelle hirtelen. – Vagy úgy szoktál hozatni magadnak?

– Öööö… hát, van egyáltalán más választásom? Van egyáltalán olyan hely Bishopsbridge-ben, ahol adnak kaját elvitelre?

– Van pár gyorsétterem, aztán egy kínai meg egy balti, az utóbbi egész véletlenül kifejezetten jó.

– És szusibár, az nincs?

Annabelle egy röpke pillanatra az égre emelte a szemét, amiből Flora rögtön tudta, hogy működött az ugratás.

– Nincs.

– Akkor szoktam főzni. Bár nem túl sokszor – tette hozzá Flora, és hirtelen nagyon megsajnálta Annabelle-t. Nem az ő hibája, hogy úgy néz ki, mint egy ló, és ha másképp öltözködne, egész csinos is lehetne.

– Na, azt azért nem hinném, hogy Le Creuset kuktára is szükséged lenne. Nem valószínű, hogy ilyen melegben pörkölteket fogsz csinálni, akkor sem, ha mindennap főzöl. – Annabelle nem vette észre, hogy Flora épp nagyon sajnálja őt, ezért tovább folytatta a témát. – Van néhány serpenyő és fazék. Pont elég nagyok ahhoz, hogy zacskós kajákat el lehessen bennük készíteni.

Flora úgy döntött, fegyverszünetet léptet életbe Annabelle-lel. Valószínűleg ugyanis ő áll a legközelebb ahhoz, amit női társaságnak lehet itt nevezni, jelképesen éppúgy, mint valóságosan, ezért aztán sokkal jobb, ha inkább barátnők lesznek. Ráadásul Florának igencsak viszketett a tenyere, hogy egy Trinny–Susannah-féle razziát tartson Annabelle ruhatárában, és ehhez elég jóban kellene lennie vele. Meg mert volna esküdni rá, hogy Annabelle-nél találna jó néhány fodros gallért, bolyhos melegítőnacit és lovaglónadrágot.

– Biztos jó lesz, amitek van. Bár egy teflonos serpenyő azért hasznos volna. Tudod, milyen az, mikor az ember tök fáradt, és úgy vágyik egy jó kis rántottára!

– Van egy teflonos is, de az omletthez azért speciális edényre volna szükséged.

Flora a fejét rázta.

– Tök jó lesz az is, ami nem ragad le. Nem akarlak nagyobb költségekbe verni titeket, mint amekkorába nagyon muszáj.

Annabelle visszamosolygott rá, Flora pedig határozottan úgy érezte, gyakrabban kéne ezt tennie. A mosolygás jelentősen meglágyította a vonásait, ráadásul szép fogsora is volt. Talán kissé túlságosan nagyok voltak a fogai, de fehérek és rendezettek.

– Ugyan, semmi gond. Már réges-rég be kellett volna rendeznünk a hétvégi házat. Nyugodtan szólj, ha bármi nem működik, vagy hiányzik valami.

– Rendben.

– Aranyos kis kertje is van. Nem hinném, hogy szeretsz kertészkedni, de sokat javítana a hangulaton, ha volna időd kigyomlálni pár ágyást elöl.

– Ó, ennyit biztosan meg tudok tenni. Feltéve, hogy van velük tennivaló.

– Ja, és megfeledkeztem a szerszámokról. Meglátom, mit tudok majd beszerezni. Tulajdonképpen nem sok tennivalód lesz itt, nem igaz?

Flora elmosolyodott. Charlesnak valószínűleg még nem volt alkalma elmondani Annabelle-nek, hogy jelentkezett az újságban meghirdetett állásra, és hogy meg is kapta.

– Nem, egyelőre még nem – válaszolta. – Ráadásul nagyszerű idő van. Ilyenkor jólesik kint lenni a friss levegőn.

– Hmm! – Annabelle keresztülvágott az irodán, és kinyitotta az ablakot, amit Flora azért csukott be, nehogy Imelda kiszökjön

rajta. – És ha már itt tartunk, nem gondolod, hogy szörnyű macskaszag van idebent?

– Ó, az a macskaalom szaga. Muszáj volt megengednem, hogy használja.

– Á! – Annabelle kétségbeesetten nézett Florára. – Tudod, attól tartok, én egyáltalán nem érintkezhetem ilyesmivel.

– Ó! – mondta Flora, egy kis időre felfüggesztve a fegyverszünetet. – Csak nem vagy terhes?

– Természetesen nem. Még nem vagyunk házasok. Azt hittem, tudod.

– Tudtam, de tudod, hogy van ez vidéken! – Flora nem bírta megállni, folytatta. – A férfiak gyakran nem veszik el a nőket addig, míg be nem bizonyosodik, hogy termékenyek. A vérvonal miatt.

– Most viccelsz, ugye? – kérdezte Annabelle pár kínos pillanat múltán.

– Igen, persze – sóhajtott Flora. – Vicceltem – de nem teszem többet, tette hozzá magában. – Nos, ha útba tudnál igazítani, merre találom a legközelebbi bevásárlóközpontot, elmennék vásárolni valami élelmiszert. Geoffrey majd vigyáz addig Imeldára.

– Geoffrey? Whiteread? Találkoztál vele?

– Igen. Korábban csevegtünk kicsit.

– Szörnyű egy ember – motyogta Annabelle. Aztán hangosan azt mondta: – Tényleg vigyáz a macskádra?

– Azt hiszem. Ha megmutatod, merre találom, meg is kérdezem tőle.

Hála Annabelle figyelemre méltóan pontos útmutatásainak, Flora nagyon könnyen megtalálta a bevásárlóközpontot. Kicsi volt ugyan, de akadt benne minden, amire csak szüksége lehetett. Éppen sűrített zöldséglevest hajkurászott az instant

szószok között, amikor egy bevásárlókocsi ütődött a lábujjának.
– Aú!
– Jaj, bocsánat, elnézést kérek!

Flora felnézett a kifejezetten szépen csengő hang gazdájára. Napszítta haja volt, és csontos, barázdás arca. Kék szeme csak úgy világított napbarnított arcában. Az inge felül nyitva volt, és bár láthatóan drága holmiként vette, mostanra eléggé megkopott már, és olyan mértékben tűnt használtnak, szinte a foszladozásig, hogy ettől rettentő sikkessé vált. A nadrágja hasonlóképpen megkopott volt. Bocsánatkérőn nézett Florára.

– Sajnálom – mondta. – Úgy látszik, a bevásárlókocsimat nem lehet kormányozni. Nem esett baja?
Flora visszamosolygott a férfira.
– Jól vagyok, köszönöm. Csak kissé megijedtem, ez minden.
– De nem tört el a lábujja, remélem.

Mindketten lenéztek Flora lábára, amelyen a körmök világos rózsaszínre voltak lakkozva, pontosan olyanra, mint a cipőjén lévő bazsarózsa.
– Úgy tűnik, rendben van – mondta Flora.

– Soha nem bocsátanám meg magamnak, ha bármi is történne ezekkel a csinos kis lábakkal – mondta az idegen, és egyértelműen kacsintott egyet.
– Azt én se bocsátottam volna meg magának – kacsintott vissza Flora.
Erre a férfi elnevette magát.
– Maga mostanában jött ide? Vagy csak elkerültük egymást?

– Új vagyok errefelé, de örömmel hallom, hogy azért nem mindenkibe szokta állandóan beletolni a kocsit.
– Csak akkor, ha rossz a kereke. Megígérhetem.

– Szaván fogom – mondta erre Flora, és megindult előre. Akárhogy élvezte is a flörtölést, Charles már biztosan tűkön ül, hogy elvezesse a vidéki házhoz, Flora pedig nem akarta sokáig várakoztatni. Így is elég rosszkedvű volt.

– Talán egymásba ütközünk még – mondta a férfi, és jót vigyorgott a saját kényszeredett
szóviccén.

– Talán – szólt hátra a válla fölött Flora vigyorogva.

Legnagyobb meglepetésére Charles nemhogy rosszkedvű nem volt, amikor a megbeszélt időpont után öt perccel megjelent az irodában, hanem sajnálkozó képpel fogadta.

– Rettentően sajnálom, de valami történt az autóddal.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Flora zavartan. – Mi történhetett vele? Itt volt végig, nem?

– De. Csak épp beleszaladt valaki.

– De hogyan? És ki volt az a valaki?

Charles iszonyúan zavarban volt.

– Annabelle volt az. Rettentően el van keseredve miatta.

– Annyira, hogy képtelen saját maga bevallani nekem? – csattant fel Flora.

– Igen – válaszolta Charles határozottan. – Pedig tényleg nagyon sajnálja. Most pedig tegyük be ezeket a dolgokat a Land Roverbe, elviszlek a vidéki házba. Az autódat pedig hamarosan megjavítják. Van itt egy nagyon jó szerviz, mi is oda szoktunk járni. A macskád már bent van a kocsiban, és pokolian nyávog.

– Annabelle rettenetesen sajnálja, ami az autóddal történt – ismételte meg Charles pár perccel később, amikor már a Land Roverben ültek. Imelda még mindig nyávogott a ketrecben.

– Tudom. Mondta. Rendben van.

Amint Annabelle megbizonyosodott, hogy Flora nem orrol rá

túlságosan a kocsi miatt, személyesen is elnézést kért tőle. Flora, aki hiába igyekezett, hogy megkedveltesse magát ezekkel az emberekkel, próbált elnézően viselkedni.

– Talán ha nem álltál volna olyan nagyon közel a sarokhoz… – mondta még Charles.

Flora nagyot sóhajtott. Kissé már fárasztotta, hogy a nyakába akarják varrni ezt a kis balesetet. És mivel ő éppen a bevásárlóközpontban volt, amikor az eset történt, úgysem tudják meggyőzni.

– Igen, ezt is mondta.

– Annabelle nagyon el van keseredve. Még soha nem történt vele ilyesmi.

– Ó, értem. Attól tartok, premenstruációs szindrómája van.

– Mi? – Charles teljesen elképedt.

– Soha nem hallottál róla? A nőknél fordul elő, mikor…

– Tökéletesen tisztában vagyok vele, mi az. De Annabelle nem szenved ilyentől!

– Na jó, akkor biztos elvonta valami a figyelmét. Egy macska vagy ilyesmi. Tökéletesen érthető.

– A kár egyébként egészen kicsi. Napokon belül visszakapod a kocsidat.

– Tudom. Ezt is megtárgyaltuk.

– Nagyon nyugodtnak tűnsz, meg kell állapítanom – Charles zavartan nézett Florára. Flora titkon úgy érezte, ő csak másokhoz képest nyugodt, de azt mondta:

– Nem az én autóm. Miért is aggódnék miatta?

– Nem a te autód! – Charles újból veszekedős módba kapcsolt. – Akkor kié?

– A szüleimé. De nincs semmi baj – mondta Flora, most már tizedszer. – Ők sem aggódnak túlságosan a kocsi miatt.

– Én sem, de a javíttatás pénzbe kerül!
– Remélem, nem kiabáltál Annabelle-lel emiatt.
– Soha nem kiabálok! – mondta Charles jó hangosan.
– Na persze, soha – felelte Flora, és kinézett az ablakon.
– Ritkán azért előfordul, ha nagyon kihoznak a sodromból.

– Nyugodj meg, Charles, én soha nem foglak kihozni a sodrodból – mondta erre Flora, és azon merengett, vajon hogy a fenében fognak ők kijönni egymással. – Nagyon kedves tőled, hogy elhoztál ide – tette hozzá, hogy a beszélgetést visszaterelje az unalmas udvariaskodás medrébe. – És persze mindenekelőtt az, hogy kölcsönadod nekem a vidéki házat.

– Annabelle háza. Csak akkor szoktam neki itt segíteni, mikor létrázni kell vagy nehéz dolgokat felemelni.

Flora eltűnődött, ő vajon melyik kategóriába tartozik. Mindent összevetve inkább a létrát választotta.

– Annabelle is elhozott volna – folytatta Charles –, de most utálja a Land Rovert. Hazament inkább teázni.
– Jó ötlet – mondta Flora, mivel hirtelen ő is nagyon megkívánt egy csésze teát.

– A vidéki ház körül minden rendben van, de ha maradni akarsz, valószínűleg jobban jársz majd egy négykerék-meghajtású kocsival.
– Elboldogulok így is. Nem akarok másik autót venni.

– A cégnek talán van olyan kocsija, amelyet kölcsön tudnánk neked adni. Igazából úgyis ez lesz, ha a tiédet túl sokáig tart megjavítani. Ezt biztos nem akarod vezetni.
– Biztos?
– Nagyon nehéz.

Flora felsóhajtott. Talán ki kéne mentenie valakit egy égő

házból, csak hogy meggyőzze Charlest: nem teljesen üresfejű? Imelda, talán szolidaritásból, nyivákolt egyet.

– Kitartó – mondta Charles, a válla fölött hátrasandítva az állatketrecre –, azt meg kell hagyni.

– Órák óta be van zárva ide a szerencsétlen – mondta Flora. – Ha lett volna más lehetőségem, mint hogy magammal hozzam, azt választottam volna, biztosíthatlak felőle.

– Jobb lett volna, ha nem terhes – jegyezte meg Charles.

– Hát igen. De már akkor is vemhes volt, mikor hozzám került.

– És akárkitől kaptad is, nem tudta volna visszavenni? Tekintve, hogy megváltoztak az életkörülményeid.

– Nem igazán. Ugyanis a Grand Union Canalban találtam. Egy bevásárlószatyorban.

– Ó! – Charles egy darabig nem szólt. – Sajnálom. Nem tudtam. Nem tűnsz olyannak, aki… – Charles megint elhallgatott, mintha vigyázna, nehogy megbántsa Florát.

– Aki macskákat ment ki a kanálisból?

– Nem! – Charles a homlokát ráncolta. – Sőt, *egész pontosan* olyannak tűnsz, mint aki ilyesmikre képes: szentimentális és szörnyen vajszívű vagy. Arra gondoltam, hogy olyannak nem tűnsz, aki valaha is járt kanális közelében.

Flora, aki Charles inzultáló megjegyzései ellenére rettentő jól szórakozott, sietve szögezte le:

– Ó, nem is volt igazi kanális. A Little Venice-nél volt. Épp egy kis csónakban látogattam meg egy barátomat.

– Akkor minden rendben.

Flora egy pillanatra mintha valami halvány humorszikrát látott volna Charles szemében, de ez aztán el is tűnt.

– Úgy érzem, talán egy kicsit igazságtalan vagy velem – kezdte

Flora óvatosan.

– Igen?

– Ühüm. Feltételezel rólam dolgokat a kinézetem alapján, ahelyett hogy megpróbálnád megfejteni, mi is rejtezik a ruhám alatt. – Egy másodperc késéssel jött csak rá, mit is mondott. – Úgy értem, hogy bár nincs rajtam túl sok ruha, hiszen rémesen meleg van, azért még értelmes és használható vagyok.

– Azt látom, hogy nagyon vonzó nő vagy, Flora. – Flora még örülhetett is, hogy Charles nem „lányt" mondott. – De rá fogsz jönni, hogy nem hagyatkozhatsz folyton a bájaidra és a kinézetedre.

– Ne! – Flora olyan szarul érezte magát, mintha arcul csapták volna.

– Biztos vagyok abban, hogy értékes szakmai ismereteid vannak – mondta Charles, de láthatóan nem gondolta komolyan –, de kétlem, hogy ezek a mi vállalkozásunk szempontjából releváns ismeretek volnának. Végtére is ezen a téren semmiféle tapasztalatod nincsen.

– Dolgoztam egy galériában – kezdte Flora. – Két évig voltam ott, egészen az elmúlt hónapig. És jól bánok az emberekkel is – folytatta aztán, de közben tisztában volt vele, hogy ezt

olyan emberekről szokták mondani, akiknek abszolút semmihez nincs tehetségük. – És egyszer dolgoztam egy menedzsment-tanácsadó irodában is. – Igaz, hogy csak recepciós volt, de annak kitűnő.

– Amint már említettem – Charles modora annyira felhergelte Florát, hogy nem tudta, vajon kibírja-e az utat anélkül, hogy megfojtja –, biztos vagyok benne, hogy nagyon tehetséges lány vagy…

– Nő – csattant fel Flora.

– Nő – javította ki magát Charles, miután röpke pillantást vetett Flora arckifejezésére –, de nem hinném, hogy a különleges és természetesen értékes szakmai ismereteid használhatók volnának egy régi családi vállalkozásban.

– És vajon miben különböznek a régi családi vállalkozások az újaktól? Tán soha nem kötnek új üzletet? Nem kell hatékonynak lenniük? Vagy nem kell kifizetniük a számláikat, mint minden más vállalkozásnak?

Charles felsóhajtott.

– Nyilvánvalóan vannak költségeink, bár természetesen az épület a miénk. Több embert is alkalmazunk, vannak járműveink, amelyeket fenn kell tartanunk…

– Más szóval – vágott közbe Flora –, ugyanolyanok vagytok, mint bármely más üzlet: profitot kell termelnetek. Termeltek profitot? Jogom van megkérdezni – tette hozzá Flora, miután Charles nem válaszolt.

– Nem. De Annabelle-nek van pár ötlete, hogyan változtathatnánk ezen.

– Éspedig?

– Nem tartozik…

– Dehogynem, nagyon is jól tudod. Sőt, kicsit még jobban is tartozik rám, mint rád, ha már itt tartunk.

Charles sötét, sűrű szemöldökén viharfelhők kezdtek gyülekezni.

– Nem hiszem, hogy megvitathatom veled ezeket a dolgokat úgy, hogy Annabelle nincs itt.

– Ó! Nem is tudtam, hogy máris részvényes lett belőle – mondta Flora ártatlanul.

– Nem lett! De… de egy ideje már részt vesz az üzleti

ügyekben, és nem volna helyes, ha ilyen dolgokat a háta mögött vitatnék meg veled – mondta Charles elszántan.

– Oké, ez így fair. De mondd – folytatta Flora –, Geoffrey… mi is a neve?

– Whiteread.

– Ja, igen. Régóta dolgozik nálatok?

– Nem olyan rég. De az apja a nagyapám idejében üzlettársunk volt.

– És most már nem? Úgy értem, Geoffrey nem örökölte meg az üzletrészt?

– Nem. Geoffrey apja elveszítette a részét kártyán, de a családunk megszánta őket, és
alkalmazásba vette Geoffrey-t, amikor visszajött a környékre.

– És meg is tartjátok, míg nyugdíjba nem megy, ugye?

– Kész csoda lenne, ha valaha is nyugdíjba menne. Itt vagyunk – mondta aztán Charles, ami egyáltalán nem volt válasz a kérdésre. Charles most letért egy kisebb útra. – Amint tapasztalni fogod, ha megváltozik az időjárás, az út szinte járhatatlanná válik. Meg fogod bánni, hogy valaha is ide jöttél.

Ez valami alig burkolt célzás akart lenni arra vonatkozóan, hogy Flora menjen haza, de neki esze ágában sem volt engedelmeskedni.

– Ha nem érzem itt jól magam, majd keresek másik helyet.

– Egy vemhes macskával nehéz lesz.

– De azért nem lehetetlen. Különben is, az autóm elég erős, különösen, ha nem mennek bele. És nem álltam olyan nagyon közel a sarokhoz – ismételte meg Flora, hogy elejét vegye az újabb vitának.

– Igaz, de alacsony építésű, és elakadhat itt egy kiálló kőben.

– Ez az egyik oka annak, hogy ebben az évben nem adtátok ki

a házat? – kérdezte Flora, mialatt az utolsó pár méteren zötykölődtek.

– Ja. Több pénzt kéne költeni rá.

– Talán jobb lenne, ha eladnátok, nem?

– Nem az enyém, hogy eladjam.

– Ó, elfelejtettem. – Flora nem felejtette el, de érzett valamit a háttérben, amit nem értett. Charles egyértelműen nem szimpatizált vele, és nem csak azért, mert be akart szállni a családi vállalkozásba.

Charles felsóhajtott, mintha tisztában lenne vele, hogy az ellenérzései szinte tapinthatók.

– Sok mindent meg kell majd tudnod, ha itt maradsz, de nem akarlak mindenbe beavatni, ha csak egyéjszakás vendég vagy. Bonyolult.

– Persze, minden bonyolult. Ó, hát ez az? De hát ez gyönyörű!

A magányosan álló vidéki ház az erdő szélére épült, és hullámzó dombokra nézett. Épp megvilágította a lemenő nap, és az ablakai aranyszínben égtek. Volt rajta egy bejárati ajtó, kétoldalt egy-egy ablakkal, a felső szinten pedig még három ablak nyílt. A ház oldalában egy kis fészer állott, a tornácra és a tetőre pedig felfutott a rózsa.

– Varázslatosan néz ki, igen – mondta Charles, és behúzta a kéziféket. – Élni benne már nem annyira egyszerű, erre bizonyára te is rájössz majd. Egykor egy vadőr háza volt. Magányosnak fogod találni.

Mivel Flora elhatározta, hogy nem sétál bele a kelepcébe, nagyot sóhajtott, kiszállt az autóból, és megindult új otthona felé.

3. fejezet

Amikor Charles beengedte Florát és Imeldát a házba, aztán visszament az autóhoz, hogy kipakoljon, Flora először letette Imeldát a konyhában, aztán kicsit körbenézett a lakásban, mielőtt ő is ment volna segíteni Charlesnak.

A bejárati ajtó közvetlenül az egyetlen nappali szobába nyílt, amelyben volt egy kandalló és egy lépcső, és égett fa illata terjengett benne. Ez két dolgot jelenthet, gondolta Flora: vagy kibírhatatlanul füstöl a kandallóban a tűz, és az egész hely átvette ezt a szagot, vagy valaki nem olyan rég tüzet rakott itt.

Ellenőrizte, hogy a konyha, amely az eredeti ház hátsó feléhez hozzáépített helyiség volt, biztonságos-e Imelda számára, aztán kiengedte a ketrecből, és kiment, hogy behozza neki az almot.

– Ez nagyon aranyos házikó – mondta Charlesnak, aki éppen egy edényekkel teli dobozt, egy kenyérpirítót meg egy vízforralót cipelt befelé, és minden egyebet, amit Annabelle még szükségesnek talált. – Ne engedd ki Imeldát. A konyhában van.

– Biztonságban van ott. És remélem, te is biztonságban leszel itt.

Mivel Flora képtelen volt eldönteni, Charles ezt kedveskedésből, szarkasztikusan vagy fenyegetésképpen mondta-e, nem vett róla tudomást, hanem kiemelt egy bőröndöt a csomagtartóból. Elképesztően nehéz volt, de nem akarta, hogy Charles azt lássa, vereséget szenvedett.

– Nos, mindenesetre itt vagyok – jelentette ki, miközben folyt róla a víz, és amúgy is alig bírt megszólalni. A bőröndöt leejtette a nappali közepére. – Nektek pedig meg kell majd szoknotok a jelenlétemet.

Charles megfordult, és úgy nézett Florára, mint aki jelezni kívánja: vegye már észre, hogy izzadságcseppek gyöngyöznek a két melle között, hogy a hajfürtjei vadul tekergőznek és a szempillaspirál is elkenődött a szeme alatt. Flora higgadtan nézett vissza rá. Holmi kimelegedéssel és izzadságfolttal őt nem lehet zavarba hozni.

– Biztos vagyok benne, hogy rettenetesen élvezni fogjuk – felelte Charles olyan hangon, amely arról árulkodott, hogy a világ minden kincséért sem fogja még csak megpróbálni sem.

Flora nagyot sóhajtott. Mi baja van ennek a férfinak? Miért nem képes kicsit emberségesebb, kicsit barátságosabb lenni?

– Nem vagyok butácska plázacica – mondta Flora. – Ha ezt el bírnád fogadni, sokkal könnyebben kijönnénk egymással.

– Kedves, drága Flora! – Charles lekezelő stílusától Flora a falra tudott volna mászni. – Flora! – kezdte újból Charles, valószínűleg, mert látta, Flora hogyan reagált az első próbálkozásra. – Persze hogy nem vagy butácska, és nem is értem, miből gondolod, hogy ez a véleményem. – Lárifári, gondolta Flora. – De úgy gondolom, nehezen találnád meg a helyedet a Stanza és Stanza üzleti vállalkozásban.

Flora, fejét oldalra billentve, Charlest figyelte.

– Tudod, ha nem mondod a nevet, az én nevemet, talán még meg is győztél volna. De mondtad. És a Stanza éppen annyira az én nevem, mint a tiéd, és épp ezért, még ha ez volna az egyetlen okom rá, akkor is úgy érezném, hogy mindent meg kell tennem az üzlet érdekében.

Charles felsóhajtott, és Flora látta rajta, hogy nagyon kell uralkodnia magán.

– A legjobb, amit az üzlet érdekében tehetsz, az, ha szépen

visszamész Londonba, és hagyod, hogy én és Annabelle irányítsuk a vállalkozást. De mivel láthatóan nem viseled túlságosan a szíveden az üzlet sorsát – folytatta Charles gúnyosan –, jobb, ha kipakoljuk a többi felszerelésedet is.

Flora egy csomó szatyorral a kezében elindult felfelé a csigalépcsőn. Charlesnak egész biztosan van valami más baja is. Nemcsak az aggasztja, hogy idejön a hóbortos unokahúga és elveszi tőle a kedvenc játékszerét. De hogy mi lehet ez a más baj, arról Florának fogalma sem volt. Szóval úgy döntött, nem foglalkozik vele, inkább ledobta a szatyrokat az ágyra, és körülnézett a szobában. A szobát majdnem teljes egészében egy baldachinos ágy foglalta el. Nagyon szép ágy volt, de emiatt a fiókos szekrény és egy másik szekrény, amelyet ruhatárolásra szántak, már csak a lépcsőfeljáróban kapott helyet.

A fürdőszoba egész rendes méretű, állapította meg Flora, ahogy belépett, valószínűleg azért, mert egykor hálószoba lehetett. Határozottan ráfért némi csinosítás: néhány növény, világos színű törülközők, hasonlók – de amúgy teljesen rendben volt. A másik hálóban két egyszemélyes ágy állt, ami azt jelentette, hogy ha Emma és Dave lejönnek hozzá, át kell majd adnia nekik az ő ágyát.

De az egész, a maga eredeti, vidéki házas módján, nagyon otthonos volt. Mindent belepett a finom por, de a ház alapvetően tisztának tűnt, és Flora úgy érezte, nagyon jól fogja itt érezni magát, amint megszokja, hogy mérföldekre ez az egyetlen ház a környéken. És lent volt dugóhúzó is. Flora még ezt is megfigyelte, mialatt Charles felcipelte a bőröndjét a lépcsőn. Később, amikor már mindent kipakoltak, Charles megszólalt:

– Ó, valamit elfelejtettem.

Zavartan, merev tartással sietett vissza az autóhoz, aztán egy üveggel a kezében jelent meg újra, mely műanyag dobozba volt zárva, hogy hűvös maradjon.

– Ezt Annabelle küldte. Hibásnak érzi magát az autód miatt, azt hiszem.

– Ez igazán kedves tőle! – És meglehetősen szokatlan is, tette hozzá magában Flora. – Kibontjuk?

Charles vállat vont.

– Ha akarod. Bár én csak egy pohárral ihatom.

– Megyek, keresek poharat – mondta Flora, és arra gondolt, talán ez az utolsó alkalom, hogy rávegye az unokabátyját, lazítson egy kicsit. Ő majd iszik még egy pohárral később, nyugiban.

A poharak nagyon porosak voltak, és nem is voltak egyformák. Flora gyorsan elmosott kettőt, aztán Annabelle egyik konyharuhájával eltörölgette őket

– Kinyissam neked?

– Nem kell, köszönöm – válaszolta Flora, látva, hogy Charlest majd megeszi a fene, hogy kikaphassa a kezéből a pezsgősüveget, és ő nyithassa ki.

– Mihez fogsz kezdeni a maradékkal? – Charlesnak láthatóan már azt is kínszenvedés volt végignézni, hogy Flora tölti ki a poharakba az italt, és nagyon kellett koncentrálnia, nehogy túlöntse.

– Kanalat teszek az üveg nyakába, és a következő pár napban megiszogatom. – Flora nem gondolta ugyan, hogy az ital két napnál tovább is kitart, de nem akarta Charlesban azt az illúziót kelteni, mintha mindamellett, amit a férfi már úgyis a hibájaként rótt fel, még iszákos is volna. – Egészségünkre, fenékig, úgyis meghalunk!

Charles összeráncolta a homlokát, aztán felemelte a poharat és belekortyolt az italába. Flora, mivel elszánta magát, hogy mindenképp keres valami beszédtémát, megkérdezte:

– Szóval Justin és te együtt jártatok iskolába?

– Igen.

– És azóta is összejártok?

– Nem. Justin a „Régi barátságok” oldalon akadt rám, és aztán újból találkoztunk.

– Á! – Flora majdnem megkérdezte, hogy „na, és miről beszélgettetek?”, csak hogy szóval tartsa Charlest, de végtére is semmi köze nem volt hozzá. – Oké, akkor mondok egy másik tósztot. Igyunk Annabelle meg a te egészségedre, és arra, hogy a legtöbbet tudjátok kihozni az ittlétemből.

Charles megint a homlokát ráncolta.

– Azt hiszem, világosan kifejtettem, hogy sokkal jobb nekünk, ha nem vagy itt, Flora.

– Én pedig azt hiszem, világosan kifejtettem, hogy egyelőre még nem tudtok engem visszaűzni Londonba. – És szélesen mosolygott. – Gyertek el hozzám vacsorára, ha már berendezkedtem! Ó! – Flora leeresztette a poharát. – De nincs asztal.

Mindketten a négy széket bámulták, amelyek egy asztal méretű hely köré voltak szépen beállítva.

– A francba! – mondta Charles. – Elfelejtettem. Eladtuk.

Flora erre elnevette magát, mire Charles zavartan nézett rá. Nem valami vicces, ha az embernek nincs ebédlőasztala.

– Akkor barbeque lesz a menü – mondta Flora, de máris utálta az ötletet. A barbeque nagyon laza dolog, és nem igazán való az Annabelle meg Charles típusú embereknek. Csak olyanokkal

működik, akiket nem zavar a paraffinízű kolbász és az odaégett bárányc omb.

Valószínűleg Charlesnak sem nagyon tetszett a barbeque ötlete, mert azt mondta:

– Rendben, akkor hozok neked egy másik asztalt. Nos, van még valami, amire szükséged lehet?

Flora kísértésbe esett, hogy pezsgőspoharakat, pezsgősvödröt és ezüsttálcát is kérjen Charlestól, de aztán rájött, hogy Charles csak a homlokát ráncolná, és nem venné észre, hogy viccel.

– Itt nincs telefon, ha jól sejtem – mondta helyette.

– Ez egy hétvégi ház – mondta Charles már vagy tizenötödször. – És van mobilod.

– Megnézem, van-e térerő. – Flora nemtörődömsége azzal kapcsolatban, hogy egyedül éljen egy vidéki házban, mérföldekre mindentől, lassan kezdett eltünedezni. Ha nem tudja felhívni a rendőrséget vagy a barátnőjét az éjszaka közepén, amikor valami zajt hall, az meglehetősen riasztó körülmény.

– Igazság szerint azonban nem is rossz ötlet, hogy legyen itt is telefon – ismerte el Charles, miközben Flora a táskájában turkált. – Majd elintézem.

– Az kedves volna tőled. – Flora szavai szívből jöttek, de valahogy nem úgy hangzottak, ezért még el is mosolyodott, hogy jelezze, tényleg így gondolja. Aztán megtalálta a telefonját, bekapcsolta és megnézte, mi a helyzet. – Nem igazán ad életjelet. Talán kint jobban működik. – Kilépett a bejárati ajtón, még mindig a telefont tanulmányozva.

– De mi van, ha esik vagy épp az ágyban vagy? – kérdezte Charles.

A jel kicsit jobb volt kint a ház előtt, de a telefon így is alig-alig működött.

– Annabelle biztos nem örülne neki, ha telefont akarnál ide beszereltetni. Túl nagy felhajtás volna ilyen rövid időre.

– Azt hittem, elhatároztad, hogy maradsz.

Flora a homlokát ráncolta.

– Igen. Csak megpróbáltam Annabelle szemszögéből nézni a dolgot.

– Biztos vagyok benne, hogy Annabelle azt szeretné, hogy itt-tartózkodásod alatt a lehető
legkényelmesebben érezd magad – mondta Charles fásultan.

Flora erre elvigyorodott.

– Azt a mindenit! Nem tudtam, hogy vannak olyanok, akik élőbeszédben is használnak olyan kifejezéseket, mint „itt-tartózkodásod alatt”.

Charles felvonta a szemöldökét.

– Én pedig nem tudtam, hogy vannak olyanok, akik még mindig használják azt, hogy „azt a mindenit”.

Flora az ajkába harapott, hogy ne kelljen annyira vigyorognia.

– Fogadni mernék, hogy Annabelle is használja.

– De ő nem Londonból származik.

Flora azt akarta volna mondani, hogy ő sem, de mivel nem tudta megmondani, igazából honnan, ezért inkább hallgatott.

– Jobb lesz, ha elindulok – mondta Charles. – Add majd a tudtomra, ha hiányzik valami – úgyis menet közben jössz majd rá.

– Eljössz értem holnap?

– Miért?

– Hogy bevigyél dolgozni.

– Ó, ezen ne aggódj. Hétfőig nem kell munkába állnod, addigra meg úgyis megjavítják az autódat.

Flora már majdnem megszólalt, hogy: „De nem hagyhatsz itt engem a semmi közepén, úgy, hogy semmi dolgom nincs”, de aztán mégse mondta, nehogy Charles is felvesse neki a kertészkedést, ahogy Annabelle tette.

– Rendben. Majd csak elszórakoztatom magam hétfőig.

Charles megint a homlokát ráncolta, és Flora rádöbbent, micsoda teher lehet neki az ő jelenléte. Az unokatestvéri kötelességérzet, amely láthatóan nagyon erősen működött Charlesban, folyamatos harcban állt azzal az óriási ellenszenvvel, amit az ő jelenléte váltott ki belőle.

– Holnap eljöhetek megnézni, mi van veled – mondta Charles vonakodva. – És beszámolok arról is, hogy áll az autód.

– Á, nem kell. Semmi szükség rá. Jól elleszek itt.

– Annabelle teljesen le volt törve az autód miatt, tudod?

– Igen, tudom. Láttam rajta. Ha nem mondtad volna vagy tizenötször, akkor is tudnám.

– De nagyon hülye helyen álltál meg.

Flora nagyot sóhajtott.

– Akárhogy próbálkozol is, nem sikerül a nyakamba varrnod, hogy Annabelle belém jött. De azért értékelem, hogy megpróbálod. Nagyon lojális vagy. Charles mintha kissé összezavarodott volna.

– Ezt hogy érted?

– Tudod, hogy értem. Nem az én hibám volt, Annabelle hibája volt, de azért nagyon kedves tőled, hogy kiállsz a menyasszonyod mellett.

– Ó!

Flora elnyomott egy sóhajt.

– Megtennéd, hogy felhívod Geoffrey-t és megmondod neki,

hogy ma sajnos nem tudok menni kórusra? Nem szeretném becsapni.

– Kórus? Te? Te énekelsz?

– Persze. Ki nem?

– Jó, de Geoffrey kórusa nagyon jó. Jó híre van… ó, bocsánat, ez biztos nagyon udvariatlanul hangzott.

– Nem kell bocsánatot kérned. Már kezdem megszokni.

– Nem egészen értem, mire utalsz ezzel.

– Én meg nem értem, mit nem értesz. Általában az anyanyelvemen beszélek.

Charles a fejét rázta.

– Mennem kell. Úgy érzed, minden rendben lesz?

– Persze. Nem lesz semmi baj. – Flora kinyitotta az ajtót. – Köszönöm, hogy kihoztál ide.

– Ez a legkevesebb, amit megtehettem. – Charles egypár másodpercig még nézte Florát, aztán azt mondta: – Viszlát! – és kisétált az ajtón.

Flora az ablakból nézte, amint elhajt a ház elől. Emma egyszer kijelentette, hogy nincs a Földön olyan férfi, akit Flora el ne tudna bűvölni, ha a fejébe veszi. Emma viszont még nem találkozott Charlesszal. Florának eszébe jutott az a férfi, aki a boltban a lábára tolta a kocsit. Ha Charles csak egy kicsikét is hasonlítana rá, jóval egyszerűbb volna az élet!

Mikor becsukta a bejárati ajtót és bement a konyhába, hogy Imeldát kiengedje, hirtelen nagyon elszántnak érezte magát. Ha ő és Charles, és feltehetően Annabelle is, üzlettársakként akarnak együttműködni, akkor könnyebb volna, ha valahogy megkedvelnék egymást. Charles viszont előbb változna kővé, mint hogy őt megkedvelje, ezért meg kell próbálnia Annabelle-t a maga oldalára

állítani. Máskülönben bele fog halni az egyedüllétbe és az elkeseredésbe.

Ha Charles valamennyire is normális volna, egy kis jól adagolt flörtöléssel meg tudná őt nyerni. A flörtölés szinte mindenkivel szokott működni, és Flora majdhogynem olyan természetességgel alkalmazta, mint ahogy levegőt vett. Egyszer, amikor valami rettentő hosszú jelentkezési lapot kellett kitöltenie egy álláshoz, beírta a hobbijai közé. Meg is kapta az
állást.

Miután Imeldát biztonságba helyezte, Flora előkereste a rádiót az utazótáskájából, és bekapcsolta. Így, hogy a saját lélegzése és Imeldához intézett suttogó szavai nem az egyedüli hangok voltak a lakásban, máris sokkal jobban érezte magát. Csak azért is otthont csinál ebből a kicsi házból! És fog kérni Charlestól egy tévét. Végtére az teljesen hétköznapi dolog, hogy tévé legyen egy vidéki házban.

Már épp kezdte unni a pakolászást, meg a dolgai elrendezését, és azon merengett, tényleg olyan jó ötlet-e vajat kenni a macskák talpára, hogy ne tudjanak rohangászni a lakásban, vagy ez csak arra jó, hogy mindenhol zsírfoltok maradjanak utánuk, amikor motorzúgásra lett figyelmes.

Geoffrey volt az, és Flora odament a bejárati ajtóhoz, hogy üdvözölje. Geoffrey hozott valamit, ami ruhával volt letakarva.

– Edie küldött magának egy kis húsos pitét vacsorára, és ha megette, elviszem a kóruspróbára.

– Ez nagyon kedves maguktól! – mondta Flora, és egy pillanatra megfeledkezve Imeldáról, szélesebbre tárta az ajtót. Imelda, látva a nyári dicsfényben fürdőző tájat, ki is szökött azonnal.

– Jaj, ne! – kiáltott fel Flora. – És mi van, ha nem jön vissza?

– Visszajön! – Geoffrey belépett a házba, és a letakart edényt egy kis asztalra tette. – Hová is menne? Nem fog kint éjszakázni, ha nincs ehhez hozzászokva. – Geoffrey szavai vigasztalón hatottak. Flora azt vette észre magán, hogy elhiszi neki, amit mond, mintha attól, hogy Geoffrey mondja, minden automatikusan igaz is lenne. – Egye meg a vacsoráját, hagyja, hogy Imelda kicsit kifutkossa magát, aztán majd behívjuk.

Nyitva hagyták az ajtót, mialatt Flora közvetlenül a Pyrex edényből elfogyasztotta a még meleg ételt, ami jóízű darált húsból és ráhalmozott krumplipüréből állt. Imelda a közelben járkált, és néha beleszagolt valamibe, szemmel tudták tartani. Amikor Flora már teleette magát, letette az edényt a földre, és elkezdte szólongatni a cicát.

Imelda, mivel valószínűleg meghallotta a földön koccanó edény hangját, felnézett és megiramodott a ház felé. Vemhes teste majdnem háromszögletű volt.

– Ez nagyon durván hangzik, de mindig megjelenik, ha azt hiszi, leteszek neki valamit enni. Geoffrey erre kuncogott egyet.

– Ez tökéletesen rendben van. Meg is ehetné, ami megmaradt. Elvégre vemhes.

– Biztos benne, hogy jó ötlet itt hagyni egyedül?

– Biztos. Minden rendben lesz vele. A macskák általában úgyis szeretik egyedül megszülni a kölykeiket. Készített már a számára fekhelyet? Szeretik a szekrényeket, a sötét zugokat. Mit szólna a lépcső alatti helyhez?

Miután egy pár gumicsizmát félrehúztak onnan, együtt készítették el a helyet Imeldának. Aztán Flora lehozott egy párnát az egyik vendégágyból, de előbb megnézte, nem valami

libatollal töltött darab-e, amit elég drága volna pótolni. Hogy otthonos illata legyen, egy kardigán is került a fekhely tetejére, amelyet Flora pedig egészen eddig nem tekintett különösebben elhasználtnak. És amikor úgy találta, hogy most már elég kényelmes helye lesz a cicának, odahívta.

Imelda engedelmesen odament megvizsgálni a „szülőszobát”; kicsit szagolgatta, aztán óvatosan rátette a mancsát, melyet meghízott testével is kecsesen és óvatosan mozgatott. Miután körbeforgott, tekergett és letelepedett, aztán újrakezdte, és ezt egy darabig így váltogatta, Flora kicsit behajtotta az ajtót, hogy lássa, vajon Imelda sötétben szeretne-e lenni. A cica erre felnézett Florára és Geoffrey-re, és mintha azt mondta volna: „Rendben van, most már elmehettek.”

Flora, miután úgy érezte, Imelda elküldte őket, azt mondta:

– Az a gyanúm, hogy a csizma miatt érzi magát otthon. Imádott a cipőszekrényemben időzni, amikor hozzám került, ezért is neveztem el Imeldának.

Geoffrey megeresztett egy atyai kuncogást, és Flora hirtelen rádöbbent, hogy már rég nem látta a saját apját, akit pedig nagyon szeretett. Talán ezért is vonzódott Geoffrey-hez annyira.

– Most pedig keressen magának valami meleg holmit – mondta Geoffrey. – Nagyon hideg van a templomban, nyár ide, nyár oda.

Flora az ajkába harapott. Londonban olyan meleg volt, hogy mindenki csak lábujjas papucsban mászkált, és izzadt. Úgy tűnt, vidéken még az időjárás is más.

– A kóruspróba nagyon korán kezdődik, nem? – kérdezte. Lehet, hogy hiba volt elígérkezni? Talán jobb, ha tüzet rak a farkasok ellen.

– Hát, mire beérünk a városba, beugrunk Edie-hez, egy köszönés erejéig, és épp idejében leszünk. Fél nyolckor kezdünk.

– Rendben – mondta Flora, és azon tűnődött, vajon mi az ördögbe keveredett már megint.

Edie, Geoffrey felesége ragaszkodott ahhoz, hogy kölcsönadjon Florának egy gyapjúpulóvert, mivel döglesztően csinos kardigánját nem találta elegendő védelemnek a St. Stephen-templom hidege ellen.

– Csonttá lehet fagyni abban a templomban, még a nyár közepén is. És ne törődj azzal, hogy nézel ki. Az ott úgysem számít. – Azzal megveregette Flora hátát, és Flora eltűnődött, vajon Geoffrey-éknek van-e unokájuk. Tökéletes nagyszülők lennének: türelmesek, bölcsek és gondoskodók. – A kiscicád jól van?

Flora bólintott.

– Csináltunk neki egy jó kis helyet a lépcső alatt. Lehet, hogy még napokig nem lesznek meg a kiscicái, de már rettentő nagy a hasa, és érezni lehet, ahogy mozgolódnak benne a kicsinyek.

– Azonnal szólj, ha megszülettek, elvitetem magam Geoffrey-vel, és megnézem őket. És most jobb, ha el is indultok. Jót tenne Florának, ha egy-két emberrel megismerkedhetne, mielőtt elkezditek.

Geoffrey szeretetteljes humorral hárította el a felesége utasítgatásait meg a kioktatást, és visszaterelte Florát a kocsihoz.

– Edie miért nem jár a kórusba? – kérdezte Flora.

– Nincs hallása. És különben is, általában a barátnőjével találkozik, amikor nekem kórusom van. Kapcsolja be magát! –

Geoffrey az órájára nézett. – Még van egy kis időnk, úgyhogy kicsit megmutatom magának a várost, mielőtt odamegyünk.

A városkában a réges-régi és a vadonatúj furcsán keveredett. Volt egy sor régi kereskedőház benne, amelyek közül az egyik a Stanza és Stanza székhelyéül szolgált. Ezekkel szemben egy impozáns, régi épület állt, amelynek oszlopos árkádja fölött egy kisebb építmény terpeszkedett.

– Ez a régi tejcsarnok. A tizenharmadik század óta működik. Péntekenként halas bódé is van. Nagyon jó!

A tejcsarnok másik oldalán további üzletek sorakoztak: két használtcikk-üzlet, egy italbolt, egy indiai gyorsétterem – ez lehetett a „balti”, amelyre Annabelle utalt – és egy vaskereskedés.

– Ez a bolt az egyik basszistánk, Fred tulajdonában van. Nagyon hasznos kis bolt, ha bármire szüksége lesz a házban. Fred mindenfélét árul, de nem hagyja, hogy az ember valami felesleges dologgal menjen haza, ha érti, mire gondolok. És ott van az apátság.

Flora végignézett az utcán és megpillantott egy támpillérekkel körülvett, világos kőépületet.

– Szeretném közelebbről is megnézni az apátságot.

– Majd elvisszük. Mindannyian nagyon büszkék vagyunk rá. És van mellette egy nagyon jó teázó is.

Az utca végén állt egy másik, sokkal kisebb templom is.

– Ott lesz a próba?

– Nem. Éneklünk ott néha, és néhány kórustag odajár misére. Néhányan felváltva takarítanak is ott, de ez csak ürügy arra, hogy utána elmehessenek teázni.

– Amott áll a mi templomunk, jóval messzebb, arrafelé viszont van néhány hasznos üzlet. – Geoffrey egy mellékutcára mutatott.

– Gyógyszertár, újságos, szemész, ilyenek. Minden van, amire az embernek csak szüksége lehet – fejezte be Geoffrey büszkén.

Flora nem látott olyan helyet, ahol ruhákat lehet vásárolni, kivéve a használtcikk- és használtruha-boltokat, amelyekből úgy tűnt, még több is van, itt-ott elszórva. Igazából nem volt szüksége ruhákra, csak szeretett vásárolgatni. Szép kis városka volt ez, bár kissé túl nyugisnak tűnt a nagyvároshoz szokott Flora számára.

– Nos, ha eleget nézelődött, akkor tovább is mehetünk. A St. Stephen nincs ugyan messze, de szeretnék korán odaérni, hogy legyen parkolóhelyünk.

Flora nem tehetett róla, de iszonyúan ideges volt, amikor Geoffrey a templomhajón keresztül egy csoport emberhez kísérte, akik a zongora mellett ácsorogtak. Az soha nem zavarta, ha egy partira egyedül kellett elmennie, vagy ha egy bárban vagy kocsmában találkozott valakivel, de ez a kis vidéki templom most nagyon megrémisztette.

Geoffrey egy magas, tekintélyt parancsoló férfihoz vezette Florát, aki meglepően bátortalanul mosolygott.

– James, ez itt Flora. Remélem, nem bánod, hogy elhoztam. Most érkezett a környékre, és szeret énekelni.

Florán hirtelen jéghideg borzongás futott keresztül: lehet, hogy elő kell énekelnie? Alig -alig bírt visszamosolyogni Jamesre. Miért is nem kérdezte meg Geoffrey-t? Hiszen teljesen érthető, ha meg szeretnének győződni arról, hogy valaki tud-e énekelni, mielőtt beengedik egy olyan kórusba, amelynek nagyon jó híre van. Charles szavai a kórus színvonaláról, amelyek most hirtelen

eszébe villantak, megtízszerezték az aggodalmát.

– Örülök, Flora. – James kezet rázott Florával. – Szoprán?

Flora bólintott.

– Lehet, hogy nincs is szükségük több szopránra. Nem kell feltétlenül beszállnom…

James, mivel valószínűleg látta, mennyire ideges Flora, mintha ezt meg se hallotta volna, kérte:

– Menjen, üljön le oda. Moira majd eligazítja.

Moira, egy magas, sok-sok réteg kardigánba és pulóverbe öltözött nő, Florára mosolygott, és megütögette a mellette lévő szabad helyet.

– Gyere, ülj ide mellém. Ez itt Freda és Jenny. Mi vagyunk a szoprán egyek. A szoprán kettőben ülnek a rakoncátlanok, itt, hátul. – Ezzel megfordult és három nőre mutatott, akik látszólag a tiszteletreméltóság mintaképei voltak.

Egyikük megszólalt:

– Nagyra becsüljük lázadó hajlamainkat. – És ezt olyan fapofával mondta, hogy Flora nem tudta eldönteni, viccel-e vagy komolyan gondolja.

De még egy olyan vicc is valami, ami talán nem is volt vicc, és Flora kezdett kicsit felengedni. Lassan beszállingóztak a többiek is, és elfoglalták helyüket a zongora körül két félkörben elhelyezett székeken. Mindenki barátságosan mosolygott Florára, aki felbátorodott, és megkérdezte Moirát:

– Elő kell majd énekelnem?

– Á, dehogy! – mondta Moira. – James úgyis hamar kiszúrja, ha nem tudsz énekelni.

– És akkor mi lesz?

– Kapsz egy levelet, amin egy hatalmas fekete pont

éktelenkedik – felelte Moira. Aztán oldalba bökte Florát. – Nem tudom. Még soha nem volt ilyen. De azért biztos, ami biztos, ne énekelj túl hangosan.

Mivel Flora előre tudta, hogy hallható hang nem fog kijönni a torkán, bármennyire próbálná, bólintott egyet.

– Jól van! – James csendre intette a kórust, és egy picike sustorgás és helyezkedés után már mindenki őt figyelte. – Üdvözöljük Florát, aki eljött, hogy kipróbálja magát nálunk. Skálázzunk egy kicsit bemelegítésképpen. Á-val.

Flora pár perc múlva rájött, hogy egészen élvezi a dolgot. Először még azon merengett, mi a fenének vállalta, hogy halálra fagy egy hideg templomban valaki más gyapjúpulcsijában egy gyönyörű nyári estén, de amint a hangja kezdett újból rátalálni arra, ami a suliban olyan könnyedén ment neki, az együtt éneklés öröme is visszatért.

Örült, hogy elfogadta a gyapjúpulcsit. Sőt, jólesett volna még egy gyapjú melegítőalsó is. Lábujjas szandálba bújtatott csupasz lába úgy hűlt le a hidegtől, mint a víz. De azért nagyon jól érezte magát. Miközben Moira válla fölött próbált lapról olvasni, Moira erős, magabiztos hangjával a fülében bizonyos volt abban, hogy nem is hallatszik, mit énekel. És ez rendben is volt így, a háttérben akart maradni, és nem szeretett volna hibázni. Rettentően szerette volna, ha bent maradhat a kórusban.

Meglepően fáradt volt, mire James végre befejezte velük a próbát. Ezt megemlítette Moirának is, aki azt mondta:

– Valószínűleg attól van, hogy már évek óta nem lélegeztél mélyeket. Hozzá fogsz szokni.

– Na, milyen volt? – kérdezte James, amikor Flora odament hozzá, hogy elbúcsúzzon és megköszönje a lehetőséget.

– Nagyon jó. Élveztem. Bár a kottaolvasás aggaszt kicsit. Kissé be vagyok rozsdásodva.

– Ó, az hamar beolajozódik! Örülök, hogy tetszett. Jön a jövő héten is?

– Mindenképpen! – Flora úgy érezte, elért valamit. Egy kóruspróbán való végigevickélés persze nem volt igazán olyan dolog, amire büszke lehetett, de azért úgy érezte, megtette az első sikeres lépést a vidéki élet rögös útján.

Miközben Geoffrey-vel visszafelé mentek a vidéki úton, Flora optimizmusa sokat veszített az erejéből. Képes lesz egyáltalán nélkülözni azt a komfortot, amihez hozzászokott? Itt kint csak a vadállatok hangja zavarja majd meg az éjszaka csendjét. Még az autóút is túl messze van, csak akkor lehet hallani a forgalom zaját, ha az ember nagyon fülel. Nem fogja hallani a taxik megnyugtató suhanását sem, amelyek a partikról szállítják haza az embereket, és éjjel-nappali sincs pár utcányira tőle, a sarkon, ahol bármit megkap, amit csak szeme-szája megkíván. Mozi sincs a közelben, és az állomásig is félórányi az autóút. (Charles cinikus örömmel tájékoztatta arról, mi minden nincs a környéken.)

Aztán Annabelle-re gondolt, alig kendőzött terveire a költségcsökkentésről, arról, hogy ki akarja rúgni Geoffrey-t, hogy át akarja venni a családi vállalkozást, az *ő* családi vállalkozását, és ez erőt öntött belé. Majd csak hozzászokik az itteni élethez, igen, hozzá fog szokni, és mire visszatér Londonba (ami most valami titkon vágyott dolognak tűnt, mint a karácsony a kicsi gyerekek számára), már sokkal határozottabb és képzettebb nő válik majd belőle.

A vidék gyönyörű, ismerte el magában, miközben a fákat, a

sövényeket és a távolban húzódó dombokat nézte. Talán a természet majd kárpótolja azért, hogy a taxikat és a cipőboltokat nélkülöznie kell.

Geoffrey felajánlotta, hogy benéz a házba, ellenőrizni, minden rendben van-e. Flora ezt hálásan elfogadta.

Együtt mentek fel a kis ösvényen.

– Úgy látszik, a világítás még működik – mondta Flora. – Ezt látom.

– Minden működni fog. Nagyon jó kis ház ez. Mikor tavaly ki volt adva, rendszeresen kijártam ide, kisebb dolgokat megjavítani. Tudom, hogy jó állapotban van.

Flora kinyitotta a bejárati ajtót.

– Kíváncsi vagyok, hogy van Imelda.

Odamentek a „fészekhez”, amelyet olyan nagy gonddal készítettek a cica számára. Imelda nem volt ott.

– Jézusom! – Flora a fejéhez kapott. – Hol lehet? – Máris elképzelte, hogy Imelda valami titkos résen át kiszökött, és a rókák áldozatává vált.

– Ne aggódjon! Nem mehetett ki a házból. Nézzünk körül!

Flora furcsa módon nem is lepődött meg, amikor Imeldát és a négy tarkabarka kis gombócot egy halom cipő között találták meg, amelyeket a cica a cipős táskából ráncigált elő és húzott be a ruhásszekrény aljára.

– Jaj, Imelda! Hogy tehettél ilyet? Ez így nagyon kényelmetlen lehetett!

– Leszaladok, felhozom a fekhelyét, mialatt maga kiszabadítja a cipőit – mondta Geoffrey. –

Imeldának nem fog tetszeni, hogy közbeavatkozunk, de az alváshoz egy halom tüskén kívül azért szükségük lesz valami másra is.

Flora, miután gondolatban megbocsátotta Geoffrey-nek, hogy lesajnálta kedvenc holmijait, megsimogatta Imelda fejét.

– Nagyon okos cica vagy, és én nagyon büszke vagyok rád, de van fogalmad arról, mibe kerülnek ezek a cipők? – Flora hetekig csak levesen élt, hogy némelyiket megvehesse.

Imeldát, aki nagyon büszke volt magára és a kicsinyeire, ugyan nem nagyon érdekelte az ágy, de Flora és Geoffrey nagy megkönnyebbülésére viszonylag jól tűrte, hogy a Manolo Blahnik és Jimmy Choo modellek közül áthelyezzék a már előkészített fekhelyre, amelyet Geoffrey időközben felhozott.

Flora elébe tett egy tál macskaeledelt, amire Imelda úgy vetette rá magát, mint akit éheztettek, és hozott neki vizet is.

– Tejet is hozzak neki, mit gondol?

– Nem hinném, hogy jó ötlet. A felnőtt állatok általában nem isznak tejet, tudja?

– Nem, és amúgy is mindig rosszulesik neki. Jobb, ha inkább felhozom az almot.

Mire Imeldát és kis családját végre szépen elrendezték, Geoffrey megszólalt:

– Ideje elindulnom.

– Nem kér egy csésze teát vagy valamit? – Florát hirtelen elragadta az illemtudás heve. – Olyan kedves volt hozzám!

– Azt hiszem, inkább hazamegyek, de maga azért igyon, mondjuk egy forró csokit vagy valamit, mielőtt ágyba megy. Az segít az elalvásban.

Flora ellenállt a kísértésnek, hogy átölelje Geoffrey-t, mivel úgy gondolta, nem biztos, hogy a férfi hozzá van szokva ahhoz, hogy fiatal, a papájukat hiányoló nők ölelgessék.

Flora fáradt volt ugyan, de nem volt álmos, ezért fürdővizet

eresztett magának. A házban a jelek szerint hatékony vízmelegítő rendszer működött, és ez jó jelnek bizonyult. Talált pár illatosított gyertyát az egyik utazótáskában, ezeket szépen elrendezte a fürdőben. Aztán töltött magának egy pohár pezsgőt a palackból, amelyet Charles hozott, bekapcsolta a rádiót és levetkőzött. A vidéki élet egész jónak ígérkezik!

4. fejezet

Másnap reggel Flora jó sokáig aludt. Háromszor is felébredt valamiféle állathangokra, amelyekről remélte, csak rókák adták ki őket, de inkább úgy hangzottak, mint a latexgumi fejű orkok *A Gyűrűk Ura* című filmből. Imeldának és csemetéinek kis szuszogása azonban nyugtatóan hatott rá. Imelda nagyon hozzáértő anyának bizonyult, bár ha ember lett volna, neki is alakformálót kellett volna viselnie.

Miután Flora megetette Imeldát, és egy kis időre ki is engedte, a fürdőbe ment. Kicsit küszködött a zuhanyrózsával meg a zuhanyfüggönnyel, de aztán többé-kevésbé győztesen keveredett ki a küzdelemből, és lement reggelizni.

Aztán amikor ezzel is megvolt, kicsit elveszettnek érezte magát. Persze Imeldának rengeteg simogatásra, cirógatásra és etetésre meg kiengedésre volt szüksége, de ezektől eltekintve, amelyeket a cica nem is fogadott mindig olyan nagy lelkesedéssel, Florának semmi tennivalója nem akadt. Úgyhogy elhatározta: kitakarítja a házat, és kicsit otthonosabbá is varázsolja. Így aztán ha Annabelle megjelenne, hogy ellenőrizze, miként mennek a dolgok, ő már felkészülve tudja majd fogadni.

Amint belefogott a takarításba, már élvezte is. Annak dacára, hogy a porszívó nehéz és lomha volt, ráadásul minden fordulónál asztmatikus köhögéssel okádta ki magából a port, Flora kifejezetten otthonosan érezte magát, és ide-oda tologatta a bútorokat, hogy alattuk is ki tudjon porszívózni. Bútorfényezőt is talált, meg egy porolót, és ezek segítségével rengeteget spriccelt és törölgetett, de a füstszag csak nem akart megszűnni. Igazából nem zavarta a szag, csak nem értette, hogyhogy még mindig itt terjeng a levegőben. Miután minden úgy ragyogott, ahogyan csak a természetéből adódóan ragyogni bírt, Flora átrendezte a bútorokat. Aztán ebédre megevett egy szendvicset, kicsit sétált a környéken, és visszatérve újra átrendezte a bútorokat, és csak akkor döbbent rá, hogy ugyanoda tologatta vissza őket, ahol eredetileg is voltak.

Ahelyett azonban, hogy ettől mély depresszióba esett volna, ami, ezzel nagyon is tisztában volt, túlságosan könnyű megoldás lett volna, kiment a kertbe és a futórózsabokorról lemetszett egy jókora ágat, amelyet aztán az egyik szekrény aljában talált, kissé csorba, de mutatós kőkorsóba tett, és a virágot a kandallópárkányra helyezte.

– Így már mindjárt más, elég hozzá pár apró változtatás – magyarázta később Imeldának. – Ez persze csak kozmetikázás, de azért van hatása.

Lefekvéskor az ágyban azon merengett, sikerül-e valaha is meggyőznie Charlest és Annabelle-t arról, hogy ő tulajdonképpen még a hasznukra is válhat. Most, hogy megszülettek a kiscicák, még nehezebb lett volna visszamenni Londonba. Maradnia kell, amíg legalább egy kicsit megnőnek. Amint ott feküdt éberen a holdfényben, az a

kényelmetlen gondolata támadt, hogy csapdába esett.

Másnap reggel még el sem tudta tüntetni a reggeli maradványait, Geoffrey és Edie már az ajtóban toporgott.

– Nem bírtam tovább távol tartani – szabadkozott Geoffrey, miközben Edie, aki épp csak odaköszönt, és meg se kérdezte, merre menjen, már nyomult is föl a lépcsőn.

Flora nagyon örült, hogy van társasága, különösen, hogy a ház ilyen takaros lett.

– Nem zavarom meg – mondta Edie, miközben felrántotta Imelda szekrényének ajtaját. Imelda nagyokat dorombolva nagy kegyesen megengedte Edie-nek, hogy megvizsgálja a

csemetéit, akik mind egy kupacban, kis mancsaikat anyjuk hasába mélyesztve feküdtek.

– Mintha megnőttek volna tegnap óta – mondta Geoffrey.

– Határozottan nőttek – értett egyet vele Flora. – Tegnap még olyan csőszerűek voltak, mára viszont kikerekedtek, mint egy lufi.

– Gondoltuk, talán el kell menned vásárolni, vagy ilyesmi – mondta Edie. – Ez így elég nehéz lehet neked, itt rekedni kint, autó nélkül. Annabelle igazán szégyellhetné magát!

– Szégyelli is, méghozzá nagyon – biztosította Edie-t Flora. – És ugyan most nincs szükségem semmire, az érkezésem napján bespájzoltam, de azért szeretnék kimozdulni. Imeldának is biztos elege van már abból, hogy állandóan csak azt kérdezgetem tőle, hogy van.

– Csinálunk egy kis városnézést. És az apátságot is megnézheti – mondta Geoffrey.

– Ó, az csodás volna! Imádom a régi templomokat.

– Mi itt mind nagyon büszkék vagyunk az apátságra Bishopsbridge-ben – mondta Edie, akit Flora lelkesedése

örömmel töltött el.

– És tudnék valahol könyvet vásárolni? Már majdnem befejeztem, amit épp olvasok, és nem sok olvasnivaló akad itt a házban.

– Bishopsbridge-ben mindent megtalálsz, amire csak szükséged van – mondta Edie büszkén. – Még könyvesboltot is.

Az apátság valóban gyönyörű volt, és az elhelyezkedése miatt – épp a városka közepén állt – nem hatott idegenül, inkább nagyon is a város részének tűnt. Edie és Geoffrey megmutatta Florának az altemplomot és a sírokat, a masszív oszlopokat és a faragott fadíszítményeket. Megbeszélték, hogy a templom kis boltjában találkoznak, és Flora tett még egy kört egyedül, próbálva magába szívni annak misztériumát, hogy egy olyan helyen van, ahová az emberek már majdnem kétezer év óta járnak imádkozni.

Épp megtalálta a boltot, és meglátta Edie-t a képeslapoknál, amikor valaki nekiment. Kitért az útjából, és azt mormogta: „Bocsánat”, de aztán látta, hogy ugyanaz a férfi volt, aki a bevásárlóközpontban rátolta a kocsit a lábára.

– Jesszusom! – mondta a férfi. – Úgy tűnik, ebből már sportot űzök. Jól van?

– Hát persze! – Flora visszamosolygott a férfira, mivel örült, hogy ismerős, ráadásul ilyen jóképű arcot lát. – A boltban fellelhető legtöbb tárggyal ellentétben én nem vagyok törékeny.

– „Bűbájos, ha ránézel, törékeny, ha hozzáérsz, de ha összetöröd, máris a tiéd” – idézte Henry a Roberta című musicalből.

Flora érezte, hogy elpirul.

– Nem vagyok ilyen – hajtogatta.

– Dehogynem, biztos vagyok benne, hogy maga is törékeny, mint a nádszál. De mielőtt belebonyolódnánk ebbe, engedje meg, hogy bemutatkozzam. Henry Burnet. – Azzal kezet csókolt Florának.

– Flora Stanza.

– Ó – csak nincs köze ahhoz…?

– De. Társ vagyok az aukciósházban. Bár még csak most kezdtem. Tanuló vagyok, mondhatni.

– Á, értem. Felületesen ismerem Charles Stanzát.

– Az a benyomásom, hogy a legtöbben pont ugyanennyire ismerik – mondta Flora, és azon merengett, vajon nem álnokság-e ilyet mondani.

Henry Burnet elnevette magát.

– Hát igen, elég visszafogott alkat. És maga mióta van itt? Mit szólna egy kávéhoz? Fantasztikus sütemények vannak a kávézóban, mind házi készítésű.

– Igazából másokkal vagyok. – Flora Geoffrey és Edie felé mutatott, akik meglehetősen aggodalmas képpel bámultak rá. Milyen kár! Pedig biztos kellemes lett volna ezzel a férfival maradni, aki sem pótnagypapa, sem zord unokabáty nem volt. Flora el tudott volna viselni valami jóképű férfitársaságot.

– Talán ők is szívesen jönnének – javasolta Henry, és ez szép volt tőle, gondolta Flora.

– Igen, jó ötlet, de attól tartok, most nem alkalmas.

Edie és Geoffrey addigra már tisztára úgy festett, mint mikor az aggódó, konzervatív szülők az utcán egy lányukhoz szerintük nem illő fiúval találkoznak, és két oldalról körbe is vették Florát.

– Valamikor máskor? – kérdezte Henry.

– Talán – mondta Flora. – Ha újból belém szalad. Henry felnevetett.

– Na, abban biztos lehet. Elég ügyetlen vagyok, meg kell adni. Egyébként csak azért jöttem be, hogy születésnapi üdvözlőkártyát vegyek a húgomnak.

– Én pedig turista vagyok. Gyönyörű az apátság.

– Mindannyian büszkék vagyunk rá.

– Most már indulhatunk, Flora? – kérdezte Geoffrey, némi célzatossággal.

Flora rámosolygott Henryre, és megpróbálta némán elmagyarázni, miért kell most elválniuk. Henry visszamosolygott rá, és Flora akaratlanul is arra gondolt, milyen jó érzés ilyen könnyedén csevegni valakivel. Charlesszal minden egyes szó küzdelem volt.

– Ez Henry Burnet – mondta Geoffrey. – Megvan a jó híre a városban.

– Igen? És miről híres?

– Arról, hogy szoknyapecér – folytatta Geoffrey sötéten. – Folyton csapja a szelet a nőknek. Flora felsóhajtott. A „szoknyapecér” számára nagyon is csábító szó volt.

– Pedig nagyon szép háza van – mondta Edie. – De valószínűleg rossz természetű lehet. A felesége elhagyta.

Na, de legalább szingli, gondolta magában Flora, miközben követte Geoffrey-t és Edie-t kifelé a templomból. Ezután együtt mentek el ebédelni.

Miután Geoffrey-ék hazavitték, és Edie is újabb szentimentális látogatást tett a kiscicáknál, új könyvével a kezében Flora a kanapéra hanyatlott. Jó lett volna, ha Henryvel legalább számot tudtak volna cserélni, de Bishopsbridge elég kicsi hely, biztosan

egymásba botlanak még . Végtére is Henry már tudja a nevét, és ha minden kötél szakad, az irodában is kapcsolatba tud vele lépni.

Florát jó érzéssel töltötte el, hogy Geoffrey és Edie meghívta vasárnap ebédre, de azért nagyon boldog volt, mikor végre eljött a hétfő reggel.

– Egyenesen az árverési csarnokba megyünk – mondta Charles, miközben a földúton haladtak. – Holnapután árverésünk lesz, és még mindig érkezik újabb áru.

– Rendben. Jó. – Nehéz volt kitalálni, Florának erre mit is kéne mondania.

– Sajnálom, hogy nem tudtam átjönni a hétvégén. De tudom, hogy minden rendben volt, mert Geoffrey mondta.

– Igen, jól elvoltam. – Flora elhatározta, hogy nem hozza fel azt a témát, miért is kellett a családtagnak nemigen nevezhető Geoffrey-nek a gondját viselnie.

– El kellett mennünk Annabelle szüleihez.

– Egész hétvégére?

– Igen. – Charles állkapcsa makacsul megmerevedett, mint aki tudja, hogy nem mond igazat. – Elkerülhetetlen volt. Annabelle szülei már nem fiatalok, és amikor az én szüleim meghaltak, nagyon kedvesek és jók voltak hozzám.

Flora inkább nem fűzött ehhez semmiféle megjegyzést, csak annyit mondott:

– Igazából minden rendben volt. Geoffrey és Edie nagyon kedvesek.

– Tudtam, hogy kedvesek lesznek veled.

– Talán megkérted Geoffrey-t, hogy viselje a gondomat?

– Nem, de ő elmondta nekem, hogy elmennek hozzád.
– Szóval ez megnyugtatta a lelkiismeretedet, mi?

– Nem! Úgy értem, nincs lelkiismeret-furdalásom; miért is lenne? Felnőtt ember vagy, nem egy gyámoltalan gyerek.
– Kicsit kevésbé lettem volna gyámoltalan, ha van autóm.
Charles mélyet sóhajtott.
– Tudom. És tényleg nagyon sajnálom.
– Nem te törted össze.
– Nem, de…
– A ház nagyon messze van minden üzlettől.
– Nincs olyan messze, ha az ember megfelelő cipőben van. Flora ezt nem volt hajlandó lenyelni.
– Mikor gyalogoltál be onnan utoljára a városba? Charles a fogát csikorgatta.
– Még soha.

– Nagyon hosszú az út. – Geoffrey-nek és Edie-nek hála, Florának nem kellett megjárnia ezt a távolságot, de azért úgy érezte, Charles elfogadhatatlanul blazírt a tekintetben, hogy őt mindentől több mérföld távolságra magára hagyja.

– Csak azt ne mondd, hogy cicakajára volt szükséged. Pár napja még egész regiment volt belőle.
– Imeldának közben meglettek a kiscicái.
Charles a homlokát ráncolta.
– Ó! Akkor, felteszem, most jóval többet eszik.

– Hát igen. Négy kiscicája van – folytatta Flora, és rettentő dühös lett Charles feltűnő érdektelensége láttán. – Van egy vöröses, egy cirmos, egy különösen édes, fehér alapon vörös és fekete foltokkal, és egy tiszta fekete. Úgy látszik, a macskáknak egy alomban több apától is születhetnek kölykeik.

– Ó!

– Igen, igen. Attól tartok, Imelda kissé csapodár lehetett, bár most nagyon komolyan veszi az anyaságot.

– Hát, az is valami – mondta Charles félvállról.

– Fel lehet szerelni a ház ajtajára egy macskakijáratot?

– Nem hinném, hogy megéri. Vagy igen?

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy nem maradsz olyan sokáig, hogy a kölykök használni tudják.

– Dehogyisnem! A kiscicák még túl kicsik ahhoz, hogy költözködjenek. Legalább addig itt kell maradnom, amíg picit megnőnek. Valószínűleg nyolc hétig, amikor már képesek lesznek az anyjuk nélkül is boldogulni. Egyébként Imeldának is szüksége van a kijáratra. – Flora a homlokát ráncolta, mivel kicsit elszomorodott azon, hogy a kiscicák egyszer majd nem vele fognak lakni.

– Hát, ha ragaszkodsz hozzá, és úgy gondolod, megéri…

– Ragaszkodom. És úgy gondolom.

– Jó, legyen. – Charles újból a homlokát ráncolta. – És mi lesz Imeldával addig, amíg szerzünk egy macskakijáratot?

– Van neki alma, és… – Flora hirtelen rádöbbent, mit is készül bevallani.

– És?

– Nyitva hagytam a hátsó ajtót. Csak résnyire, és különben is biztos vagyok benne, hogy több mérföldes körzetben sehol egy tolvaj.

Charles rettenetesen mélyet sóhajtott. Flora nyilvánvalóan minden várakozást alulmúlt.

– Hát, leginkább a te cuccaidat lopnák el, ha betörnének, de

az isten szerelmére, meg ne mondd Annabelle-nek, hogy nyitva hagytad az ajtót. Idegrohamot fog kapni! Nagyon kényes a biztonságra. A szülei minden egyes házán van betörés elleni riasztó, és nagyon mérges volt rám, mikor erre nem voltam hajlandó ilyet felszereltetni. Persze kifejtettem neki, hogy semmi értelme beszereltetni egy olyan készüléket, amely szirénázik, mint az őrült, miközben úgyse hallja meg senki.

– Hát, köszönöm, kedves jó unokatesóm! Nagyon kedves tőled, hogy emlékeztetsz: ha bárki megtámadna, a sikítozásom senki nyugalmát nem fogja megzavarni.

Charles arca megvonaglott.

– Azonnal szólok a telefonszerelőknek. És persze kaphatsz riasztót is, ha ettől nagyobb biztonságban érzed magad.

– Igazán csak egy autótól érezném magam nagyobb biztonságban. Mi a helyzet az enyémmel?

– Felhívtam őket ma reggel. Még várnak egy alkatrészre. Valahonnan máshonnan tudják csak beszerezni. Megmondtam nekik, hogy jobb, ha sietnek, mert különben nincs is értelme az egésznek.

– Tudom, mire akarsz kilyukadni, de hajthatatlan vagyok. Maradok, legalábbis egy időre, és jobban teszed, ha szoktatod magad a gondolathoz.

– Tisztában vagy azzal, hogy kezdő irodai alkalmazott leszel, a ranglétra legaljának legalján?

– Igen. És nem bánom, hogy alulról felfelé haladok. Amúgy is ez a legjobb módszer.

– És kibírod itt egy darabig, még ha ez a vidéki ház ennyire elszigetelt is?

– Igen! – Flora túl későn döbbent rá, hogy kelepcébe csalták,

és így be kellett vallania, hogy a ház igenis nagyon elszigetelt. Ennek ellenére nem mondhatott mást.

Charles nem válaszolt azonnal.

– Annabelle egész biztosan felajánlaná az ő autóját, ha tudná, mennyire elszigeteltnek érzed ott magad.

– Nem kívánom kölcsönvenni Annabelle autóját… bár kedves tőled, hogy felajánlottad – tette hozzá Flora, egy kicsit talán túl későn.

Charles összeszorított szája megvonaglott.

– Ez tiszta szerencse, ugyanis egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy tényleg felajánlotta volna. Nekem azonban valóban szükségem van egy kombi autóra, különben már felajánlottam volna az enyémet.

– És mi a helyzet ezzel a Land Roverrel? Erre szüksége van valakinek?

Charles elnevette magát.

– Nem hiszem, hogy szívesen vezetnéd ezt a behemótot. – Az autó nagyot rángatott, jelezve, hogy rászolgált a csúfnevére. – Még Annabelle-nek is nehézséget okoz vele bánni.

Flora elnyomott magában egy sóhajt, és próbált minden gúnyt kiirtani a hangjából.

– Azt hiszem, egyszer rá fogsz jönni, hogy jobban vezetek, mint ő.

– Igazán? – Charles lehúzódott az út szélére. – Hát akkor bizonyítsd be!

Flora az ajkába harapott, hogy elkendőzze a diadalmas vigyorgást, kikászálódott az autóból, és már szaladt is át a másik oldalra. Ez legalább olyan dolog volt, amiről biztosan tudta, hogy jól megy neki. Charlesnak muszáj lesz kölcsönadnia neki az autót.

Charles már kissé kevésbé volt fürge a helycserénél.

– A vidéki utakon még csak-csak elmegy, de rá fogsz jönni, hogy a városban vezetni már korántsem olyan könnyű.

Amikor Flora elfordította az indítókulcsot, a motor nagyot rázkódott. Charles felé fordulva komolyan azt mondta:

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy bevalljam, kábé tízéves koromban voltam utoljára természetes szőke. Szóval menni fog.

Flora elismeréssel adózott Charlesnak, amiért hagyta, hogy a szeme környékére és a szája
egyik szegletébe odaférkőzzék egy halvány mosolyféle. Ez a pici mosolygás a konvencionálisan jóképű férfit kifejezetten vonzóvá tette. Érdekes! Annabelle helyében, gondolta Flora, ő folyamatosan csak viccelődne, hogy Charles minél többet mosolyogjon.

Henry bezzeg – bár Flora vajmi keveset látott eddig belőle – nagyon sokat mosolygott. Remélte, hogy a férfinak sikerül majd kapcsolatba lépnie vele.

Miután Flora közelebbről is megvizsgálta a főutcát, aztán végighajtott egy kifejezetten keskeny utcácskán, amelynek mindkét oldalán autók parkoltak, és két teherautót ügyesen megkerülve végül leparkolt egy szűk helyen az aukciósház mögött, Charles megszólalt:

– Na, ezt megnézném egy utánfutóval is!

– Arra is sor kerül majd – válaszolta Flora édesen mosolyogva.

– De ha nem adod nekem kölcsön a Land Rovert, soha nem lesz rá lehetőséged.

– Ez az egyetlen oka, hogy a magadénak érezheted, míg a sajátod kész nem lesz.

Flora kiszállt, és gondolatban megköszönte az apjának, amiért

megengedte neki, hogy az ő Land Roverével utánfutóstul, hajóstul befaroljon egy zsúfolt kompra. Nem mintha Flora túlságosan elbizakodott lett volna, de szerette, ha a magabiztos férfiaknak leesett az álluk.

– Köszi, Charles – mondta aztán hűvösen, és Charles felé nyújtotta a kocsi kulcsát.

– Nem, nem, mostantól a tiéd.

Flora erre, kaján örömmel az arcán, bedobta a kulcsot a táskájába. A kulcs a függetlenségének jelképe volt. Ezentúl már nem lesz száműzve az isten háta mögé, mindentől távol.

Az árverési csarnokban rengeteg ember és bútor volt összezsúfolva, és Flora követte Charlest a sok ruhásszekrény, kanapé, asztal, szék és szőnyeg rengetegében, amelyek mintha mind egymással ellentétes irányban mozogtak volna, egészen egy alacsony asztalokkal telipakolt területhez, amelyet irodafélének rendeztek be. Két nő ült ott a számítógép mellett, Annabelle pedig, egy iratlefűzővel a kezében instruálta őket.

– Ó, szia – mondta hűvösen Florának, Charlesról tudomást sem véve. – Jól telt a hétvége? Remek! – tette hozzá, válaszra sem várva. – Attól tartok, szóval, amint látod, túlságosan el vagyok most foglalva, nem tudok veled foglalkozni. Csatlakozhatnál a tételbemutatókhoz. Segíthetnél nekik tologatni a bútorokat, vagy ilyesmi.

Charles erre összeráncolta a homlokát.

– Nem nézhetne inkább át néhány dobozt? Vagy vannak képek, szétválogathatná a nyomatokat és az eredeti képeket, a víz- és olajfestményeket.

– Egyszer már dolgoztam galériában – szólt közbe Flora. – Könnyedén meg tudom csinálni.

– Ne! Jól mutatni egy galériában még nem elegendő szakképesítés egy ilyen munkához. Újból kellene csinálnom utánad. Jobb, ha a fiúkkal maradsz.

Flora elfojtott egy sóhajtást, de hát ez volt itt az első napja. Annabelle talán jobban meg fog bízni benne, ha már lesz lehetősége bizonyítani.

– Lógni a fiúkkal? Hm, nem is hangzik rosszul – mondta Flora, és örült, hogy Geoffrey előre szólt neki: ócska ruhában jöjjön, és hozzon magával kesztyűt. Geoffrey előre megmondta azt is, hogy Annabelle csak a legalantasabb kétkezi munkát fogja rábízni.

– Árveréskor Annabelle irányítja az árverési csarnokban folyó munkát – magyarázta Charles.

– Semmi gond. Úgyis mindent meg szeretnék tanulni a családi vállalkozásról, és a legjobb lent kezdeni. – Flora sugárzóan mosolygott Annabelle felé, csak hogy összezavarja. – Megyek, megkeresem Geoffrey-t, jó?

Annabelle összeráncolta a szemöldökét.

– Nem éppen a legjobb választás. Azt hiszi, mindent tud.

– A hétvégén nagyon kedves volt hozzám – mondta Flora.

– Ó, tényleg, sajnos nem tudtunk átmenni. – Annabelle-en nem igazán látszott, hogy sajnálja. – Családi kötelezettség, tudod.

Flora mosolyának őszintétlensége vetekedett az Annabelle-évél.

– Nincs semmi baj. Végtére is én nem tartozom *szorosan* a családhoz, igaz? – Azt már nem akarta felvetni, hogy a fél üzletrész tulajdonlása némileg szorosabbra fonja az ilyen kötelékeket.

Annabelle egyébként sima homlokán, amely most a hajpánt miatt jól látszott, megjelent pár aprócska ránc.

– Hát akkor menj, és nézd meg, tudsz-e valamit segíteni Geoffrey-nek. Én túl elfoglalt vagyok ahhoz, hogy felügyeljem, mit csinálsz.

– Majd odaviszlek hozzá – ajánlotta Charles.

– Nem, nem, biztosan rengeteg dolgod van. Megtalálom magam is. – Flora mosolygott, és olyan kézmozdulatot tett, ami miatt biztos lehetett benne: Annabelle legszívesebben most azonnal lelőné. De mivel ezt nem tehette meg, a mellette ülő két nő egyikén töltötte ki a mérgét, aki a kívánt iratot csodálatra méltó nyugalommal nyújtotta át neki.

Mialatt Flora átvágott a bútorok között, azon merengett, vajon érdemes-e egyáltalán jóban lenni ezzel az Annabelle-lel. Képes lesz ez a nő valaha is instant kávét inni vele a konyhapult mellett, vagy egy túlburjánzó kertben bort kortyolgatva beszélgetni, amíg már túl hűvös van ahhoz, hogy kint lehessen maradni? Nem, ez nem tűnt valószínűnek. Ettől függetlenül azért szeretett volna támadást intézni Annabelle ruhásszekrénye ellen. Annabelle ma ugyanis egy puritán galléros ingblúzban volt, amelynek viszont nem stimmelt a hossza – egyáltalán nem a derekáig ért. A hőség ellenére vastag tengerészkék nadrágot viselt, és mindezt még egy tengerészkék bársony hajpánttal is tetézte. Annabelle számára megállt az idő, vagy mi?

Lehetséges, hogy Bishopsbridge-ben kábé a múlt század elején tényleg megállt az idő – az emberek itt még a szüleik által kiszemelt „jó partival” kötöttek házasságot, és a divat messzire elkerülte a várost, nehogy a lovak véletlenül megbokrosodjanak.

Flora egy oldalsó teremből nyíló konyhában talált rá Geoffrey-re. Épp teát készített – úgy tűnt, vagy húsz embernek. Többen is voltak a helyiségben, némelyikük kissé ismerősnek tűnt.

– Szia, Flora! – üdvözölte az egyik nő kedvesen. – Kérsz bele cukrot?

– Szia, de ne haragudj, nem hiszem, hogy tudom a neved.

– A kórusba járok én is – magyarázta a nő. – Többen dolgozunk itt tételbemutatóként, részmunkaidőben, nem úgy, mint Geoffrey, aki teljes állásban van.

– Ó, én azt hittem, a tételbemutatók csupa férfiak, hogy tudják emelgetni a dolgokat. – Flora hirtelen elpirult, és kicsit elkezdett azon aggódni, vajon nem mondott-e olyat, ami társadalmi értelemben elfogadhatatlan.

– A tételbemutatás sokkal többet jelent, mint a bútorok emelgetését – mondta egy másik ismerős arc gazdája. – Órákat töltünk a dobozok szétválogatásával, címkézéssel, listák készítésével. Szóval nem kell feltétlenül brutálisan erősnek lenni.

– Ha már itt tartunk – mondta egy nő, aki „Jenny” feliratú névtáblát viselt –, ne feledd, hogy Dennis azt szereti, ha a teafilter benne marad a csészéjében.

– Gyere, segíts nekünk fent, az emelvényen – javasolta a nő a kórusból, aki, Flora majdnem biztos volt benne, a lázadó hajlamú szoprán kettők közül való volt. – Ott vannak a kisebb holmik: az értékesebb dolgok, a gyűjtemények, ilyesmi. Egy egész domboldalnyi cuccot kell felcímkézni. De ha összekevered, hogy melyik kereskedőtől érkezett, lesz nemulass!

– Annabelle azt mondta, maradjak Geoffrey mellett…

– Ne foglalkozz vele! Fogalma sincs, mit beszél. – A nő bizalmasan közelebb hajolt Florához. – Nincs is semmiféle képesítése. És még vizsgákra sem készül.

– Tényleg?

– Csak azt hiszi, mindent tud, mert egyszer lánykorában

elment egy porcelánrestauráló-tanfolyamra.

– De hát még mindig nagyon fiatal! – tiltakozott Flora. Oké, hogy Annabelle egy kiállhatatlan perszóna volt, de még csak a húszas éveiben járt, legfeljebb a harmincas évei elején.

– És attól is nagyra tartja magát, hogy a kisujja köré csavarta Charlest. Egyébként Virginiának hívnak – tette még hozzá a nő. – Mögötted álltam a kóruspróbán. Tényleg nem tudom, Charles mit lát ebben a nőben!

– De hát tudod: a szüleik nagy barátok voltak – mondta a másik nő segítőkészen –, aztán meghaltak Charles szülei… ők a rokonaid voltak?

– Igen, bár nem emlékszem pontosan rájuk – válaszolta Flora. – Szörnyű volt, mikor meghaltak. Én még egész fiatal voltam, de az anyám rettentően el volt keseredve.

– Szóval az a lényeg, hogy egész életükben ismerték egymást.

– Á, értem – mondta Flora, és próbált úgy tenni, mintha ez nagyon kedves dolog volna, holott úgy gondolta, kifejezetten kár, ha az embernek le kell mondania a vadászat örömeiről. Na persze néha vakvágányra is lehet tévedni, de az élvezet akkor is megvan.

– Felvisszük a teánkat, Geoffrey – mondta Virginia –, kivéve, ha te akarod felcipelni mindet a lépcsőn. Flora, te hozd azt a csomag kekszet, légy szíves!

Flora kérdőn Geoffrey-re pillantott, hogy Virginia terve rendben van-e, mire Geoffrey bólintott.

– A lányok majd kezelésbe vesznek.

– Geoffrey! – mondták a nők kórusban. – Ez társadalmilag helytelen!

– Na, elmentek ám valahová! – csattant fel erre Geoffrey. –

Vagy máskor nem csinálok nektek teát!

Virginia legyintett a kezével, jelezve, hogy a legkevésbé sem izgatja Geoffrey társadalmi korrektsége.

– Barátok között elmegy.

– Ma már nem is akartok dolgozni? – kérdezte erre Geoffrey.

Fent, az emelvényen a nagy halom doboz, összegyűrt újságpapír és a minden képzeletet felülmúló extrémebbnél extrémebb tárgyak között Flora kezébe nyomtak egy köteg matricát. Virginia, aki láthatóan a kis csapat nem hivatalos vezére volt, azt mondta:

– Itt minden egyes darabra a KGC címkét kell felragasztani. Vigyázzatok, hogy semmi ne maradjon ki. Charles később idejön szortírozni, aztán mindent dobozolhatunk is, de amíg nem tudjuk, ebből a sok szemétből mi értékes és mi nem, mindet fel kell címkéznünk.

– De hát nem lehet megállapítani, mit érdemes eladni és mit nem? – kérdezte Flora, miközben egy kitömött négyszarvú juhfejekkel teli dobozt szemlélt meg éppen. A szarvak le voltak esve a fejekről, és ott hevertek az üveges tekintetű juhpofák mellett.

– Megvan a véleményünk, persze, de néha egy-egy „drágakő” is rejtőzködik a sok limlom között, és nem kockáztathatunk. Képzeld csak el, hogy te vagy a kereskedő, és a lehető legtöbbet akarod kihozni az árverésből. Rettenetes volna, ha valami valóban értékes dolog elveszne, és egy vegyes cikkeket tartalmazó dobozban adnák.

– Értem.

– És arra is figyelnünk kell, hogy minden dobozban legyen valami csábító, nem csak ilyen szemét, különben senki nem

veszi meg.

– Értem.

– És nem keverheted össze a különböző kereskedőket, még akkor sem, ha látsz egy teáskannát, amelyik egy másiktól érkezett készletből hiányzik. A vevőnek meg kell vennie mindkét dobozt, és majd ő kiegészítheti a készletet.

– Magatoknak is szoktatok vásárolni? – kérdezte Flora, miközben egy műanyag kakukkos órát címkézett fel éppen.

– Hát persze. A férjem szerint mi régiségekben kapjuk a fizetésünket. Az embernek egy idő után rááll a szeme, és ha kivárja, nagyon jó vásárt is csinálhat. Aztán ha neki magának nem kell az áru, kicsit feljavítja és eladhatja.

– Látom is benne a csábítást – mondta Flora, amikor észrevett egy nagyon csinos kis teáskészletet, amelyikben csak öt csésze volt. – És licitálhattok is?

– Megmondjuk Charlesnak, ha valami érdekel minket, ő pedig odafigyel rá, amikor a tétel sorra kerül. Annabelle-lel ezt nem lehet megcsinálni. Ő szörnyen merev.

– Úgy tűnik, senki nem szereti ezt a szegény lányt – mondta Flora.

– Még hogy szegény! Nagyon gazdag családból származik, de Charlest azért halálra dolgoztatja.

– Charles meg van olyan bolond, hogy hagyja magát!

Virginia úgy rázta a fejét, mint akinek háttér-információi vannak.

– Annabelle már kilencévesen kiszemelte magának. Szegény embernek esélye sem volt.

– Ugyan miért ne lett volna? – vágta rá Flora. – Szabad, fehér ember, és elmúlt már tizennyolc!

Virginia vállat vont.

Flora egy pillanat alatt megfeledkezett Charlesról és a házassági terveiről, amikor észrevett egy kis bőrtokot.

– Úúú! Elszórakozhatom egy kicsit ezzel az ékszerrel? Olyan, mint egy kincsesláda, amelyből kilógnak az ékszerek.

– Jobb, ha csak egyszerűen felcímkézed. Annabelle már átnézte egyszer. Limlom az egész. Vagyis „bizsu”, ahogy a szakmában hívjuk.

– Jaj, csak egy kicsit, kérlek! – könyörgött Flora. – Csak szeretnék egy pillantást vetni erre a macska formájú brossra. A hétvégén kiscicái születtek a macskámnak.

Virginiát kicsit kizökkentette ez a hír. Mialatt Flora a kis szőrpamacsokról mesélt neki, hogy milyen lapos még a fülük, és hogy még nem nyílt ki a szemük, kiöntötte a dobozból az ékszereket az asztalra, és elkezdett válogatni köztük.

– Természetesen eljöhetsz megnézni őket, ha már egy kicsikét nagyobbak lesznek – mondta. – Geoffrey felesége, Edie már kért egyet, egyet pedig szeretnék magamnak

megtartani, de így is marad még kettő.

– És tényleg a cipőiden születtek meg?

– Igen! És olyan szép kis fekhelyet csináltunk Imeldának! Most is azon heverészik, és láthatóan nagyon tetszik neki. Az összes törülközőt elhasználtam, és állandóan mosnom kell őket, ráadásul kézzel. Még szerencse, hogy jó idő van. A cipőimet is ki kellett tisztogatnom, gondolhatod.

– Kéne neked egy mosógép. Itt fillérekért megkapod.

– Majd beszélek róla Charlesszal. Nézd csak, ezek igazi gyöngyök!

– Az nem lehet. Annabelle kiszúrta volna őket.

– Pedig azok. – Flora kihúzta a kicsi és különböző méretű gyöngyökből álló, hosszú füzért. – Ha megharapdálod őket, kicsit érdesek. Ezt az egyet biztosan tudom.

– Mondd meg Annabelle-nek, ha erre jár. Nagyon mérges lesz, hogy eltévesztette.

Amikor odahívták, Annabelle-t keményen kellett győzködni.

– Ez nem lehet igazi gyöngysor. Ahhoz túl hosszú – érvelt.

– Pedig szerintem az – mondta Flora, akit nagyon bántott, hogy nem hisznek neki.

– Teljességgel valószínűtlen. Ha valakinek ilyen hosszú gyöngysora volna, elkülönítve tartaná, ez pedig össze volt kutyulva a hamis gyémánt és üveg ékszerekkel.

– Jó, hát akkor teszteld le! – mondta Flora, aki kezdett kételkedni önmagában.

Annabelle a fejét rázta.

– Nem akarom a fogammal. Annyira nem higiénikus!

– Akkor kérd meg Charlest! – javasolta Virginia, amikor Charles feltűnt a színen, és azonmód intett is neki.

– Ezek a gyöngyök igaziak, vagy hamisak? – kérdezte tőle.

Charles a szájához emelte a gyöngysort.

– Igaziak. Tavi gyöngy. Jó szemed van, Annie-bee. Mindenképpen külön kell őket raknunk. Virginia már nyitotta is a száját, hogy elmondja, nem „Annie-bee” szúrta ki őket, hanem

Flora, de Flora összeráncolt szemöldökkel csak a fejét rázta. Annabelle-nek így is épp elég baja volt vele, még csak az kellett volna, hogy nyílt színen le is leplezze.

– Valamit azért kellett volna mondanod! – szólalt meg Virginia, amikor Charles és Annabelle elment.

– Nincs értelme tovább szítani az ellentétet köztünk. Már így is épp eléggé utál.

– Annabelle mindenkit utál, aki a nagyszabású tervnek útjában áll.

– Igen? És mik ezek a nagyszabású tervek? – Flora óvatosan felragasztott egy-egy címkét egy kalapos embert formázó, törött söröskorsó mindhárom darabjára.

Virginia megszemlélte a darabkákat, és összevonta a szemöldökét.

– Be akarja zárni ezt a helyet.

– De miért tenné? Jól megy az üzlet, nem?

– Hát, mehetne jobban is, de ez az épület önmagában is nagyon értékes. A hátsó traktusban bölcsőde működik, meglehetősen magas bérleti díjjal, és különböző helyi csoportok, egyesületek is bérbe veszik, mint például a színjátszó kör, a nőegylet, a cserkészszövetség, a kézimunkaszakkör, mikor épp nincs árverés. Nagy veszteség érné a közösséget, ha eladná.

– És Annabelle mit akar vele kezdeni?

– Fel akarja osztani öt luxuslakásra, amelyeket majd borsos áron eladhat.

– Jézusmária!

– Aztán ott van még a szomszédos épület is. Jelenleg van benne egy lakás, amelyet Charles szokott néha használni, és ott vannak az irodák. De nagyon sok pénzt hozna a konyhára, ha azt is felosztanák és eladnák.

– Azt értem, hogy a szomszéd házat luxus úgy fenntartani, hogy nincs igazán kihasználva. De ez az épület más! Ez amolyan közösségi hely.

– Pontosan! – Virginia hirtelen összevonta a szemöldökét, és megkérdezte: – De ki is vagy te tulajdonképpen? Azon túl, hogy Charles unokahúga.

Flora azon gondolkozott, vajon el kell-e titkolnia a kilétét, de

aztán úgy döntött, a titkolózás olyan fényűzés, amit itt senki nem engedhet meg magának.

– Örököltem egy kis üzletrészt a cégben. Annabelle pedig szeretne tőlem pár részvényt megvenni. – Ez persze nem a teljes igazság volt, de ahhoz elég, hogy Virginiát megnyugtassa. Nem lett volna sportszerű Charlesszal szemben, ha privát üzleti ügyeiről az egész város tudomást szerez, még akkor sem, ha bizonyos dolgokról már úgyis tudnak.

– Ne hagyd, hogy megszerezze őket, ha lehet! Szóval kicsit bele akarsz tanulni az üzletbe?

– Igen, ez az elképzelésem. Annabelle és Charles szerint én csak a terhükre vagyok, de be szeretném bizonyítani, hogy nincs igazuk.

– Az üzlethez ők se értenek ám túlságosan. Charles persze jó ember, és a kisujjában van minden, ami a beérkező lehetséges portékákról tudható, és még annál több is, de sok szempontból nagyon régimódi. A marketing nem az ő asztala. – Virginia észrevette Geoffrey-t, amint egy dobozt cipelve jön fel a lépcsőn. – Erre, Geoffrey. Ez még mindig ugyanattól a kereskedőtől jött?

Mialatt Virginia és Geoffrey megtárgyalta, melyik tárgy melyik kereskedőé és melyik listára kell kerülnie, Flora sikeresen ellenállt a kísértésnek, hogy a többi „bizsus” dobozt is átkutassa, és erősen bízott benne, hogy Virginia nem fogja elfelejteni, miről volt szó, mire Geoffrey-vel valami eredményre jutnak.

– Szóval nem az ő asztala – kezdett bele újra Virginia, amikor egyedül maradtak. – A lányom felajánlotta nekik, hogy potom összegért honlapot készít, csak hogy gyakorolja, de Annabelle hallani sem akart erről. Azt mondta, felesleges. A jobb árucikkeket felteszik a netre, és ez idecsábítja az embereket, de

honlapjuk mint olyan, az nincs.
– Akkor hogyan hirdetik magukat?

– Az *Arany Oldalak*ban, és az árverések persze szerepelnek a helyi újságban, de ez azért nem hoz túl sok új üzletet a konyhára. Az aukciósházaknak manapság már van honlapjuk. Elengedhetetlen. És a lányom meg is csinálná nekik, méghozzá potom áron.

– Hmm! Ennek majd utánajárok – mondta Flora. – Te szeretnéd megcsinálni ezt a dobozt, vagy csinálhatom én?
– Van benne pár ékszer, és látom, odavagy értük. Csináld csak!

5. fejezet

Igaz, hogy Flora nagyon is fölényesen vezette a Land Rovert, viszont abban már nem volt olyan biztos, hogy merre kell mennie. Miután először egy olyan csak bolttal és kocsmával rendelkező falucskában kötött ki, amely egyértelműen nem a hozzá legközelebb eső civilizált hely volt, végül sikerült megtalálnia az épületet is, amelyet most már a saját vidéki házának érzett.

Isteni nyári este volt, és Flora nagyon vágyott arra, hogy ezt valaki mással is megoszthassa, nem csak Imeldával és a négy pici kölyökmacskával. Leparkolt a Land Roverrel, kiszállt és a sok motorzúgás után kifejezetten élvezte a csöndet.
– Persze télen más lesz – mondta csak úgy magának. – Akkor már nem akarnék itt élni. Amikor kinyitotta a bejárati ajtót, rádöbbent, hogy igazából nagyon elfáradt. Egész nap talpon volt, és több fizikai munkát végzett, mint addig egész életében. De nagyon élvezte. Biztos a többiek miatt, gondolta. Annabelle-t leszámítva, aki leplezetlenül barátságtalan és

lekezelő volt vele, és persze Charlest, akit meg alig látott egész nap, mindenki nagyon kedves és segítőkész volt. Ráadásul azt éreztették vele, hogy a csapathoz tartozik, és nem valami idegesítő kívülálló.

Miután ledobta a táskáját az asztalra, felment az emeletre megnézni Imeldát és a kiscicákat, amelyek mintha megint nőttek volna reggel óta.

Imelda nagyon örült Florának, és láthatóan felvillanyozta a felnőtt társaság, miután egy hosszú napot egyedül kellett töltenie a kölykeivel. Dorombolt és dorombolt, mialatt Flora simogatta, aztán éhesen odaszaladt az üres macskatányérhoz.

– Jól van, drágám, mindjárt hozok neked egy zacskó macskaeledelt. Ma valami új ízt próbálunk ki!

Flora leszaladt a földszintre, és örömében, hogy a macskájával és a kiscicákkal lehet, teljesen megfeledkezett a fáradtságáról. Lehet, hogy remeteként kellene élnie, és mostantól fogva csak állatokkal kéne megosztania az életét. Az állatok nem csinálnak olyan butaságot, hogy csak azért házasodnak össze valakivel, mert mások ezt várják el tőlük. Bár, gondolta Flora, miközben Imelda tányérját a csap alá tartotta, a macskák előszeretettel választanak olyan gazdát maguknak, akik elkényeztetik őket. Szóval a férfiak nem is különböznek olyan nagyon a macskáktól.

Flora kinyomta a macskakaját a tasakból, és közben az unokabátyjára gondolt. Charles tökéletesen merev ember volt, és Flora nem kedvelte, de azért úgy gondolta, ha Annabelle továbbra is megjátssza a nagyfőnököt az üzletben, akkor Charlesnak nem szabad feleségül

vennie. Florát nagyon érzékenyen érintette, amit Virginia mesélt neki Annabelle-nek a Stanza

és Stanza céggel kapcsolatos terveiről, és mivel Charlest közel sem ismerte annyira, hogy meg tudja mondani, vajon hagyja-e majd, hogy Annabelle zsarnokoskodjon fölötte, nem akart kockáztatni. Maradni fog, legalábbis addig, amíg a régi családi vállalkozás – ha nem is egész Bishopsbridge – szépen átlép a huszonegyedik századba.

Imelda lejött hozzá a konyhába, és a lábához dörgölőzött, hátha úgy előbb lesz kész a macskaeledel. Flora felsóhajtott, mert eszébe jutott, milyen fölényes volt Annabelle az árverési csarnokban. És zsarnokság ide vagy oda, ahhoz valami nagy kataklizmának kellene bekövetkeznie, hogy Annabelle-ből kedves nő váljék. És Flora abban sem volt biztos, hogy Charles ezt megérdemelné – bár mindenki más igen az Annabelle környezetében lévők közül.

Flora kinyitott egy üveg bort és egy zacskó mogyorót, aztán felment fürdővizet ereszteni. Tudta, hogy ez valószínűleg nagy pazarlás, de egész nap bekapcsolva hagyta a vízmelegítőt, nehogy aztán estére, mikor hazaér, ne legyen meleg víz. Előre figyelmeztették, hogy nagyon koszos lesz.

Azon kapta magát, hogy elbóbiskolt a kádban, ezért úgy döntött, ma kihagyja a vacsorát. Tessék-lássék módon megmosta a fogát, aztán nedves törülközővel a derekán betámolygott az ágyba. Szinte azonnal elaludt.

Aztán reggel is elaludt, mert amikor felébredt, a törülköző még mindig rá volt tekeredve, és rá kellett döbbennie, hogy már elmúlt nyolc óra, és Charles fél kilencre várja a csarnokban.

Kikecmergett az ágyból, és elkezdett valami öltözéket kiráncigálni a szekrényből. A bugyiját felvette, de a melltartóját és

a ruháját csak magához szorította, mert azt tervezte, hogy majd az idő alatt veszi fel őket, míg felforr a víz. Félig már leért a lépcsőn, amikor felsikoltott. Egy férfi állt a nappaliban, és őt nézte.

– Kérem, ne ijedjen meg! – mondta a férfi, és nagyon zavartan nézett. Kifejezetten magas volt, hajlott hátú, és a ruhája annyira kifakult már, hogy nehéz volt megállapítani, milyen színű lehetett új korában. Hosszú, göndör haja volt, és olyan kék szeme, amilyet Flora már rég nem látott. Horgas orra alatt gyönyörű ívet formázott a szája. A hangja mély és dallamos volt, a beszéde pedig nélkülözött mindenfajta vidékies jelleget.

Flora újból, ezúttal rövidebben felsikoltott, és beszaladt a szobájába, hogy felvegye a ruháját. A melltartót most nélkülözte. Anélkül is ki tud rohanni a Land Roverhez. Odament a lépcső tetejére.

– Egyáltalán nem fogom bántani, megígérem. Itt voltam egész éjjel – mondta a férfi aggodalmaskodva.

Florát elfogta a kísértés, hogy visszamenőlegesen is felsikoltson. Egész éjjel meztelenül aludt az ágyban, félig nyitott ajtó mellett, mialatt ez a furcsa, bár ezt el kellett ismernie, nem különösebben fenyegető külsejű alak a kanapéján éjszakázott. Ez felháborító!

Imelda odadörgölőzött Flora lábához, valószínűleg mert nem bírta elképzelni, miért késik a reggeli.

– Helló, cicus! – mondta neki a férfi, mire Imelda, az áruló, megindult a lépcsőn lefelé. Aztán megengedte a férfinak, hogy megsimogassa a füle tövét, majd felnézett, mintha azt mondaná: „Talán inkább te adsz nekem reggelit?”

– Nézze – kezdte Flora –, ez fölháborító. Maga nem alhat itt.

Én itt lakom. Ez az otthonom. El kell mennie innét! Most rögtön!

– Egész évben majdnem mindennap itt aludtam – mondta a férfi bocsánatkérőn. – A konyhaablakot nagyon könnyű kinyitni, és a tél nagy részét itt töltöttem.

– Jézusisten!

– Forraltam vizet. Szeretne egy csésze teát?

– Nem! Úgy értem, nem kínálhat meg teával a saját házamban!

– Értem én, hogy ez némileg szokatlan, különösen, hogy még soha nem találkoztunk, mármint a szó hagyományos értelmében, de úgy tűnik, ez a legkevesebb, amit a jelen körülmények között megtehetek.

Flora lejött a lépcsőn. Majd meghalt egy csésze teáért. Mindenáron meg szerette volna etetni Imeldát, aztán szeretett volna elmenni dolgozni, de hát itt volt ez az ember.

– A legkevesebb, és egyben a legtöbb is, amit a jelen körülmények között tehet, az, ha elmegy. Most azonnal. Hogy el tudjak indulni dolgozni. És meg tudjam etetni a cicámat.

– De én is megetethetném.

– De én nem akarom, hogy maga etesse meg! Azt akarom, hogy menjen el! – Az egész helyzet annyira nevetséges volt, hogy Flora szeretett volna minél előbb kikeveredni belőle.

– Elmegyek, ha akarja, de nem akarna előbb inni egy teát?

Flora beljebb lépett a nappaliba, és onnan belátott a konyhába, ahol két gőzölgő bögrét pillantott meg. Eszébe jutott, hogy tegnap este csak két pohár bort ivott, vizet egyáltalán nem. Nem csoda, hogy a szája teljesen ki volt száradva.

A férfi látta, hogy Flora kísértésbe esett, ezért bement a konyhába és kihozta az egyik bögrét.

– Szeretne reggelizni? Semmi perc alatt összeütök magának pár

tojást.

– Ne! – Flora belekortyolt a teába. Mennyei volt. Az egész szituáció viszont tarthatatlan. Most m ár *muszáj* elindulnia dolgozni, különben Charles a végén még azt gondolja, hogy vele kapcsolatban kezdettől fogva neki volt igaza. Erre most nincs ideje.

Imelda, aki már feladta a reményt, hogy Florát megmozgassa, a férfinak kezdett el nyávogni, jelezve, mire lenne szüksége.

– Szia, cica. Látom, kiscicáid vannak – mondta a férfi. – Biztos nagyon éhes vagy.

– Éhes is. Általában este még adok neki valamit, de tegnap elaludtam, és csak pár macskakekszet kapott. Azzal kellett beérnie.

– Itt vannak a kiscicák?

Flora bólintott.

– Igen, fent. Nem mintha bármi köze lenne hozzá. A férfi elmosolyodott.

– A nevem William.

– Flora. Nézze, William – mondta Flora határozottan –, meg kell értenie, milyen lehetetlen helyzet ez.

– Elhiszem, hogy nehéz, de azért nem lehetetlen. Végtére is nem öltem meg magát, igaz? Megetessem a fiatal anyukát? Mi is a neve?

– Imelda. Igen, kérem, etesse meg. De… – Flora kicsit hezitált. Olyan késő volt már. – William? Most tényleg el kell rohannom, de lenne olyan kedves, hogy elmegy, mire megjövök? Fél hét vagy hét körül. Ez nem az én házam, és ha a tulajok rájönnek, hogy maga már régóta illetéktelenül használja, sokkot kapnak, és egy életre lecsukatják. – Még egyet kortyolt a teából.

– Ennie kell valamit. Nyilván semmit nem evett este.
– Nyilván?
– Nincsenek elöl edények, főzésnek semmi nyoma.

– Most nincs rá időm! – csattant fel Flora, mivel eszébe jutott, hogy néha az anyja is mindenáron rá akarta erőltetni a reggelizést, mielőtt elment az iskolába. Felsóhajtott. – Keresnem kell valami lábbelit. Aztán el kell indulnom. Aztán magának is el kell indulnia. De kérem, előbb etesse meg Imeldát.

Flora újra felszaladt, és megtalálta a szandálját. Mély lélegzetet vett, és próbálta emlékeztetni magát arra, hogy Williamnek, ha ez lett volna a szándéka, az egész éjszaka rendelkezésére állt, hogy álmában megölje, aztán visszasietett a földszintre. Imelda és William a konyhában volt. A férfi épp eledelt töltött egy tálkába, és Imelda rögtön neki is kezdett, mielőtt még teljesen kitölthette volna.
– Embereket is szeretek ám etetni – mondta a férfi.

Flora akaratlanul is elmosolyodott, de próbálta visszafogni magát. Kisietett az ajtón, közben a kulcsát keresgélte, aztán odakiáltott Williamnek:
– Menjen el!

Már a Land Roverben ült, és be is indította a motort, amikor eszébe jutott, hogy nincs rajta melltartó.

– Muszáj lesz vennem egy kardigánt vagy pólót, vagy akármit. Charles szörnyethalna ijedtében, ha megpillantaná a mellbimbóm körvonalát a ruhán keresztül.

Miközben vezetett, William csendes birtokháborításán gondolkozott. Valójában persze szörnyű volt, de mégsem annyira ijesztő, mintha mindez Londonban történt volna. Ha

elképzelte, hogy ott talál egy idegent a nappaliban, mikor reggel felkel, az olyan ijesztő volt, hogy a puszta gondolattól is borsózni kezdett a háta. Itt is nagyon furcsa volt az egész, mégse rándult tőle görcsbe a gyomra, még ha megijedt is egy kicsit.

Ahogy így elmerengett a vidéki és nagyvárosi élet közti különbségeken, eszébe ötlött, hogy ha sikeresen túléli az itt-tartózkodást, ő maga indíthatná el azt a tanfolyamot, amelyre most oly nagy szüksége volna. „Túlélés szusi nélkül. Hogyan élhetünk jól vidéken?" Vagy magazinok támogatását is megnyerhetné: „Útmutató a *vidéki élet*hez". Minek is vesztegeti az idejét egy ilyen régimódi, családi vállalkozásba tömörült becsüs bandára!

Mikor azonban odaért, már egyáltalán nem érezte úgy, hogy időt veszteget. Sőt, úgy érezte, hogy szükség van rá. Most, hogy az ott dolgozó emberek megismerték, és kezdtek megbízni benne, mindenféle feladatokkal látták el. Itt egy címkét kellett felragasztania, amott egy rossz helyre került ékszert kellett felkutatnia, iszonytató mennyiségű teát kellett készítenie és szétosztania, és persze eközben folyamatosan tanult, tanult, tanult.

Flora imádta ezt az egészet. Nincs rá jobb szó, imádta. A munkát érdekesnek és izgalmasnak találta, az embereket pedig felettébb társaságkedvelőknek. Lehetséges, hogy Charles és Annabelle aukciósháza nem tartozott a legmenőbbek közé, de az biztos, hogy ez volt a legbarátságosabb.

Virginia fél egy körül, amikor az ügymenetben enyhe lanyhulás állt be, elcsalta szendvicset venni. Az árverési csarnokkal szemben lévő parkban találtak egy üres padot, és mialatt ettek, Flora a munkahelyen tapasztalt családias hangulatról kezdett el beszélni.

– Charles miatt csináljuk az egészet – mondta Virginia, miközben jókorát harapott egy mangóchutney-s csirkés szendvicsbe. – A legtöbben ismertük az apját is, aki úgy vezette a céget, ahogy azt kell. Mielőtt Annabelle-lel eljegyezték volna egymást, Charles az apai hagyományt követte. Aztán jött ez a divatlady, és jól ki akart minket oktatni. Azt akarta, hogy hordjunk műszálas egyenruhát! A kötény rendben van, mert megóvja a ruhát a kosztól, de egyenruha! Persze leszavaztuk.

– Még szép! Még hogy műszálas! Brr! A cégnek persze szüksége lenne némi frissítésre, de nem úgy, ahogy Annabelle képzeli. Ő igazából csak az ingatlanból származó hasznot szeretné maximálni azzal, hogy az épületből luxuslakásokat csinál.

– Beszélek Charlesszal a honlapról. Mindenképpen meg kell csináltatnunk. A lányod még
foglalkozik ilyesmivel?

– Igen, de most már megkéri az árát. Ebből él.

– Hát persze hogy pénzt akar érte. Azonnal megkeresem Charlest ez ügyben. Úgyis van pár egyéb megbeszélendő dolog is. Apropó, hol volt egész délelőtt?

– Értékbecslésen, azt hiszem. – Virginia bizalmaskodva közelebb hajolt Florához. – A történet úgy szól, hogy amikor Annabelle csinálta a becslést, azon túl, hogy kábé semmit nem tud arról, mi mennyit ér, még jól meg is sértette az ügyfeleket. Sok esetben az ügyfelek még épp gyászolnak valakit. Szóval kellő tapintattal kell velük bánni.

– És ezt Charlestól megkapják?

– Hát persze. Charles nagyszerűen bánik az emberekkel.

– Ugyanarról a Charlesról beszélünk? Az unokabátyámról?

Virginia elnevette magát.

– Igen, kicsit tartózkodó, de nagyon érti a dolgát.

– Neked hajlandó vagyok elhinni.

– Inkább Annabelle-lel kell vigyázni.

– Ha nem sértelek meg vele, honnan tudsz te ennyi mindent? Virginia felnevetett.

– Hát, hegyezem a fülem. Pusztán önvédelemből. Mindannyian ezt tesszük. És Annabelle nem is csinál titkot abból, mik a tervei. – Virginia megint beleharapott a szendvicsbe, és elgondolkozva ült egy darabig. Flora szerette volna megsürgetni, de tudta, hogy nem teheti. – Nem hiszem, hogy az üzlet túl sokat hozna a konyhára – szólalt meg végül Virginia –, bár minket a vevők és az eladók eltartanak, de azért nagy kár volna, ha az egész elúszna.

– Az bizony kár volna. Meglátom, mit tehetek. Végtére is nekem van az üzletben kockáztatnivalóm, nem Annabelle-nek. – Most már világossá vált Flora számára, Geoffrey miért nem akarta, hogy Annabelle akár csak egy kis üzletrészt is szerezzen.

Mikor a hosszúra nyúlt nap után hazafelé vezetett, fáradtan és rém mocskosan, Florának volt ideje arra, hogy átgondolja, mennyi pénz is jutna neki akkor, ha az épületeket lakásokká alakítanák át és eladnák. Ahhoz túl kimerült volt, hogy pontos kalkulációt csináljon, de biztos volt benne, hogy rengeteg pénzről van szó. Mihez kezdene ő egymillió fonttal? Talán a fáradtság volt a ludas benne, de most semmi egyébre nem tudott gondolni, csak egy jó forró fürdőre, egy csomag rágcsálnivalóra és egy pohár borra.

Már elfordította a kulcsot a zárban, és ki is nyitotta az ajtót, amikor eszébe jutott William. Csodálatos ínycsiklandó illat áradt kifelé a konyhából, a ház pedig nagyon otthonosnak tűnt. Friss csokor

vadrózsa virított a kandallópárkányon, amelyet nem ő tett oda, és égett a tűz is. Nem mintha ebben az időben az embernek szüksége lett volna a kandalló melegére, de a lobogó
tűz nagyon jól mutatott.

Williamnek azonban nyoma sem volt sehol – biztos megértette, hogy Flora komolyan gondolta, amikor kiadta az ukázt, hogy menjen el –, úgyhogy, amint Flora ledobta a táskáját, fel is szaladt megnézni Imeldát és a cicakölyköket. Jól voltak mind, és Imelda almát láthatóan kicserélte valaki. Eszébe jutott a vicc a homokos betörőkről, akik kitakarítják a házat és egy nagy adag quiche-t hagynak a sütőben, és elmosolyodott. Itt azonban bizonyosan William ténykedett. Ki más? Lehet, hogy ő is meleg? Flora nem tudta volna megmondani.

Elráncigálta magát a kis szőrpamacsoktól, akik apró úszómozdulatokkal próbáltak ide-oda mozogni, és lement a földszintre. Rájött, hogy nagyon éhes, és egészen felvillanyozta, hogy van valami a sütőben.

Épp csak kivette az ételt a sütőből, amikor kopogtattak.

– William – kiáltott fel Flora, és elhatározta, hogy nem fog, mégis elmosolyodott –, jobb lesz, ha bejön.

– Csak azért jöttem, hogy ellenőrizzem, körülbelül akkortájt jön-e haza, amikorra mondta, nehogy odaégjen a vacsorája.

– Nagyon kedves magától, hogy készített nekem vacsorát.

– Magától meg az volt nagyon kedves, hogy nem hívta ki a rendőrséget és nem csinált szörnyű botrányt.

– Kér egy pohár bort? – Flora majd meghalt egy pohár borért, és rádöbbent, hogy társaságban sokkal jobban is esne. És hát William végtére is főzött neki.

– Az nagyon jó volna. Megnézhetem a tésztát?

– Ha akarja. Meg is osztozhatunk rajta. Mi van benne?

– Sajt, hagyma és paradicsom. Nem vagyok vegetáriánus, de nem találtam húst. Egy kis bacon jó lenne hozzá.

– Holnap hozok, bár nem tudom, lesz-e időm elmenni a boltba.

– Megyek, hozok kést és villát.

– William – mondta Flora, amint leültek, ölükbe véve a gőzölgő tányérokat –, mennyi időt szokott itt tölteni?

– Változó, de majdnem az egész telet itt töltöttem.

– Ezért van olyan füstszag?

– Valószínűleg. A kandalló kicsit füstölt, amikor a kémény túl hideg volt.

Flora beleharapott a paradicsomos tésztába. Nagyon finom volt, és valószínűleg olcsó is, gondolta kissé fösvényen.

– Charles és Annabelle tud magáról? – Aztán persze azonnal rájött, hogy biztosan nem,
hiszen már a gondolattól is gutaütést kapnának.

– Charles és Annabelle? Azok meg kik?

– Ők a tulajdonosok. Vagy legalábbis Annabelle. Charles az unokabátyám. William vállat vont.

– Ez engem a legkevésbé sem érdekel. Ha egy ház üres, nem értem, miért ne használhatnám. Végül is semmi kárt nem tettem benne.

– A szaván fogom, vigyázzon! – jelentette ki Flora nevetve. – Olyan lehetett magának, mint egy palota, mielőtt én beköltöztem. William komoly tekintettel nézett Florára.

– Egy hétvégi ház volt, ahogy most is csak egy hétvégi ház, és hétvégi ház is marad, amíg valami filiszteus nem épít hozzá valamit.

– Micsoda választékos szóhasználat! Filiszteus! És házakat

vesz birtokba engedély nélkül! Egyébként mit csinál errefelé? Talán orvvadász?

– Költő vagyok, és portréfestő, de megfogom a nyulat és a fácánt is, ha szükségem van rá.

– És üres házakban szokta meghúzni magát.

– Tudja, hogy a marxista miért iszik gyógyteát? – William kortyolt egyet a borból.

– Nem. – Ő is kortyolt egyet.

– Mert minden valamire való tea lopás – válaszolta William. – Na persze ezt nem Marx mondta.

Flora elnevette magát.

– Elmondhatom, nekem melyik vicc jutott az eszembe, amikor felmentem és láttam, hogy kicserélte Imeldának az almot?

– Azért tettem, hogy a bizalmába férkőzzem.

– Biztos vagyok benne, hogy azért tette, de erről eszembe jutott a vicc a homokos betörőkről, akik kitakarítják a lakást és nagy adag quiche-t hagynak a sütőben.

William elnevette magát, és a fejét rázta.

– Attól tartok, nem vagyok meleg. De tökéletesen megbízható, az igen, és ha ettől jobban érzi magát, elmondhatom, hogy bár maga felettébb csinos, nem az esetem.

– Akkor jó. – Flora ettől furcsa módon tényleg jobban érezte magát. – Van még ebből a zöldséges pitéből?

Flora másnap reggel fél kilenckor megint az árverési csarnokban volt, szinte mindenki mással egyetemben. Az árverés maga tízkor kezdődött. Kilenctől kezdve lehetett nézelődni is, Virginia pedig elmondta Florának, hogy megengedik a látogatóknak az emelvényen való nézelődést is, ahol a kisebb, könnyebben mozdítható darabok vannak,

egészen addig, míg az árverésen sorra nem kerülnek.

Ahogy az lenni szokott, a konyhában verődtek össze az emberek, és teafiltereket tettek be és vettek ki a különböző bögrékből.

– Jó napot, Flora! – mondta Geoffrey. – Készen áll az első árverésére?

– Remélem! Már nagyon várom. Ha az ember pár napot eltölt itt, és ide-oda rakosgatja meg nézegeti ezeket a tárgyakat, egészen a magáénak érzi őket, nem?

Geoffrey erre kuncogott egyet.

– Hát, ha szeretne valamire licitálni, mondja meg Charlesnak, és kérjen egy licitáló tárcsát az irodában. Jó alkalom arra, hogy az ember olcsón bebútorozzon egy házat.

Flora egy pillanatra eltűnődött, milyen vicces volna venni valamit a házba, ahol lakik, de aztán eszébe jutott, hogy az nem is az övé; a londoni lakásban meg nincs semmire szükség, sőt, inkább túl van zsúfolva így is.

– Most nem, Geoffrey.

– Edie és én így szereztük be a berendezés nagy részét a lányainknak. Ha elég sok ideje dolgozik itt valaki, előbb-utóbb minden felbukkan, amire az embernek csak szüksége lehet. A saját házunkba is így vettem a legtöbb bútort, amíg kereskedő voltam.

– Na, ezért nem gazdagodtál meg belőle, Geoff – mondta az egyik tételbemutató. – Nem bírtál megválni a jobb cuccoktól.

Flora emlékezett arra, hogy Edie és Geoffrey házában voltak egészen szép, régi bútorok is. Geoffrey elnevette magát.

– Lehet, hogy igazad van, fiam. Na, mi lesz, dolgozunk ma, vagy csak dísznek vagyunk itt?

Flora a raktárban segített Geoffrey-nek, és éppen egy halom kerti törpét próbáltak valahogy ízlésesen elrendezni, amikor Geoffrey az órájára nézett.

– Még öt perc van a kezdésig. Azt hiszem, Charles fogja kezdeni, de igazából Annabelle-nek kéne ezeket a kis vackokat „eltakarítania” az útból.

– És miért nem ő csinálja? – Flora úgy érezte, nagyon szórakoztató volna meggyőzni az embereket, hogy súlyos pénzeket adjanak ki ezekért a csinos kis törpe uracskákért, amelyek, legalábbis a csúcsos kalapjuk állapotát tekintve, szemmel láthatóan nehéz időket éltek át.

– Mert ez neki rangon aluli. Ő csak a sikkes, elegáns dolgokkal akar foglalkozni. Nem mintha abban olyan jó lenne, persze.

– Ó, szegény Annabelle! Senkinek nincs egy jó szava sem róla! Geoffrey felhorkant.

– Annabelle csapnivaló árverező, tudja? Nem bírja megnyerni a közönségét, ez az egyik fő baj. Magának kéne megtanulnia, hogy kell ezt csinálni. Ezzel a részével biztos nem lenne gondja.

Flora felsóhajtott. Azt érezte, hogy a közönség megnyerésével nem lenne gondja ugyan, de az a kis idő, amit a Stanza és Stanza cégnél eltöltött, arra elég volt, hogy lássa, azért ennél lényegesen többről van szó. Ráadásul viszonylag nagy összegekről volt szó.

– Nem hinném, hogy tetszene. Mikor az ember a tévében néz ilyesmit, szörnyen bonyolultnak tűnik.

– Ha az ember megtanulja a licitlépcsőket, tudja, hogy vagy öt, nyolc, tíz, vagy három, öt, nyolc, tíz, amire épp szükség van, onnantól kezdve nincsen baj.

– De Geoffrey, nekem még a napi időbeosztással is gondjaim vannak. Nem igazán tudom magam kalapáccsal a kezemben elképzelni. Maga szokta csinálni?

Geoffrey a fejét rázta.

– Nagyon ritkán. Csak ha Annabelle-nek nincs kedve hozzá. Nem szereti, ha én csinálom, mert úgy gondolja, hogy én csak egy tételbemutató vagyok, bár én meg azt gondolom, hogy sokkal többet is ki tudnék hozni a dologból, mint ő. Na persze ő nem is nagyon próbálkozik. – Geoffrey elhallgatott egy kis időre. Aztán folytatta: – Ezeket itt így akarjuk hagyni? – mondta a törpékre utalva.

– Úgy gondolom, elég jól mutatnak így körben állva – mondta Flora. – Itt jön a főnök úr. Innentől kezdve felgyorsultak az események. Az a merev, karótnyelt Charles, akit Flora eddig

ismert, eltűnt, a helyébe egy igazi show-műsorba illő sztár lépett.

– Jó reggelt, kedves hölgyeim és uraim – kezdte Charles mosolyogva –, és mondhatom, nagyon szép reggelünk van! Szóval, az egyes szám következik: egy csinos kis kerti törpékből álló kollekció, melynek tagjai, úgy tűnik, éppen egy tavacskába néznek. Ki licitál velem? Nézzük: húsz font? Senki? Öt font? Gondolják meg, milyen jól mutatnának a kerti út mellett. Öt… köszönöm, nyolc? Tíz, tizenkettő, tizenöt… köszönöm. Az öné. A következő darab egy…

Flora tátott szájjal bámult, pedig tudta, hogy indulnia kellene az emelvényre, őrködni a kisebb tárgyak felett, de képtelen volt megmozdulni. Elképesztően gyorsan ment az árverés, egymás után kerültek kalapács alá a tárgyak, és Charles mégsem tűnt soha idegesnek vagy hajszoltnak. Képes volt végig elvarázsolni a közönségét, s azok egyre feljebb licitáltak, mindent hajlandók voltak megvenni, amit csak Charles el akart nekik adni.

Magasabbnak tűnt, mint egyébként, és összehasonlíthatatlanul vonzóbb is volt. Flora kezdte már kapiskálni, miért szerették Charlest a tételbemutatók annyira: az üzlet menedzselésétől eltekintve piszok jól végezte a dolgát.

De Florának nem volt ideje sokáig ott állni és bámulni az unokabátyját. Végül abba is hagyta a bámészkodást, és megindult a tömegen keresztül, a bútorok közt vágva át az emelvényre, ahol aztán megállt egy asztalnyi teáskészlet előtt – némelyik gyönyörű volt, némelyik szedett-

vedett, és voltak köztük egészen bizarr darabok is –, és bocsánatot kért Virginiától, amiért késett.

– Semmi baj, megoldottuk. Annabelle haza akarta küldeni az egyik alkalmazottat, mondván, te úgyis itt vagy. Charles persze nem engedte.

– Virginia! Az nem lehet, hogy mindenről ilyen jól értesült légy. Csak azért mondod, mert ki nem állhatod Annabelle-t.

– Ugyan már! Engem kérdezett meg, melyik tételbemutatót küldje haza, amikor Charles közbeavatkozott. Hidd el!

Flora elvigyorodott. Kedvelte Virginiát, de úgy érezte, csak az idejét vesztegeti a régiségbizniszben és a második szopránban, a kórusban. Inkább kémkednie kellene.

Amikor a földszinten már minden darab elkelt, és egy csomót targoncákon el is vittek a szállítók, minden figyelem az emelvényre irányult.

– Ma van pár valóban értékes darabunk itt, fent – mondta Virginia. – Azt hiszem, Annabelle fogja árverezni őket. Charles megengedte neki, abban a reményben, hogy talán kicsit megszereti, de legalábbis egyre jobban fogja csinálni.

Virginiának igaza lett, és Annabelle valóban átvette Charlestól a kalapácsot. Leült az asztalhoz, megköszörülte a torkát, aztán ivott egy korty vizet. A teremben ülők várták, hogy végre kész legyen vele. Flora hallotta, hogy Virginia, egy hatalmas Staffordshire díszt szorongatva, türelmetlenül cicceg a késlekedés láttán.

Még Flora az aukciók terén igencsak szegényes tapasztalata is elég volt ahhoz, hogy megállapítsa: Annabelle nem jó árverező. A hangja élesen és érdesen csengett, és egyáltalán nem úgy viselkedett, mint aki rá akarja venni az embereket, hogy vásároljanak, inkább úgy, mint egy zaklatott igazgatónő, aki azonnali választ vár minden kérdésére. Nem csoda, hogy neki csak kevesen tették fel a kezüket.

Flora eleinte nagyon magabiztosnak érezte magát, ahogy ott állt az emelvény előterében, és furcsa tárgyakat tartott magasra a feje fölé, de ez nem tartott túl sokáig, és azután már inkább csak az embereket figyelte, miközben Annabelle szorgalmasan küldte a tárgyakat a kalapács alá.

Nagyon sokan gyűltek össze a teremben. Virginia, aki Flora mellett állt, készen arra, hogy felmutassa a soron következő tárgyat, végigmutogatta azokat, akiket a jelen lévők közül ismert, a szája sarkából formálva a szavakat.

– Az a kalapos férfi ott továbbértékesítő. Nagy mennyiségben veszi az üvegtárgyakat, és nagyon sokat tovább is tud adni belőlük. Hozzánk is visszakerülnek időről időre ugyanazok a tárgyak. De elég jól él ebből, úgyhogy biztos megéri neki ezt csinálni.

Azt Flora is meg tudta állapítani, kik azok, akik magáncélra vásárolnak. Volt egy csoport

hölgy, akik biztos szabadnapot vettek ki együtt, és egy pohár jó bor után az ebédnél láthatóan nagyon jól érezték magukat. A tételbemutatók egész nap csak kekszen, édességen és csokoládén éltek. És bár mindegyik kapacitálta a másikat, hogy tartson rendes szünetet, egyikük sem akarta otthagyni a bulit.

Charles hamarosan átvette Annabelle-től a kalapácsot. Flora korábban látta őt az asztalnál, miközben néhány kuncsafttal tárgyalt, és remélte, hogy legalább egy szendvicset azért evett valamikor.

– Kéne egy másik árverező is – mondta Florának Virginia, aki épp azon volt, nehogy leejtsen egy nagyon értékes ólomkristály dekantert, amely iránt igen nagy volt az érdeklődés. – Bele kéne tanulnod.

– Azt nem, még a te kedvedért sem! – szólt vissza Flora két mosolygás közben.

Még véget sem ért az árverés, az emberek máris kezdték begyűjteni a tárgyakat, amelyeket megvásároltak. Az egyik alkalmazott magához vette a rózsaszínű papírra nyomtatott listákat, amelyeken a már kifizetett árverezési tárgyak voltak tételesen felsorolva, és egyenként megkereste a tulajdonosokat, mialatt a többiek a hátsó traktusból az emelvény előterébe hozták az üvegből, kristályból és ezüstből készült tárgyakat.

Mióta újból Charles vette át az árverés irányítását, az áruk szélvész gyorsasággal fogytak, és Flora észbe sem kapott, máris vége lett az egész árverésnek. A tömeg, amely a megvásárolt kincseit szerette volna megkapni, egyre nőtt. Most, hogy maga az árverés véget ért, mindenki a vevőkkel foglalkozott: segítettek nekik csomagolni, és újságpapírt kerestek, amelybe bele lehetett csavarni a törékeny dolgokat.

Flora az árverésnek ezt a részét különösen élvezte. Amint véget ért a licitálás, a legmegátalkodottabb viszonteladó is láthatóan nagyon örült annak, amit megkaparintott, bár mindegyik folyton nyafogott, hogy túl sokat fizetett érte.

A hölgykoszorú tagjai most már abba sem hagyták a kacarászást, és hajmeresztőbbnél hajmeresztőbb sztorikat találtak ki, hogy a férjeiknek megmagyarázzák, miért is kellett ennyi mindent megvenniük, amikor igazából csak az unokahúguknak jöttek esküvői ajándékot vásárolni.

Virginia és a többiek sok embert ismertek már, és együtt nevettek és sztoriztak velük. Florát, mivel új arc volt itt, többen kíváncsi pillantással méregették. Miután Virginiával röpke megbeszélést tartottak, Flora új tételbemutatóként lett bemutatva, mivel nem szerette volna, ha mindenki tudomására jut, hogy ő is családtag. Meg akarta várni, míg már egyszerűen képtelenség lesz ezt titokban tartani, vagy pedig kifejezetten előnyös lesz bejelenteni.

Haza is mehetett volna – a többiek biztatták is erre, mondván, hogy ez az első árverés,
amelyet végigcsinált. De ő nem akart addig elmenni, amíg Charles és Annabelle ott van, abban pedig egész biztos volt, hogy Charles addig nem megy el, amíg mindent szépen ki nem takarítanak, és minden poharat el nem mosogatnak. Aztán meg azt sem szerette volna, hogy Charles lazsálással vádolja.

– Van még valami, amiben segíthetnék? – kérdezte, amikor már csak Charles, Annabelle és Louisa, a titkárnő maradt a teremben. Ez volt az első alkalom, hogy lehetősége volt Charlesszal beszélni, és szeretett volna neki gratulálni, amiért ilyen jól csinálja.

– Nem hinném. – Charles a már megszokott, alig leplezett

undorral nézett rá – az elbűvölő becsüsnek nyoma sem volt sehol. – Hogy érezted magad életed első árverésén? A valóságban azért nem egészen olyan, mint a tévében, igaz?

Flora, mivel bántotta, hogy Charles megint olyan merev lett, pedig látta, hogy tud egészen másmilyen is lenni, azt mondta:

– Ó, nem. Sokkal jobb a valóságban, mint a tévében.

– Tényleg?

Flora elégedetten vette tudomásul, hogy ezzel meglepte Charlest.

– A tévében mindenesetre nem ilyen elképesztően fárasztó, az biztos – mondta Annabelle. – És nem látszik, milyen nagy kosz van. Szörnyű mocskos vagyok. Megyek is haza fürdeni, Charles. Ugye, már nincs szükség rám?

– Csak szeretném elmondani Louisának, mik a következő teendők. Lou, holnap Churchfieldsbe megyünk egy házhoz, felbecsülni, mijük van.

– Jaj, ne, Charles! – fakadt ki Annabelle. – Nekem is muszáj mennem? Nem tudnád egyedül megcsinálni?

– Tudnám, de soha nem érnék a végére. Elromlott a magnó, és kell valaki, aki jegyzetel.

– Vidd el Florát!

Charles ránézett az unokahúgára, nyilvánvalóan azt mérlegelve, vajon melyik a jobb választás: a kedvetlen Annabelle vagy a tök tapasztalatlan Flora. Összeszorította a száját.

– Hidd el, drágám, nem tudok veled tartani – Annabelle úgy döntött, segíti Charlest a döntéshozatalban. – Muszáj kimennem a házba, rendes nyilvántartást kell készítenem. Ugye nem bánod, Flora?

Flora persze bánta, több okból is, de legfőképp William miatt.

– De Annabelle, ott van Imelda és a kiscicák. És te allergiás vagy a macskákra!

– Ó, egy kis időre biztosan elviselem. Főleg, ha nem nyúlok hozzájuk meg ilyenek.

– De komolyan nyilvántartásba akarod venni, ami a házban van? Nem valószínű, hogy bármit is ellopnék. Ha pedig egy-egy borospoharat összetörök, a helyi szupermarketből könnyedén pótolhatjuk.

– Hát persze – felelte Annabelle –, de azért mégis listát kell készítenem arról, amit neked kölcsönadtunk. Ha ugyanis történetesen hónapokig maradsz, esetleg elfelejtem, mit vittünk ki a házba, amikor eldöntöttük, hogy ebben az évben nem adjuk ki. – Ezután elmosolyodott. – Szörnyű lenne, nem, ha megvádolnálak, hogy valami nincs meg, holott soha nem is volt ott?

Nem lenne annyira szörnyű, mintha felfedeznéd, hogy William odajár, gondolta Flora, de persze nem mondhatta.

– Tudod már, körülbelül mikor mész ki?

– Nem, de te úgyis Charlesszal leszel, úgyhogy mindegy.

– Annabelle. Komolyan mondom, nem szeretném Florát magammal vinni. Még csak most került ide. Semmiről nem tud semmit.

– Ma rengeteget tanultam, Charles – mondta Flora olyan hangsúllyal, amelytől azt remélte, hogy egyfelől meggyőzheti Charlest, másfelől pedig figyelmeztetheti arra is, hogy a végtelenségig nem bánhat vele úgy, mint egy idiótával.

– Flora! Nem szeretnélek megbántani…

– Akkor ne tedd!

– De amikor csak annyit érsz, mint egy csokoládé teáskanna! Vagy azok a flancos-vicces újak, amilyeneket gyűjteni szoktál.

– Azok pedig nagyon is hasznosak! Lehet bennük teát főzni, nem úgy, mint a csokiban! Jegyzetelni pedig én is tudok, és bármi mást is, amire szükséged van. Nem kell minden szőke nős viccet elhinni! A szőkék semmivel sem butábbak, mint bárki más!

– Jól van, jól van, akkor magammal viszlek. De az isten szerelmére, végy még magadra valamit!

Florának csak ekkor jutott eszébe, hogy nincs rajta melltartó.

– Holnap nem lesz rajtad kötény – emlékeztette Charles.

Flora meglepő mértékben érezte megalázva magát. Ráadásul még Williamet is figyelmeztetnie kell, hogy másnap maradjon távol a háztól. Szegény Imelda! Be kell érnie a Kitkattal, de azt valószínűleg ellepik majd a legyek, és az almot sem fogja senki kicserélni. Hiába, nehéz az élet!

6. fejezet

Az, hogy egészen fél tízig nem kellett munkába mennie, már-már lustálkodásnak tűnt Flora számára, amit még sokkal jobban élvezett volna, ha nem aggódik annyira, hogy William esetleg feltűnik, mialatt Annabelle ott van a házban.

Előző este, amikor hazaért, egy üzenet várta, amelyben William jelezte, hogy gondját viselte Imeldának, és hogy készített Florának salátát. Felhasznált hozzá egy csomó salátalevelet és paradicsomot, amelyeket a hűtőben talált, és bizonyos furcsa növényeknek a leveleit is, amelyeket valószínűleg kevésbé szokványos helyekről szerzett be. Flora felismerte köztük a galagonyát és valamit, ami a vadsóskára emlékeztetett. Miután vagy fél órát elvesztegetett Imelda és a cicakölykök

simogatásával, hozzáfogott a salátához. Vagy nagyon jóízűek voltak az extra növények, vagy pedig az öntet, amelyet William a salátához készített, elfedte kellemetlen ízüket.

És bár hálás volt, hogy ilyen finom vacsorára tért haza, annak jobban örült volna, ha William feltűnik, és figyelmeztetheti rá, hogy Annabelle oda fog menni. Üzenetet nem hagyhatott neki, hiszen lényegesen valószínűbb volt, hogy azt inkább Annabelle találná meg.

De legalább most már volt tévéje. Charles előző nap vett neki egyet a vásáron. Aztán amikor betette a Land Rover csomagtartójába, megjegyezte:

– Gondolom, neked jó lesz. Másnak úgyse kellett.

Flora úgy köszönte meg ezt a „jó szívvel adott” ajándékot, ahogy csak tudta, de azért legbelül valami motoszkált benne, hogy hátha Charles valóban kedveskedni akart neki, csak éppen nem akarta ezt a tudomására hozni. Úgy tűnt, a tételbemutató nők mindegyike nagyon szereti Charlest, de hát miért is ne szeretnék? Hiszen a maga konvencionális módján jóképű férfi, és ha ismerték és szerették az apját, akkor hozzá szinte anyai érzelmekkel kell hogy kötődjenek. És persze hozzátartozik az is, hogy Charles *őket* nem akarja elküldeni.

Miután Flora üzembe helyezte a tévét, rögtön be is kapcsolta. De ahelyett, hogy arra a jó családból való hat fiatal nőre koncentrált volna, akik Kalasnyikovval és kisebb autónyi hátizsákkal megrakodva vonszolták magukat előre a sivatagban – ez volt a legfrissebb tévés realityshow nagy attrakciója –, azon kapta magát, hogy az üzleten és Charleson jár az esze.

Tegnap feltűnt neki, hogy Charles folyamatosan Annabelle sarkában van. Valami kisebb összezördülést akart volna rendbe

hozni? Vagy ellenőrizni kívánta, hogyAnnabelle jól végzi-e a dolgát? Ha Flora Annabelle helyében lett volna, és Charles ezt teszi vele, biztos megfojtja egy kanál vízben. Annabelle azonban mintha észre sem vette volna. Vagy nem érdekelte a dolog?

Nehéz volt elhinni, hogy Annabelle tényleg olyan ügyetlen, mint amilyennek tűnt, de ha valóban az folyik, amiről a tételbemutatók beszámoltak, akkor még rosszabb a helyzet, ráadásul Annabelle nagyfőnököt is játszik.

Flora nagyot ásított, és rájött, hogy ha nem bújik hamarosan ágyba, az éjszaka közepén arra fog ébredni, hogy a kanapén aludt el, fázik, és mindene elgémberedett. Miközben az álmossággal küszködve bezárta az ajtót és becsukta az ablakokat, vitt még fel kaját és vizet Imeldának, aztán kihúzta a falból a kissé rozoga vízforralót, s úgy döntött, hogy semmi köze nincs ahhoz, mit csinál Annabelle és Charles, és elment lefeküdni. A kapcsolatuk már egész biztosan túl volt a „nagy a szerelem” fázison.

Akkor csak praktikus okokból voltak együtt? Ez persze nem tartozott rá, mondogatta magának, de javíthatatlan megfigyelő volt, és nem tehetett róla, de rettentően izgatta ez a furcsán idegen, házasságra készülő párocska. Mi a fenét kerestek ezek egymás mellett? Ha Annabelle főnök akart volna lenni egy üzletben, miért nem használta a saját pénzét arra, hogy alapítson egy neki tetsző céget, ahelyett hogy holmi régi bútorokkal meg kacatokkal piszkítja be magát, ami egyáltalán nem is szerez neki örömet?

Hacsak nem fordítva állt a dolog . Talán azért akart üzletrészt a Stanza és Stanza cégben, hogy ha sikerül meggyőznie vagy

behúznia a csőbe Charlest, és eladják az épületeket, ő is részesedjen a haszonból. Vagy ha addigra már összeházasodnak, akkor osztozni tudjon a Charlesnak jutó részen.

Charles meg talán abban bízik, hogy Annabelle invesztál valamennyit a saját pénzéből az üzletbe, amiből ő fejleszteni tud, s többet fordíthat marketingre és reklámra. De ez azért kicsit meredeknek tűnt. Lehet, hogy Flora tévúton jár. A baj az volt, hogy bár elvileg elképzelhetőnek látszott, hogy Charles és Annabelle a magánéletben mindennap megmerítkezik a szenvedély végtelen tengerében, de mivel annyira merevek és konvencionálisak, ezt kívülről nem lehetett róluk megállapítani. Ha pedig azt vesszük, hogy már gyerekkoruk óta ismerik egymást, akkor talán soha nem volt részük abban a nagy hevületben, amit egy újdonsült kapcsolat jelent.

Az újdonsült kapcsolatokról Florának Henry jutott az eszébe. Tetszett neki a férfi; olyannak tűnt, akivel jól el lehet lenni. A huncut kacsintgatása hihetetlen megkönnyebbülés volt Charles folyamatos elutasítása után, Flora pedig biztos volt benne, hogy egy ilyen picike városban biztosan összefutnak még. Igazából várta is az alkalmat.

– Akár be is szerezhetnék egy olyan matricát, hogy: „Szeretem a Landymet” – jelentette ki Flora, amikor Charlesszal majdnem egy időben szálltak ki az autójukból. – Iszonyú jó, hogy be lehet látni a kertekbe! És az, hogy ilyen magasról nézem a világot, szinte uralkodói érzésekkel tölt el. Erősnek érzem magam tőle – tette még hozzá, hátha az „uralkodói érzés” ijesztően
feministának tűnik Charles szemében.

Charles felvonta a szemöldökét, valószínűleg azért, mert kissé

meglepte, hogy ilyen laza hangvétellel üdvözlik.

– Hát, nincs semmi akadálya, hogy továbbra is te vezesd. Céges autó, és különben is, még mindig alkatrészre várnak a tiédhez. – Aztán összeráncolta a homlokát, és folytatta. – Amennyiben persze nem bánod, hogy néha-néha szállítunk benne egy-egy bútordarabot.

– Talán egy régi nagy Volvo jobban megfelelne erre a célra, nem?

Charles kinyitotta Florának az ajtót.

– Tulajdonképpen igen, de Annabelle szíve vágya egy Land Rover volt.

Flora még régebben megfogadta, hogy minden alkalommal megpróbál valami pozitívumot látni Annabelle-ben.

– Lehet, hogy ő is szereti nézegetni a kerteket.

– Nem. Azt mondta, így biztonságban érzi magát.

– Ezt megértem. Az utak bizonyára nagyon síkosak errefelé télen.

Charles furán végigmérte Florát – persze lehet, hogy csak neki tűnt így, hiszen Charles jóval magasabb volt nála.

– Nem igazán. Nagyon enyhe szokott lenni az idő.

Flora igazából szeretett volna elmenni vécére, de úgy érezte, ezt a beszélgetést folytatni kell, úgyhogy követte Charlest az irodába.

– De úgy emlékszem, azt mondtad, nehézséget okoz neki a Landy vezetése. Egyébként hol van most?

– Kimegy a házba, kicsit később. Elég nehézkesen parkol a Land Roverrel, ez igaz.

– Akkor miért tartjátok meg? Még egészen új autó.

– Azt hiszem, ezt a beszélgetést folytatnunk kell, de nem most – mondta Charles. – Megtennéd, hogy hozol egy jegyzettömböt

és egy megbízható tollat? Aztán induljunk. Nem szeretném ezeket az embereket megvárakoztatni. Messziről jöttek ide, hogy a nagybátyjuk birtokát rendbe tegyék.

Florát nagyon idegesítette ez az egész. Nem igazán okolhatta Charlest, amiért ilyen titkolózó, de azt is túlzásnak érezte, hogy egyszerűen semmit nem mond el neki.

Mindketten szótlanul ültek be Charles régi, de tágas Citroënjébe. Flora eltűnődött, vajon miért vásárolt a cég egy Land Rovert, amire semmi szükség nincsen, mikor Charles ilyen rozoga autóval jár. Csak nem Annabelle hóbortja az egész?

Végül Charles szólalt meg:

– Manapság magnót szoktunk használni az értékbecsléseknél, de a miénk most elromlott, ezért ez most jó gyakorlat lesz neked. Régebben mindent kézzel írtunk le, és csak később gépeltük le. Ketten kellettünk hozzá.

– Annabelle nem szereti ezt csinálni? – Annabelle maga mondta ezt, de Flora szeretett volna kicsit mélyebbre ásni.

– Nem nagyon. Manapság nem szoktunk igazán különleges, szép bútorokat találni, és a szokványos berendezési tárgyak nem vonzzák túlságosan. Pedig ebből van meg a mindennapi kenyerünk.

Flora elraktározta az infót a különleges bútorokról, és tovább kutakodott Annabelle-ügyben.

– Mondhatod, hogy nem rám tartozik, biztosan ezt fogod mondani, de Annabelle szeret egyáltalán a régiségkereskedés területén dolgozni?

Charles hallgatott egy darabig, mintha a megfelelő válaszon gondolkozna.

– Ha pedig nem – folytatta Flora, próbálva leplezni

türelmetlenségét –, miért akar üzletrészt vásárolni, csak hogy te légy a többségi tulajdonos?

– Szeret irányítani – mondta Charles lassan. – Nagyon összeszedett ember.

– De hát nem ő fog irányítani – mondta Flora. – Hanem te.

– Annabelle és én össze fogunk házasodni. Ez többé-kevésbé ugyanaz a dolog.

– De Charles! Hogy lenne ugyanaz? A házasság nem feltétlenül veri bilincsbe az embert! – Florának eszébe jutott, hogyan reagálna az ő anyukája arra a felvetésre, hogy a házasságban bármelyik fél is „irányítson”. Aztán eszébe jutottak Virginia megjegyzései is Annebelle terveivel kapcsolatban, és ettől elég kellemetlenül érezte magát.

– Nem kívánom veled megvitatni a magánéletemet, Flora – mondta Charles hűvösen, a lehető legmorózusabb hangon.

– Te kezdted! Én csak azt szerettem volna tudni, Annabelle vajon miért akar betársulni egy olyan üzletbe, amit nem szeret. Végtére is lehetne saját cége is. Nem muszáj neki a tiédhez kötődnie.

– Lehetne, de úgy érzi… – Charles elhallgatott, és miközben ujjaival a műszerfalon dobolt, gondolatban végiglapozta egész szókészletét, hogy az ideillő szavakat megtalálja.

Flora feladta, hogy tovább leplezze Charles visszafogottsága felett érzett frusztrációját.

– Úgy érzi netán, hogy ennek az üzletnek úgyis befellegzett, és jobb volna mindent eladni? – Ezzel talán egy kicsit túl hamar túl messzire ment, de már elege volt a pletykákból, és közvetlenül ennek a merev, kitömött lóra emlékeztető férfinak a szájából akarta hallani, mi is az igazság.

– Ezt meg ki mondta neked? – kérdezte a ló.

– Charles, ezt minden tételbemutató tudja, és egyáltalán nem örülnek neki. Nem tudom, mennyire próbáltátok titokban tartani, mindenesetre nem sikerült.

Charles mélyet sóhajtott.

– Azt hiszem, elkerülhetetlen, hogy megszabaduljunk tőle. Az igazság az, hogy még akkor sem nagyon tudnánk megmaradni ebben az üzletágban, ha Annabelle akarná. Már jó pár éve nem vagyunk nyereségesek. – Flora az ajkába harapott, tudva, Charles mit fog most mondani. – Ha eladnánk a vagyonunkat, elképesztő módon meg tudnánk belőle gazdagodni, téged is beleértve.

Flora a hatalmas épületre gondolt, amelyet csak részben használnak ki, és az óriási csarnokra, ahol előző nap élete első árverését végigcsinálta, és amelyiket a helyi közösség színházteremnek, virágkiállításra vagy diszkónak használ, és ahol még bölcsőde és színjátszó csoport is működik. A luxuslakásokká alakítással az épület valóban akár még milliókat is hozhatna a konyhára.

– Értem, mitől esel kísértésbe – mondta Flora.

– Nem estem kísértésbe! – Charles valóban mérgesnek tűnt. – Szeretem ezt az üzletet. De ha nincs benne pénz, nem tarthatjuk meg, mint valami régi családi örökséget vagy egy túlkoros háziállatot.

– Ha így érzed – mondta Flora csendesen –, akkor ne add el!

– Téged nem csábít ez a rengeteg pénz? – Charles Florára pillantott, és az arcán őszinte kíváncsiság tükröződött.

Florának már volt ideje ezen gondolkozni, de most

újragondolta a dolgot, és próbált uralkodni az érzelmein.

– Nem igazán – mondta egy kis idő múlva. – Nincsenek olyan vágyaim, amelyeket pénzhiány miatt nem tudok beteljesíteni. Azonkívül… – Megállt egy pillanatra. Amit mondani készült, eléggé szentimentálisnak tűnt, de aztán mégis kimondta. – Inkább azt szeretném, ha a Stanza és Stanza sikeres lenne. Nem régóta vagyok itt, de azt máris látom, te mit szeretsz benne. És azt gondolom, ha megadod nekem a lehetőséget, magam is meg fogom szeretni. Szóval csak egyet tehetünk – folytatta gyorsan Flora, még mielőtt Charles bármit is hozzáfűzhetett volna. – Felpörgetjük az üzletet, elérjük, hogy nyereséges legyen, és akkor Annabelle sem fogja többet erőltetni, hogy adjuk el.

Charles nagyot sóhajtott.

– Annyi pénzt soha nem fogunk tudni összehozni az üzletből, mint amennyit az eladásból tudnánk.

– Tudom, de ha az üzlet nyereségesebb volna, sőt, nagyon nyereségessé válna, Annabelle is jobban érezné magát. És ahogy már mondtam, nem muszáj neki itt dolgoznia, ha egyszer nem akar. Most már itt vagyok én.

Charles a homlokát ráncolta.

– De te csak nyár végéig maradsz. Amint sárossá válnak az utak, és kicsit hűvösebb lesz, menekülsz majd vissza Londonba, mielőtt azt mondanám, fity…

– Én soha, semmilyen körülmények között nem mondom, hogy fityfiritty! – szakította félbe Charlest Flora. – Ez nálam alapszabály. És ha jobban belegondolok, soha életemben nem is hallottam még, hogy valaki ezt mondja.

Charles összeszorította a száját – talán azért, hogy elnyomjon egy mosolyt, de az a valószínűbb, gondolta Flora, hogy kendőzni akarta, mennyire ideges.

– Tudod, mit – folytatta Flora –, távoli unokahúgodként, és egyben üzleti partneredként, magamra vállalom azt, hogy felfuttatom az üzletet. Azt persze nem tudom megígérni, hogy nyereségessé varázsolom, de még mielőtt az utak sárossá válnak, és a nagyvárosi fények és szusi bárok csábításának már nem tudok majd ellenállni, már sokkal jobban fogunk állni. Erre a szavamat adom.

– Ez rém kedves tőled, Flora – mondta csendesen Charles –, de hogy a fenébe tudnál bármit is tenni ez ügyben, mikor alig-alig tudsz többet az üzletről, mint amennyit a *Régiségek kirakata* című lapban összeolvastál?

– Most már lényegesen többet tudok róla – mondta Flora magabiztosan. – Túl vagyok az első aukción, ne feledd. Aztán hirtelen eszébe jutott valami. – *Régiségek kirakata* – mormogta. – Hmm!

A ház, ahol értékbecslést kellett végezni, egy régebben az önkormányzat tulajdonában lévő telken állt. Rendezett, tiszta terület volt, amelyen a legtöbb ház mára már magántulajdonba került, de mivel nem volt kapuja, és nem volt tele profi módon nyírt pázsittal és úszómedencével, Flora már kezdte kapiskálni, Annabelle miért is nem akart idejönni.

– Nem valószínű, hogy bármi értékes dolgot találjunk – mondta Charles –, de nem szabad elfelejteni, hogy ezek a tárgyak egy hőn szeretett rokon dolgai. Tapintatosnak kell lennünk. Igazából talán jobb is, ha nem beszélsz túl sokat.

Mivel Charlesnak semmi oka nem volt arra, hogy azt gondolja, Flora nem maga a tapintatosság, Florának rá kellett döbbennie, hogy Charles valószínűleg sokat szenvedett már az érzékenynek aligha nevezhető Annabelle miatt.

– Természetesen – válaszolta tehát. – De azért előfordulhat, hogy egy Steiff mackótól akarnak megszabadulni.

Charles összevonta a szemöldökét.

– Nem hinném.

Az ajtó kinyílt, és egy jól öltözött, ötvenes hölgy jelent meg benne.

– Á, jó napot! Nehéz volt idetalálni?

– Nem, egyáltalán nem – mondta Charles, egyszerre kedvesen és elbűvölően mosolyogva a nőre, Flora pedig érezte, hogy ezt ő soha nem kapja meg tőle. Pedig nem kellett volna ennyire merevnek lennie, gondolta. Ha akart, ki is engedhetett volna egy kicsit.

– Ez a nagybátyám háza – folytatta a nő, még mindig az ajtóban ácsorogva, és továbbra sem engedte be őket. – Fura állapotok vannak itt, attól tartok. Tudják, a nagybátyám semmit nem akart kidobni.

– Emiatt ne aggódjon, Mrs. Jenkins. Charles Stanza. És a munkatársam, Flora… Stanza.

– Ó, maguk házasok? – kérdezte Mrs. Jenkins.

– Isten őrizz! – mondta Flora nevetve. – Távoli unokatestvérek vagyunk. Nagyon távoliak. Csak ma én segítek Charlesnak.

– Jaj, bocsánat – mondta Mrs. Jenkins, aki kissé zavarba jött, hogy máris rossz következtetésre jutott.

Charles és Flora ott toporgott a bejárat előtt, arra várva, hogy végre beengedjék őket.

– Én valami olasz vagy spanyol úrra számítottam – mondta Mrs. Jenkins, és még mindig nem invitálta őket beljebb,

valószínűleg okkal.

– A nevünk olasz, de családunk ezen ága már generációk óta Angliában él.

Eddigre Mrs. Jenkins már hátrébb lépett valamennyit, pont elég helyet hagyva nekik, hogy belépjenek a kicsi előtérbe. Charles és Flora be is lépett, aztán türelmesen várt.

– Attól tartok, szörnyű rendetlenség van. Megtettem, amit csak tudtam, de… – Mrs. Jenkins széttárta a kezét, és kinyitotta a nappali ajtaját, de készakarva nem nézett be. – Azt hiszem, jobb, ha a legrosszabbal szembesülnek először.

A szag átható volt, és Flora nem tudta volna megmondani, honnan jön, annyira sötét volt odabent. Az ablakokat vastag függönyök fedték, és olyan sok bútor volt egymás hegyére-hátára dobálva előttük, hogy ami kevéske fény beszűrődött volna, azt is eltakarták. És akkor Flora meglátta a padlót teljesen beborító ételhordó dobozokat, kartonokat, melyek kisebb hegyet alkottak, valamint egy sor félig kiürített tejesüveget.

– A múlt éjszakát egy panzióban kellett töltenünk – mondta Mrs. Jenkins, aki láthatóan nagyon el volt keseredve. – Úgy volt, hogy ma reggel nekifogok ennek itt, de a férjem azt mondta, jobb, ha nem nyúlok semmihez, legalábbis megfelelő felszerelés nélkül.

– Teljesen igaza van – mondta Charles. – Ezt profiknak kell elvégezniük.

– A nagybátyám kissé különc lett az utolsó időkben. Mindig is gyűjtögető típus volt, de a végén már a szemetet se dobta ki.

– Ajánlhatok egy nagyon jó céget, amelyik mindent elintéz magának, Mrs. Jenkins. – Charles újból elmosolyodott. – De ne aggódjon, láttam már sokkal rosszabbat is.

– Én is – mondta Flora –, mikor kollégiumban laktam. – Ez nem volt igaz, ám Flora feltételezte, hogy Charles is hazudott, de az ügy érdekében tették.

– Pár gumikesztyű nem ártana – mondta Charles.

– Kimegyek, hozok párat – ajánlotta Flora. – A sarkon láttam egy boltot. Nincs valamire szüksége, Mrs. Jenkins? Légfrissítő? Tej? Csokis keksz?

Mrs. Jenkins elnevette magát.

– Egy kis emésztést elősegítő csoki mellett talán jobban elviselhető lesz ez az egész. Hozom a pénztárcámat…

– Majd én kifizetem – mondta Flora. – Ez is hozzátartozik a szolgáltatáshoz. És ne aggódjon az állapotok miatt, itt vagyunk. – Flora bátorítón mosolygott Mrs. Jenkinsre, aztán elindult.

Mivel tudta, hogy Charles semmit nem tud nélküle csinálni, sietett, ahogy csak bírt. Amikor visszaért, a konyhában találta Charlest Mrs. Jenkinsszel és egy úrral, aki valószínűleg Mr. Jenkins lehetett. A konyha kissé kevésbé volt városi szeméttelep jellegű, mint az első szoba, amelyet láttak, Mrs. Jenkins pedig közben készített egy kancsó teát is.

– A nagybátyám soha nem evett itt – mondta Mrs. Jenkins –, a vízmelegítő meg működik, úgyhogy el tudtam mosogatni pár csészét meg hasonlókat. De az egész olyan szörnyen mocskos. Olyan, mint azokban a tévéműsorokban, amelyeket nem bírok végignézni.

– Te akartál lejönni ide – mondta Mr. Jenkins. – Pedig mondtam, hogy jobb lenne, ha szereznénk valakit, aki kipucolja a házat, és kész.

– De lehetnek itt értékes antik bútorok a sok mocsok között! – Ez már sokszor lejátszott vitának tűnt kettejük között. – Nem

engedhetjük meg magunknak, hogy csak úgy elvitessük valakivel az egészet.

– Biztos vagyok benne, hogy itt a konyhában is van annyi érték, amiből ki tudják majd fizetni a szállítást – szólalt meg Charles.

– Tényleg? – A remény szikrája látszott felcsillanni Mrs. Jenkins aggodalmas tekintetében.

– Meg se kell hozzá mozdulnom, látom így is – biztosította Mrs. Jenkinst Charles. – Itt van ez a sok zománcáru, ezeket szokták gyűjteni.

– Annyira gyűlölném, ha csak az idejét vesztegetné.

– Ne féljen, nem fogom – mondta Charles. – Nálad van a jegyzettömb, Flora?

– Előbb hadd igya meg a teáját, szegény kislány! – Mrs. Jenkins Florára mosolygott, aztán odanyújtotta neki a kekszet, és láthatóan kissé már meg is nyugodott.

– Nagyon csinos kis falu – mondta Flora, kekszmorzsákat hullatva szanaszét.

– Az – értett egyet vele Mrs. Jenkins. – Jó volna kicsit sétálni, de nem hinném, hogy lesz rá időnk.

– Nyugodtan itt hagyhatnak bennünket – mondta Charles. – Legalábbis az elején. Miért is ne mehetnének el egyet kószálni, élvezni a nyári napsütést, mialatt mi nekifogunk.

– Jó ötlet – mondta Mrs. Jenkins. – Ez a hely úgyis olyan rémisztő.

Amikor az ügyfeleik már biztos távolságban voltak, Flora Charlesra nézett.

– Sajnálom – mondta Charles. – Fogalmam sem volt, hogy ennyire rémes lesz… másfelől viszont – folytatta Charles rövid szünet után –, nem árt, ha tudod, mennyire alantas tud lenni ez a

munka.

– Hát persze – helyeselt Flora, tudva, hogy Charles most teszteli, hogyan reagál. Egy kis orrfintorítás, és biztos máris finnyásnak titulálná.

– Örülök, hogy Annabelle nem jött. Egyfolytában csak hányna meg öklendezne, és biztos hisztériát csapna.

– Egy kicsit tényleg émelyítő – ismerte el Flora, aki a száján próbált csak levegőt venni, hogy ne kelljen belélegeznie ezt a szagot. – Tényleg láttál már rosszabbat is?

Charles a fejét rázta.

– Nem hinném, bár az embernek hozzá kell szoknia néhány meglehetősen kényes helyzethez. – Aztán felsóhajtott. – Kedves volt tőled, hogy vettél kekszet.

– Tőled meg, hogy azt mondtad, menjenek el nyugodtan sétálni.

– Nélkülük sokkal gyorsabban fogunk haladni. – Charles úgy rázta le magáról a bókot, mint valami pókhálót.

– Akkor kezdhetjük? – kérdezte Flora kicsit sértődötten, de eltökélte, hogy ezt nem mutatja ki. Már kezdett volna kicsit rokonszenvezni Charlesszal, amiért ilyen kedves volt ezekhez az emberekhez, és tessék, megint milyen hűvös vele! – Itt van a gumikesztyű.

– Rendben – mondta Charles, mialatt belebújt a kesztyűbe. – Néhány zománcáru. Húsz és ötven font közti értékben. Egy kilencszázharmincas évekbeli konyhaszekrény, a szennyeződés alatt elég jó állapotban, talán ötven és hetven font között.

Flora elkezdett jegyzetelni, remélve, hogy később vissza is tudja majd olvasni.

Charles elvitte Mr. és Mrs. Jenkinst egy étterembe ebédelni, Flora pedig biztos volt benne, hogy ennek a költsége soha nem

fog az apró-cseprő bevételekből megtérülni.

– Délután még vissza kell mennünk a házba – magyarázta Charles –, de azt javaslom, maguk maradjanak távol. Amikor kész vagyunk az értékbecsléssel, és eldöntötték, mit szeretnének megtartani, felveszem a kapcsolatot a szállítókkal, a lomtalanítókkal és a takarítóvállalattal.

– Egész biztos nem akarunk semmit elvinni innen – Mr. Jenkins borzongva tette le a poharát. – Soha nem éreznénk egészen tisztának.

– Van néhány valóban értékes holmi – mondta Charles, és Florának erről eszébe jutott, hogy

vagy fél tucat megsavanyodott tejjel teli üveget kellett eltávolítania, hogy Charles meg tudjon vizsgálni egy rakodóasztalt. Florának ugyan közben hánynia kellett, de Charles azért folytatta a munkát.

– Fantasztikus volna, ha mindezt meg tudná szervezni – mondta Mrs. Jenkins. – A férjemnek igaza van. Biztos, hogy semmit nem akarunk megtartani, én pedig képtelen vagyok megbirkózni ezzel a káosszal. Olyan nyomorúságos az egész, szinte szégyellem.

– Mindenkinek vannak különc rokonai – mondta Charles, és olyan pillantást vetett Florára, hogy nem is lehetettek kétségei afelől, rá gondol –, akiknek sokszor különc a végrendeletük is.

– Ezt mi megúsztuk – mondta Mrs. Jenkins. – Én vagyok a nagybátyám egyetlen élő rokona. Mr. Stanza, maga valóban olyan kedves. Nem is tudom, hogyan tudnánk meghálálni.

– Hát, ott van az eladási árrés, aztán egy kevéske díj minden egyes tételre – mondta Charles elbűvölően mosolyogva. – Egyszóval rengeteg pénzt fogok magukból csinálni.

Florában, látva, hogy Charles milyen tud lenni ezzel az

elkeseredett, zavart nővel, felébredt a rokonszenv iránta. Igaz, ott volt rajta a merev, konvencionális máz, de alatta egy olyan férfi rejtőzött, aki nagyon kedves és tapintatos is tudott lenni. Csak éppen vele nem lesz ilyen soha.

Már hazafelé tartottak, és mindketten nagyon kimerültek voltak, sőt, nem ártott volna nekik egy gőzfürdő és egy fertőtlenítő kezelés sem (legalábbis Flora így érezte), amikor megcsörrent mobilja.

– Te vagy az, Flora?

– Annabelle? Charlesszal szeretnél beszélni? Várok, míg lehúzódik, aztán átadom neki a telefont.

– Nem! Nem vele akarok beszélni, hanem veled! De úgy, hogy Charles nincs ott. Veled egyedül.

Annabelle hangja elég furán csengett, Florának pedig rögtön görcsbe rándult a gyomra. Mi történhetett? Imeldára jött rá valami hiszti, és tönkretette a berendezést? Vagy ami még ennél is rosszabb, és sajnos valószínűbb is, hogy Annabelle felfedezte Williamet. De ha így van, miért akart erről Florával kettesben tárgyalni? Nyugodtan kikelhetett volna magából Charles füle hallatára is.

– Természetesen, Annabelle – mondta Flora megszeppenve. – Mikor volna alkalmas?

– Mit akar Annabelle? – kérdezte Charles. – Várj, lehúzódom.

– Ne, velem akar beszélni.

De már túl késő volt. Épp volt az út mellett egy kis pihenőhely, és mielőtt még Flora befejezhette volna a mondatot, Charles már le is húzódott. Aztán átvette Florától a telefont.

– Drágám! Mi a helyzet? Undorító volt a becslés. Örülök, hogy

nem jöttél el.

Flora a torkát köszörülte a helyén. Charles persze nem szerette volna, ha Annabelle-nek kellett volna a savanyú tejjel, a mocsokkal, a patkányürülékkel és a csótányokkal megküzdenie, de Florának azért ez jó gyakorlat volt.

Charles visszaadta neki a telefont.

– A leltárt szeretné veled megbeszélni. A Coach and Horses nevű helyen fogtok találkozni. Hatkor nyitnak. Odaviszlek, ő pedig bevisz majd az irodához, hogy haza tudj menni a Land Roverrel.

– Várj! Annabelle! – De Annabelle addigra már letette. – Tök koszos vagyok, Charles! Ráadásul ma kóruspróba van.

Charles összevonta a szemöldökét.

– És az olyan fontos neked? Még csak most kezdted. Olyan sokat biztos nem tudsz hozzátenni a dologhoz.

Na, ez fájt, de Flora inkább nem vett róla tudomást.

– Lehet, hogy nem, viszont nagyon örültek nekem. Nem tehetem meg, hogy egyszerűen nem megyek el.

– De Annabelle-t sem várakoztathatod meg a Coach and Horsesben. Azt hiszem, kissé meg kéne erőltetned magad, hogy jobban kijöjjetek egymással.

– De hát csupa kosz vagyok! És valószínűleg büdös is! Szerinted Annabelle nem értené meg, hogy előbb haza kell mennem átöltözni?

– Biztos megértené, de nem hinném, hogy örülne neki. Hívd fel, és mondd meg neki, hogy nem tudsz sokáig maradni. Megkeressem neked a számot? – Charles már-már Flora telefonjáért nyúlt.

– Nem kell, kösz! – csattant fel Flora. – Én is meg tudom keresni.

– Annabelle? Sajnos nem tudok sokáig maradni, mert rémesen koszos vagyok, és a macskára is rá kell néznem. Ma pedig kóruspróba is lesz. De lehet azt is, hogy előbb végzek mindezzel, aztán találkozunk.

– Tapasztalatom szerint az ember állandóan bepiszkolódik, ha értékbecslésre megy – mondta Annabelle fennhéjázón. – Ez az egyik oka, amiért utálok ilyen helyekre menni. Oké, akkor egy sarokba húzódunk. Arrafelé biztos nem találkozunk ismerőssel.

Ha Florát nem gyötörte volna a lelkiismerete, amiért megengedte Williamnek, hogy ott maradjon, soha nem egyezett volna bele abba, hogy Annabelle-lel találkozzon.

– Ezek szerint ma este megint nekem kell főznöm – mondta Charles pár perccel később, csak hogy elindítson valami udvarias társalgást.

– Ó! – Akarata ellenére Flora nagyon meglepődött. – Gyakran főzöl?

– Ó, igen. Mikor vendégeink vannak, mindig Annabelle főz, de a szürke hétköznapok
általában rám maradnak.

Flora váratlanul mély szimpátiát érzett Charles iránt. Hosszú napja volt. És valószínűleg semmi kedve sincs azonnal hozzáfogni főzni, amint beteszi a lábát az ajtón.

– A helyedben én inkább hozatnék valamit, vagy elmennék valahová. Charles felsóhajtott.

– Valószínűleg így lesz. Rengeteget kell telefonálnom, ha hazaértem, és nem igazán lesz időm főzőcskézni.

– Ma egy lépéssel tovább is mentél ezeknek az embereknek a kedvéért, mint szükséges lett volna, nem igaz? Megtehetted volna, hogy egyszerűn odaadod nekik a lomtalanítók és a

szállítók számát. Nem kellett volna felajánlanod, hogy mindent elintézel.

Charles a vállát vonogatta.

– Megsajnáltam őket, ez minden. – Aztán felragyogott a szeme. – És egész értékes dolgok bújnak meg ott a sok szenny alatt.

Flora minden tőle telhetőt megtett a női mosdóban, de azt leszámítva, hogy sikerült az arcáról levakarnia a koszcsíkokat, mást nemigen tudott tenni. Na, tessék, máris muszáj feladnia az elveit, gondolta. Így elmenni egy étterembe, ugyanabban a ruhában, amelyikben egész nap azt a mocskos melót végezte!

Annabelle addigra már rendelt két ásványvizet, és ő is eléggé szétesettnek tűnt. A hajpántjával babrált, próbálta visszatenni, de valamiért nem igazán sikerült neki.

– Lássuk csak – mondta neki Flora, és elvette tőle a hajpántot.

– Hadd segítsek! – És az asztalra tette. – Így már sokkal jobb.

– Ó, persze, de… – kezdte Annabelle, aztán azt mondta: – Lehet, hogy igazad van.

– Miért akartál velem találkozni? – kérdezte tőle Flora.

Annabelle kicsit előredőlt a székben.

– Nos, amikor a házban jártam leltárt készíteni, láttam ott egy férfit.

– Jaj, ne! – mondta Flora idegesen, és nem tudta eldönteni, beismerje-e, hogy ismeri Williamet, vagy ne.

– A kertben volt, és épp valami tornagyakorlatokat végzett. Anyaszült meztelenül.

– Ó, istenem! – Flora ettől tényleg megdöbbent. – És kihívtad a rendőrséget? – Ez a William! Tényleg túlment minden határon! Ott van neki az egész francos erdő, erre pont az ő kertjében kell

neki meztelenül ugrabugrálnia?

– Nem! – mondta Annabelle, és még közelebb hajolt. – Nem úgy nézett ki, úgy értem, nem tűnt bűnözőnek vagy ilyesmi. Csak nagyon fura volt az egész.

– Ó! – mondta Flora újból, kissé meglepve. Nem várta Annabelle-től, hogy különbséget tegyen: egy meztelen férfi a kertben mindenképp illetéktelen behatoló, nem?

– Flora – kezdte Annabelle, és szúrós tekintettel nézett Florára –, ismered ezt az embert? Flora nagyot kortyolt az ásványvízből, és egy pillanatra azt kívánta, bárcsak valami erősebb ital volna, valami varázsszer, ami ripsz-ropsz eltüntetné innen.

– Elképzelhető – felelte óvatosan. – De persze nem tudhatom biztosan.

– De Flora! Hogy tehettél ilyet? – Annabelle rém dühösnek látszott. – Odaadom neked a hétvégi házamat, és egy héten belül fura alakok járkálnak ki-be.

Flora mérgében fülig pirult.

– Nos, nem egészen ez a…

– Őszintén fel vagyok háborodva, Flora. Tényleg. – Annabelle eltökélte, hogy nem hagyja Florát szóhoz jutni. – És el nem tudom képzelni, Charles mit szólna mindehhez!

– Annabelle, az isten szerelmére! Ne reagáld már túl a dolgot! – csattant fel Flora, aztán nagy levegőt vett, hogy kicsit lecsillapodjék. Ő sem tudta elképzelni, vajon Charles mit szólna ehhez, de nem is igazán volt rá kíváncsi. – Azt hiszem – mondta aztán lényegesen nyugodtabb hangon –, hogy ez a férfi… öööö… egy barátom barátja – improvizálta. – Teljesen ártalmatlan – tette még hozzá olyan hangon, amiről azt gondolta, megnyugtatja Annabelle-t.

– Hát, nem tudom, Flora. – Annabelle nem tűnt túlságosan nyugodtnak. – És visszajön máskor is?

– Lehetséges – ismerte el Flora. – De nem hiszem, hogy Charlest ilyesmikkel kellene zargatni. Tudom, hogy rettenetesen elfoglalt, és… – Elhallgatott, mert Annabelle olyan átható pillantással méregette, amiből világos volt, hogy pontosan tudja, Flora nem Charles érdekében mondja ezt.

– Jó, rendben – mondta aztán Annabelle, egy kis gondolkozás után. – De ha továbbra is ott fog lófrálni ez a fura kinézetű, meztelen férfi a hétvégi házam körül, muszáj lesz vele találkoznom. Le kell csekkolnom.

Flora erre összevont a szemöldökét.

– Lecsekkolni? Mire gondolsz?

Mivel észrevette, hogy Flora zavarba jött, Annabelle ideges nevetésben tört ki.

– Ne légy nevetséges! Nem úgy értettem a lecsekkolást! Csak ellenőrizni akarom, hogy nem rabló-e.

Flora nagyon fáradt volt már. Haza akart menni, látni akarta a cicáját, inni akart valami erősebbet, és enni is, mielőtt elindul a kóruspróbára.

– Meglátom, mit tehetek, Annabelle. De ígérd meg, hogy soha többé nem veszed fel ezt a hajpántot.

– Úgy gondolod, nem illik hozzám?

– Szerintem úgy nézel ki benne, mint egy ló.

fejezet

– Ugye nem gondolod komolyan, hogy úgy nézek ki, mint egy ló? Vagy igen?

Annabelle ijedt tekintete megbánással és bűntudattal töltötte el Florát. Nem kellett volna ennyire szókimondónak lennie, és ha Annabelle nem lett volna ilyen idegesítő a William-ügyben, biztos, hogy nem szalad ki a száján, ami kiszaladt. De most, hogy kimondta, amit gondolt, és visszaszívni sehogy sem tudta, nem volt más hátra, mint hogy megpróbálja valahogy enyhíteni a bajt.

– Hát… persze hogy nem. Természetesen nem gondolom így, Annabelle, csak iszonyúan fáradt vagyok. Gondolkodás nélkül beszéltem.

– Á! – Annabelle hangjából még mindig a megbántottság szólt; és ez furcsa módon szánalmasnak tűnt.

– Ráadásul picit… meglepett, hogy azt mondtad, egy férfit láttál a kertben.

– Egy meztelen férfit – mondta Annabelle.

– Ez az. Egy meztelen férfit. Ez döbbenetes. Mindent meg fogok tenni, hogy…

– Bár meg kell adni, meglehetősen szép volt. Esztétikai értelemben.

– Tényleg? – nyüszített fel Flora. Annabelle-t valahogy nem sorolta azok közé, akik számára a férfitest esztétikusnak tűnhet.

– Ühüm. De a lényeg, hogy vajon mit mondjak Charlesnak erről az egészről.

– Hát, azt semmiképp nem említeném meg neki a helyedben, hogy szépnek találtad – válaszolta Flora, bár tudta, hogy ez nem éppen az adekvát válasz.

– Nagyon jól tudod, hogy értem, Flora. Charles már így is kiborult attól, hogy itt vagy. Ha elmondanám neki, hogy egy meztelen férfit láttam a kertedben, azonnal felrakna egy londoni vonatra, mielőtt még kirúzsozhatnád azt a pici szádat.

Flora mély levegőt vett, aztán kortyolt egyet az ásványvízből. Gondolkodási időre volt szüksége.

– Charles aligha okolhat engem, ha ennek a férfinak semmi köze hozzám. Csak egy barátom barátja.

– Charles akkor is téged vádolna, ha egy ciklon letarolná a gabonát.

Mi tagadás, ez volt a mezítelen igazság .

– Hacsak úgy nem döntesz, hogy nem mondod el neki – javasolta Flora, és egyáltalán nem volt boldog attól, hogy Annabelle kénye-kedvére van bízva.

– Pontosan.

Flora a homlokát ráncolta.

– De miért is ne mondanád el neki? Te sem akarod, hogy itt maradjak, ugye? Annabelle feltartotta a kezét.

– Nézd, ihatunk valami erősebbet is?

– Én nem. – Flora felállt. Ha siet, még lesz ideje hazamenni megetetni Imeldát, és újabb réteg ruhát venni a piszkos testére.

– Ma kóruspróbám van.

– Ülj le, Flora.

Flora leült.

– Nem mondok semmit Charlesnak, mert a viszonyotok már így is kellőképpen rossz, de össze kell hoznod, hogy találkozhassam ezzel az emberrel, hogy lássam, milyen. Ha rosszfajta, akkor muszáj jelentenem a rendőrségnek.

– De tegyük fel, hogy hazamegyek, és rájövök, hogy ő nem a barátom barátja. Tegyük fel, hogy semmi köze hozzám?

Annabelle egyenest Flora szemébe nézett.

– Én azt hiszem, az volna a legjobb, ha szerveznél nekünk egy közös vacsorát, hogy Charles és én civilizált körülmények között

tudjunk beszélni ezzel az emberrel. – Itt egy pillanatra megállt, hogy lássa, Flora nagyon is jól tudja: bármilyen történettel jön elő arról, hogy hazaérve nyomát sem lelte a pasinak, ő ezt nem fogja bevenni. Aztán azt mondta: – Most pedig hozok magunknak egy-egy pohár bort.

Annabelle mostantól nyílt lapokkal játszik, gondolta Flora, mialatt várakozott. Meg kell adni neki a lehetőséget.

Miután Annabelle visszatért a borral és leült, azt mondta:

– Szóval, van valami más is, amiben a segítségedet szeretném kérni.

És bár a szavainak megvolt a tőle már megszokott, kérésnek álcázott parancs jellege, most volt benne valami tétovaság is.

Flora belekortyolt a borába.

Annabelle is belekortyolt a magáéba.

– Normális körülmények között semmiről nem kérném ki a véleményed, mivel nyilvánvalóan sokkal fiatalabb vagy nálam, és teljesen… szóval, úgy értem… Mindegy, viszont nagyon csinos vagy.

– Igazán? – Flora nem akarta azzal az időt vesztegetni, hogy a külsejéről tárgyaljanak.

– Meghívtak egy osztálytalálkozóra.

– Ó!

– És – Annabelle egy pillanatra zavarba jött –, és hát a lehető legjobban szeretnék kinézni. Az a kérdés, tudnál-e nekem tippeket adni, hogyan javíthatnék a külsőmön egy kicsit.

Flora ezt így fordította le magának: „Igaz, hogy tök üresfejű kis fruska vagy, de úgy tűnik, a férfiaknak tetszel. Áruld el nekem, mi a titkod.” Felsóhajtott. Már sokszor néztek át rajta amiatt, hogy csinos volt, és szőke, mintha ez a két dolog így együtt kizárná,

hogy az ember bármiben is tehetséges legyen, a shoppingolást kivéve.

– Hát…

– Azon gondolkoztam, vajon rossz dolog -e, hogy én mindig az anyukámmal járok vásárolni. Flora azon gondolkozott, hogyan fogalmazzon.

– Nem hiszem, hogy ez önmagában rossz ötlet, én is sokszor megyek az anyukámmal együtt vásárolni, ha történetesen ugyanabban az országban vagyunk, de talán az lehet a különbség, hogy divatügyekben mindig ő kér tőlem tanácsot, és nem fordítva.

Annabelle felsóhajtott.

– Én soha nem foglalkoztam túl sokat a divattal. Egyszerűen csak ízlésesen és elegánsan szeretnék öltözni. De…

Itt rémesen hosszú szünet következett, és ezalatt Flora azt várta, hogy elhangozzék, aminek el kellett hangoznia.

– Azt hiszem, a férfiak azt szeretik, ha egy nő csinos. Nem?

– De az osztálytalálkozón nem lesz egy férfi sem, ha jól sejtem. – Ha Annabelle nem egy Benenden vagy Roedean típusú magánlányiskolába járt, megeszem az összes szennyes ruhát, ami rajtam van, gondolta Flora.

– Nem, de a nők mindig sokkal kritikusabb természetűek, nem gondolod?

– Hogyne, de Charles nyilvánvalóan azt szereti, amilyen vagy. Miatta semmin nem kéne változtatnod.

– Tudom! – Annabelle újból felvette a már ismerős primitív stílust. – Csak nem szeretnék úgy kinézni az osztálytalálkozón, mint egy… ló.

Flora most már kezdett belenyugodni, hogy aznap le kell

mondania a kórusról. Hamarosan megy, és felhívja Geoffrey-t.

– Én csak azt mondtam…

– Tudom, de az igazságot sokszor viccelődve mondjuk el, vagy valami ilyesmi. Mióta megjelentél nálunk, kezdek rájönni, hogy az öltözködésem talán kissé… – Annabelle újabb szünetet tartott. Flora pedig várt, nem merte helyette kibökni az ideillő szót. – Egy kissé régimódi, és ha megtalálnád a módját, hogyan segíthetsz nekem, nagyon hálás volnék.

– Természetesen szívesen segítek. – Különösen, tette hozzá magában Flora, ha te meg nem mondasz semmit Charlesnak a házibarátomról.

– Tényleg?

Florát hirtelen megszállta a csintalanság, és maga elé képzelte Charles arcát, amikor szembetalálkozik a pántos ruhába és cicasarkú cipőbe öltözött, újjávarázsolt Annabelle-lel.

– De nem gondolod, hogy Charles bánná, ha teljesen máshogy néznél ki, mint eddig?

– Nos, úgysem néznék ki teljesen másképp, ha pedig mégis, a kapcsolatunk nagyon stabil. Nem valószínű, hogy a ruházatom önmagában befolyásolni tudná.

Na, ezzel az öltözködés jól helyre is van rakva!

– Valóban?

– A kapcsolatunk alapja az, hogy társak vagyunk, hogy az a fontos, amit közösen birtokolunk, például az üzlet, amelyen osztozunk. Helyesebben majdnem osztozunk – tette hozzá Annabelle.

– És mi a helyzet a szerelemmel? – kérdezte Flora hirtelen felindulásból. Lehetséges, hogy a szerelem túl frivol érzelem az ilyen Charles meg Annabelle típusú embereknek.

– Természetesen szeretem Charlest – mondta Annabelle. – És

tudom, hogy ő is szeret engem, nagyon is. – Itt egy pillanatra megállt. – Nézd, Flora! Tudom, azt gondolod, hogy Charles rettentő merev és régimódi, és azt is tudom, hogy engem túlságosan ókonzervatívnak tartasz.

Flora kezdett volna protestálni, de Annabelle már lendületben volt.

– Látom a szemedben minden egyes alkalommal, amikor beszélünk, és ez rendben is van. Tényleg. Én nem tudom elképzelni, hogy olyan legyek, mint te, és te sem tudod elképzelni, hogy olyan légy, mint én. Te nem tudod értékelni, amit Charles bennem lát, vagy amit én látok őbenne. De meg kell mondanom neked, Charles és én teljes mértékben el vagyunk egymásnak kötelezve. Mindig is barátok voltunk… nem is emlékszem olyan időkre, mikor nem akartam volna hozzá férjhez menni… és a tudat, hogy életünk hátralévő részét együtt fogjuk leélni, mindkettőnket nagyon boldoggá tesz.

Flora nem gondolta, hogy ezek ketten olyan nagyon boldogok volnának, de Annabelle-nek ez a kis szónoklata volt a legszenvedélyesebb dolog, amit valaha is a szájából hallott. Lett is egy kis bűntudata, amiért azon merengett, vajon az eljegyzésük nem pusztán üzleti alapú-e.

– Szóval nem hinném, hogy pár új ruhadarab és valami más frizura bármin is változtatna. Te is így gondolod, ugye? Charles egész életében szerelmes volt belém.

Flora megitta a borát. Most már nem volt lelkiereje kóruspróbára menni, pedig még éppen odaért volna, ha siet.

– Akkor meg tudunk beszélni egy időpontot, amikor elmegyünk vásárolni? – folytatta Annabelle, aki nem vette észre, Flora milyen állapotban van.

– Ha tényleg szeretnéd, persze, veled megyek – Flora nem utasíthatott vissza egy kis divattanácsadást. És Charles is jobban értékel majd egy kevésbé ló kinézetű Annabelle-t. Az a fodros gallér meg minden jóérzésű férfit úgyis halálra idegesít.

– Ebben az esetben mostantól rajta leszek az ügyön. Azt hiszem, főzök valami nagyon finomat Charlesnak vacsorára. Ó, és ne feledkezz meg a közös vacsoráról, jó?

William éppen egy wokételt készített, amikor Flora hazaérkezett. Flora nem tudta eldönteni, hogy örüljön, amiért William itt van és vacsorát főz neki, ellátja Imeldát, és egyáltalán, hogy a barátjának nevezheti, vagy legyen rá mérges, amiért hagyta, hogy Annabelle meglássa.

– Olyan napom volt! – mondta Williamnek, és hálásan fogadta el a hűvös poharat, amit William nyújtott oda neki.

– Későn ért haza – mondta William lágyan, és úgy nézett bele a poharába, mint aki a jövőt szeretné belőle kiolvasni.

– El kellett mennem valakivel meginni valamit munka után, és ezért lekéstem a kóruspróbát. – Flora Williamre nézett, és a homlokát ráncolta. – És mindez a maga hibája.

– Az én hibám? De hát miért?

Flora lehuppant a kanapéra, és a dereka alá húzott egy párnát. Tekintve, hogy mennyi kanapé fut át a kezük között, gondolta, az ember azt hinné, hogy a saját hétvégi házukba csak beszereznek egy kényelmesebbet. – Mert Annabelle, aki kvázi a főnököm, és el van jegyezve az unokabátyámmal, látta magát itt.

– De nem jöttem közel a házhoz. Hallottam, hogy egy autó közeledik, és direkt távol maradtam.

– De tornagyakorlatokat végzett a kertben, meztelenül.

– Tajcsi. És nem a kertben voltam, hanem az erdő szélén. Nem tudtam, hogy bárki megláthat. Nagyon sajnálom.

Flora felsóhajtott. Tudta, hogy most dühösnek kéne lennie, de nem volt hozzá energiája.

– Azt hiszem, ezt maga fogja a leginkább megbánni. Annabelle szeretne találkozni magával. Azért, hogy ellenőrizze, maga nem rossz ember, akit fel kell jelentenie a rendőrségen. És figyelmeztetem, rettenetes nőszemély. – A prédaleső Annabelle még egy ilyen laza fickót is meg tud félemlíteni, mint William.

– Tényleg? És miért?

– Egyszerűen az. Rettentő üzleties, és hatékony.

– És csinos?

Flora tényleg nagyon fáradtnak érezte magát.

– Még nem.

– Ezt hogy érti?

– Szeretne pár divattippet és tanácsot. Megkért, hogy segítsek neki. Hamarosan lesz valami osztálytalálkozója, és szeretne a lehető legjobban kinézni.

– Hát, biztos vagyok benne, hogy maga erre a célra az ideális lány. – William tekintete végigsiklott Florán, ő pedig észrevette, hogy volt ebben a tekintetben elismerés jócskán, de valódi vágy nem.

Fura is, döbbent rá Flora, hogy neki sem tetszett a férfi különösebben. Valószínűleg pont ezért tudtak egymással rögtön olyan közvetlen viszonyba keveredni. A szex nem ütötte bele a randa orrát a kapcsolatukba.

– Ebben én magam sem kételkedem. Amint kiselejteztem az alsóneműjét, már előrébb is jutottunk.

– A fehérnemű fontos dolog, igaz?
Flora bólintott.

– Ha valakinek tekintélyes méretű melle van, mindenképpen. Annabelle most olyan melltartót hord, amit a szakmában „juhászkutya” melltartónak neveznek. Ez megemeli a mellet, és a megfelelő irányba fordítja, de az alakját nem befolyásolja.

William kezdett nagyobb érdeklődést mutatni, mint addig, és Flora szórakozottan eltűnődött azon, hogy jobb lett volna, ha nem emlegeti Annabelle mellét. Hogy témát váltson, azt mondta:
– Ja, és ki kell találnom azt is, hogy maga kicsoda.
– Ezt meg hogy a fenébe értsem?

– Úgy értem, Annabelle azt kívánja tőlem, hogy próbáljam megtudni, kicsoda maga, és hívjam meg vacsorára, hogy közelebbről is szemügyre vehesse.

– Nem tudná neki azt mondani, hogy mire hazaért, már nyoma sem volt senkinek a ház körül?
Flora a fejét rázta.

– Nem volt túl bőbeszédű, de az értésemre adta, hogy beszélni fog Charlesnak magáról, amennyiben nem engedem neki ellenőrizni, hogy nem pszichopata. – Flora az ajkába harapott. – Azt hiszem, mondhatom neki azt, hogy találtam egy üzenetet, amely magától származik, és amelyben közli, hogy egy barátom barátja, aki eljött engem meglátogatni, és csak kihasználta az alkalmat, hogy egy kis tajcsi gyakorlatot végezzen csupaszon, amikor úgy gondolta, elzárt helyen van. – Flora megállt egy pillanatra. – Tényleg meglep, hogy Annabelle nem hívta ki a rendőrséget.
– Miért tette volna? Hiszen nem ártottam senkinek.

– Annabelle számára a birtokháborítás kétségtelenül az

ártalom kategóriájába tartozik, és én meg voltam győződve arról is, hogy a mezítelenséget is rendőrségi ügynek tartja.

– De nem tartotta.

– Nem, de ettől még valahogy ki kell magyaráznunk a maga jelenlétét, anélkül hogy elárulnánk, egész télen használta a házat. Azt fogom mondani, hogy maga egy barátom barátja, aki a közelben lakik, és eljött hozzám látogatóba. Ez megfelel?

– Én egy ideje már egyedül élek ugyan, de gondolja, hogy életszerű, ha valaki, aki épp látogatóba készül egy barátja barátjához, leveszi az összes ruháját és elkezd tajcsi gyakorlatokat végezni, mialatt várakozik?

– Hát… tulajdonképpen igen, ha egyszer ez a mániája. Végtére is nem sok lehetősége van ilyesmit csinálni, nem?

William elfogadta ezt az érvelést, és bólintott.

– Együnk, William. Már éhen halok.

Miután elpusztították a vacsorát, megcsodálták a cicákat, és William úgy döntött, hogy visszavonul erdei viskójába, Flora keresett egy helyet a kertben, ahol viszonylag jó volt a térerő, és felhívta Emmát.

– Jókor hívlak? – kérdezte, amikor Emma felvette a telefont.

– Igen, Dave nincs itthon. Épp egy filmet nézek, de nem túl jó. Szóval tökéletes az időzítés.

– Hála istennek! Em, a véleményedet szeretném kikérni.

– Igen? Nos, általában a zöldet tartják a legmegfelelőbb gumicsizmaszínnek, de szerintem a kékkel is nagyon jól el lehet boldogulni.

– Miről beszélsz? Na, figyu! Annabelle, aki az unokabátyám, Charles menyasszonya, és ki akar vásárolni engem az üzletből,

bár nem teljesen, csak részben…

– Folytasd! – Emma jól kivehetően elindult valahová. – Csak kimegyek a konyhába, és készítek egy csésze teát.

– De ez nem fontos, szóval Annabelle meglátta Williamet, aki itt lakott a házban egész télen, és még mindig errefelé kószál.

– És kedves ember?

– Nagyon.

– Sportos?

– Hát, azt hiszem igen, de nem az esetem. Bár Annabelle azt mondta, hogy tetőtől talpig, szóval meztelenül, várj, mit is mondott?… esztétikai értelemben véve szép.

– Ez nagyon jól hangzik! Ha akarod, szerintem szerezd meg! – Emma kissé bánatosan sóhajtott fel.

– De nem akarom. Szeretném, ha meghallgatnál. Nézd, arról van szó, hogy Annabelle többé-kevésbé parancsba adta, hogy rendezzek egy vacsorát, hogy találkozhasson vele.

– És?

– Hát, szerinted be kéne mutatnom Williamet Annabelle-nek?

Emma pár pillanatig gondolkodott.

– Bocsáss meg, Flora, de nem értem, hol itt a probléma. Nem igazán értem, miért ne rendezhetnél egy vacsorát, ahol bemutathatod Annabelle-t a meztelen férfinak.

Flora felsóhajtott.

– Ez elvileg tök egyszerűnek tűnik, de te nem ismered Charlest! Ha meghívom őt, Annabelle-t és Williamet egy közös vacsorára, az tiszta kínlódás lesz. Semmi közös témánk nem volna, és az egész úgy, ahogy van, rémesen sülne el!

– Hát akkor hívj meg másokat is! Úgy Charles már nem is lesz olyan feltűnő.

Flora úgy érezte, hiába hív meg csomó embert, Charles akkor is feltűnő lesz. Elég nagy a hatósugara. De azért biztos enyhülne kicsit a hatása.

– Jó ötlet. Meghívhatom Henryt is.

– Ki az a Henry?

– Ja, vele a szupermarketben találkoztam, aznap, amikor megérkeztem ide. És még nem randiztunk ugyan, de nagyon helyes pasi.

– A szupermarketben találkoztatok? Milyen dörzsölt vagy! Én csak hasonlóan elborult tekintetű szinglikkel szoktam ott összefutni, akik szintén alacsony kalóriatartalmú chardonnay után kajtatnak. Aztán a vajkrémeknél összeborulunk.

– Nem hiszem, hogy nagyon dörzsölt volnék, és kiderülhet róla, hogy egyáltalán nem jó parti, de azért jólesik valakiről fantáziálgatni. Egy baj van csak, hogy nincs meg a száma. Egy kis szerencsével persze hamarosan összefuthatunk. Végül is Annabelle nem adott meg határidőt erre a bizonyos vacsorameghívásra.

– Na, azért én megnézném magamnak azt a Henryt! – mondta Emma. – Nehogy ő is csak egy Justin legyen.

– Ezt ránézésre úgysem lehet megmondani. És képzeld, Justin egy suliba járt Charlesszal! De támadt egy nagyszerű ötletem! Ha lejönnél hétvégére, te is eljöhetnél erre a vacsorára. Akkor már sokkal tűrhetőbb lenne az egész.

Emma felnevetett.

– Nagyon csábítóan hangzik, hogy együtt vacsorázzam a te karótnyelt unokabátyáddal és az rémséges menyasszonyával, de azért megvárhatjuk, míg te jössz fel Londonba, és akkor tényleg jól érezhetjük magunkat.

– De én nem fogok felmenni! Még csak kábé öt perce vagyok itt, de már kezdem megszeretni az egészet. Az egész aukciós biznisz tök izgi, még akkor is, ha a mai napot egy mocskos házban kellett töltenem, és bútorokat kellett bámulnom. Iszonyúan kemény munka, de kifejezetten érdekes.

Emma most olyan hangon kezdett beszélni, mint amikor egy pszichopatával kell megküzdenie a metróban.

– Hát, édesem, ha valóban így érzed, akkor nem hinném, hogy tudok rajtad segíteni. Szakemberre lenne szükséged.

Flora tudomást sem vett a beszámíthatóságát ért kritikáról.

– Csak gondoltam…

– Folytasd!

– Ha lejönnél hétvégére, akkor mondhatnám, hogy William a te barátod.

– Nem hinném, hogy olyan barátaim volnának, akik anyaszült meztelenül flangálnak mások kertjében.

– Oké, nem is, de neked nem kell feltétlenül tudnod arról, hogy odavan a meztelen jógázásért vagy micsodáért. Azt hiszem, ez tök jó ötlet. Szóval, mikor jössz?

Emma felsóhajtott.

– Én nagyon szívesen lemennék, de nem hiszem, hogy Dave el tud szabadulni.

– De hát ez így tökéletes! Úgy értem, hogy kár, de az én szempontomból jobb nem is lehetne. Te és William lehetnétek egy pár.

– Nem igazán értem, mit akarsz ezzel az egésszel, Flo.

– Én sem, de gyere le, aztán, majd ha itt vagy, kiterveljük együtt.

– Meglátom, mit tehetek. Nem túl könnyű mostanában.

– Jaj, drágám!

– De ne aggódj, megpróbálok kitalálni valamit.

– Annabelle azt mondja, tegnap látott valakit kint a háznál.

A szemétláda! Megígérte, hogy nem mondja el Charlesnak, ha Flora szervez neki egy vacsorát! Flora, mivel eltökélte, hogy ameddig csak lehet, megőrzi a hidegvérét, azt mondta:

– Szia, Charles, köszönöm, jól vagyok. Igen, szép időnk van, de úgy tűnik, később esni fog . Ami egyébként nem fog ártani. – Rohadék Annabelle! És rohadék Charles! Azért mondhatta volna, hogy szia, mielőtt felhozza a William-témát.

– Ki ez az ember?

– Hát, amikor Annabelle először említette, még fogalmam sem volt, de mikor hazaértem, egy üzenet várt. Egy londoni barátom barátjáról van szó. A közelben lakik. Nem tudom, pontosan merre – folytatta gyorsan Flora, nehogy Charles valami kényelmetlen kérdést intézzen hozzá. – A barátom arra gondolt, hogy talán egyedül érzem itt magam, és megkérte, hogy nézzen rám.

Ez elég valószerűnek hangzott, amennyiben Annabelle kihagyta a történetből a meztelen tajcsizást.

– Á, értem. Szóval te még nem is találkoztál vele. Hazudni vagy nem hazudni, ez itt a kérdés.

– Nem. Ma talán visszajön. Megcsörget majd a mobilomon. Erről jut eszembe, van esély arra a vezetékes telefonra? Nem igazán jó a térerő arrafelé.

Charles a homlokát ráncolta.

– Igen, bocsánat. Majd intézkedem. És Flora, megkérhetlek, hogy kezdd el begépelni a tegnapi értékbecslés adatait? Louisa nincs bent, én viszont szeretném, ha minél előbb meglennénk vele. Tudom, hogy nem szoktál ilyet csinálni, de sokat segítenél.

Louisa persze meg tudja rendesen csinálni a jövő héten, de ezzel időt takarítanánk meg neki.

– Nem probléma, Charles – mondta Flora, aki nagyon igyekezett segítőkésznek mutatkozni. – Hozzá is kezdek, amint felakasztottam a kabátom. Be van kapcsolva a gép? Ugye van számítógépetek? És nem csak valami őskori Underwood írógép, amelyet nem tudtatok elárverezni?

Charles majdnem elmosolyogta magát.

– Nem, van számítógép. Csinálj meg a jegyzékből annyit, amennyit tudsz. Annabelle említette, hogy el akarsz menni vásárolni.

Na, így bízzon meg az ember Annabelle-ben! Még hogy neki van szüksége vásárlásterápiára!

– Nem akarok nagyzolni, de nekem a vásárlás azt jelenti: London, Párizs, New York és talán még Milánó, ha az ember Olaszországban van. Semmi esetre sem egy feltörekvő kisváros. Annabelle akar menni, valami osztálytalálkozó miatt, de ha nekem dolgom van, akkor majd megy egymaga. Vagy a mamájával.

– Oké, csak nyugi! Tökéletes jogcímed van arra, hogy akkor menj el, amikor csak akarsz, elvégre nem dolgozol nálunk.

– Dehogyisnem, Charles! – felelte Flora, kissé meghökkenve azon, hogy Charles ezt mintha elfelejtette volna. – Na, mutasd azt a gépet, hadd fogjak hozzá!

Mire Annabelle olyan két óra körül megérkezett, hogy elinduljanak vásárolni, Flora nemcsak az értékbecslés adatait vitte be a gépbe, hanem kihasználva, hogy teljesen egyedül van, még alaposan körül is nézett az épületben.

Annabelle máris csinosabbnak nézett ki, részben azért, mert a haja ki volt engedve, és meg is mosta. Azért egy jó kis hajvágás nem ártott volna neki.

– Charles mondta, hogy a gépnél talállak majd. Gondolom, egyenként vadászod le őket.

– Annabelle, én nem szoktam vadászni! Ez sértő.

– Nem arra a vadászatra gondoltam, hanem a gépelésre. De mindegy, nyugodtan félbehagyhatod. Louisa majd később megcsinálja. Végül is nem sietünk.

Flora vette a kabátját, és nem árulta el, hogy ő igazából nagyon gyorsan tud vakon gépelni. Az anyja egyszer azt tanácsolta neki: „Tanulj meg gépelni, de ne mondd el senkinek, hogy tudsz, mert akkor mást se akarnak majd veled csináltatni."

– Na, és hová megyünk vásárolni? Bristolba? Annabelle döbbent képet vágott.

– Olyan messzire el kell mennünk?

– Attól tartok, igen. Na, bezárjuk az épületet?

– Majd én.

– És Annabelle – mondta Flora, mialatt nézte, hogy Annabelle bekapcsolja a riasztót, és memorizálta is a számokat, csak úgy, a biztonság kedvéért –, azt mondtad, nem mondod el Charlesnak, hogy… szóval hogy nem beszélsz neki a férfiról, mégis beszéltél.

– Tudom – mondta Annabelle fesztelenül, miközben az egész épületet megtöltötte a riasztó vijjogása. – De meggondoltam magam. És Charles nagyon könnyedén vette a dolgot – folytatta Annabelle, amikor kiértek az utcára és maguk mögött mindent a legnagyobb biztonságban és csendességben hagytak. – Azt hiszem, hogy most

már kezd hozzászokni ahhoz, hogy itt vagy.

fejezet

– Igen, igen, le kell méretned magad. Ez a legfontosabb. Legyél csak szakszerűen lemérve, mondogatta az anyám mindig. – Ezt az utolsó mondatot egy enyhe hátba taszítás kísérte, amellyel Annabelle végül bekerült az öltözőbe.

A kedves eladónő hozzátette:

– Leveszem a méretét, aztán megyek és keresek pár melltartót, amiről úgy gondolom, illik magához.

– Majd visszajövök, ha az egyiket felpróbáltad – mondta Flora. – Addig megyek bugyit nézni. Aztán az lett, hogy Flora, miután méretvételre átadta Annabelle-t, kiválasztott magának is

pár melltartót, amelyek épp le voltak árazva, és eszébe sem jutott, hogy felpróbálja őket. Az anyja tényleg azt a tanácsot adta neki, amit Annabelle-nek elmondott, és Flora tiszta szívvel hitt is benne. Nem gondolta, hogy az ő 75 B-s mérete akkora feltűnést keltene, mint Annabelle dupla D kosara.

Amint ott állt a sorban, hogy kifizesse, amit kiválasztott, észrevett valakit a háta mögött. Henry volt az. Elnevette magát.

– Tudom, tudom! Mit keres egy férfi a női fehérneműosztályon? – tette fel a szokásos kérdést Henry.

– Nyilvánvalóan vásárol. – Flora a férfi kezében lévő pamutholmira mutatott. – Saját magának lesz?

– Nem! A húgomnak. Holnap van a születésnapja. Képeslapot már vettem neki, amikor összefutottunk, de semmi olyasmit nem találtam az apátsági boltban, amit szívesen venne.

– Igen? És akkor most mit vett neki?

– Egy hálóinget, ez az, amire vágyik. Gondolja, hogy tetszeni fog neki? – Azzal feltartott egy meglehetősen öregasszonyos, fehér hálóinget, amely láthatóan mindent csak a képzeletre bízott.

– Ez… öööö… nagyon csinos. Biztosan teljesen odalesz tőle.

– Jaj, de jó! Csak éppen nem tudom biztosan, mekkora a mérete.

– Jézusmária! Ne mondja nekem, hogy ruhaneműt vásárol a húgának úgy, hogy nem tudja a méreteit?!

– Ez olyan szörnyű dolog?

– Kész katasztrófa! Van legalább valami fogalma róla?

– Nézzük csak! – Henry elég hosszasan méregette Florát. – Talán akkora lehet a mérete, mint a magáé.

Flora a kezébe vette a „bűnös” ruhadarabot, és megnézte, milyen méret.

– Ez tizenhatos. Ha tényleg az én méretem, akkor ez rettentő nagy lesz neki.

– Akkor megyek és keresek pár mérettel kisebbet – mondta Henry megszeppenve.

– Sajnálom, kedves Henry, de hát el tudja képzelni, milyen szörnyen érezné magát a húga, ha azt hinné, maga két mérettel nagyobbra saccolta.

Henry vállat vont.

– Olyan szellősnek tűnt, de azt gondoltam, oké.

– Nem. Az oké az még nem elég. Na, menjen!

– Megyek is, de csak akkor, ha megadja a számát – mondta Henry ugyanazzal a huncut mosollyal a szemében, amire Flora még az apátsági boltból emlékezett.

Flora elmosolyodott, és előreengedte a Henry mögött

várakozó hölgyet, aki láthatóan nagyon élvezte az ő kis beszélgetésüket.
– De csak akkor, ha maga is megadja.
– Megegyeztünk.

– Még mindig nem látom az értelmét annak, hogy ilyen sokat kelljen költeni olyasmire, amit soha senki nem lát! – mondta Annabelle kicsit később.

– Charles azért biztos fogja látni, a többiek meg majd a hatást érzékelik – kötötte az ebet a karóhoz Flora. – Érezd magad jól belülről, és jól is fogsz kinézni.
– Ezt is az anyukád mondogatta?

– Nem, de ez is olyasmi, amit akár ő is mondhatott volna. Nézd, vettem neked a fekete és a piros melltartóhoz illő bugyikat is.
– Ó! Ez nagyon kedves tőled. Látom, egy vagyonba került.

– Tudom, de kár volna filléres alsóneművel elrontani a bolt imázsát. Most menjünk át a női ruhaosztályra. Jobb lenne persze kis boltokba menni, de nem tudom, merre vannak.

Annabelle-t belekényszeríteni egy V kivágású felsőbe, még így is, hogy az egyik új melltartójában volt, meghaladta Flora rábeszélési képességét. Segítségül kellett hívnia egy eladónőt, és együttes erővel valahogy meggyőzték Annabelle-t, hogy a dekoltázs felvillantása nem valami feslett dolog, hanem egyenesen nagyon vonzó.

– Jaj, Annabelle! De hát tök jól nézel ki! Nagyszerű dudáid vannak, és most már legalább látszik, hogy kettő van belőlük és nem négy. Gyerünk, keressünk egy szoknyát, ami ehhez a felsőhöz illik. Létezik ez a felső más színekben is?

– Igen. Van még fehér, fekete és skarlátpiros.

– Nézzük a skarlátpirosat. De az talán nem a te színed, a fekete és a fehér viszont igen. – Flora a homlokát ráncolta. – Valószínűleg csinálnunk kell egy színpróbát, különben nem is veszed majd a fáradságot, hogy felpróbáld.

– Színpróba? Miről beszélsz? – Annabelle, aki kezdte megkedvelni kivágott felsős kinézetét, ijedten nézett Florára.

– Nagyon szórakoztató – mondta az eladó. – Megnézzük, melyik szín illik magához, és melyik nem.

Annabelle kissé elgondolkozott.

– Én a legtöbb esetben maradok a tengerészkéknél.

– Ennél azért lehet kicsit merészebb is – vetette fel az eladónő tapintatosan. – Nézzünk pár szoknyát. Vannak nagyon szép fukszia lenvásznaim.

– Én nem hordok fuksziát.

– Miért nem?

– Csak.

Flora idegesen szisszent fel.

– Menj csak vissza abba a próbafülkébe – parancsolta Annabelle-nek –, és tedd, amit mondanak.

Aztán azon tűnődött, nem szállt-e a fejébe a hatalom.

Később aztán Flora Annabelle megrendszabályozása miatt érzett minden aggodalma egy csapásra elillant. Szabászati szemszögből nézve a dolgot, Annabelle hatalmasat fejlődött.

– Charles teljesen odalesz tőled – mondta Flora, és azon tűnődött, teljesen-e elment az esze, hogy ilyen erőfeszítéseket tesz egy nőért, akit nem kimondottan kedvel. – Most pedig végignézzük a ruhatáradat, és megszabadulunk mindentől, amit nem szabad

viselned.

– De nem dobhatok ki teljesen jó állapotban lévő holmikat! Mindig a legjobb minőséget veszem. – Annabelle a végsőkig ragaszkodott rossz ízlésének maradványaihoz.

– De édesem, ha a ruháidban úgy nézel ki, mint egy kutya, akkor nem szabad őket felvenned. Nem előnyös neked, ha rosszul nézel ki, és most, hogy már tudod, milyen pompásan mutatsz, egyáltalán nem fog tetszeni, ha nem mutatsz pompásan.

– Nem hinném, hogy ez a megfelelő szó erre – mondta Annabelle ingerülten, de engedékenyen.

Flora kissé megenyhült. Annabelle tényleg nagyon jól viselte ezt az egészet.

– Ha úgy gondolod, pazarlás selejtezni, akkor elmehetünk egy csereberepartira, ahol mindenki beárazza a régi cuccait, és egymástól vásárolnak. A pénz nagy részét jótékony célokra fordítják, de százalékot is kérhetsz, ha akarsz. Van bor meg rágcsálnivaló. Nagyszerű esti program, legalábbis általában. Az egyik nő méregdrága tévedése a másik nő kedvenc

öltözékévé avanzsálhat. Valakinek az anyukája biztos szereti a fodros gallért és a tengerészkéket. – Flora összevonta a szemöldökét. – Csak az a baj, hogy errefelé nem ismerek senkit, és nem hinném, hogy a te barátnőid…

– Nem. – Annabelle egészen határozott volt. – A barátnőim nem élveznék, ha használt ruhát kéne vásárolniuk.

– Még egymástól sem? Jótékonyságból sem?

– Nem hinném, hogy a konzervatív párt azt várná el tőlünk, hogy ilyen végletekbe essünk. Flora elnevette magát.

– Jól van, azért nem kell ilyen szigorúnak lenni. Csak egy ötlet

volt. De a szalagcsokor gallérokat szeretném kiszórni a szekrényedből. Mehetnek a használtruha-boltba.

Flora szeretett volna hazamenni, de inkább Annabelle-lel maradt, nemcsak azért, hogy a ruhatára „kipofozását” folytathassák, hanem azért is, mert szerette volna megtudni, mi izgatja Annabelle-t, hogy van-e valami, ami teljesen leköti. Kellett hogy legyen valami hobbija, valami, ami az aukciósház helyébe léphet, olyasmi, amit élvez és jól csinál, hogy aztán Florának lehetősége legyen a Stanza és Stanza céget a való világba beráncigálni, felfuttatni és talán még nyereségessé is tenni. Aztán azt is akarta látni, milyen arcot vág majd Charles, ha meglátja „újdonsült” menyasszonyát.

Flora most volt először Charles és Annabelle házában. Miután leparkolt a Land Roverrel egy közeli mellékutcában, furcsán vegyes érzelmekkel követte Annabelle-t felfelé a lépcsőn.

Amit látott, az részben megkönnyebbülést, részben viszont kiábrándulást jelentett. Szinte megjósolhatók voltak ugyanis a halovány, biztonságos színek, a lakkozott padló, a tankönyvekbe illő jó ízlés, amelybe egy csepp egyéniség sem vegyült. Minden rettentő elegáns és makulátlan volt, és bár Flora látott néhány valóban régi holmit – egy tűzifás kosarat és egy kéményfedőből lett vázát –, mindegyik annyira agyonrestaurált darab volt, hogy már csak a Szentlélek tartotta őket egyben. Flora most a falakat kutatta, hátha lát valami képet, fotót, bármit, ami az itt lakók személyiségéről árulkodik, de semmit sem talált, kivéve pár régi térképet a megyéről; egy hatalmas, kövér malacot, amelyről kis szemrevételezés után kiderült, hogy valami modern alkotás; és egy gyöngysort viselő nőről készült portrét. Flora kissé lehangolt állapotban kérdezte meg, amire már úgyis sejtette a választ.

– Ez a ház kettőtöké Charlesszal? Nagyon szép.

– Nem, az enyém. – Annabelle lerúgta magáról alacsony sarkú papucscipőjét. – Örülök, hogy tetszik. Innál valamit, mielőtt felmegyünk? Gyerünk, bontsunk fel egy üveg bort! Majd megkérem Charlest, hogy vigyen haza később.

– Vagy foghatok egy taxit. Charles meg eljön értem holnap reggel munka előtt.

– Ne légy bolond! Charlesnak ez igazán nem gond.

– De talán ő is szeretne valamit inni, mikor hazaér.

– Majd vár vele.

Flora azt kívánta, bárcsak lenne annyi lelkiereje, hogy beérje az ásványvízzel, és haza tudjon vezetni, de a pohár bornak már a gondolata is túlságosan csábító volt. Az után, amilyen napja volt, úgy érezte, megérdemli. Annabelle tényleg nehéz eset volt, és talán kicsit kevésbé lesz az, ha mindkettejük érzékeit elhomályosítja egy-egy pohár finom, hűvös chardonnay.

Miután Annabelle, akitől Flora nem is várt ekkora nagylelkűséget, két hatalmas poharat csurig töltött borral, azt mondta:

– Most pedig menjünk fel, és fogjunk hozzá!

Flora követte, és mivel tisztában volt vele, hogy ha csak a felét inná meg ennek a bormennyiségnek, már akkor sem tudna hazavezetni, úgy döntött, az egyetlen megoldás az, ha valóban itt hagyja a Land Rovert.

Annabelle felvezette Florát a vastag szőnyeggel borított hálószobába, amely épp olyan ízléses és semmilyen volt, mint a nappali, aztán kinyitott egy ajtót a tükörrel borított szekrénysoron.

– Ó, Annabelle! Micsoda fantasztikus ruhásszekrény! – Flora, aki felfelé jövet már kortyolt egy nagyot a borból, lehuppant az

ágyra, és jól megnézte a helytakarékosság, rendszerezés és szín szerinti válogatás e szeme elé táruló remekművét.

– Én azt hittem, azért jöttél, hogy szétdúld a ruhatáramat – jegyezte meg Annabelle, miközben jó nagyot kortyolt a saját poharából.

– A tartalmát, nem magát a szekrényt. Ez a gardrób egyszerűen lenyűgöző. Én is akarok egy ilyet.

– Na, a hétvégi házba biztos nem kapsz.

– Persze, oda nem, én arra gondoltam, ahol majd végül kikötök.

– Idehívtam egy céget, és velük csináltattam. Charles mindenáron azt szerette volna, ha egy helyi kisvállalkozó készíti el, de én mindenképp profi munkát akartam. Ez persze nagy befektetés. De növeli a ház értékét.

– Teljesen igazad van – mondta Flora, aki nem volt egészen biztos abban, hogy tényleg így gondolja. – Na, kezdjünk hozzá! – Ha túl sokáig húzzák-halasztják, mindketten elalszanak, és Charles majd az ágyon fekve találja meg őket, amint békésen horkolnak együtt, és ezt mindenféle szempontból aggasztónak fogja találni. Ezen túl Florának most már hiányoztak a kiscicák is.

– Minden kerek nyakú pulcsi kifelé!

– De…

– Ezekben olyanok a melleid, mintha ki lennél tömve, még az új melltartóidban is. Felpróbálhatsz egyet, ha nem hiszed el. Ja, és a garbók is.

– De télen olyan hideg van!

– Oké, megtarthatod a garbókat, csak ne feledd, hogy rettentő előnytelenek.

hiperszuper ruhásszekrény-szisztémának hála, hamarosan

egy halom alkalmatlannak talált pulcsi hevert szépen elrendezve a padlón.

Flora most lekászálódott az ágyról, és az akasztós részt kezdte tanulmányozni, amely a blúzok és felsők számára volt fenntartva.

– Fodros gallér, fodros gallér, szalagcsokor gallér. – Egy csomó Liberty márkájú mintás blúz került a földre. – És azokat is ki kell szórni, amelyek hosszan leérnek, kivéve, ha megígéred, hogy betűröd őket. Egy kicsit be kéne őket szűkíttetni, különben derékban túl szélesnek tűnsz majd. Na, ezeket mindenképp ki kell selejtezni. A virágminta túl feltűnő.

– Azt mindig pulcsi alá veszem fel, és csak a gallér látszik ki.

– És a pulcsi kerek nyakú? Annabelle bűnbánóan bólintott.

– Akkor meg úgysem lesz rá szükséged, nem igaz?

– De elegáns és kényelmes. Szeretem.

– Úgy néz ki, mint egy iskolai egyenruha, csak éppen nem a szexi fajtából. – Flora acélos tekintettel méregette Annabelle-t, mialatt a blúzt a kiselejtezendő cuccok közé dobta. – Nem hiszem, hogy a virágminta illik a bőrszínedhez. Meg kéne csináltatni azt a színpróbát.

– Nem, nem, rendben van – mondta Annabelle, akinek láthatóan nem fűlött már a foga ahhoz, hogy továbbra is alávesse magát a zsarnokságnak. – Megbízom benned, Flora.

– Nagyszerű! Akkor elő a szoknyákkal! Ó, hát ez csodás! Mind szépen egy helyre van betéve. Így könnyű lesz. A térdig érő pliszírozott fazon még nem jött újra divatba, és nem hinném, hogy a közlejövőben divatba jön. Úgyhogy kuka! Egy skótszoknya? – Flora Annabelle-re nézett, aki kissé szánalmasan festett így, hogy minden kedvenc ruhadarabjára kimondták a halálos ítéletet. – Na, jó,

megtarthatod a skótszoknyát, de ígérd meg, hogy csak akkor veszed fel, ha Skóciába mész. Mindenhol máshol előnytelenül nagyobbítja meg a csípődet.

– És Skóciában nem?

Flora felkuncogott. Annabelle-ben talán mégis rejtezik valami humorérzék.

– Skóciában meg van engedve.

sikeres szortírozás-selejtezés megünnepléséhez Annabelle felhozta a maradék bort a földszintről.

– Csináljak egy kis tésztát salátával? Van friss szószom, azt rátehetnénk. – Annabelle felszakított a fogával egy zacskó mogyorót.

– Ez nagyon kedves tőled, Annabelle, de én szeretnék már visszamenni a házba. A cicák meg
minden, tudod. De a mogyoró isteni lesz. Nézzenek oda, egy
regiment báli ruha. Te aztán partis csaj vagy!

– Leginkább vadászbálokra járok, meg hasonlókra. Ó, azt sem tarthatom meg?

– A királykék elég problematikus szín, Annabelle, és nézd, milyen magas a szabása. Nem mutatja a cicid, és odatapad a hasadra. Valami kivágott ruha kellene, de nem ujjatlan. És ne legyen fidres-fodros – tette hozzá, és kiszedett egy ruhát, amelyik erősen emlékeztette Diana hercegnő esküvői ruhájára. – Ha az ember elmúlt harminc, jobb, ha valami egyszerű és szexi ruhát vesz fel.

– Oké. – Annabelle gyászos képpel, de beletörődve egy marék földimogyorót tömött a szájába.

– Nézzük a cipőket!

– Flora, kényelmesen kell éreznem magam. Nem jó, ha arra próbálsz kényszeríteni, hogy magas sarkúban bukdácsoljak.

Nem fog menni.

Flora engedékenyen vágott vissza.

– Jó, csak ígérd meg, hogy veszel legalább egy pár fekete körömcipőt.

– Három pár fekete körömcipőm van.

– De magas sarkút. Legalább legyen egy kis sarka. Valami. És ne feledd, minél többe kerül egy cipő, annál kényelmesebb.

– Ez is az anyukád tanácsa?

Flora megpróbált visszaemlékezni.

– Azt hiszem, inkább olyasmi, amit az apámnak mondott, miután egy csomó pénzt elköltött cipőre. De attól még igaz.

Mindketten lehuppantak az ágyra, és egyszerre nyúltak a mogyorós zacskóba.

– Ez nagyon izgi – mondta Annabelle. – Nem gondoltam, hogy az lesz, de az.

– Azt hiszem, élvezni fogod az új énedet. El kéne hogy vigyelek Londonba hajat vágatni, de talán itt is van olyan fodrász, aki nagyon jó.

– És egész biztos vagy benne, hogy rövidebbre kéne vágatni?

Flora bólintott.

– És egy kicsit menetesre. Most például, hogy a sok pulcsipróbálgatástól egy kicsit eláll a fejedtől, egész jól néz ki. És igazam volt a kitöméssel, ugye?

– Az hiszem, igen. Most pedig szeretnék valahová elmenni, ahol megmutathatom az új külsőmet. Mikorra tervezed azt a kis vacsorázást? Azt, amelyiket azért szervezed, hogy lecsekkoljam a kertben meztelenkedő férfit.

Flora hangosan kuncogott.

– Ezt most úgy mondtad, mintha állandóan ott meztelenkedne.

– Feltételezem, már teljesen lebarnult. – Annabelle nagyot

sóhajtott, Flora pedig arra gondolt, hogy valószínűleg nagyon fáradt lehet.

– Gondoltam, akkor rendezem majd meg, amikor egy londoni barátnőm, Emma, lejön hétvégére. Együtt jártak egyetemre Williammel. – A bor már Flora fejébe szállt, és nem emlékezett pontosan, hogy akkor ő most tudja William nevét vagy sem. Aztán kivágta magát. – Sokkal izgibb, ha többen vagyunk, nem gondolod?

– De igen… – Mint a macskák, ők is mindketten felkapták a fejüket, amikor meghallották, hogy a kulcs megfordul a zárban. – Megjött Charles.

Flora kicsúszott az ágy szélére, és felállt.

– Lemegyek, és megmondom neki, hogy ne igyon, amíg nem vitt engem haza. Te addig gondoskodj arról, hogy fantasztikusan nézz ki.

Annabelle felkelt az ágyról, és lesimította a felsőjét a szoknyáján.

– Oké, de nem kell lemenned. Itt vagyunk föntről, drágám – kiabált le Charlesnak, miközben kicsit feltolta a mellét. – A hálóban. Haza tudnád vinni Florát?

Charles feljött a lépcsőn, és megállt az ajtóban, félig-meddig zavartan, mint egy apa egy ottalvós buli láttán. Nem igazán tudta, hová is nézzen.

– Atyaisten!

Flora úgy érezte magát, mint mikor egy jóságos tündért és egy egresbokrot kereszteznek. Annabelle meglepően szexis volt, és minden valamirevaló férfi akart volna kezdeni vele valamit. Nem úgy Charles, aki csak állt ott, és bámult.

– Nos, a menyasszonyod igazán bámulatba ejtő az új ruhájában, nem?

– Az biztos, hogy másképp néz ki.

– Méghozzá jó értelemben – mondta Flora, aki eltökélte, hogy Charlesból ki fogja kényszeríteni a megfelelő reakciót. – Annabelle, forogj csak egy kicsit!

Annabelle forgott, és Flora úgy érezte, kemény munkájának megvan a gyümölcse.

– Az osztálytalálkozón teljesen el lesznek bűvölve a lányok – mondta Flora. – A régimódi, avítt Annabelle-ről kiderül, hogy micsoda szexi nő!

– Az osztálytalálkozó? – kérdezte Annabelle. – Ja, arról időközben meg is feledkeztem. Charles a homlokát ráncolta.

– Azt hiszem, azt jobban szerettem, amilyen voltál, mókuskám.

– Jaj, ne, az isten szerelmére! – mondta Flora felbőszülve. – De hisz nem változott meg a személyisége! Csak a ruhái! Ráadásul pokolian jól néz ki! Ezt legalább ismerd el.

– Hát, igen. Azt hiszem, tényleg. – Charles beljebb lépett a szobába, és arcon csókolta

Annabelle-t, aztán szájon is. – De a szépség csak felszíni dolog. Az számít igazán, mi van belül.

Flora a szemét forgatta.

– Ezt mindannyian tudjuk, ezt hallgatjuk, mióta kibújtunk a tojásból, de a lényeg az, hogy a benső ugyanaz maradt. Annabelle most is Annabelle, csak fiatalosabb, csinosabb és szexisebb lett. – Rém megerőltető feladat volt Charlesszal megértetni, hogy ne a külső alapján ítéljen.

– Florának igaza van – mondta Annabelle. – Csak a ruháim változtak meg, és az, ahogyan hordom őket. Attól én még belül a te kis mókuskád maradtam.

Flora megborzongott.

– Egyébként – folytatta Annabelle, aki kezdett belejönni a

szerepbe, ami új kinézetével együtt járt – Florát haza kéne vinni, édesem.

– Ó!

Flora nem is vette a fáradságot, hogy Charles arckifejezését fürkéssze, anélkül is tudta, biztosan úgy néz, mint akinek piszkavasat szegeztek a hátába.

– Nem kell. Majd hívok egy taxit. Nem akarnám a turbékoló galambokat egy percre sem szétválasztani, és a ház jó félóra kocsival, meg ugyannyi vissza. Annabelle, főzz Charlesnak valami finomat, és Charles, rendelj nekem egy taxit. Kérlek!

Charles ellépett Annabelle mellől, aztán szigorú tekintettel Florára nézett.

– Boldogan elviszlek.

Ez kissé meglepő volt.

– Ne, tényleg nem kell. Inkább taxival megyek.

– Biztos vagy benne?

– Hát persze – mondta Annabelle. – Nem gyerek már, bár nagyon fiatalnak néz ki. És tudod, édes, Flora meg fog hívni minket vacsorára, ha a barátnője meglátogatja.

Istenem! Most, hogy Charles is be van avatva, már semmiképp sem úszhatja meg azt a vacsorát. Minek is itta meg azt a sok bort? Lehet, hogy Emmának igaza van, és beszippantotta a vidéki élet, ráadásul nem a lehető legjobb értelemben.

– Először szerezned kell nekem egy ebédlőasztalt. Nem kívánhatom, hogy az öletekből egyetek.

– Ezt egész biztos el tudom intézni – mondta Charles. – Gyere le, és hívunk neked egy taxit. Te is jössz, drágám?

– Rendbe szeretném magam szedni egy kicsit – válaszolta

Annabelle. – Összevissza áll a hajam.

– Annabelle! – szólt közbe Flora. – Nehogy visszatedd azt a hajpántot!

– Látod, Charles? – mondta Flora Charlesnak, mialatt lefelé mentek a lépcsőn. – Lehet, hogy kívülről megváltozott, de belül ugyanaz a rendes, takaros Annabelle maradt.

– Ezt nagy megkönnyebbüléssel hallom. Nem szeretném, ha az életemnek ezt a részét is fenekestül felforgatnád.

– Ezt meg hogy értsem? – fordult Flora Charles felé, amikor leértek a hallba.

– Épp elég gondot okoztál már így is, nem muszáj még az én teljesen tökéletes menyasszonyomat is elrontanod.

Flora mély levegőt vett, de aztán látta, hogy Charles szinte mosolyog.

– Szóval csak ugratsz. Jó lenne, ha előre szíveskednél közölni, mikor ilyesmire készülsz. Tőled ugyanis az ember nem várja.

– Készíthetnél nekem valami kis jelecskét, amit fel kell előtte mutatnom, mint az árverésen. Flora kuncogni kezdett.

– Jó ötlet, de nem hinném, hogy megéri a fáradságot, olyan gyakran úgyse fordul elő.

– Ó, azt nem tudom előre megmondani. Szóval vásárolni voltatok, lányok? – Charles az *Arany oldalak*at lapozgatta.

– Olyasmi. De selejteztünk is rendesen. Azt viszont, kérlek, mondd el nekem, ha Annabelle nem megy el hamarosan egy használtruha-boltba.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy használtruha-boltban vásároltatok?

Flora nem tudta volna megmondani, hogy Charles maga ijedt meg ettől olyan nagyon, vagy Annabelle-ért aggódott.

– Nem – felelte hűvösen. – Nem ott vásároltunk. De Annabelle jelenlegi ruhatára tele van hozzá nem illő dolgokkal, amelyektől meg kell szabadulnia. Ezeket halomba szedtük. Jobban mondva feltornyoztuk.

– Á! – Charles talált egy telefonszámot, és nyomogatni kezdte a gombokat.

– Mi is hirdetünk az *Arany oldalak*ban? – kérdezte Charlestól, amíg a válaszra vártak.

– Csak egy kisméretű hirdetésünk van. A nagyobbak nagyon sokba kerülnek.

– Én úgy gondolom, hogy megfelelő módon kéne reklámozni magunkat, tudod?

– A legtöbb megrendelésünk helyi emberektől érkezik, akik úgyis ismernek minket.

– De gondolj csak arra az értékbecslésre, amelyet pár napja csináltunk. Ők nem voltak idevalósiak, hiába lakott itt a nagybátyjuk. Honnan kapták az információt?

– A nagybácsi barátja ajánlott minket.

– De ha nem ajánlott volna, és idejönnek, és szeretnének egy becsüst, vajon mit tettek volna? – Mivel Charles meglehetősen lassúnak tűnt, Flora válaszolt a kérdésre helyette. – Hát megnézték volna az *Arany oldalak*ban.

– Ó, igen. El tudnának vinni valakit a Fiddler' Woodhoz, kérem?

Miután a taxit elintézték, Flora folytatta:

– Szeretnék veled beszélni az üzletről, Charles. Vannak ötleteim.

– Igazán?

Charles nyilvánvalóan nagyon fáradt volt. Az amúgy mindig kifogástalan inge és nyakkendője most kissé zilált állapotban leledzett. Egy tincs a homlokába hullott. Flora hirtelen szinte ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy visszasimítsa Charles

haját. És csak az tartotta vissza, hogy Charlesnak kicsit előre kellett volna hajolnia ahhoz, hogy elérje.

– Igazán. De ne most beszéljünk róla, nagyon fáradtnak tűnsz.

– Nem, jól vagyok. Kicsit hosszúra nyúlt a napom, de ez minden. Holnap biztos nem jössz be dolgozni, hiszen szombat van, de ki tudom vinni neked a Land Rovert. Annabelle majd a saját kocsijával jön utánam, és visszahoz.

– Ezek szerint holnap is dolgozol?

– Van egy-két elintéznivalóm, igen.

– Akkor bemegyek én is, legalábbis délelőtt. Ha másra nem lesz is jó, legalább Annabelle-nek nem kell kijönnie. – Flora a homlokát ráncolta, mert rádöbbent, hogy Annabelle eddig még csak fél siker, tekintve, hogy még nem tudta megfejteni, miféle üzletbe szállna be szívesen. Bár az azért megjósolható, hogy a divat szóba sem jöhet.

– Biztos vagy benne?

Volt valami Charles hangjában, ami felbőszítette Florát.

– Igen. Ez az én üzletem is! Különben sem igen van mit csinálnom.

– Nem szeretnél egy napot pihenni?

– Azt vasárnap is megtehetem.

– Ez nagyfokú elkötelezettségre vall, Flora.

– Miért, kevesebbet vártál? – Flora nem bírta megállni, muszáj volt egy kicsit ugratnia Charlest.

– Ha régebben így gondoltam is, most már nem merném így gondolni. Ja, és kész van az autód. Azzal is kimehetnék érted holnap, de szeretnék valamit kivinni a hétvégi házba, amit talán hasznosnak találsz majd.

– Ez izgalmasan hangzik. Csak nem egy ebédlőasztal?

– Jaj, sajnos nem.

– Jó hír, hogy megvan az autóm. Remélem, nem volt szörnyen drága.

– Emiatt ne aggódj. És továbbra is használhatod a Land Rovert, ha szeretnéd.

– Igen, szeretném.

Végre hallották, hogy valaki feljön a lépcsőn és becsönget. A taxis.

– Akkor búcsúzom – mondta Flora.
– Jó éjt, Flora!

Másnap reggel Flora látta, hogy Charles autója lassan ereszkedik le a dombon, és eléje ment. Kissé nyugtalannak érezte magát, de nem tudta, miért. Charles kiszállt az autóból, megállt, és megvárta, míg Flora odaér.

– Szia, Charles, hogy vagy?

– Jól.

– Na és Annabelle tartott neked divatbemutatót? Van már néhány trendi cucca.

– Azt hiszem, végül bebizonyítottad, hogy nem jó ötlet, ha egy könyvet a borítójáról akarunk megítélni – felelte Charles, a szemében olyasfajta huncutsággal, ami furcsa módon Henryre emlékeztette Florát.

Flora elmosolyodott, és az ajkába harapott.

– Az jó!

– Gyere, nézd meg, mit hoztam neked. Ugyan nem ebédlőasztal, de valami hasonló.

Egy fehérre festett fém kerti asztal volt az, két hozzáillő székkel.

– Ó, de hát ez gyönyörű! Nagyon jól fog illeni a sarokba, a rózsalugas mellé. Már látom is magam, amint ott ülök, egy pohár

borral a kezemben. – Aztán összevonta a szemöldökét. – Lehet, hogy ez, vagy valami nagyon hasonló ott volt a múltkori árverésen? Úgy rémlik, elég magas áron kelt el.

– Úgy van. Én vettem meg. Geoffrey licitált nekem. Arra gondoltam, pont egy ilyenre van itt szükséged.

– És ez szabályos? Hogy vegyél valamit, amikor te vagy az árverező?

– Amennyiben a te ajánlatod a legmagasabb, igen.

– Ez nagyon kedves tőled, Charles, köszönöm.

– Majd gondoskodom arról is, hogy legyen miről enni, mi-előtt… mikor is van? – Most Charles esett gondolkodóba. – Remélem, nem Annabelle ráncigált bele ebbe a meghívásosdiba. Valamiért nagyon izgatottnak tűnt. Igaz, én is nagyon örültem – folytatta Charles –, nagyon szeretném, ha te meg Annabelle jóban lennétek. Nem nagyon van közeli barátnője.

– Tényleg?

– Jót tenne neki a fiatal társaság.

– De hát annyival nem idősebb nálam, Charles.

– Nem, de jelenleg az anyja a legjobb barátnője, ami tulajdonképp rendben van, de azért az embernek szüksége van barátokra a korosztályából is, nem?

– Teljes mértékben!

– Szóval, eljöhetünk hozzád vacsorázni?

Flora azon kapta magát, hogy bólogat.

– Hát persze! Jó lesz.

– Leteszem ezeket oda, ahová mondod, aztán induljunk! Hogy van Imelda? – Charles a kert sarkába vitte az asztalt, ahol a futórózsa természetes lugast alkotott.

Flora felvette az egyik széket. Nem számított rá, hogy ilyen

nehéz lesz.

– Nem tudtam, hogy téged érdekel Imelda meg a kiscicák.

Charles meglepettnek tűnt.

– De érdekelnek, csak nem akartam megkérdezni, eljöhetek-e megnézni őket, hátha megette a kölyköket, vagy ilyesmi.

– Á! Hát, most is bejöhetsz és megnézheted őket, ha szeretnéd. – Lehet, hogy rosszul ítélte meg Charlest?

Charles az órájára nézett.

– Találkoznom kell pár emberrel tizenegykor. Most nem igazán mehetek be.

Flora kicsit elszontyolodott.

– Akkor talán máskor.

– Igen, nagyon jó lenne. – Charles letette a másik széket is az asztal mellé.

– Ez csodásan néz ki! – lelkendezett Flora. – Mintha egy magazinban látnám. Már csak egy üveg bor, egy cipó és egy kis olíva hiányzik róla. Meg egy könyv.

– Egy verskötet a lombos ág alatt, / Kenyér és telt kulacs és ajakad / Dalával csengő vadonat berek / Elég mennyország, elég üdvöt ad[{3}] – idézte Charles halkan.

– Ez mi?

– Ó, csak egy vers. Na, mindened megvan? Mennünk kéne.

Mikor odaértek az irodába, Charles azt mondta:

– És mit fogsz csinálni?

– Szeretném elkezdeni a szortírozást ezekben a régi iratgyűjtő szekrényekben. Vannak olyan iratok, amelyekbe már évek óta nem nézett bele senki. Persze nem semmisítek meg semmit, csak iratrendezőkbe rakom és felcímkézem őket, hogy később ki lehessen dobni, ami nem kell. – Flora már előre örült, hogy

csendes társaságban töltheti a napot, és nekifoghat bizonyos dolgoknak. És talán még az üzletről is tudnak egy kicsit csevegni Charlesszal úgy, hogy a kollégák nincsenek a közelben.
Charles elmosolyodott.

– Talán nem a legjobb módja annak, hogy egy ilyen szép, napfényes szombatot eltöltsön az ember.

– Nos, te is dolgozol, úgyhogy nekem is illik. És ha kész leszek a szekrények kiürítésével,
eltehetjük őket innen valahová máshová, és akkor több hely lesz az irodában.

– Khm, de én csak tizenegyig dolgozom bent. Akikkel találkozom, Annabelle-lel együtt, azok a barátaink.

– Ó! – Flora hirtelen zavarba jött. – Akkor én is csak délig fogok dolgozni. – Aztán hogy ne tűnjön túlságosan alkalmazkodónak, gyorsan hozzátette: – Van egy barátom, akivel már régóta próbálok együtt ebédelni.

– Igen?

Ez egyértelmű felhívás volt Charles részéről arra, hogy Flora árulja el, ki is ez a barát. De Flora elhatározta, hogy nem árulja el. Végtére is nem tartozik Charlesra.

– Akkor jobb, ha hozzá is fogunk, mivel csak pár óránk van.

Mikor Charles kilépett a szobából, hogy tegye a dolgát, akármi volt is az, Flora úgy döntött, hogy felhívja Henryt. Általában nem szokta felhívni a férfiakat, kivéve, ha már stabil a kapcsolat, de ez most sürgős volt. Nem bírta elviselni, hogy ő legyen a szingli Flora, mikor Charles és Annabelle játsszák a párocskát, és együtt ebédelnek a barátaikkal.

– Henry? Flora Stanza vagyok. – Flora minden önbizalma dacára mindig kicsit félénk volt, ha olyan embereket hívott fel,

akiket nem igazán ismert.

– Flora! De jó, hogy felhívott!

Henry lelkesedése nagy megkönnyebbülés volt Flora számára.

– Ma délelőtt dolgozom, de mivel a városban vagyok, arra gondoltam, ebédelhetnénk együtt, vagy megihatnánk valamit.

– Az nagyon jó volna. Magáért menjek az irodába? Tudok egy helyes kis éttermet, ahová beülhetünk.

– Ez nagyszerű! Dél körül?

– Kitűnő! Akkor hamarosan találkozunk. Viszlát!

Amikor Flora letette a telefont, Charles az ajtóban állt.

– Szóval te is elmész ebédelni?

– Ja. Legalább van mire gondolni a sok szortírozás közepette.

– Flora Charlesra mosolygott, mivel érezte, hogy Charles valamilyen okból majd meghal a kíváncsiságtól: vajon kivel megy ebédelni Flora?

– Hallottam, hogy azt mondod, Henry. Csak nem Henry Burnetről van szó?

Flora egy pillanatig gondolkozott.

– De, azt hiszem, ő lesz az. Charles összevonta a szemöldökét.

– Meg kell mondanom, Flora, hogy ő nem olyan ember, akivel szívesen látnám együtt a rokonomat.

– Nem olyan? Mindegy, ne törődj vele, annyira nem vagyunk közeli rokonok. Charles összeszorította a száját, és újra a dolga után nézett.

9. fejezet

Flora Land Roverjét bent hagyták a városban, és egy

domboldalon fekvő, elbűvölő kis étterembe mentek, amely teli volt emberekkel, kutyákkal és gyerekekkel.

– Úgy örülök, hogy felhívott! – kezdte Henry, miközben odanyújtott Florának egy pohár Pimmet. – Később én is fel akartam hívni, de arra nem is számítottam, hogy ma ráér együtt ebédelni.

Flora enyhe bűntudatot érzett, amiért a Henryvel való randevú megszervezésében majdnem ugyanakkora szerep jutott Charlesnak, mint a vágy, hogy Henry társaságát élvezze.

– Én vagyok szerencsés, hogy ráért, de mivel így is, úgy is a városban voltam, és olyan szép ez a nyári délután, gondoltam, megpróbálom.

– Akkor igyunk a maga egészségére – mondta Henry, és miközben felemelte a saját poharát, mélyen Flora szemébe nézett.

Flora csak egy pillanatra nézett Henry szemébe, de aztán inkább az italában úszkáló gyümölcsdarabokat kezdte bámulni. Nem akarta, hogy Henry túlságosan lelkes legyen, míg ő el nem döntötte, mennyire szimpatikus neki a férfi. Ha Henry túlzottan ráhajtana, azonnal ejtené. Igazából Flora abban bízott, hogy Geoffrey-nek igaza van, és Henry valóban egy nőfaló – momentán nem szeretett volna egy bonyolult kapcsolatba belemenni.

Szerencsére Henry azonnal vette a lapot.

– Na, és mit szeretne ebédelni? Kitűnő a házi sonkájuk, és kifejezetten finom hozzá a salátaöntet.

Flora kuncogni kezdett.

– És én még azt hittem, hogy Londonban hagytam az összes ínyenc húsosfazekat.

– De komolyan mondom, a sonka egészen kiváló. – Henry is

elnevette magát. – Mindenképpen meg kell kóstolnia.

– Akkor megkóstolom. És azt a kifejezetten finom salátaöntetet is.

Mialatt Henry rendelt, Flora átgondolta, mit is jelent neki a férfi. Jóképű volt, és tudott nevetni a viccein, ami egyértelműen pozitívumnak számított – épp elég olyan emberrel volt dolga, akik egyáltalán nem vették a lapot. Szóval, gondolta, egyelőre megteszi.

Később sétáltak egyet a csatorna partján futó vontatóúton, és Flora folyamatosan a parton viruló mezei virágok felől kérdezgette Henryt.

– Attól tartok, nem sokat tudok róluk. A virágok soha nem érdekeltek túlságosan. Flora kicsit csalódottan mondta:

– Azt hiszem, a nevem miatt többet kéne megtudnom a virágokról. Veszek majd egy könyvet.

– Szóval most úgy gondolja, hogy marad még egy darabig?

Ez volt az első valamennyire komoly kérdés, amelyet Henry feltett neki, Flora pedig azon gondolkozott, hogyan is válaszoljon rá. Valamilyen okból nem akarta túl korán elárulni, mennyire odavan a családi vállalkozásért.

– Ó, igen, egy kicsit még biztosan. Valószínűleg akkor megyek vissza Londonba, amikor az idő kezd majd elromlani, de nyáron még egész biztosan itt leszek.

– Az jó – felelte Henry –, mert én is.

Mikor Henry kitette Florát a kocsijánál, arcon csókolta, és ez nagyon kellemes érzés volt. Flora kedvelte Henryt, és érezte, hogy Henry is kedveli őt, de nem volt rámenős. Sőt, inkább nagyon lazának és ráérősnek tűnt, Florának pedig pontosan ilyesmire volt

szüksége.

Flora épp a kertben szedte a ragadós galajt, amely mindent beborított, mint valami zöld köd. Előtte kivitte magával a reggelijét, és kint ette meg az új asztalnál, aztán hirtelen késztetést érzett, hogy megtegye, amit csak tud, azért, hogy a kert kicsit normálisabban nézzen ki. Maga is meglepődött, milyen lelkesedéssel csinálja, de az még jobban meglepte, hogy egy autó zaját hallotta, és felnézve Charlest pillantotta meg.

– Jó reggelt! – kiáltott oda neki. – Nem gondoltam, hogy ilyen hamar találkozunk.

– Hoztam neked pár kerti szerszámot. Annabelle küldte őket – mondta Charles a kocsiablakból. – De látom, már elkezdted a munkát ezek nélkül is.

– Csak ezt a zöldet szedem ki. Könnyen kijön, bár enyhe kiütést kaptam tőle.

Charles kiszállt az autóból.

– Hosszú kesztyűre van szükséged. – Megkerülte a kocsit, és a csomagtartóhoz lépett. – Van vasvilla, lapát és egy őskori kesztyű, meg egy lyukas vödör a gaznak.

Addigra Flora is odament a csomagtartóhoz.

– Ezek honnét valók? Egy másik árverésről?

– Nem, azt hiszem, ezeket Annabelle szülei selejtezték ki. Nagy kertészek. Annabelle is odavan érte, de persze bent, a városi lakásban nem sok kert van.

– Ezek szerint nem akarta, hogy tétlenkedve töltsem a vasárnapot – mondta Flora kissé szárazon.

– Igazából én ajánlottam fel, hogy elhozom a szerszámokat. Nem azért, mintha azt szeretném, hogy egyfolytában gyomlálj… – Charles itt elakadt.

– Mi az?

– Esetleg megnézhetném a kiscicákat, vagy nem lehet? Meghalok a kíváncsiságtól, milyenek,
mióta csak megszülettek. – Charles, úgy tűnt, kicsit zavarba jött a saját kérésétől. – Mint mondtam, korábban nem akartam jönni, nehogy megzavarjam Imeldát.

Flora ezen furcsán meghatódott. És mivel William hagyott egy üzenetet, hogy egész nap távol lesz, és csak vacsoratájban jön vissza, Florának attól sem kellett tartania, hogy váratlanul megjelenik.

– Akkor gyere be!

Miközben Flora bevezette Charlest a házba, egy pillanatra elfogta az aggodalom, hátha William hagyott valami árulkodó jelet maga után, de ha hagyott is, Charles nem vette észre. És szerencsére az ágyát is bevetette, úgyhogy ha a szobája kissé rendetlen volt is, legalább nem uralkodott benne kaotikus állapot.

Charles letérdelt a földre, oda, ahová a hangosan doromboló Imelda elrejtőzött megetetni a kiscicáit. A látvány, ahogy ez a magas férfi azok fölé a kicsi testek fölé hajolt, amik teljes erőből szívták anyjukból a tejet, egészen megható volt.

– Felvehetem az egyiket?

– Vedd fel azt, amelyik épp befejezte a kajálást. Hát nem cukik?

Charles a nyaka mellé emelte az egyik kiscicát, és hosszú
ujjával simogatni kezdte.

– Hmm, úgy szeretném, ha nekünk is lehetne egy. De…

– Nincs semmi baj, tudom. Annabelle allergiás a cicákra.

– És nem is szereti őket.

– Azt hiszem, ha az ember prüszköl vagy viszket tőlük, akkor nem szívesen megy a közelükbe. – Flora próbálta nagylelkűen

kezelni a dolgot. De hogy lehet, hogy valaki ne szeresse a macskákat?

Charles azonban a fejét rázta.

– Az anyja ugyanaz. Nem allergiás, csak épp nem szereti őket.

– És Annabelle másban is hasonlít az anyukájára? Ismered a mondást… – folytatta aztán Flora heccelődve, és azt kívánta, bárcsak be tudná egyszer fogni a száját – nézd meg az anyját, vedd el a lányát.

– Az anyja nagyon előkelő hölgy – Charles enyhén összevonta a szemöldökét. – Emlékszem, egyszer találkoztam a te anyukáddal is.

– Tényleg?

– Igen. Egészen úgy nézett ki, mint te, Flora. Nagyon csinos volt.

Flora általában visszafogottan és méltósággal reagált az ilyen bókokra. De most zavarba jött. Valószínűleg azért, mert Charles általában nem mondott ilyeneket, és ettől kényelmetlenül érezte magát.

– Ó, kár, hogy egyikük sem szereti a macskákat. De vannak emberek, akik a kutyákat szeretik jobban.

– És te, Flora?

– Én mindkettőt szeretem. Olyanok, mint a férfiak és a nők, bár nem a szó szoros értelmében. Nem úgy gondolom, hogy a kutyák a férfiak és a macskák a nők, vagy ilyesmi. De mind a kettő mást jelent az embernek.

– Igen? – Charles felvett egy másik kiscicát, és ugyanoda tette, ahová az előbbit.

– A kutyák valahogy megerősítik az embert, amitől jobban érzi magát. A macskák inkább megtartják. A cicák is szeretnek, de nincs senkire szükségük. A kutyáknak viszont igen.

– Ha összeházasodunk, talán lesz kutyánk. Egy szép fekete labrador.

– Hmm, Annabelle-t el tudom képzelni egy labradorral.

– Nagyon értelmes kutyák.

Flora inkább nem fűzött ehhez semmilyen megjegyzést. Számára a labrador a lapos sarkú cipővel, a térdig érő szoknyával és a háromszögletű fejkendővel kapcsolódott össze; a maguk nemében ezek persze teljesen rendben voltak, de izgalmasnak aligha voltak mondhatók.

Charles folytatta:

– *Neked* pedig valami sokkal frivolabbat, dekoratívabbat képzelek el: mondjuk egy uszkárt vagy egy spánielt.

Flora meg volt elégedve Charles kutyafajta-választásával, és azt felelte:

– Hozzád viszont egy nagy testű és impozáns kutya illene, mint például egy ír farkaskutya. Charles egy pillanatra elfordult a cicáktól.

– Ilyennek látsz? Hatalmasnak és impozánsnak?

Flora bólintott.

– És kedvesnek. Nagyon kedves is tudsz lenni, amikor épp nem játszod a nagyfőnököt. A farkaskutyák egyébként nagyon jólelkűek. Gyerekkoromban jól ismertem egyet.

Charles elengedte a kiscicát, és felsóhajtott.

– Nem hinném, hogy Annabelle ekkora méretű kutyával meg tudna barátkozni.

– Hát, azt hiszem, ha mindketten dolgoztok, akkor ez nehéz ügy. Bármekkora kutyáról legyen is szó. – Flora úgy érezte, hogy Charles jelenléte az ő hálószobájában, egy karnyújtásnyira tőle, valahogy túlságosan intim.

– Nem félsz itt hagyni Imeldát egész nap egyedül?

Flora majdnem azt válaszolta, hogy William ebédidőben be szokott nézni hozzá, de aztán eszébe jutott, hogy Charles nem is tud róla.

– Egy csomó kaját hagyok neki itt, és a konyhaablak is résnyire nyitva van. Így elboldogul. Charles fölállt, és ezzel kikerült a karnyújtásnyi távolságból.

– Szereznem kell egy macskakijáratot. Annabelle nem örülne neki, ha megtudná, hogy nyitva hagyod a konyhaablakot.

Flora röpke pillantást vetett a tükörképére az öltözőasztalnál, aztán sikerült megállnia, hogy felvegyen egy szájfényt és egy réteget kenjen a szájára. Jutalmul, hogy ilyen erős volt, megengedett magának egy óvatos kijelentést Annabelle-ről.

– Annabelle annak sem örül túlságosan, hogy egy aukciósházban dolgozik – mondta.

– Nem – felelte Charles, miközben követte Florát lefelé a lépcsőn, aki úgy érezte magát, mint egy törpe, akit egy óriás követ. – Ő igazi régiségkereskedést szeretne, nem olyan értékbecsléseket meg lomtalanításokat, mint amit általában csinálunk. Szegény! Nem hiszem, hogy előre látta volna: a dolgok nagy része, ami hozzánk kerül, silány minőségű.

– Kérsz egy csésze kávét?

– Igazából vissza kéne indulnom. Az „anyósomékkal” ebédelünk.

– Ők jönnek hozzátok, vagy ti mentek?

– Mi megyünk. – Mivel Charles semmi jelét nem mutatta, hogy indulni készül, Flora bekanyarodott a konyhába. Charles követte, és nézte, ahogy felteszi a forralót.

– Khm… – Charles a torkát köszörülte. – És milyen volt az ebéd Henry Burnettel tegnap?

– Ó, csodás! Nagyon szép helyre vitt, és sonkát meg salátát ettünk. Jó társaság . – Flora kicsit nagyobb lelkesedést mutatott, mint amilyet valójában érzett, bár az igaz volt, hogy jól érezte magát. Volt valami Charles meghitt családi ebédelgetésében, ami arra késztette Florát, hogy ő is mutasson valamiféle elköteleződést.

– Ez jó, de azért, mint az unokabátyád figyelmeztetnem kell téged arra, hogy a nőknél elég rossz híre van.

– Valóban?

– Igen.

– Akkor majd vigyázok – mondta Flora.

– Remélem, nem bánod, hogy elmondtam.

– Egyáltalán nem! – Flora elmosolyodott. – Szóval kérsz egy kávét?

– Ó, folytasd csak.

– Ennyire nem kell nagylelkűnek lenned, Charles! De van egy ötletem. – Flora kinyitott egy kávésdobozt, és keresett egy kiskanalat.

– Mivel kapcsolatban?

– Az üzlettel. Hogy hogyan javíthatnátok a bútorok meg egyebek minőségén.

– Igen?

– Akkor jutott eszembe, mikor valamelyik nap megemlítetted a *Régiségek kirakat*át. Ti miért
nem csináltok ilyet?

– Mi a fenéről beszélsz?

– Hát arról, hogy szervezzetek becsüsnapot. Persze jól meg kell hirdetni, de ezzel meg lehet szólítani az embereket, hogy hozzák el a régi cuccaikat, olyan dolgokat, amelyeket csak úgy

rakosgatnak ide-oda, és nem igazán van rájuk szükségük, és ha értékesek, talán el is akarják majd nektek adni.

– Hát…

– Ugyanezt a közeli kisvárosokban is meg lehet rendezni. Ki kell bérelni egy termet, vagy valamit. Az emberek egész biztosan imádni fogják. Amúgy meg jó reklám nektek.

– Nagyon drága lenne. És ha az emberek mégsem akarják eladni a dolgaikat, semmi értelme az egésznek. Nincs az üzletben felesleg az ilyesfajta kockázatokra, Flora.

– Egy kis tőkére lenne szükség.

– Tudom.

Flora visszaszívta azt a kérdést, hogy Annabelle vajon miért nem fektet be az üzletbe. Ha szívesen áldozna arra, hogy kivásárolja Florát, akkor miért nem áldoz az üzlet felvirágoztatására ugyanilyen szívesen? Annabelle mint ember egész jó társaságnak bizonyult a bevásárlókörutas napon, de a Stanza és Stanza céget illetően kész katasztrófa volt.

Ehelyett azonban azt mondta:

– Van egy hatalmas épületetek, amelynek csak egy részét használjátok, irodának. Ha eladnátok, tetemes összeghez juthatnátok. Nem is kéne eladni a csarnokot.

– Úgy érted, tetemes összeghez ahhoz, hogy ki tudjalak vásárolni?

Flora halványan elmosolyodott.

– Persze, ki tudnál, ha el akarnám adni a részem, de nem erre utaltam. Amit mondani szeretnék, az az, hogy ha eladnátok azt az épületet, akár úgy, hogy előtte lakásokra osztjátok, az árából, ha akarnátok, sok pénzt lehetne áldozni a Stanza és Stanza felvirágoztatására.

– Nem tudom, mit szólna Annabelle mindehhez.

Florának olyan érzése támadt, hogy mindez csak kifogás.

– Annabelle nem az üzlettársad! Az üzlettársad én vagyok! És különben is, ha nem izgatja az üzlet, miért kéne azon aggódnia, mit teszel azzal az épülettel?

– Nem arról van szó, hogy az eladás miatt aggódna. Igazából azt hiszem, már neki is támadt ilyen ötlete. Inkább azon aggódna, hogy mit csinálunk majd a pénzzel. És, Flora, ő azért már egy ideje benne van a dologban. Joga van véleményt formálni.

– Á! – Flora, kissé sértődötten, forró vizet öntött a kávéra. – Ha vacsorára hívlak titeket, azért egy kávédaráló nem ártana. Vagy egy profi kávéfőző.

– Meglátom, mit tehetek. Annabelle-nek biztos van egy felesleges.

Igazából egyiküknek sem a kávén és a kávéfőzésen járt az esze.

– Kimegyünk a kertbe, a kinti asztalhoz?

– Nem maradhatok túl sokáig. Annabelle vár.

– Akkor itt maradunk bent, a konyhában. – Flora leült, és felemelte a csészéjét. Nehéz lehet Annabelle-nek, hogy egy olyan férfival van eljegyezve, akinek az életét ennyire betölti egy olyan üzlet, amelyet ő egyáltalán nem kedvel.

– Az az épület már nagyon régóta a család tulajdonában van – mondta Charles.

– Tudom – felelte Flora, pedig nem is tudta, csak sejtette.

– De nem engedhetjük meg magunknak, hogy szentimentálisak legyünk. Ha Annabelle nem…

– Mit nem?

– Nem akar pénzt áldozni az üzletre…

– Akkor bezzeg akart, amikor üzletrészt akart tőlem venni. – Flora ezt méltatlannak érezte.

– Az más.

– Miért?

– Mert akkor Annabelle valami kézzelfoghatót kapna a pénzéért. Régebben már kisegített minket egy kicsit, de ha csak úgy betenné a pénzét az üzletbe, az már nem ugyanaz.

Flora felsóhajtott, és belekortyolt a kávéjába, ami nem volt túl finom. Nem mintha azt akarta volna, hogy Annabelle csak úgy fektessen be az ő családi vállalkozásába – még a végén igazgató akarna lenni, vagy ilyesmi. De ha elég pénzt fektetne be a Stanza és Stanza nyereségessé tételéhez anélkül, hogy el kelljen adni az aukciósházat, arra kifejezetten biztatná.

– Miért nem veted fel neki a becsüsnap ötletét? Ha látná, hogy egy kicsivel több tőkebefektetés és a hatékonyabb, szélesebb körű reklámozás jobb minőségű dolgokat vonz be, mindjárt jobban érdekelné a dolog.

– De ha eladnánk a házat, és tőkénk keletkezne, megvehetnénk belőle jó pár másik aukciósházat olyan emberektől, akik vissza akarnak vonulni. Épp a minap kérdezte tőlem valaki, hogy nem akarom-e kivásárolni. Vissza kellett utasítanom, pedig ezzel jócskán bővíteni lehetne az üzletet.

– Beszélj erről Annabelle-lel. És amíg megtárgyaljátok, addig is kell egy jól működő weboldal. Nevetséges, hogy a huszonegyedik században egy cégnek ne legyen honlapja. És ne feledd a nagyobb hirdetést az *Arany oldalak*ban!

Charles kimerült ábrázattal nézett Florára.

– Hamarosan tartunk egy megbeszélést. Te, én és Annabelle.

– Rendben. – Pedig nem is volt rendben. Annabelle nem üzlettárs, és

igazából nincs joga ott
lenni egy ilyen megbeszélésen. De ha Charles azt szeretné, hogy a menyasszonya is legyen jelen, Flora nem tiltakozhat ellene.

– Most valami egész más…

– Igen? Ez a kávé undorítóan rossz, nem?

– Igen, de nem ezt akartam mondani. Azt szerettem volna megkérdezni, hogy nem baj-e, ha a vacsorára elhozzuk egy régi barátunkat is.

– Férfi vagy nő az illető?

– Férfi. Nem az én ötletem volt, ezt meg kell mondanom.

– Hanem Annabelle-é?

– Igen. Arra gondolt, jó lenne, ha lenne valaki, aki megmutatja neked a helyet.

– Ez kedves gondolat. És persze jöhet, de nekem ott van Henry.

Charles lemerevedett.

– Ó, persze. Tényleg. De Jeremy sokkal jobb volna neked, mint Henry.

– Igazán? – Flora erős vágyat érzett, hogy ezt az egészet elmesélje az anyukájának. Az anyukája ugyanis jól tudta, hogy egy ilyen kijelentés csak arra jó, hogy Florát Jeremytől egyenesen Henry karjaiba lökje.

– Igen. Jólelkű, megbízható ember. – Charles a homlokát ráncolta, mint aki még szeretne valamit mondani, de aztán meggondolta magát.

– Igen?

– Semmi. – Charles felállt. – El kell indulnom. Annabelle már biztosan vár.

Flora elmosolyodott.

– Köszönöm, hogy kihoztad a kerti szerszámokat.

– Ó, semmiség. Szép napot, Flora.

Később Flora felhívta Emmát, és megelégedéssel mesélte el neki, hogy a Charlesszal való viszony kezd normálissá válni.

Hétfőn reggel Flora korán ébredt, és teli volt energiával, bár kissé el volt gémberedve a sok kertészkedéstől. William nem került elő előző este, úgyhogy Flora kádfürdőt vett, és könyvvel a kezében hamar lefeküdt.

– Többször kéne ilyen korán lefeküdnöm! – mondta Imeldának, miközben még utoljára magához szorította, mielőtt munkába indult. – Nagyszerűen érzem magam!

Csak akkor nézett az órájára, amikor a városba beérve észlelte, hogy szokatlanul kicsi a forgalom.

– Még csak hét óra! – nyögött fel rémülten. – Valamikor fél hatkor körül keltem ezek szerint! Micsoda buta liba vagyok, hogyhogy nem vettem észre? Viszont – és nagy ívben bekanyarodott

a Land Roverrel – enyém az egész udvar, hogy leparkoljak! – Hála istennek volt kulcsa, így nem kellett megvárnia, míg valaki beengedi.

Mire beért az épületbe, kikapcsolta a riasztót és bekapcsolta a vízforralót, el is döntötte, hogy most már abba kell hagynia a magában beszélést, és végre hozzá kellene fognia a munkához. Semmi értelme nem volna ugyanis órákkal előbb beérni, ha nem lenne valami látványos eredménye.

A teáját kortyolgatva nekifogott újból a dossziészortírozásnak, de miután többévnyi garázsbérleti díjról szóló számlát szépen elrendezett, úgy érezte, ez túlságosan szép nap ahhoz, hogy itt töltse, az ezeréves porban. Kiment hát a nagy irodahelyiségbe, és

körülnézett.

Már az első nap, amikor megérkezett ide, nagyon elhanyagoltnak látta a helyet. És ha nagyobb átalakításra nem volt is pénz, azért egy kis feljavítás, valami dekoráció belefért volna, nem? A mennyezetről lógó tapétadarab pedig kezdettől fogva halálra idegesítette.

Elhatározta, hogy megteszi a kellő biztonsági óvintézkedéseket, ezért az egyik asztalról szépen leemelte a számítógépet, aztán az asztalra még rátett egy széket is, hogy biztosan elérje majd a tapétacsíkot. Amikor felmászott, örült, hogy aznap laza lenvászon nadrágot húzott. Mindezt ugyanis nem tudta volna megcsinálni, ha épp helyes kis pántos ruhát és csábos cipőt vesz fel.

Az első darabka gyönyörűen lejött, és Flora már a fal színén kezdett gondolkozni. Talán világossárga kéne ide, hogy a napfényt kicsit belopja az irodába. Vagy halvány szalmaszín, ami most olyan divatos? Vagy üde zöld? Közben a körmével a következő tapétacsík alá nyúlt, és úgy találta, hogy azt is elég könnyű leszedni.

Már egész jól haladt, és nagy boldogan tépkedte lefelé a tapétacsíkokat, amikor egyszer csak hatalmas csattanás hallatszott, amit földcsuszamlásszerű valami követett. Por, glettanyag, tapéta és meglehetősen nagy vakolatdarabok záporoztak a mennyezetről lefelé. Olyan volt, mintha valaki egy nagy zsák lisztet szórt volna Flora fejére. Ő pedig mozdulatlanul, köhécselve várt, míg minden elcsendesedett.

– Jézusom, segíts! – kiáltott fel hangosan. – Úgy látszik, csak ez a tapéta tartotta meg a többi izét. – Miközben a porfelhő lassan leereszkedett, Flora körbenézett és felmérte, mekkora káoszt sikerült

csinálnia. Mégis, mi a fenét művelt? Egy hatalmas vakolatdarab teljesen levált a mennyezetről, és alatta a fal egy jelentős darabja csupaszon éktelenkedett. Mindent vastag por borított, beleértve a számítógépeket is. Jaj, ne, a gépek! Ó, csak ne legyen semmi bajuk!

Az órájára nézett. Fél nyolc. Majdnem megállt a szívverése. Charles bármelyik pillanatban itt lehet. Muszáj csinálnia valamit. Érezte, hogy egyre jobban eluralkodik rajta a pánik, és megpróbálta elfojtani.

Először is lekászálódott a magasból, és lapátért meg partvisért szaladt. Aztán felsöpörte a
lehullott sitt nagyját. Mielőtt még bárki megérkezne dolgozni, muszáj lesz olyan állapotba hoznia az irodát, hogy ne úgy nézzen ki, mint földrengés után. Kiöntötte a szemetet a kukába, aztán megvizsgálta a tapétát, amely most már úgy lógott le a mennyezetről, hogy senkinek a figyelmét nem kerülhette el – sőt, a feje búbját se nagyon. Bármennyire söpröget és porol is, a tapéta mindenképp elárulja. Micsoda felfordulás!

Rajzszög? Felrögzíthetné a tapétát, és akkor nem látszana. Nem, az nem jó, a rajzszögek nem tartanák meg a málló vakolatot. Aztán eszébe jutott, hogy az egyik fiókban látott egy tubus ragasztót. Az lesz a tökéletes megoldás! Visszaragasztja a leszedett tapétadarabokat, azt is, amelyet az előbb kidobott a kukába, aztán letörli és letisztogatja eszement dekorációs kísérletének utolsó maradványait is. Közben meg izgul, nehogy Charles túl korán érkezzen meg .

Épp fent állt a széken, kicsit inogva, miközben a mennyezet felé nyújtotta a karját, egyik kezében a ragasztó, a másikban a kis partvis, amikor a háta mögött kinyílt az ajtó.

– Mi a tüzes ménkűt művelsz te itt? – kérdezte Charles jó

hangosan, amitől Flora megrezzent, és lecsúszott a székről.

Charles estében elkapta, de mielőtt meg tudta volna köszönni, Charles mély levegőt vett, és újra kezdte.

– Mégis mit képzelsz, mi a fészkes fenét csinálsz? El is törhetett volna valami, ha leesel! – Flora először azt hitte, Charles miatta aggódik, és már épp biztosítani szerette volna, hogy nincs semmi baja, de Charles tovább mérgelődött. – Az egész irodát belepi a kosz. Úgy gondoltad, hogy az *Alkuvadászat* helyett inkább a *Változtasd meg szobád arculatát!* [{4}] című sorozatba pályázol?

– Charles! Nyugodj meg! Én csak…

– Az isten szerelmére, Flora! Ezek a számítógépek még nincsenek is kifizetve! Ha bármi bajuk esik, meg vagyunk lőve, nem tudunk újakat venni.

– Csak segíteni próbáltam!

– Segíteni? Inkább megpróbáltad tönkrevágni az egész mindenséget! Tényleg, Flora, most már elegem van. Minél előbb visszamész Londonba és hagysz minket nyugodtan dolgozni, annál jobb!

Az előbb, miközben lecsusszant Charles karjaiból a földre, Florát megszállta a bűntudat. Hiszen tényleg bután viselkedett, simán tönkretehette volna a gépeket a sok törmelékkel és a szállongó porral, és ezért szeretett volna bocsánatot kérni. De most!

– Persze! Inkább talán hagyjalak a saját kis elhibázott életedben megrohadni! Még egy lerészegedést sem vagy képes megszervezni egy sörfőzdében. Ez a vállalkozás a rosszból csak a

még rosszabb felé halad, és tudod, miért? Mert neked annyi

üzleti érzéked sincs, mint a macskámnak!

– Annyi sincs, mint a macskádnak! Ideje lenne felnőnöd, Flora. Infantilis vagy. Te…

– Infantilis! – Flora most már igazán dühbe gurult. – Hogy merészeled? Amióta csak betettem ide a lábam, visszataszítóan viselkedsz velem. Annyira bele vagy merevedve a saját szokásaidba, hogy el sem bírod képzelni, hogy egy újonnan érkezett ember észrevehet valami olyasmit is, amit te nem. Igen, fiatalabb vagyok, mint te, de nem vagyok már gyerek! És igenis van mit hozzátennem az üzlethez.

– Ugyan, nevetséges vagy! Csak játszod itt a dámát, és csak imitálod a vidéki életet. Holott elkényeztetett kis hercegnő vagy, aki megszokta, hogy mindig az ő akarata érvényesül. De amint unatkozni kezdesz, azonnal menekülsz is vissza Londonba.

Elkényeztetett kis hercegnő? Flora alig hitt a fülének.

– Honnan a fenéből gondolod te azt, hogy jól ismersz? Semmit nem tudsz rólam! Mert azzal a kis francos menyasszonyoddal egyetemben mással se foglalkoztok, mint hogy elüldözzetek innen. Közben meg jól tönkreteszitek a Stanza és Stanzát!

– Nincs jogod ilyet állítani!

– Dehogy nincs, mert ha elfelejtetted volna, én vagyok a rangidős az üzletben!

Charles arcára kiült a döbbenet, és Flora is eléggé megdöbbent azon, hogy ilyen nyersen fogalmazott. Nem akart volna ilyesmit Charles fejéhez vágni.

– Egyáltalán nem vagy! – vágott vissza Charles. – Éppen csak több részed van az üzletben, mint nekem, egy szerencsétlen öregember szamársága következtében, aki időskorára teljesen meghülyült, és ezért hagyott rád bármit is, a fél üzletrészről nem is

beszélve!

– Egyáltalán nem hülyült meg öregkorára, nagyon is épelméjű volt, és talán épp azért hagyta rám az üzletrészt, mert tudta, milyen szarul csinálod!

– Ezt kétlem! Inkább az a gyanúm, hogy elvarázsoltad azzal a nagy bociszemeddel és a női praktikáiddal. Ugyanúgy manipuláltad őt is, mint a többi balekot, akit csak a karmaid közé kaparintasz!

– Mi a túróról beszélsz?

– Pontosan tudod, miről beszélek. Ne próbáld nekem itt adni az ártatlant. A legtöbb palimadárral ellentétben engem nem tudsz rászedni!

– Te se engem! Csak azért, mert az apád fia vagy, az itteni nők mind azt képzelik, te vagy maga a jóisten! Hát én nem képzelem ezt! Jól tudom, micsoda balfék üzletember vagy!

Ott álltak egymással szemben, mindketten erősen zihálva. Flora picit szédült is, valószínűleg azért, mert túl sok levegőt használt el a Charlesszal való kiabálás során. Charles ki volt pirulva; általában gondosan jólfésült hajából most tincsek lógtak az arcába.

– Lehet, hogy nem vagyok egy Richard Branson, de legalább nem akartam a fejünkre omlasztani az épületet! Most pedig próbáld meg összetakarítani ezt a piszkot, mielőtt Annabelle ideérne! – Azzal Charles kiviharzott az ajtón.

Flora megrázta a fejét, hogy kicsit magához térjen. A düh szinte szárnyakat adott neki, és villámgyorsan olyan rendet csinált az irodában, hogy az majdnem teljesen úgy nézett ki, mint előtte. Bekapcsolta mindkét számítógépet, és nagy megkönnyebbüléssel konstatálta, hogy működnek. De amint az

adrenalinszintje a normális szintre esett, rettentő kimerültnek érezte magát, és szinte a sírás határán volt. Elment a mosdóba kicsit megmosakodni, aztán kisurrant a boltba, hogy vegyen magának egy tábla csokit. Van valami a csokoládéban, ami nagyon jót tesz az embernek, mondogatta magában.

A folyosón összetalálkozott Charlesszal. A férfi olyan jéghidegen és olyan távolról nézett le rá, mint az Everest.

– Bocsánatot kell kérnem, ha valami illetlen kijelentést tettem volna – mondta udvarias hangon.

He?

– Elfogadom a bocsánatkérést, ha valóban az akart lenni – felelte Flora, aki úgy gondolta, hogyha valaki azt mondja: „bocsánatot kell kérnem”, akkor egyáltalán nem bánja a dolgot. – Én is biztos mondtam olyasmit, amit nem kellett volna.

Charles bólintott, aztán a hátsó kijáraton kiment az autójához. Flora hirtelen erős vágyat érzett, hogy hazamenjen és lefeküdjön.

10. fejezet

Flora a nap hátralévő részét többé-kevésbé dermedt állapotban töltötte, a dossziék társaságában, ahol nem tudott semmiféle kárt okozni. Aztán rögvest el is ment, még mialatt Charles házon kívül volt, és épp csak odaköszönt a kollégáinak. Egész biztos volt benne, hogy sikerült eltitkolnia, baj van, de amikor hazaért, látta, hogy a haja még mindig tele van vakolatszemcsékkel.

– Ettől a melótól egyik napról a másikra meg lehet őszülni – mondta a tükörképének, csak hogy kicsit felvidítsa magát, de nem

működött: továbbra is elég rohadtul érezte magát.

Másnap szinte lopva surrant be az irodába, és örült, hogy ott találja Louisát, aki hétfőnként nem dolgozott. Vele legalább normálisan el lehet lenni.

– Szia, Louisa! Milyen volt a hétvége?

– Kellemes, köszi. Szombat délelőttönként a férjem elviszi a gyerekeket uszodába, aztán könyvtárba, úgyhogy egy csomó mindent megcsináltam a kertben. Te bent voltál szombaton is?

– Csak délelőtt. Aztán délután elmentem egy barátommal ebédelni.

– Hát, akkor nagyon derék munkát végeztél az értékbecsléssel. Gépírónő vagy? Ezt nekem senki nem mondta.

Flora gyorsan ellenőrizte, nincs-e valaki hallótávolságon belül, csak aztán felelt:

– Hát, tudok gépelni. Hasznos dolog, de nem ebből akarok megélni. Néha gépelek, ha nem találok érdekesebb munkát.

– És igazából mit csináltál? – Louisa elhelyezkedett az íróasztalánál. – Mielőtt idejöttél, úgy értem.

Flora vállat vont.

– Semmi különöset. Voltak munkahelyeim, de igazából karriert nem csináltam. A leghosszabb ideig egy galériában dolgoztam. Két évig. Eddig ezt a munkát élvezem a leginkább. Nehéz, de változatos. Egyik nap értékbecslés, másik nap árverés, aztán meg gépelés.

Louisa lelkesen nézett Florára.

– Segíthetnél begépelni a következő árverés katalógusát. Úgy volt, hogy lesz egy asszisztensem, de semmi nem történt.

Flora bűnbánón az ajkába harapott.

– Ó, azt hiszem, ezt nekem kéne csinálnom. Mikor megérkeztem ide, Charles egyáltalán nem akarta, hogy itt maradjak, úgyhogy

jelentkeztem az asszisztensi állásra, hogy ne tudjon visszaküldeni Londonba. Erre nem is segítettem neked.

– Hát, akkor légy a segítségemre a következő katalógusnál, és megbocsátom. És különben is megcsináltad az értékbecslést. – Louisa felállt a székéből, és kinézett az ablakon. – Itt van Annabelle. Jesszus, mennyire… máshogy néz ki.

Flora is odaszaladt az ablakhoz, hogy lássa, mit visel Annabelle. A hosszú, karcsúsított, fukszia színű szoknyában és a fekete, V kivágású felsőjében volt. A haját egy fekete hajpánttal fogta hátra, ami persze szabályellenes volt, de egészében véve egyáltalán nem nézett ki rosszul.

– Egyik nap elmentünk együtt vásárolni – mondta Flora. – Trinny és Susannah-t játszottam vele.

– Te jó ég! Ez aztán bátor dolog volt! És nem tiltakozott nagyon? És mi az ördögért egyezett bele egyáltalán? – Annabelle most eltűnt a bejárati ajtóban, amiből tudták, hogy pár másodpercen belül itt lesz köztük. – Jaj, már itt is van.

– Annabelle, mi az ott a hajadban? – támadt rá Flora, amint belépett.

– A hajam összevissza belelógott mindenbe, zavart.

– Mi a baj a hajával? – kérdezte Charles, aki pár lépéssel Annabelle mögött lépett be az irodába, és szúrós szemmel nézett Florára. Nyilvánvalóan nem bocsátott meg neki.

– Csodás a haja – mondta Flora, mert rájött, hogy ezt a meccset úgysem fogja megnyerni. – Csak annyi, hogy a hajpánt nem túl jó ötlet, ha az ember elmúlt már annyi idős, mint Alice, mikor Csodaországban járt.

– Ne haragudj, Flora – mondta gyorsan Annabelle. – Látnom kellett volna.

Flora felsóhajtott.

– Rendben van. Egyébként egész édesen néz ki – tette hozzá kissé vonakodva, mert bánta, hogy fel kell adnia ezt az őrmester stílust.

– Charles azt mondja, szeretnél megbeszélést tartani.

Flora kíváncsi volt, vajon Charles még mit mondott el neki, és hogy mit lehet Annabelle előtt megismételni.

– Van néhány ötletem, amit szeretnék megvitatni. – Bár Flora igazából akkor szerette volna megvitatni ezeket, amikor Charles újra szóba áll vele.

– Jaj, istenem! – mondta Annabelle egy dühödt sóhaj kíséretében. – Kicsit sokba kerülnek az ötleteid! A múltkor is egy vagyont költöttem.

Flora megeresztett egy erőltetett kis mosolyfélét. Hisz Annabelle kérte meg, hogy segítsen neki az öltözködésben, ráadásul még két méregdrága bugyit is adományozott neki az ügy érdekében.

– Ahhoz, hogy akkumulálni tudjunk, kicsit spekulálni kell – mondta csak úgy félvállról, bár azért nem vette ilyen könnyedén a dolgot. – Szóval, mikor beszélünk?

Charles az órájára nézett.

– Kicsit később ki kell mennem egy tanyára. Ha gyorsan végzünk, most is beszélhetünk. – A Charles tekintetében égő tűzből Flora kitalálhatta, hogy elég egy szó, amivel nem ért egyet, és sokkal nagyobb áradatot zúdít rá, mint tegnap a mennyezet.

Annabelle lesimította a felsőjét, amitől előtűnt szép vonalú dereka.

– Bárcsak ne kéne ezeket a tanyafelszámolásokat csinálnod!

Annyira rémesek! Az a sok műanyag kötöző zsinór meg fertőtlenítő zsák, a házban meg soha nincs semmi, ami kicsit is értékes volna.

– Annabelle, neked biztos tetszeni fog az ötletem. – Flora karon fogta Annabelle-t, készen arra, hogy még jobban behúzza a csőbe, mint amennyire eddig. Ha Charles most még az eddiginél is jobban ellene van, akkor Annabelle az utolsó esélye.

– Menjünk át az ülésterembe ezt megvitatni – mondta Charles, meglehetősen türelmetlen hangon, és átvezette őket abba a helyiségbe, ahol először találkoztak, de Florának most úgy tűnt, az évekkel ezelőtt volt.

– Arra gondoltam – kezdte Flora, rögtön a kellős közepébe vágva, miközben azon töprengett, vajon Charles elárulja-e, hogy neki már elmondta ezeket a terveket –, hogy ha mi is rendeznénk becsüsnapot, és rá tudnánk venni az embereket, hogy elhozzák elfeledett kincseiket értékbecslésre, akkor elképzelhető, hogy hajlandók lennének néhány dolgot el is adni. Így jobb minőségű árucikkeket vihetnénk az aukciókra.

– Flora, ez olyan romantikus elképzelés! – „Romantikuson” Annabelle azt értette, hogy „nevetséges”. – Igazából arról szólna, hogy százasával jönnének ide az emberek a kocsi csomagtartójában talált dolgokkal meg doboz nélküli Barbie babákkal, hátha valaki már gyűjti őket.

Flora elég délutáni tévéműsort végignézett ahhoz, hogy tudja, ez teljesen így van.

– Persze, lenne ilyen is, de ez szélesítené a profilunkat.

– De ha elég ember eljönne, órákig kéne sorban állniuk – folytatta Annabelle. – Charles az egyetlen, aki meg tudja csinálni az értékbecslést. Én nem vagyok képzett. – Annabelle-nek ezt sikerült

olyan hangsúllyal mondania, mintha azt jelentette volna be, hogy ő nem dohányzik, nem iszik, és semmi olyasmit nem csinál, ami kétes megítélés alá esik, habár élvezetes.

– Viszont – mondta Charles, óvatosan Annabelle-nek, és nem Florának címezve –, azt hiszem, meg lehetne kérni Bob Butlert. Évek óta foglalkozik értékbecsléssel; talán tud segíteni.

– És miért tenné? – kérdezte Annabelle. – Még nem ment nyugdíjba. Vagy igen? Bár van már vagy százéves! Versenytársak vagyunk.

Charles kicsit habozott, mielőtt válaszolt volna.

– Van még valami, amit meg kell beszélnünk. Flora és én már megvitattuk.

Ha Charles megvitatásnak nevezi, akkor aligha utalhat a tegnapi összezördülésükre, gondolta Flora némileg megkönnyebbülve.

– Ha Flora érintve van, akkor biztos drága lesz – ismételte meg Annabelle, mint aki eltökélte, hogy Florát valami eszement dilettánsnak állítja be Charles előtt, aki csak pénzbe kerül a cégnek.

– De van egy sokkal olcsóbb megoldás is: kérjük meg Geoffrey-t, hogy segítsen az értékbecslésnél – javasolta Flora, a száját harapdálva.

– De ő csak egy tételbemutató! – ellenkezett Annabelle.

– Nem, nem „csak egy tételbemutató”! – mondott neki ellent Flora. – Továbbértékesítő is volt, és elképesztően sokat tud az üzletről.

Charles összeszorította a száját, nyilvánvalóan azért, mert nem akaródzott neki Flora oldalára állni.

– Ha megkérjük Geoffrey-t, akár most azonnal nekifuthatunk a

becsüsnap-projektnek – adta be aztán a derekát.

– Hát, ha úgyis ragaszkodsz hozzá, hogy egész állása legyen, akkor legalább dolgozzon meg érte – mondta Annabelle.

– Szóval úgy gondolod, a becsüsnap jó ötlet? – Ha Flora nem lett volna még mindig a Charlesszal való összetűzés hatása alatt, boldogan tapsolt volna ennek a fejleménynek.

– És hogy is nézne ki ez pontosan? – kérdezte Annabelle, és lerítt róla, hogy kételyei vannak.

– Szóval, bérelnénk egy termet, ha nem Bishopsbridge-ről van szó, meghirdetnénk, és az emberek csak úgy özönlenének hozzánk az értékeikkel, amelyeket később aztán továbbadnánk.

– Azt hiszem, az „özönlenének” kifejezés egy picit erős, Flora – vetette közbe Charles.

– Hát, lehet. Az a sejtésem, hogy igazából a tévé vonzza az embereket leginkább. – Aztán elhallgatott, de a „tévé” szó valahogy szöget ütött a fejébe. Egyelőre semmi konkrét ötlete nem volt ezzel kapcsolatban, de hajlandó volt kivárni, míg lesz.

– Ez szerintem nem rossz ötlet – mondta Annabelle.

– Flora azt is szeretné megbeszélni, mi legyen az épületekkel – szólalt meg újból Charles, láthatóan azért, hogy meggátolja Annabelle-t a Flora ötletei iránti túlzott lelkesedésben.

– Ezt hogy érted? – Annabelle hirtelen kihúzta magát a székben.

– Flora úgy gondolja, el kéne adnunk ezt a házat, és a pénzt az üzletbe kéne fektetnünk. Annabelle pár pillanatig nem szólt semmit.

– Természetesen én is látom, hogy pazarlónak tűnik megtartani ezt az egész házat csak az irodák kedvéért, de a felső szinten van Charles lakása.

– De feloszthatnánk több lakásra is, és akkor Charles is

megtarthatná az övét. Egyébként meg: minek neki lakás? Hisz együtt éltek, nem?

– Az Annabelle háza – mondta Charles határozottan. – Szeretném, ha nekem is lenne valahol saját lakásom.

– Ha viszont eladnánk ezt – folytatta Annabelle, aki Charles közbevetéséről nem is vett tudomást –, vehetnénk egy másikat, amelyet aztán újból eladnánk. Bishopsbridge jól fejlődő kisváros, gyakorlatilag elővárosi távolságra van Londontól, és itt a zenei fesztivál…

– Én arra gondoltam, hogy a pénzt a régiségüzletbe kéne fektetni – csattant fel Flora. Annabelle nagy levegőt vett.

– Azzal csak kiszórnánk az ablakon. Itt az ideje, hogy szembenézz a tényekkel. A régiségkereskedésben nincs pénz.

– Nincs benne túl sok, ezt elismerem – szólt közbe Charles, aki most már végképp Flora oldalára kényszerült –, de sok embert foglalkoztatunk, a csarnokot pedig mindenféle helybéli csoportok használják, ilyen vagy olyan célból.

– Jaj, Charles, fel kéne már végre ébredned! Nem tarthatsz életben egy hanyatló üzletet csak azért, mert pár nyugdíjas és gyerek használja a csarnokot! Az az épület egy vagyont érne, ha felosztanánk lakásokra, és eladnánk! Még sokkal több pénzt hozna, mint ez az épület, itt.

Flora már-már nyitotta volna a száját, hogy megkérdezze, vajon hány ilyen hatalmas házban lévő lakásra van szükség egy olyan kisvárosban, mint Bishopsbridge, de aztán újra becsukta. Ez végül is Annabelle és Charles ügye. Meg is szólalt a férfi:

– A Stanza és Stanza nagyon régi, jól megalapozott vállalkozás, ezért azon hajlandó volnék gondolkozni, hogy ezt a házat eladjuk, vagy felosszuk lakásokra, és ezáltal tőkéhez

jussunk, a csarnok eladásáról vagy felosztásáról azonban hallani sem akarok.

– Hát, én azt gondolom, hogy bolond vagy. Hagyod, hogy az érzelmeid vezéreljenek – mondta Annabelle.

– Sajnálom, ha így gondolod, én ebből akkor sem engedek.

A két fél egymásnak feszült. Flora úgy érezte, már percekkel ezelőtt ki kellett volna mennie a szobából, de túlságosan érdekelte, mi lesz, ezért nem mozdult. Szóval inkább hagyta, hogy pár másodpercig még farkasszemet nézzenek egymással, és csak ezután szólalt meg.

– Nos, az első becsüsnapot anélkül is meg tudjuk csinálni, hogy bármit el kéne adnunk. Egy újsághirdetéstől csak nem megyünk csődbe, nem igaz?

– Nem hiszem – válaszolta Annabelle.

– És attól sem, ha honlapot csináltatunk – tette hozzá Flora, hisz addig kell ütni a vasat, amíg meleg.

Annabelle most Flora felé fordult.

– És te nem tudnál befektetni egy kis pénzt az üzletbe? Végtére a fele a tiéd.

– Attól tartok, nem. – Flora úgy gondolta, talán nem ez a legmegfelelőbb pillanat arra, hogy emlékeztesse Annabelle-t: a felénél azért egy kicsivel többje van.

– És az apukád? Tőle sem tudsz kérni?

Florát ez fölháborította.

– Nem, nem tudok. Épp most örököltem egy nagy üzletrészt, az isten szerelmére! Nem fogom megkérni aput, hogy invesztáljon egy olyan üzletbe, amelynek önmagában is képesnek kéne lennie megállni a helyét a piacon!

– Ó! – mondta erre Annabelle. – Én pedig teljesen biztos

vagyok benne, hogy ha kérnék egy kis tőkét az apukámtól, nagyon szívesen adna.

– Nos, el vagyok ájulva, Annabelle – mondta Flora, még mindig nagyon dühösen –, de én akkor sem kérek tőle, és kész.

– Akkor tehát tegyük meg a kezdő lépéseket becsüsnap-ügyben – szólalt meg Charles, hogy kissé elsimítsa a dolgokat. – Flora, te írd meg a hirdetés szövegét, én pedig megkérdem Geoffrey-t, tud-e segíteni az értékbecslésnél.

– És Bob Butlert nem? – kérdezte Flora. – Persze csak ha akar segíteni.

– Nem hiszem, hogy szükség volna rá, Flora – mondta Annabelle undok hangon. – Úgyis csak két törött Staffordshire porcelánfigura és egy hamis Steiff mackó lesz a felhozatal.

Flora vigyorgásnak álcázva vicsorgott Annabelle-re. Akkor is százával fogja iderángatni az embereket, ha a saját testét kell áruba bocsátania érte!

– Na! – mondta Charles feszülten, miközben az órájára nézett. – Mennem kell.

Amikor a két nő egyedül maradt, Annabelle azt mondta:

– Már nagyon várom azt a vacsorát. Megvan már, mikor lesz?

Flora alig-alig akarta elhinni, hogy Annabelle képes ennyire hirtelen témát váltani.

– Meg kell kérdeznem, Emma mikor tudna eljönni – mondta aztán óvatosan.

– És sikerült még valamit kiderítened arról az emberről? Hogy mit keresett a kertedben?

– Igen, sikerült! És igazam volt: Emma egyetemi ismerőséről van szó. Emma elmondta neki, hogy hol lakom, ő meg eljött hozzám, csak épp nem voltam otthon.

– De nem hagyott semmiféle üzenetet. Megnéztem.

– Nem. Emma azt mondta, azért, mert nem talált papírt és írószerszámot. – Flora Annabelle-t vizsgálgatta. – Nem mintha bement volna a házba, vagy ilyesmi, ugye?

– Nem – ismerte el Annabelle. – És azóta láttad?

– Nem, elment. De a vacsorára majd visszajön.

– Jaj, de jó!

– De addigra szükségem lesz egy ebédlőasztalra.

– Majd gondoskodom róla – mondta Annabelle. – És Charles megkérdezte tőled, hogy meghívhatjuk-e Jeremyt is?

– Igen, de nem vagyok biztos benne, hogy…

– Nagyszerű! – Annabelle elmosolyodott, üdítően lányos mosollyal. – Ki kell találnom, mit vegyek fel.

– Mire? Az osztálytalálkozóra?

Annabelle homlokán apró ráncok jelentek meg.

– Ó, igen! Azt is ki kell találnom, hogy akkor mit vegyek majd fel.

De a vacsora előbb lesz. Flora szórakozottan bólintott. Úgy tűnt neki, hogy egyi-kőjüknek kicsit kezd elmenni az esze, és Florának az a szörnyű gyanúja támadt, hogy inkább neki.

A következő két hét gyorsan elröpült. A kiscicák napról napra nagyobbak lettek, és most már lassan eljött az ideje, hogy saját maguk induljanak vadászni, és egyedül cipeljék vissza a zsákmányukat a vackukba. Flora kétszer is elment Henryvel valamit inni munka után. Minél többet találkoztak, Flora annál inkább megkedvelte Henryt, bár a férfi nyilvánvaló vonzereje ellenére – és hát nagyon vonzó pasi volt! – Flora nem volt meggyőződve arról, hogy a köztük lévő izzás elegendő ahhoz, hogy a kapcsolatuk bármikor is több legyen, mint egy kis szórakozás. És abban is eléggé biztos volt, hogy Henry

hasonlóképp érez. Mindig vadul udvarolt neki, és egész kitartó is volt, tulajdonképp hízelgően kitartó, de Flora majdnem biztosra vette, hogy még sok más nővel is így viselkedik, ami bizonyos szempontból megkönnyebbülést jelentett a számára. Nem is kockáztatott, hanem mindig visszafogott maradt: rendre visszautasította Henry vacsorameghívásait, és ragaszkodott ahhoz, hogy inkább igyanak és harapjanak valamit a bárban, ahol ő fizethette ki a részét, és ettől nem érezte a dolgot annyira randizásnak. Még csak az kellett volna, hogy Henry félreértse a jelzéseit! Ráadásul, ha igazán őszinte akart lenni önmagához, a Henryvel való találkozgatások azért is estek neki olyan jól, mert látta, hogy ez Charlest mennyire idegesíti.

Aki sajnos még mindig nem bocsátott meg Florának. Kedvesebb, emberibb énjének apró megnyilatkozásai, amelyeket az aukcióról és az értékbecslésről ismert, teljesen eltünedeztek. Vagy csak abban a pillanatban tűntek el, amikor Flora belépett az irodába. De mindegy is. Charles csak akkor szólt hozzá, amikor a szükség vagy az udvariasság rákényszerítette, így aztán Florának, akármilyen tapasztalatlan volt is, szinte teljesen egyedül kellett megpróbálnia megszervezni a becsüsnapot. Ha amúgy beszélő viszonyban lettek volna, Flora talán meg tudta volna magát győzni arról, hogy Charles azért hagyja rá ezt a feladatot, mert megbízik benne,

de a jelenlegi felállás alapján világos volt, hogy inkább azt akarja – és számít is rá –, hogy belebukjon ebbe az egészbe. A legrosszabb az volt, hogy Flora szörnyű bűntudatot érzett amiatt, amit a veszekedéskor mondott. Például hogy bírta felhánytorgatni azt, hogy neki nagyobb üzletrésze van, mint Charlesnak? Szörnyen gyerekes dolog volt, és Flora nagyon szégyellte magát miatta.

És most már a közös vacsora is vészesen közelgett. Megbeszéltek egy időpontot, bár Emma még nem ígérte biztosra, hogy jön.

Flora épp egy újabb könyörgő levelet fogalmazott Emmának az irodai gépen, amikor Annabelle – akit bár érintett a dolog, szerencsére azonban mégsem vette észre, hogy milyen feszült a viszony a vőlegénye és annak unokahúga között – belépett az ajtón.

– Te iszonyú gyorsan gépelsz! Nekem senki nem mondta, hogy tudsz gépelni.

– Nem, nem tudok! És nem gépelek! Csak az ujjaimat tornáztatom. Jót tesz a körmöknek. – Flora a körmeire nézett, hogy lássa, valóban túlélték-e ezt az eszeveszett billentyűcsapkodást.

– Jaj, Flora! Hogy te milyen hiú vagy! – mondta Annabelle, aki rettentően hiszékeny volt, szerencsére. – Azért jöttem, hogy emlékeztesselek, meg kell írnod az újságnak a hirdetést a becsüsnapra. Ma meg kell kapniuk, különben nem jelenik meg az e heti lapban. Charlesszal úgy határoztunk, hogy két hét múlva, szerdán jó lesz. Így majdnem két héttel előbb meghirdetjük, az elég, nem? És mit gondolsz, szükségünk lesz a nagy csarnokra? Vagy elég lesz a kicsi terem ott hátul, ahol a játszóház szokott lenni? Ha elég, akkor szólnunk kell nekik is.

– Ezek szerint ők szerdánként nincsenek ott?

– De, mindennap ott vannak, kivéve, ha árverést tartunk. De benne van a szerződésükben, hogy nem használhatják a termet, ha nekünk szükségünk van rá.

Flora arra a sok anyukára és gyerekre gondolt, akiknek rosszul fog esni, ha nem mehetnek játszóházba, ezért a kelleténél talán kicsit ambiciózusabban azt mondta:

– Ja, nekünk egyértelműen a nagy csarnok kell. Azt szerdánként senki nem használja, igaz?

– Nem, napközben nem. De ez úgysem számít. A csarnok a mi tulajdonunk. Annyi helyet használunk belőle, amennyire csak szükségünk van.

– Úgy tűnik, eléggé odavagy az ötletért – mondta Flora, aki örült, hogy az ötlete ekkora népszerűségnek örvend, akkor is, ha nem ismerik el, hogy az övé.

Az „eléggé odavagy” nem képezte részét Annabelle aukciósházzal kapcsolatos szókincsének, de azért vállat vont.

– Hát, az ember soha nem tudhatja. Nem árthat senkinek, ha megpróbáljuk. De azért nem gondolom, hogy túl sokan eljönnének.

– Jobb, ha hozzá is fogok – mondta Flora. Azzal elfordult Annabelle-től, és szorgosan megnyitott egy új dokumentumot. Mikor aztán egyedül maradt, bűnbánóan gondolt arra a
már megírt hirdetésre, amelyet az összes lapnak leadott a megyében. Ezen kívül pedig plakátokat és szórólapokat is gyártott, amelyekkel körbejárta a várost, és megkérte az üzleteket, hogy tegyék ki. Eltökélte, hogy a csarnokot megtölti olyan emberekkel, akik kétségbeesetten akarnak majd megszabadulni családi örökségeiktől.

Miközben hazafelé tartott, megcsörrent a telefonja. Tudta, hogy Emma az, anélkül hogy odanézett volna, és lehúzódott egy leállósávban a padkára, hogy fel tudja venni. Itt amúgy is jobb volt a térerő. Emma először ezernyi okkal jött elő, amiért szóba sem jöhet, hogy két hét múlva eljöjjön hétvégére, végül mégis azt mondta:

– Azért ez egészen jól hangzik. De Dave-nek nem fog tetszeni,

hogy ő nincs meghíva.

– Jót fog tenni neki, ha neked is van saját egyéni programod, a változatosság kedvéért – mondta Flora reménykedve.

– Hát igen – válaszolta Emma elgondolkozva. – De vajon mit vegyek fel?

– És én vajon mit főzzek?

– Ó, amiatt még nem kell aggódnod. Még van rá két heted. De a ruha, az fejtörést okoz az embernek.

Flora a hazafelé vezető út hátralévő részében rádöbbent, hogy a vidéki élet máris megváltoztatta őt. Nem is olyan régen még Emma véleményét osztotta volna a sorrendet illetően. És nem is olyan rég még Emmának azt a megközelítését is a magáénak érezte, hogy bizonyos csodás kis éttermecskékből származó kajákat nyugodt szívvel lehet „házi készítésűként" tálalni. Itt, vidéken azonban nem lehetett ilyen könnyen megúszni a dolgot. Vidéken nincs mese, főzni kell.

Amikor hazaért, felhívta Henryt. A férfi már két üzenetet is hagyott neki, és Flora meg akarta hívni a vacsorára. Henry vidámságot vinne a társaságba, bontogatná a borokat, és gondoskodna róla, hogy mindenki jól érezze magát. Ha meg ez Charlesnak nem tetszik, hát az ő baja.

– Szia! – mondta Henry, amikor meghallotta a hangját.

– Szia, neked is! – válaszolt Flora mosolyogva. Henrynek kellemes volt a hangja, és megnyugtatóan nem vitatkozós.

– Van kedved meginni valamit?

– Ó, nagyon szeretnék inni valamit. És a vidám társaságra is szükségem van. Mostanában olyan zizi minden a munkahelyemen.

– Hát, akkor miért nem megyünk el vacsorázni?

– Jaj, de jó, hogy szóba hoztad a vacsorát! – felelte Flora, boldogan kerülve ki az aznapi vacsorameghívást. – Szeretnélek meghívni egy közös vacsorára hozzám. Két hét múlva hétvégén.

– Flora nagyon izgult, hogy…

– Ó, Flora, nagyon sajnálom, de elutazom. Florának a szívverése is elállt.

– Hogyhogy elutazol? Nem lehet eltolni? Henry kuncogott.

– Attól tartok, nem, de cserébe ma este elvihetlek vacsorázni.

– De a kettő nem ugyanaz! – mondta Flora kissé mogorván, miközben tudta, hogy abszolút nincs igaza.

– Valóban nem. Viszont az én szempontomból jobb.

Flora hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát.

– Egész biztos, hogy nem tudsz eljönni hozzám a partira?

– Egész biztos. Fontos konferenciám van Svájcban. Nem maradhatok le róla, és megváltoztatni sem tudom. – Henry egy pillanatra elhallgatott. – De ma elvihetnélek steaket és kézzel készített sült krumplit enni.

– Ez nagyon csábítóan hangzik, de túl fáradt vagyok ahhoz, hogy kimozduljak.

– Az előbb még egyáltalán nem voltál fáradt.

– Tudom. De most fáradt vagyok. Áttehetjük holnapra?

– Mit, a steaket és a krumplit? Persze!

– Nem, az italra gondoltam. Könnyebben megyek inni valamit, ha előtte nem jövök haza. Olyan, mint az edzés.

– A mi?

– Ó, nem számít! Akkor a Fox and Grapes, hatkor, jó?

– Nagyszerű! És majd megpróbállak rávenni egy vacsorázásra is.

– Meglátjuk.

Miután Flora letette a telefont, azon merengett, vajon nem azért nem akaródzott-e elmennie Henryvel vacsorázni, mert tudat alatt ezzel bünteti, hogy nem jön el a partijára. De aztán rájött, hogy most valahogy nincs elég érzelmi energiája egy komolyabb kapcsolathoz. Henry jó társaság, és kellemes volt olyan emberrel töltenie az időt, aki nem fikázza folyamatosan.

Flora nem gondolta, hogy a vidéki élet ennyire lefoglalja, most meg azon kellett gondolkoznia, vajon hogy lesz ennyi mindenre ideje: a kóruspróbákra, Henryre, és a sok dologra, amelyeket a munkahelyén el kellett végeznie, beleértve egy kevéske diszkrét dekorációt is. Ezt egyik este későn csinálta meg, nagyon óvatosan.

Másnap reggel, miután előző este későig bent maradt, hogy helyreállítsa a mennyezetet, Charles rajtakapta, hogy ásít, és gúnyosan megjegyezte:

– Henry tart túl sokáig ébren, igaz?

Flora szarkasztikus mosolyt eresztett meg Charles felé, de nem szólt semmit, viszont perverz módon élvezte, hogy Charles sem a megjavított mennyezetet, sem a körmén megülő festéket nem vette észre.

A kórusban egyszer csak mégis lett előéneklés, és Geoffrey-nek szó szerint úgy kellett odavonszolnia Florát arra a próbára, amelyen a meghallgatást tartották.

– Minden kórusban kell ilyet csinálni bizonyos időközönként – győzködte Geoffrey. – Megvan az oka. De nagyon egyszerű lesz, meglátod. James semmi szörnyűségre nem fog kényszeríteni, megígérem.

És bár Florát nem szólították fel, hogy hagyja el a kórust (sőt, James komolyan meg is dicsérte pici, de szépen zengő hangját),

a tenyere azért még pár napig rögtön izzadni kezdett, amint eszébe jutott a meghallgatás.

Ha William nincs, aki időközben újra elfoglalta a helyét a kanapén, Imelda és a kiscicák teljesen el lettek volna hanyagolva. A következő pénteken Flora egyenesen hazament, és úgy tervezte, hogy lesz egy csendes, nyugodt hétvégéje – az, hogy a többi teendője mellett teljesen egyedül kellett szerveznie a becsüsnapot, nagyon kimerítette –, ezért még Henry vasárnapra szóló ebédmeghívását is visszautasította. Ha az idő szép marad, egy picit kertészkedik majd, és sokat fog olvasni meg szunyókálni.

Geoffrey-nek azonban más tervei voltak. Szombat este felhívta Florát.

– Holnap van egy nagyon jó bolhapiac.

– Tényleg? – kérdezte Flora minden lelkesedés nélkül.

– Edie és én elmegyünk rá, és az a tervünk, hogy magát is elvisszük.

– Ó, igen? – Flora még csak most kóstolt bele a vidéki életbe, de azt azért tudta, hogy a bolhapiacok nagyon korán nyitnak, és Geoffrey valószínűleg az elsők között akar ott lenni.

– Ide tudna jönni hétre? Az én autómmal mennénk.

Flora a puszta gondolattól is még kimerültebbnek érezte magát, mint addig.

– Geoffrey, rettentő fáradt vagyok. Abban bíztam, hogy kicsit lustálkodhatom. Azaz alhatom – tette hozzá arra az esetre, ha Geoffrey számára olyan elképzelhetetlen volna az ágyban maradás, hogy nem is ismeri ezt a szót.

– Ez fontos része a kiképzésnek, kislány! Ha épp vásár vagy aukció van, nemigen van idő arra, hogy tanítgassam. Egy

bolhapiac, pláne, ha jó, nagyszerű lehetőség arra, hogy az ember tapasztalatra tegyen szert. Még az is lehet, hogy veszünk valamit a következő aukcióra. És egy kis pénzt is csinálhatunk.

Flora mélyet sóhajtott.

– Oké, akkor hétkor maguknál. Holnap. Vasárnap reggel. Amikor minden normális ember alszik.

Flora aznap elképesztően korán lefeküdt, és hagyta, hogy William elmosogasson a földszinten – mivel az idő még mindig szép volt, Williamnek az volt a terve, hogy később kimegy az erdőbe, és ott alszik. Flora azonban már nem törődött azzal, mit csinál William. És bár legtöbbször hálás volt, amiért William társaságát élvezheti, és ennél is jobban azért, mert főzött neki, most énjének egy része úgy érezte, William csak feladatot adott neki. Ha ugyanis Annabelle nem veszi észre a meztelen ugrabugrálását, Florának most nem kellene vacsorát adnia egy csomó olyan embernek, akiket nem is ismer, ráadásul mindezt ebédlőasztal nélkül.

11. fejezet

Vasárnap reggel, amikor Flora hatkor kikecmergett az ágyból, látta, hogy megváltozott az időjárás. A ködös-párás hajnalok helyett, amelyek az aranyszínű fényesség ígéretével töltötték meg kicsiny kertjét és a mögötte húzódó erdőket-mezőket, most felhős volt az ég, és esőre állt. Úgy döntött, farmert vesz fel, és hozzá lapos sarkú papucscipőt. A bolhapiacokon mindig sokat kell mászkálni.

– Hogy vannak a kiscicák? – kérdezte Edie, amint meglátta Florát.

– Kinyílt már a szemük?

– Igen. Egészen nagyra nyílt már, de az elején olyan volt csak, mint egy keskeny fekete csík. A könyvben azt olvastam, hogy olyan tizenkét nap múlva fog kinyílni a szemük, és iszonyúan aggódtam, hátha nem történik meg idejében – miközben beszélt, Flora egy pillanatra ráérzett, mi mehet végbe az aggodalmaskodó anyukákban –, de aztán egyik reggel arra ébredtem, hogy hunyorognak rám. Annyira édesek! El kell jönnie megnézni őket.

– Biztos stresszes lehet otthagyni őket egész nap.

– Mm… egy kicsit. De Imelda nagyszerű anyuka. Azonnal visszamegy hozzájuk, ha az egyik felnyávog. – Flora ugyan kifejezetten nem hazudott Edie-nek, de azért őszintétlennek érezte magát, és remélte, hogy amint a vacsora lezajlott, őszintén beszélhet majd neki Williamről és Imelda segítőtársaként betöltött szerepéről.

– Hagyjátok már abba a pletykázást, gyerünk az autóba! – szólt rájuk Geoffrey.

– Flora csak a kismacskákról mesélt – felelte Edie.

– De ha igazi pletykát akarnak, hallották már, hogy becsüsnapot rendezünk? – Flora elhelyezkedett az autó hátsó ülésén.

– Nem. Mi az a becsüsnap? – kérdezte Geoffrey.

– Nem hiszem el, hogy Charles még nem mondta el magának! – méltatlankodott, miután elmagyarázta Geoffrey-nek, mire gondolt.

– Maga lesz az egyik értékbecslő! Charles mondta.

– Igazán? Gyanítom, ez nem nagyon tetszik őnagyságának! – mondta Edie.

– Hát nem – ismerte el Flora. – De azt mondta, Geoffrey legalább megszolgálja a pénzét, és valószínűleg úgysem lesznek

túl sokan. Szerintem meg sokan lesznek. Rávettem Virginia lányát, hogy helyezzen el valahogy egy hirdetést az interneten, és csináljon nekünk honlapot.

– Hmm! Ez jó ötlet, azt hiszem – mondta Geoffrey kicsit kétkedve.

– Az. Higgye el nekem, az! Meg tudunk állni egy automatánál valahol? Készpénzre van szükségem, hátha venni akarok majd valamit.

Flora beütötte a PIN kódját, és miközben várta az egyenleget, próbált visszaemlékezni, hogy a hónap melyik napján fizet az albérlője bérleti díjat. Direkt pár nappal azelőttre kérte a bérleti díjat, mint amikor a szülei számára teljesíti a bank a rendszeres havi átutalást. Amikor megjelent az egyenlege a képernyőn, Flora összevonta a szemöldökét, és úgy döntött, kinyomtatja magának. Hajszál híja volt csak, hogy átlépje a hitelkeretét. De ez hogy lehet, mikor alig volt ideje levegőt venni, pláne nem pénzt költeni?

Mivel tudta, hogy Geoffrey és Edie rá vár az autóban, most nem volt képes azonnali pénzügyi döntéseket hozni, úgyhogy kivette azt a harminc fontot, amennyi rendelkezésére állt anélkül, hogy kemény büntetést kellett volna fizetnie a hitelkeret-túllépésért. Mikor az ATM szolgálatkészen visszalökte a kártyáját, Flora szívélyesen odasusogta neki: „Kösz!” Mikor aztán kinyomtatva is szembesült az egyenleggel, rádöbbent, hogy hiszen amikor megérkezett ide, már akkor is a hitelkeret vége felé járt. Az a kis költekezés Annabelle-lel vészesen a szegénység szélére sodorta.

Hogy kétségbeesését leplezze, jókedvűen mosolyogva szállt be újra az autóba. Aztán lázasan terveket kezdett szövögetni, amelyeket később ugyanolyan lázasan el is vetett. Az első ilyen terve, hogy

fillérekért vesz valami csodás dolgot a bolhapiacon, és azt később az árverésen eladja, kitűnő terv volt, leszámítva, hogy most jó ideig nem lesz árverés. Szóval ez hosszú távú terv volt. Az sem volt igazi opció, ha visszatartja a lakásából befolyó albérleti díjat. És az sem működött volna, ha kiüríti a házat, és mindent elvisz egy bolhapiacra, hogy lássa, mennyit kapna értük, egyfelől, mert mindent nem tudott volna betuszkolni a Land Roverbe, másfelől mert a legtöbb cucc úgyis Annabelle-é volt. Az egyetlen lehetőséget az utolsó ötlete jelentette, amely első blikkre teljesen lehetetlennek és elfogadhatatlannak tűnt. Meg kell kérnie Charlest, hogy fizesse ki neki azt a bért, amit akkor kapott volna, ha valóban jelentkezik asszisztensnek. Charles ugyan azt mondta neki, hogy kutyagumit sem ér az egész, de azért most jól fog jönni.

Ha nincs az a vacsorameghívás, Flora nem aggódott volna ilyen nagyon. Miközben az ajkát harapdálta, félhangosan morfondírozott:

– Vajon van anyának valami nyúlpörköltreceptje, amit oda tud adni?

– Mi az, kedvesem? – kérdezte Edie az első ülésről. – Mondtál valamit?

– Nem, igazából semmit. Csak kíváncsi lennék, milyen messze vagyunk még.

– Most már nem messze. Nem vagy rosszul, remélem.

Flora rosszul volt, egy kicsit legalábbis, de nem gondolta, hogy ennek bármi köze lenne az autó mozgásához.

– Jól vagyok – mondta könnyedén, bár pont az ellenkezőjét érezte.

– Úgy tűnik, ez nagyon népszerű bolhapiac – mondta Geoffrey, miközben lelassítottak a hosszú sorban várakozó autók mögött.

– Az időjárás-változás nem tántorított el senkit.

– Igazából nem is esik – mondta Edie. – Az talán kissé visszatartaná őket.

– Hát, remélem, nem csak arról szól, hogy a háziasszonyok kiürítették a limlomot – mondta Geoffrey.

– Miért, azzal mi a baj?

– Önmagában semmi – vélekedett Geoffrey, úgy érezve, hogy Flora kiállása ezek mellett az emberek mellett némi kritikát kíván.

– De egyre több a modern dolog, amelynek semmi régiségértéke nincs. Ez a pitiáner dílereknek való, akik a zsibárusoknál pár pennyért megvesznek valamit, hogy aztán több font nyereséggel adják tovább.

Edie felsóhajtott.

– Geoffrey szerint a régiségkereskedésről szóló tévéműsorok csak rontják a profik esélyeit. Ma már mindenki tudja, hogy a tárgyak alját kell megnézni, és ott kell keresni a márkajelet vagy a készítő nevét.

Mivel Flora pont ilyen műsorokból szedte össze azt a keveset, amit tudott, inkább nem szólt semmit.

Mire a kocsival leparkoltak és végiggyalogoltak a bolhapiachoz vezető elég hosszú úton, a füves területen már nagyban folyt a vásár.

– Módszeresen kell haladnunk – mondta Geoffrey. – Nem szabad kihagynunk egyetlen standot sem.

Az első stand, amit megközelítettek, egy lacikonyha volt, ahol teát, kávét és meleg ételt lehetett venni.

– Igyunk egy csésze teát – mondta Edie. – Megihatjuk, miközben nézelődünk.

Geoffrey a fejét rázta.

– Egy csésze kávéval a kézben nem lehet jól végigtúrni a dobozokat.

– Oké, Florával akkor is iszunk egy csésze teát, te meg csinálsz, amit akarsz. Nekem mindenképp kell innom valamit.

Geoffrey morgott egyet, de amikor Edie a sor elejére került és kérdőn nézett rá, mégis rábólintott. Flora nagyon örült, hogy teáznak. A pénz miatti aggodalom beárnyékolta a szabadnapját, és remélte, hogy a tea kicsit enyhíthet ezen.

– Na, jöjjön, Flora – mondta Geoffrey, miután félig megitta a teáját. – Azért van itt, hogy tanuljon.

Flora egy asztalhoz sétált, ahol egy vidám arcú nő többek között hegymászó hevedert és gördeszkát árusított. Geoffrey vonakodva követte.

– Azok a kis süteményestányérok nagyon hasznosnak tűnnek – mondta Geoffrey-nek Flora.

– Darabja tíz penny – mondta gyorsan a nő. – Hatdarabos.

– Hatvan penny hat darab süteményestányérért! – Flora a bukszáját kereste. – Abszolút
megéri!

– Ezek mire kellenek magának? – kérdezte Geoffrey. – Nem tudja őket eladni az árverésen.

– Tudom, de meghívtam egy csomó embert vacsorázni. Majdnem minden jobban néz ki kis tányéron, nem igaz, Edie?

Edie éppen egy elektromos grillezőt vizsgálgatott, amelyet egy bokszoló reklámozott, és nem felelt.

– Hát, én rendes tányérból szeretem enni a kaját – morgott Geoffrey, és továbbsétált.

Flora kifizette a tányérkákat, eltette őket a táskájába és Geoffrey után sietett. Most, hogy vásárlásterápiájának első kis állomását elhagyta, máris jobban érezte magát.

Aztán meglátta élete legcsodálatosabb teáskannáját. Már majdnem teljesen elfeledkezett modern teáskanna-gyűjteményéről, amelyet

tizenkét évesen kezdett összeszedegetni, és mostanában alig-alig gyarapított. Ám ez a kanna egész egyszerűen maga volt a tökély! Egy pamutgombolyagot formázott, amelynek összetekeredett vége volt a teáskanna alja. A teáskanna fülét egy félig megkötött pulcsi ujja adta, a csőrét pedig a pulcsi másik fele. Teli volt hímezve kiscicákkal, amik a gombolyagba csimpaszkodva kapaszkodtak felfelé, és az egész annyira közönséges volt, hogy Flora tudta, pénz ide vagy oda, neki ezt muszáj megvennie.

– Nézze csak! – szólt oda Geoffrey-nek, mivel Edie, aki ezt valószínűleg jobban értékelte volna, elindult szobanövényeket keresni.

Geoffrey vonakodva jött oda, és akkor látta csak, mitől van Flora annyira oda.

– Hmm, nem rossz! A giccsre van kereslet. Mennyi? – kérdezte az árustól, egy üzleties karakterű nőtől, aki leginkább gyerekjátékokat árult.

– Az tíz font. Eredeti Carter.

Geoffrey a fogát szívta.

– Hát, nem hinném, hogy az volna. Nem olyan minőségű. Hármat adok érte.

– Sajnálom. Az nem megy.

– Négy?

A nő megint megrázta a fejét. Geoffrey sóhajtott, aztán előhúzott egy ötfontost.

– Akkor tessék! És még jól is járt. – Úgy nyújtotta a nő felé a pénzt, hogy muszáj legyen elfogadnia.

A nő felsóhajtott, felemelte a teáskannát és elkezdte becsomagolni.

– Kifosztott, pedig gyanítom, ez a kanna igen kevés embernek tetszik.

Miután elsétáltak onnét, Geoffrey átadta a kannát Florának.

– Tessék, a magáé.

– Várjon, van egy ötfontosom – kezdte Flora.

– Ugyan már! Ajándék. Egy jobb napon tizenötöt is kaphat érte az árverésen.

– De én meg akarom tartani. Gyűjtöm a teáskannákat. Köszönöm szépen! – A gondolattól, hogy Charles mennyire fogja utálni a kannát, Flora egészen felvillanyozódott.

– Szívesen. De azért gondolja meg, nem akarja-e eladni a következő árverésünkön.

Flora Geoffrey mellett állt, mialatt a férfi egy régi szerszámokkal teli dobozt nézett át. Nézte az embereket, amint vizsgálgatják a vázák, tálak alját, kétségkívül abban reménykedve, hogy egy még eddig fel nem fedezett Clarice Cliffet találnak. Rudakra akasztott ruhák lengedeztek a szélben, és Flora azon merengett, vajon az ő ruhái hoznának-e annyit a konyhára, ami változtatna anyagi helyzetén. Mialatt Geoffrey figyelme másfelé irányult, Flora kihasználta az alkalmat, hogy a legközelebbi ruhaállványt megvizsgálja. Rögtön talált is egy sötétbarna velúrszoknyát.

– Ez mennyibe kerül? – kérdezte az árustól, egy fiatal nőtől, aki két kisgyerekkel volt, és nyilvánvalóan nem nagyon figyelt oda.

– Ja, nem tudom. Mondjon egy árat. – A nő vágyakozva nézett a Flora kezében lévő szoknyára. – Szerettem azt a szoknyát. Csak nem hinném, hogy valaha is beleférek.

– Hát persze hogy belefér! – mondta Flora, aki azonnal elvetette az ötletet, hogy megvegye a szoknyát, miután megtudta, milyen sokat jelent a birtokosának.

– Adok érte pár fontot – mondta egy másik nő, aki nemcsak Flora érzékeny természetével, de az alakjával sem büszkélkedett.

A fiatal nő elkezdte leszedni a fogasról a szoknyát.

– Ne! – szólt közbe Flora gyorsan. – Adok érte egy ötöst.

A fiatal anyuka reménykedve nézett a másik nőre, aki két fontot ajánlott.

– Szó sem lehet róla – mondta a nő undokul, és továbbment.

– Bele se fért volna – mormogta Flora, és a nő után nézett, aki elvegyült a tömegben.

– Továbbadta volna – mondta a szoknya tulajdonosa. – Tényleg elviszi ötért? Nagyon szeretném, ha a magáé lenne. Nem érezném magam olyan rosszul, hogy eladtam, ha tudnám, hogy jó kezekbe kerül.

Flora újból előkereste a pénztárcáját, és közben átkozta szentimentális természetét. A sütistányérokat még csak-csak meg lehetett magyarázni, de öt fontot költeni egy szoknyára, amelyre nincs is szüksége, főleg, amikor ennyire le van égve, egyszerűen őrültség. Lehet, hogy mégis el kell majd adnia a teáskannát.

– Nem hiszem, hogy én vesződnék a ruháim eladásával – mondta Flora Geoffrey-nek, mikor utolérte, mivel elfelejtette, hogy Geoffrey semmit nem tud az ő pénzügyi gondjairól. – Nem kapnék értük túl sokat.

– Miért is akarna? – kérdezte Geoffrey.

– Ó, csak kíváncsi voltam, mennyit kapnék értük.

– Azt hiszem, maga sokkal jobban járna a vásárlással, mint az eladással, ha a ruhák érdeklik. Mit rejteget ott? Geoffrey a nejlonzacskóra mutatott, amibe Flora a szoknyát tette.

– Ja, csak egy aranyos kis szoknya. Csak egy ötös volt.

– Egy ötös! Magát átvágták, aranyom. Legalább alkudozott?

– Öööö… hát igazából nem. – Azt hittem, ez nagyon jó ár.

– Mindig kell alkudni. Én meg tudtam volna szerezni magának pár fontért is.

– Ó! – mosolygott Flora, és nagyon hülyén érezte magát. Nem mintha a szoknya nem érte volna meg az árát, csak úgysem fogja ősz előtt viselni, és a hatodát kifizette érte annak az összegnek, ami jelen pillanatban a rendelkezésére állt. – Megsajnáltam a nőt – vallotta be csendesen.

– Maga tisztára meg van húzatva – mondta Geoffrey. – Na, jöjjön, megmutatom magának, hogyan kell ezt csinálni. Amott van egy szerszámos stand. Némelyiket egész jól el lehet adni az árveréseken, ugyanis az árusok nem mindig vannak azzal tisztában, mit ér a portékájuk. A kerámiáról, gyűjteménybe való darabokról tudják az emberek, hogy értékes lehet, azoknál nem lehet nagy nyereséget elérni.

Geoffrey és Flora lassan sétálgatott az asztalok között. És bár Geoffrey szerszámokat keresett, azért megengedte Florának, hogy bizonyos dolgokat felemeljen és közelebbről is megvizsgáljon. Voltak olyan tárgyak, amelyeknek az árát Flora irtózatosan magasnak érezte, de most már megtanulta a leckét, és nem elegyedett beszédbe az árusokkal.

– Kinek kell egy régi hajas baba haj nélkül? – kérdezte Geoffrey-től, amikor hallótávolságon kívülre kerültek az árustól.

– Mondjuk egy kislánynak, akinek van pár penny zsebpénze. De ha a baba jó állapotban van, és a doboza is eredeti, akkor megéri pénzt adni érte.

– És mi a helyzet azokkal a randa kerámiadíszekkel?

– A kicsik valószínűleg nem sokat érnek, azok a nagy, súlyos kerámialovak viszont annál többet. De épnek kell lenniük. Itt is vagyunk.

Mivel Flora képtelen volt érdeklődést mutatni az ácsszerszámok, régi gyaluk, fűrészek, vésők és ráspolyok iránt, útnak indult kicsit körülnézni. Az esze azonban nem a munkán járt. Tanulnia kellett volna a szakmát, de jelen pillanatban túlságosan lekötötte a nehéz anyagi helyzete. A szülei persze nem hagyták volna Imeldát és őt éhen halni, de amióta csak Flora eljött a szülői házból, mindig is nagyon vigyázott a függetlenségére, és nem fogadta el a támogatást, kivéve, ha útiköltség formájában kapta, abba az országba, ahol a szülei épp állomásoztak, és persze az ottani szállás- és kajaköltségekre.

Mivel elhatározta, hogy valahogy kikeveredik ebből a sanyarú állapotból, odalépett egy másik standhoz, amely egy fiatal nőhöz tartozott, aki halványan ismerős volt neki, és szintén elég csüggedtnek tűnt. Gyerekjátékokat és ruhákat árult, ezen kívül pár táskát és néhány zacskó kekszet. A kocsi hátsó ajtajának dőlve állt, és kissé felkapta a fejét, amikor Flora közelebb ért.

– Te Flora vagy, ugye? Amy vagyok, a kórusból. Alt.

– Szia! Ismerősnek tűntél – mondta Flora. – Gyakran jársz ide?

– Még sohasem árultam eddig. Reménytelenül rosszul csinálom, és elfelejtettem kaját meg innivalót hozni.

– Ha gondolod, hozhatok neked valamit.

– Á, nem, megoldom. Igazából az hiányzik, hogy én is körbenézzek egy kicsit.

Flora végignézett a standokon és asztalokon, aztán meglátta Geoffrey-t, aki épp beszédbe elegyedett valakivel. Edie, aki kilométerekre volt Florától, úgy tűnt, vett egy fát.

– Hát, ha gondolod, én ránézek addig a dolgaidra, míg körülnézel. A barátaim, ja persze, szóval Geoffrey és Edie láthatóan el vannak foglalva, és biztos nem bánják, ha egy kis időre itt maradok. Persze nem nagyon ismersz, talán nem is bízol meg bennem.

– Hogyne bíznék! – A fiatal nő egészen lelkes lett. Szóval őriznéd itt ezeket? Nekem nehezen megy az árusítás. Csak azért vagyok itt, mert néhány dolognak helyet kell csinálnunk, és ha a barátnőm is itt lenne, már biztos kerestünk volna egy kis pénzt. Annyit legalábbis, amennyiből újabb dolgokat vehetünk.

– Azt hittem, helyet akartok csinálni, és nem helyet elvenni.

– Igen, de az másfajta helyfoglalás lenne. Tényleg vigyázol egy kicsit a cuccaimra?

– Persze. – Florából előbújt az üzletasszony. Amy ezek szerint soha nem adna el semmit, ahhoz kicsit több lelkesedésre volna szükség. – Nem bánod, ha kockára teszem a dolgaidat? Ki szeretném próbálni, milyen kereskedő vagyok. Tudni szeretném, hogy nekem is érdemes-e standot állítanom.

Amy vállat vont.

– Csak nyugodtan. Eddig még úgyis alig adtam el valamit.

– Menj csak nyugodtan, meglátom, közben el tudok-e adni valamit. Árak vannak?

– Ó, nem, kérj értük, amennyit lehet. Nekem úgysem megy a beárazás. – Amy, aki láthatóan máris jobb hangulatban volt, átvetette a vállán a táskáját, és elindult a tömegbe.

Flora nekifogott a munkának. Minden tapasztalatát felhasználta, amelyet akkor szerzett, amikor egyszer egy nyáron át az anyukája barátnőjének a boltjában dolgozott a Bond Streeten.

A játékokat kivette a dobozukból, és úgy rendezte el őket, hogy

úgy tűnjön, mintha már
valaki játszott volna velük. A Barbie babákat leültette egy játék esernyő köré, a kezükbe pedig kicsit túlméretezett limonádés kancsócskákat adott. Egy plüssmackó elé könyvecskét helyezett, amely a mackónak óriási, egy gyereknek viszont iszonyú picike volt. Kirakott egy teáskészletet is, műanyag süteményekkel és hot doggal, egy játék talicskába pedig két műanyag almát rakott. Semmi sem illett igazán egymáshoz, de Flora nagyon élvezte, amit csinál.

Miután a játékokat szépen elrendezte, figyelmét a táskákra irányította. Bár porosak voltak, az rögtön látszott, hogy némelyik egész jó minőségű. A teához kapott szalvétával letörölgette és kicsit megigazgatta őket, hogy formásabbak legyenek, majd csinosan elrendezte az összeset az asztalon. Minden, amit eladásra szántak, most új helyet kapott, és az egész stand sokkal hívogatóbb lett.

Az első ügyfele Geoffrey volt.

– Maga meg mit csinál itt? Csak egy percre hagytam magát egyedül, és tessék!

– Ez Amy standja. A kórusból. Megkért, hogy vigyázzak a dolgaira, amíg elmegy kávézni és kicsit körülnéz. Azt gondoltam, jó gyakorlat, ha kicsit árulok.

– Ó, a maga eladónői képességeit illetően nincsenek is kétségeim, inkább amiatt aggódom, vajon meg tudja-e különböztetni a minőséget a szeméttől.

– Emiatt ne aggódjon! Mindezt később is megtanulhatom. Inkább menjen, kössön valami jó üzletet, mialatt én vigyázok a standra.

Flora nem akarta, hogy bárki tanúja legyen, ahogy kereskedőként bénázik, persze ha egyáltalán lesz hozzá

mersze.

Úgy döntött, inkább megszólítja a lehetséges vásárlókat, és nem hagyatkozik arra, hogy a portékájával esetleg odacsábítsa őket. Rögtön ki is szúrt egy apukát két kislánnyal. Bizonyára rá voltak bízva, hogy csináljon nekik programot, mialatt a feleség otthon rendbe teszi a lakást.

Flora kilépett a stand mögül, és megszólította a két kislányt.

– Szeretitek a Barbie-kat?

– Vagy egymillió Barbie babánk van otthon! – mondta a láthatóan nagyon kimerült apuka.

– De ilyenek biztos nincsenek! – Flora úgy érezte, egy kis flörtölés megengedett, ha azért csinálja, hogy valakinek segítsen, ezért elmosolyodott. – Nagyon különleges Barbie babák ám, ráadásul fillérekért. Nézzétek, épp piknikeznek! – Flora megint a kislányok felé fordult. – Darabja ötven penny. Az ennivalóért külön kell fizetni – tette hozzá, titkon kimosolyogva az apukára.

– Jaj, apu! Kérlek!

– Tőletek függ. Van zsebpénzetek.

Flora átadta a három Barbie-t egy-ötvenért, és remélte, hogy nem kért értük túl keveset.

– És az ennivaló hozzá? Az is kell, nem? Nézzétek, ezt itt mind megkaphatjátok. – Azzal megrázta előttük a még elnyűttebb állapotban lévő játék ennivalós és konzervdobozokat. – Húsz penny. Na és a piknikkészlet? Akkor rendezhettek az összes babának egy hatalmas partit.

Miután minden pennyt kicsikart a két kislánytól, bár véleménye szerint nagyon sok mindent kaptak a pénzükért, az apuka felé fordult.

– Mit szólna egy szép táskához a feleségének? Ez itt nagyon

márkás darab. Persze nem egy Prada, de ahhoz közelít. Tudja, mi az a Prada, ugye? Nem? Ó, maga biztos komoly gondolkodású ember, de biztosíthatom, a felesége tudja, mi az, és egy ilyen táskáért, mint ez, ami persze nyilvánvalóan nem Prada, különben vagy egymillió fontot érne…

A szavak csak úgy ömlöttek Florából. Mosolygott, flörtölt, és még meg is nevettette a kétgyermekes apukát, aki játékokhoz való műanyag dobozokkal, egy női táskával és egy sorozat „Hogyan csináld?" kötettel a kezében távozott. Flora, bár egészen meg volt elégedve magával, így utólag már kicsit bánta, hogy nem próbálta meggyőzni az apukát: egy nyúlketrec nagyszerűen mutatna a kertben, még akkor is, ha nem tartanak, és nem is akarnak nyulat.

Flora épp a pénzt számolta össze, amit keresett, és remélte, Amy nem lesz nagyon mérges, amiért ilyen sok mindent ilyen olcsón eladott, mikor odajött egy férfi, és a nyúlketrec felől érdeklődött.

– Mennyibe kerül a nyúlketrec, aranyom?

– Húsz font.

– Adok érte ötöt.

– Ötöt?! Hát ki akar fosztani? Tudja, hogy ez a ketrec mennyire új? – Mivel Flora maga sem tudta, remélte, hogy a férfi majd megmondja neki.

– De én nem akarok új nyúlketrecet. Csak a görényeimnek kell. Öt font. Nekem többet nem ér.

– Akkor legyen tizenöt. És akkor tulajdonképpen ingyen adtam.

– Hat font, ez az utolsó ajánlatom.

– Tizenkettő, kétszer annyiért is megérné.

– Tíz, és akkor is átvágott. Egy régi ládában ingyen is eltarthatnám őket.

– De akkor megszöknének. A tíz font rendben van. Köszönöm.

– Kitűnően éreztem magam – mondta Flora, mikor Amy visszaért. – De attól tartok, mindent túl olcsón adtam el.

– De legalább eladtad, és ez a lényeg. És ez rengeteg pénznek tűnik.

– Egy ötös az enyém belőle. Eladtam egy nagyon szép barna velúrszoknyát is, amit tévedésből vettem meg. – Flora enyhén összevonta a szemöldökét. – Remélem, a férfi jól tudta, hogy a felesége 36-os.

Miután Flora visszaért a házba, ellátta a kölyköket és az anyacicát, megmutatta nekik a teáskannát, amely onnantól kezdve büszkén feszített a kandallópárkányon, leheveredett a kanapéra, és azon törte a fejét, hogyan fog vacsorát adni pénz nélkül. Már az is elég lehangoló volt, hogy nincs elég pénze finom, trendi készételeket vásárolni, az meg aztán végképp, hogy még a hozzávalók beszerzése is gondot okoz neki. Kint zuhogott az eső, és egy nálánál kevésbé derűlátó személyiség, gondolta Flora, biztos nagyon szarul érezte volna magát.

William jött be a hátsó ajtón fejét rázogatva, és a hajából csak úgy spriccelt a sok esővíz.

– Flora, ma itt alszom, ha nem bánja.

– Nem csodálom. Olyan édesek a kiscicák! Alig bírtam itt hagyni őket. Menjen csak fel nézelődni.

– Mindjárt megyek. Egy tea?

– Már elkezdtem borozni. Mit adjak enni annak a sok embernek, William? Alig van pénzem.

– Valami vegetáriánust, az sokkal olcsóbb.

– De nem tudom, hogy kell vegetáriánust főzni. Az a

kecskesajtos, padlizsános, babos, kefires izé az, nem?

– És mit szólna a tofuhoz? Persze nem muszáj, a padlizsán viszont nagyon jó.

Flora már a gondolattól is megborzongott. Túl fáradt volt ahhoz, hogy hatalmas, fényes zöldségeken gondolkozzon, ráadásul fogalma sem volt, mit kell kezdeni velük. És nem kell valami bonyolult dolgot művelni a sóval?

– Meglátom, le tudok-e szedni valami receptet a netről.

– Én is főzhetek – ajánlotta fel William kedvesen. Flora kinyitotta a szemét.

– Ó, megtenné?

– Dolgoztam szakácsként is, és főztem egy ideig a buddhista központban is, mikor ott éltem. A vegetáriánus ételek a specialitásaim.

– Hát ez fantasztikus lenne! De nem venné ki rosszul magát, hogy maga főz? Apropó, mondtam már, hogy Emma partnerének kéne kiadnia magát?

– Nem, de miért kéne? Miért nem lehetek egyszerűen csak barát?

– Mert akkor hol fog aludni?

– Ahol eddig: a kanapén.

– De azt senkinek nem szabad megtudnia! És bár készíthetnék egy vendégfekhelyet fent is, úgy terveztem, hogy maga Emma partnere lesz, aki meglátogatott, mialatt itt tartózkodtam.

William a homlokát ráncolta.

– Ez így túl bonyolult.

– Meg kell valahogy magyaráznom a jelenlétét, a maga érdekében éppúgy, mint a sajátomében.

– Az sokkal jobb volna, ha egyszerűen csak Emma barátja volnék.

És kevésbé bonyolult.

Flora ezen elgondolkozott. Az, hogy őt egy jóképű, heteroszexuális férfi látogatja, nem számítana jó pontnak Annabelle és Charles szemében.

– És nem akarná megjátszani, hogy homokos?

– Nem!

– De nincs abban semmi elítélni…

– Nem, Flora, nem. Emma nevű barátnője régi barátja leszek az egyetemről, akivel mostanában találkozott újra, és elmondta neki, hogy maga itt van vidéken, és nincs elég ismerőse.

Flora lassan bólintott.

– Ez működőképes ötlet. És megmagyarázza, miért tajcsizott a gyepen meztelenül. Emma nem ismeri magát eléggé, és maga az évek során meg is változott.

– Ez a része legalább igaz – mondta William vigyorogva. – Átgondolom, mit akarok főzni, és leadom majd a bevásárlási listát.

– Én pedig desszertnek csinálok csokoládékrémet. Előveszem majd az új sütistányérjaimat. Ja, és fel kell hívnom Henryt. – Még nem adta föl a reményt, hogy visszamondja azt a svájci konferenciát, és mégis eljön.

De Henry ellenállt minden csábításnak.

fejezet

– Nem bírom elhinni, hogy beléptél egy kórusba! – mondta Emma, mikor Florával a ház felé tartottak az állomásról. – Ez olyan… hogy is mondjam csak… tudod, olyan…

– Milyen? – kérdezte Flora, próbálva hárítani a dolgot.

– „Öreges” dolog.

– Ugyan már! Imádom! Nagyon megnyugtató dolog az éneklés. Oda kell rá figyelni, komolyan, megállás nélkül, legalábbis én odafigyelek, mert nem vagyok elég profi, és az a folyamatos odafigyelés azt is jelenti, hogy közben legalább nem a munkán jár az ember esze. Lesz koncertünk is. Muszáj eljönnöd. Na és hogy vagy?

Emma jól tudta, hogy ez annyit jelent: „Hogy vagytok Dave-vel?”

– Minden oké. Egyszerűen csak már nem érdeklem, azt hiszem. Azok az apró dolgaim, amelyeket régebben olyan aranyosnak talált, most már irritálják.

– Ó, ezt megértem! Velem is mindig ez történik.

– Hogy?

Flora rádöbbent, hogy azt akarta mondani, őt is mennyire irritálták a kis dolgok egy idő után, amelyek először még olyan varázslatos hatással voltak rá, és gyorsan megfordította a dolgot.

– Hogy csak sóhajtoznak, ha valamit rosszul csinálsz, pedig régebben tök aranyosan megcsinálták helyetted.

– Pontosan!

– Új pasi kellene neked, drágám. És itt van is egy.

– Williamre gondolsz, a meztelen tékvandóbajnokra?

– Tajcsi. Az más. És általában van rajta ruha.

– Az se sokkal jobb, Flo.

– De nem a tajcsit kell bírnod, hanem őt. És valószínűleg tetszeni is fog neked. Tök jól néz ki.

– Igen? Akkor *neked* miért nem tetszik?

Ez már eszébe jutott Florának, és feltehetően Williamnek is.

– Nem tudom. Valami nem stimmel a kémiával. De nagyon

kedves, vicces fickó, és még főz is. Minden megvan, ami egy lánynak csak kell.

– Akkor talán másvalaki tetszik. Henry?

Flora erre az orrát fintorgatta, de aztán rájött, hogy attól csakráncos lesz, és abbahagyta.

– Igen, valamennyire tetszik, de azért nem olyan férfi, akitől remegni kezd a gyomrom.

– Hát, nem biztos, hogy mindig az a jó, ha remeg a gyomrod. Kialakulhat valami lassan is, olyan észrevétlenül.

– Hát, ha ki akar alakulni, alakuljon, de azt hiszem, jelen pillanatban nincs felesleges érzelmi energiám egy komolyabb kapcsolatra. Teljesen leköt az üzlet.

– Akkor talán az üzleti partneredre buksz?

– Charlesra? Mi? Dehogy!

– Miért nem?

– Attól eltekintve, hogy nemrég csúnyán összevesztünk, alig várja, hogy végre megszabaduljon tőlem, én meg rosszul vagyok tőle, érted?

– Na, ez még senkit nem akadályozott meg abban, hogy valaki tessék neki.

Flora elnevette magát.

– Ez igaz, kivéve ebben az esetben. Túl merev az élethez. Úgy értem, hogy ha épp nem utálom, akkor csodálom azért, ahogy a munkáját végzi, azért viszont nem, ahogy az üzletet irányítja. – Flora egy pillanatra elgondolkozott. – Pedig jóképű, és azt hiszem, a komorsága még szexi is lehetne, de nem!

– Miért nem?

– Ugyan már, Em, Charles hajlíthatatlan, de ha nem ilyen lenne, akkor is évekbe telne, mire meg lehetne puhítani.

– De te mindig szeretted a hosszú távú dolgokat. Ez kihívás,

hogy van valaki, aki nem esett rögtön beléd, amint megpillantott. Légy vele rideg, az éleszti a tüzet. Mindig ez volt, ami igazán vonzott, nem?

– Nem – ellenkezett Flora, de közben azért elgondolkozott rajta, vajon nincs-e abban némi igazság, amit Emma mond. – Egyébként is, Charles nem egy hosszú távú projekt, hanem olyan, mintha az Everestet kéne edzés nélkül megmászni. Vagy oxigén nélkül.

– Hmm!

– És még ha tetszene is nekem, ahogy *nem* tetszik, Charles Annabelle-t szereti. Nem kavarhatok ebbe bele.

– Biztos vagy benne, hogy boldog vele?

Flora ezen kicsit eltűnődött.

– Igen, azt hiszem. Nem tudok róla, hogy ne lenne az. Nagyon jól illenek egymáshoz, és már ezer éve ismerik egymást.

Mielőtt összezördültek, Flora még úgy gondolta, hogy Annabelle nem érdemli meg Charlest. Charles, akit akkor látott, amikor Annabelle épp nem volt a közelben, az a Charles, aki szenvedélyesen szerette az üzletet és értett is hozzá, aki nagyszerűen bánt azokkal, akiket

alkalmazott, sokkal jobbat érdemelt egy olyan nőnél, aki semmi mást nem akar, csak eladni a céget és kiszállni belőle. És bár Flora kicsit összemelegedett vele, amikor vásárolni voltak, Annabelle attól még elképesztően önző és egocentrikus maradt, és az ilyen természettel együtt élni nem lehet valami vidám dolog. A mennyezetomlás óta azonban Flora inkább arra hajlott, hogy ők ketten egymásnak vannak kitalálva: a szigorú, merev Charles, akit Annabelle jelenlétében látott, az az igazi Charles, aki nagyon is

örül Annabelle-nek.

– Ez rém unalmasan hangzik – mondta Emma, Flora pedig hirtelen rádöbbent, hogy nem is figyelt oda, annyira el volt merülve a saját kis világában. Elnevette magát.

– Hát igen. Vagy mégsem? Azt hiszem, igazából nem unalmas. De beszéljünk inkább rólad meg Dave-ről, vagy a munkádról, de legalábbis valami nagyvárosi dologról.

– Jaj, ne, ne beszéljünk róla. Legalább egy hétvégére szeretném elfelejteni Dave-et.

Flora aggódva pillantott a barátnőjére, de Emma arckifejezése arról árulkodott, hogy nem ez a megfelelő pillanat.

– Rendben van. Veszünk egy kis chipset?

– Szóval nem főztél finom vacsorát a barátnődnek, mire megérkezik?

– Nem.

Emma elnevette magát.

– Akkor legyen chips. Hiányzol, Flo. Annyira várom már, hogy visszagyere Londonba!

– Hívd fel! – hajtogatta Emma másnap, miközben lerakta a törlőkendőt. – Ő a főbérlőd, szükséged van egy ebédlőasztalra. Most.

Flora épp kézkrémmel kente be a kezét. Emmával akkor fejezték be az ebéd utáni mosogatást, William pedig a padlizsánok belsejét kaparta ki.

– Ez Annabelle vidéki háza. Ő a döntéshozó – magyarázta Flora.

– Akkor hívd fel őt! Biztosan megérti, hogy asztal nélkül nem lehet vacsoravendégeket hívni.

– Rendben, de nagy asztal kell. Az meg az összes helyet elfoglalja a házban.

– Nem feltétlenül, ha lehajtható vagy összecsukható, akkor kisebb helyen is elfér. Nem is értem, miért nem hajtottad be rajtuk már korábban.

– Mondtam már, Charles és én összevesztünk, és bár mindketten bocsánatot kértünk a másiktól, olyan volt, mint amikor azt mondod, sajnálom, de közben egyáltalán nem bántál meg semmit. – Már majdnem két hete nem volt köztük normális párbeszéd.

– Oké, értem, de akkor is szükségünk van egy asztalra.

– Nem volt rá időm, Em! Majd most – csattant fel Flora, aki percről percre egyre ingerültebb lett.

– Sokkal több helyünk lenne, ha kint ennénk – javasolta William. – Az eső már felszáradt, és
igazán szép este ígérkezik.

– Már ami az időjárást illeti, úgy érti – mondta Flora, mert másképp nem gondolta, hogy túl szép lesz.

– Igen. Miért nem kérdezi meg az unokabátyját…

– A neve Charles – vetette közbe Emma, aki egyáltalán nem jött ki olyan jól Williammel, mint amennyire Flora szerette volna.

– Ha van egy nagy piknikasztala, akkor arra meghosszabbításként tehetünk egy deszkát – folytatta William.

– Hányan leszünk? – kérdezte Emma.

– Csak hatan – válaszolta Flora. – Nem valami sok. Egy rendes asztal is megteszi.

– Igen, feltéve, hogy nem ered el az eső, és nem kell villámgyorsan mindent becipelnünk – okoskodott William.

– Ja, persze, igaza van. Annabelle teljesen kikészülne, ha egy benti bútor megázna, vagy ilyesmi. Én is támogatom a piknikasztalra vonatkozó ötletet – mondta Flora. – Megyek és

szerzek egyet. Az asztal előkészítésére is viszonylag sok időt kell szánnunk. Ha kint eszünk, jó lenne vadvirágokkal meg ilyesmivel dekorálni.

– Nem lettél te túlságosan vidékmániás, Flo? – vetette közbe Emma.

– Egyáltalán nem, csak olyan szép dolog örülni annak, amit a természet ad.

– Na, kapd fel azt a telefont! – parancsolta Emma, akire ez nem volt túl nagy hatással.

– Nincs telefon. Ki kell hoznom a mobilomat, hogy legyen térerő.

Flora előrement a kert elejébe, és örült, hogy kicsit egyedül lehet, bár annak nem, hogy Charlest kell felhívnia. Ha legalább Annabelle venné fel, ő biztos jobban értené a probléma lényegét.

Charles vette fel. És bár Flora tudta, hogy majdnem biztosan ő fogja felvenni, a hangja hallatán mégis pánikba esett.

– Öööö… én vagyok az. – Flora mindig elfelejtette a saját nevét, ha ideges volt.

– Flora! – mondta Charles.

– Igen, én vagyok, bocsánat. Csak az asztal miatt telefonálok. Mára…

– Ja, igen. Szükséged van egy asztalra. – Flora meghallotta Annabelle hangját a háttérben, aki aztán gyorsan át is vette a kagylót.

– Flora? Mi történt? Csak nem akarod lemondani?

– Nem, csak kérdezem, van-e nálatok egy asztal, amelyet használhatnánk. Nem biztos, hogy az ölünkből szeretnénk vacsorázni.

– Ó, istenem, elfeledkeztem róla, hogy eladtuk az asztalt. Megkérem Charlest, hogy azonnal tegyen valamit az ügyben. Mikorra kéne?

– Hát, jó lenne kicsivel a megbeszélt vacsoraidő előtt, hogy megteríthessünk, mire jöttök, de azt hiszem, erre…

– Természetesen még jóval előbb meg kell hogy kapjátok. Ne aggódj. És, khm, rendben megérkezett a barátod?

– Persze. Tegnap este hoztam el az állomásról.

– És… öööö… az a férfi, akit láttam?

Flora, aki kissé gyűrött állapotban volt, nem emlékezett pontosan, mit is mondott Annabelle-nek Williamről, de aztán úgy döntött, William javaslatához tartja magát, hogy ő Emma régi egyetemi barátja.

– Ó, igen, ő is itt van. Ő főz ma este.

– Oké, akkor küldöm Charlest az asztallal.

Most, hogy Emma és William meggyőzte Florát, hogy lehetetlenség egy párnak kiadni magukat, kezdtek sokkal jobban összebarátkozni. Egész vidáman indultak el együtt az erdőbe. Flora nem volt egész biztos benne, hogy tényleg az előételhez gyűjtögetnek alapanyagot. Épp a csokoládékrémet keverte, amikor Charles megérkezett.

Flora látta, amint jön felfelé a lejtőn, és csokis kezét a konyharuhába törölve, amit kötényként az övébe dugott, eléje ment. Valahogy megkönnyebbült, amikor Charles megérkezett – olyan rossz lett volna, ha nincs idejük szépen kicsinosítani az asztalt –, de azért azt kívánta, bárcsak lenne itt Emma és William, hogy beavatkozhassanak, ha megint elfajulnának a dolgok.

– Szia, Charles – köszönt Flora közömbösen. – Nagyon kedves tőled.

– Egyáltalán nem. Ezt az asztalt már rég meg kellett volna kapnod. Beviszem. És hoztam egy kis bort is. Legalább később nem kell.

– Nagyszerű! Emma és William is hozott. – Flora eszébe villant valami. – Nem nagyon értékes asztal, ugye? Arra gondoltunk, hogy együnk kint. Egy kicsit szűkös lenne bent a házban hat embernek.

– Nem, ez egy fölösleges katonai asztal. Úgyhogy a tisztikart kellett volna meghívni hozzá. Flora teljesen megdöbbent. Ez egyértelműen vicc volt.

– Akkor minden rendben. Nem akarnám a vendégeimet valami értéktelen, ócska asztalhoz ültetni. – Flora elmosolyodott, mivel úgy határozott, hogy ha Charles megpróbál kicsit civilizáltabban viselkedni, akkor neki is illik.

– És van elég széketek? Hoztam pár egymásba rakható műanyag széket, ha esetleg kell.

– Székek. – Flora gondolatban végigment a hálószobákon és a fürdőszobán. – Tulajdonképpen nem is ártana egypár szék, köszönöm – tette még hozzá, és most először nézett Charles szemébe, amióta összevesztek.

– És hol vannak a vendégeid?

– Az erdőben. Szedegetnek valamit, azt hiszem. Remélem, szereted a csalánlevelet.

– Ó, nagyon. A kedvencem.

– Talán azt gondolod, viccelek, de nem – mondta Flora komolyan.

Charles bólintott, ugyancsak komolyan.

– Flora… – Charles egy pillanatig nagyon zavartnak tűnt. – Itt van nálam egy csekk a fizetésedre. Ha megadod a bankszámlaszámod, köthetünk egy rendszeres átutalási megbízást.

Flora kissé meghökkenve nézett Charlesra. Erre tényleg nem számított, de Charlest valószínűleg annyira nyomasztotta a

gondolat, hogy egy rémesen feszült estét kell együtt tölteniük, hogy megpróbált valamiféle fegyverszünetet kezdeményezni.

– Ezek szerint megbocsátottad, hogy lerángattam a mennyezetet?

Charles újból kicsit szégyenkező arcot vágott.

– De aztán vissza is raktad, méghozzá nagyon szépen. És bár továbbra is azt gondolom, hogy teher vagy a számunkra, nagyon szorgalmas teher vagy, és ezért megérdemled, hogy kapj egy kis fizetést, még akkor is, ha ez csak egy szánalmas kis összeg. És… – Charles elhallgatott, láthatóan mert kényelmetlenül érezte magát. – Szóval Geoffrey mesélt nekem valamit.

Flora elpirult. Nem volt biztos benne, hogy mindenáron Charles és Geoffrey megbeszéléseinek az alanya kíván lenni.

– Azt mondta, relatíve kevés ember adná fel a munkáját Londonban, hogy vidékre jöjjön egy kisvárosba egy kis cégnél minimális pénzért dolgozni, és hogy szerencsések vagyunk, hogy te itt vagy; őszintén, én csak akkor döbbentem rá, hogy te már hetek óta fizetés nélkül dolgozol, méghozzá keményen. Ami, dacára annak, hogy részvényes vagy, nem igazán fair.

– Ó! – mondta Flora, aki határtalanul örült ennek a kissé fukarul mért elismerésnek is.

– Hozom a papírokat.

Mialatt Charles elment a papírokért, Flora átgondolta, mit is érez a férfi iránt. Talán mégse Charles a legszörnyűségesebb ember a földkerekségen. Még az is lehet, hogy szinte humánusnak is mondható. Nem lesz egyszerű mentálisan átállni erre a vélekedésre, de a pokolba is, ő azért elég rugalmas személyiség, majd csak sikerül neki.

Mikor Charles visszajött, komor, üzleties arcot vágott, és úgy

mérte végig őt, mint aki fel akarja hívni a figyelmét a rákenődött eszméletlen mennyiségű csokoládéra. Flora úgy döntött, mégse kedveli Charlest. Így egyszerűbb az élet.

Charles elővett egy csekket.

– Letehetem ezt valahová, ahol nem veszted el?

– Nem vesztem el! Ha ennyire aggódsz miatta, tedd a kandallópárkányra.

Charles átvágott a szobán, és észrevette a teáskannát.

– Jesszusmária!

– Csinos darab, nem igaz? Geoffrey-től kaptam. Egy bolhapiacon találtuk.

– Rég láttam már ilyen ordenáré giccset. Meglep, hogy Geoffrey egyáltalán hagyta, hogy megvedd.

Flora elvigyorodott.

– Hát, valójában nem hagyta volna, csak látta, mennyire odavagyok érte, és azt gondolta, túl sokat adnék érte, ha nem ő alkuszik rá.

– És végül mennyit fizetett?

– Egy ötöst.

– Hmm, nem is rossz! A helyedben én eladnám.

– De Charles, annyira jól illik a kollekcióm többi darabja közé!

Charles a szemét forgatta.

– Akkor add el mindet. Egy jó napon egész sok pénzt kapnál értük.

– Lehet, hogy kicsit rosszul állok, de annyira nem, hogy eladjam a kedvenc teáskanna-gyűjteményemet. Egyelőre. – Bár, gondolta magában Flora, nem is rossz ötlet. Az interneten keresztül lebonyolíthatná az üzletet, aztán megkérné az anyukáját, hogy csomagolja be a kannákat a lelkes vásárlóknak.

– Rosszul állsz?

– Ezt mondtam volna? Nem! Jól állok, főleg most, hogy kifizetted a béremet.

Charles a homlokát ráncolta.

– Sajnálom, hogy a meglehetősen feszültté vált kapcsolatunk nem teszi lehetővé, hogy ilyeneket elmondj nekem.

Flora vállat vont.

– Másfelől viszont a feszültté vált kapcsolatunk teljes mértékben a te hibád. – Charles elmosolyodott, és Florát egy pillanatra meglegyintette a férfi sármja, amelyet az összes többi nő láthatóan folyamatosan élvezett. – Nem hiszem, hogy most alkalmas volna megnézni a kiscicákat, vagy igen? A többiek előtt nem akarnám megkérdezni, mert akkor mindenki meg akarja őket nézni, és az talán sok volna nekik.

– Nagyon figyelmes vagy, és persze, megnézheted mindet. Azt hiszem, az óta kinyitották a szemüket, hogy legutóbb láttad őket.

Miközben Charles követte Florát felfelé a lépcsőn, Flora hirtelen azon kezdett aggódni, hogy Charlest be kell engednie a hálószobájába, mivel rettentő nagy volt a rendetlenség. De már túl késő volt. És nem hozhatta le az egész pereputtyot, Imelda nem vette volna jónéven.

– Ne haragudj, tök kupi van – mondta, amikor felértek a lépcső tetejére, és percről percre jobban aggódott.

A háló valóban úgy festett, mintha most rabolták volna ki, és amikor Charles körbenézett, hiába próbálta leplezni, kiült az arcára a döbbenet az öltözőasztalon lévő sminkes és szépségápolási készítmények összevisszasága és az ágyra halmozott ruhatornyok láttán.

– Kicsit kevés a hely a ruháim számára, úgyhogy egy csomót

átraktam Emma szobájába – magyarázta sietve Flora –, de mikor megérkezett, vissza kellett hoznom őket.

– Értem.

Aztán, mivel mindennek dacára idegesítette Charles néma rosszallása, hozzátette:

– És néhány ruhámat ki is kéne mosni már. Nem tudom eldönteni, hogy mossam-e őket ki kézzel, vagy vigyem el egy mosodába.

Ez a kis szurkálódás talált.

– Kilátásba helyeztem neked egy mosógépet, igaz? Megígérem, hogy most már szerzek egyet. Most, hogy láttam, mekkora szükséged van rá… – Charles elhallgatott – kevésbé fogom elfelejteni. Na, és a kismacskák ugyanott vannak, ahol a múltkor?

Flora bólintott.

– A szekrényben, a cipőim között. Imelda és én szinte szó szerint egy húron pendülünk. Charles ezen kuncogott egyet, aztán letérdelt.

– Ez a kis fekete a kedvencem – mondta, és kivette a kiscicát a többi közül.

– Nagyon szégyenlős. Általában vernyog, ha felveszi valaki.

De a kicsi csomagocska egyáltalán nem vernyogott, sőt, inkább dorombolt és odabújt Charles nyakához.

Florát kissé irritálta, amikor látta, hogy az egyik kiscicája mennyire jól elvan valaki mással.

– Kedvel téged.

– Fiú?

– Azt hiszem, bár ezt még nehéz megmondani. Ne, ne nézd meg. Olyan jól érzi magát, ahol van.

Flora túl hirtelen állt fel, megszédült és egyik kezét Charles vállára kellett tennie, hogy el ne essen.

– Itt hagylak velük. Muszáj folytatnom a főzést.

– Persze, bocsánat, nekem is mennem kell. – Charles visszatette a kiscicát a dobozba, és felállt is. – Van még elintéznivalóm. Jeremy már nagyon várja a partit.

– Tényleg? Nem tudom, jól teszi-e. Csalános quiche lesz az előétel.

– Nem az ennivalóra szorítkoztam, mikor a részletekről beszéltem neki.

– Hanem?

– A jó társaságra.

Charles megindult lefelé, Flora pedig enyhe megrökönyödéssel követte őt. Charles kedves volt vele! De legalábbis udvarias.

– Ebben a ruhában leszel? – kérdezte Charles.

Flora lenézett a konyharuhával megtűzdelt kis pántos ruhácskára.

– Nem. Ezen csokifoltok vannak.

– Ja, tényleg.

Flora elgondolkozott. Biztos volt benne, hogy látta, amint Charles utálkozva nézi a csokifoltokat. De talán félreértette a nézést.

Amikor Charles elment, Flora visszatért a konyhába, és elkezdte felverni a tojásfehérjét, és közben azt kívánta, bárcsak lenne elektromos habverő a házban. Ez a Charles tényleg öntörvényű fickó – arról nem is beszélve, milyen kiismerhetetlen. A szfinx hozzá képest nyitott könyv!

William, a szakács, a vacsora tulajdonképpeni felelőse

mutatkozott a legnyugodtabbnak a délutáni előkészületek során. Kint maradt a konyhában, és tette a dolgát, mialatt Flora és Emma tisztogatott, takarított és pánikolt. Flora annyi minden miatt volt ideges, hogy végül az egész egy nagy feszültséggombóccá állt össze benne. Emma lojalitásból átvette ezt a lelkiállapotot, és mindent megtett az alsó szint rendbetételéért, ami nem is volt olyan rémes állapotban. Ezalatt Flora nekiesett a hálószobának.

Annak, hogy a kiscicák a hálószobában voltak elhelyezve, az volt a hátulütője, döbbent rá Flora, hogy a vendégek nagy valószínűséggel fel akarnak majd menni megnézni őket. Szóval nem lehetett rendetlenség. Flora arcát még mindig elöntötte a pír a gondolatra, hogy milyen állapotban is volt a szoba, amikor Charles feljött, bár most már sokkal jobb viszonyban voltak, amit határozottan szerencsés dolognak könyvelt el.

Most tehát a hálószoba a rendezett egyszerűség képét mutatta. Az ágy olyan tökéletesen volt bevetve, hogy úgy tűnt, mintha még soha senki nem aludt volna benne. A ruhák és cipők, amelyek korábban szétdobálva hevertek, most bőröndökbe zárva el voltak rejtve a Land Roverben. Florát még az sem tartotta vissza, hogy a tiszta ruhákat is ki kell majd vasalnia, sőt, lehet, hogy még ki is kell mosnia. Végül is volt egy utazóvasalója, és mindenképpen az apácazárda-hatásra hajtott.

E célból a nőiség minden apró kis kellékét eltüntette szem elől: Flora cipődobozokba zárta és elrejtette őket az ágy alá. A fésülködőasztalon helyettük csupán egy csokor vadvirág állt. Ha meg tudta volna győzni Imeldát és a kiscicákat, hogy maradjanak jelenlegi, meglehetősen

művészien elrendezett helyzetükben, akkor tökéletesen meg lett volna elégedve a látvánnyal, de mivel a cicák mindenképp nagyon szépek voltak, nemigen izgatta magát miattuk. Annabelle úgysem jön fel megnézni őket. Ez a Jeremy esetleg igen, és Flora szerette volna, ha Charles is újból feljön megcsodálni őket, hogy lássa, Flora nem mindig olyan rémesen hanyag . Képes volt az egyszerűségre és a letisztultságra, csak ritkán gyakorolta.

Emmával órákat töltöttek az asztal feldíszítésével. Emma, miután először leszólta Flora ötleteit, később már különösen lelkes lett.

– Egészen franciásra szeretném – mondta Emma –, olyanra, mint a trendi szakácskönyvekben. Tudod, amelyekben fehér ruhás, gyönyörű gyerekek szaladgálnak virágfüzérrel a hajukban, és a mamák mind olyan vékonyak, sőt, még a szakácsnő is.

Emma valamivel korábban vadvirágokat szedett kis csokrokba, és Annabelle duplaszéles lepedőinek a szélét is feltűzte, amelyek asztalterítőként szolgáltak.

– Nem gondolod, hogy kicsit olyan, mint… egy esküvőn? – kérdezte Flora, amikor Emma befejezte. – Már csak egy nagy fehér torta hiányzik a közepéről, meg egy pap.

– Egészen olyan, mint amilyenre az esküvőmet szeretném – mondta Emma. – Csak persze pezsgővel.

– Sajnálom – mondta Flora. – Pezsgő nincs, de igyál egy kis frascatit helyette.

Emma gondolkozás nélkül elfogadta a poharat.

– Kíváncsi lennék, vajon Dave-nek is tetszene-e egy ilyen esküvő.

– Drágám – mondta Flora komolyan. – Ne az esküvőn

gondolkodj, hanem az emberen. Nem éri meg végigmenni az esküvővel járó összes kényelmetlenségen csak azért, hogy aztán… – Flora elhallgatott.

– Dave mellett kössek ki? – fejezte be Emma a mondatot.

– Hát, igen. Ne haragudj, Em, csak azt gondolom, hogy ő nem elég jó neked.

– Nem is akar engem egyébként.

Flora az órájára pillantott. Akármennyire át tudta is érezni Emma érzéseit, és általában is kész volt arra, hogy végighallgassa az emberek problémáit, most úgy érezte, nem igazán van erre idő.

– Valószínűleg akar, de inkább neked kéne végiggondolnod, hogy te akarod-e őt. Azt szeretném, ha ma este kicsit átgondolnád, mialatt csevegünk és nevetgélünk (adja isten, hogy így legyen!), hogy boldog vagy-e vele. Nem feltétlenül állandóan gondolom – folytatta Flora, kicsit korrigálva, amit mondott –, ezt senki nem várhatja, de legalább az idő nagy részében. Na, megyek, előszedek egy konyharuhát és letörlöm az evőeszközöket. Még mindig olyan zsírosnak tűnnek. És a poharakat is.

– Előbb igyunk meg még egy pohár bort – javasolta Emma –, aztán átöltözöm.

Mindkét nő a konyhában volt, természetesen William lába alatt, mikor hallották, hogy egy autó közeledik. Mindketten a nappaliba siettek, hogy lássák, ki az, mielőtt még Flora kimegy elébe.

– Gondolod, hogy egyszerre jönnek? – kérdezte Emma.

– Honnan a frászból tudjam?

Mikor Charles autójának kinyílt az ajtaja, és egy nagytermetű

férfi kászálódott elő belőle, Flora és Emma egymásra pillantottak.

– Nem hiszem, hogy kifejezetten az eseted – mormolta Flora Emmának.

– Nem is tudom – felelte Emma. – Azt hiszem, teljesen rendben van. Na, és most vessünk egy pillantást erre a Charlesra.

Szerencsére Florának vendéglátói kötelezettségei miatt – ki kellett mennie üdvözölni a vendégeket – nem kellett végighallgatnia, mit gondol a barátnője az unokabátyjáról és üzlettársáról, akiről Flora nem is olyan rég állapította meg, hogy talán mégse olyan elviselhetetlen és undok, mint amilyennek korábban gondolta.

Jeremy, akit Flora inkább Annabelle-lel párosított volna össze, ha a Boldog Párok kártyajátékot játssza, amit előbb még szabadalmaztatnia kellett volna, kellemesen magas, enyhén ritkuló, göndör hajú férfi volt, aki csíkos inget viselt, és hozzá azt a fajta kordnadrágot, ami vidéken mindig olyan jól mutat.

Az a típus volt, aki mindenkinek puszit ad, akkor is, ha akkor látja életében először az illetőt. Ez aztán megadta az alaphangot, és mindenkinek követnie kellett a példáját, különben Charles talán soha nem puszilja meg Florát, valószínűleg mert attól félt volna, hogy rögtön kővé változik. Nem mintha ettől nagy lett volna a változás, kuncogott magában Flora. De Charles aznap délután kicsit azért feloldódott.

Miután a bemutatkozó köszönéseket abszolválták, és mind bementek a nappaliba (William még mindig a konyhában volt), Flora odasúgta Annabelle-nek:

– Gyere fel velem egy percre.

– A kiscicákat nézed meg, édesem?

– Nem – vágta rá Flora sietve. – Emma, előkészítitek az italokat Williammel?

– Miért ráncigáltál föl ide? – kérdezte Annabelle. – Meg kell mondanom, nagyon szépen néz ki a szoba. Ó, és ott vannak a cicák.

– Ne törődj a cicákkal! A hajadról van szó. Mi ez a hajpánt már megint?

Annabelle lehajolt, és megnézte magát a fésülködőasztal tükrében.

– Az iskolában piros pontot adtak azért, ha szépen meg volt fésülve a hajam. Flora kivette a hajpántot, és beletúrt Annabelle selymes fürtjeibe.

– Akkor most szerezz pontokat az életben, és tupírozd fel egy kicsit!

Annabelle, aki megvizsgálta épp csak összeborzolt haját, és elismerte, hogy sokkal jobban néz ki így, Flora felé fordult.

– Nagyon kedves tőled, hogy foglalkozol velem.

– Ugye? – kérdezte Flora kényszeredetten. – Remélem, Charles észrevette a különbséget.

– Charles szeret engem, attól függetlenül, hogy miként nézek ki – jelentette ki Annabelle meglehetősen önelégült ábrázattal. – Ez a… khm… kis változás csak magam miatt kell.

– És az osztálytalálkozó miatt, nem?

– Igen, persze. Na, menjünk vissza a többiekhez.

Imelda hirtelen felnyávogott a ruhásszekrény mélyén. Flora ott maradt a szobában, hogy megvigasztalja, és azért is, hogy kicsit egyedül lehessen.

13. fejezet

Amikor Flora leért, látta, hogy Jeremy, Charles és Emma még mindig ital nélkül ácsorog . William épp az előbb jelent meg a konyhaajtóban, és el is kezdték a bemutatkozó köröket, de Flora még idejében közbelépett:

– Na, szóval, Emma, ez Annabelle, Annabelle, ez pedig William, Emma régi barátja. William kezet fogott Annabelle-lel.

– Azt hiszem, maga látott itt valamelyik nap. A madám utasítására – és itt Emmára pillantott – átjöttem, hogy megnézzem, mi van Florával, de mivel nem volt itthon, úgy gondoltam, kicsit tajcsizom a kertben.

Jeremy gyanakodva nézett Williamre.

– Ez valami harcművészeti dolog?

– Olyasmi.

– Nem hinném, hogy William a legkisebb mértékben is veszélyes volna – mondta Flora, mire Jeremy elmosolyodott.

– Hát, remélem, nem – mondta William. – Pacifista vagyok, és portréfestő, és egy kicsit poéta

is.

– Minden, ami p-vel kezdődik – mormogta Emma.

– Én pedig volt katona – mondta Jeremy.

Flora, látva, hogy ebből még baj lehet, sietve menteni próbálta a helyzetet.

– „Volt”, azt mondta? Milyen kár! Szeretem az egyenruhás férfiakat.

– Én viszont az olyan férfiakat szeretem, akiket nem a ruha tesz valakivé – mondta Annabelle, teljesen váratlanul.

Flora, akit ez eléggé megdöbbentett, gyorsan folytatta:

– Iszunk valamit? Mit kértek? Bor, vörös vagy fehér, bodzaszörp, almalé…

– Nekem van már egy pohár borom a konyhában – mondta William –, és ha megbocsátanak, megyek is vissza főzni.

– Segíthetek? – kérdezte Annabelle villámgyorsan. – Azt mondta, maga portréfestő…

– Igen, többek között, és köszönöm – mondta William –, elkél egy segítő kéz.

Flora nagyon jól tudta, hogy ha ő főzött volna, Annabelle-nek esze ágában sem lett volna segíteni, de úgy tűnt, William különösen érdekli. Na persze, az egész estét azért kellett megrendezni, hogy Annabelle meggyőződhessen arról, Williamben meg lehet bízni.

– Jobb, ha iszol valamit, Annabelle. Fehérbor?

– Kitűnő, köszönöm.

– És a többiek? – kérdezte Flora, remélve, hogy William majd nyers csalánleveleket tépettet Annabelle-lel.

– Én is fehéret kérek – mondta Emma.

– Rendben. – Flora felkapta az üveget, hogy töltsön, amikor észlelte, hogy üres.

– Hadd segítsek – ajánlkozott Charles, és kivette Flora kezéből a dugóhúzót.

Flora máskor biztos ellenkezett volna, és kinyitja az üveget egyedül, de ez a dugóhúzó az a fajta volt, amelyikhez az embernek a combja közé kell szorítania az üveget, és húzni, mint az őrült, hogy majd leszakad az ujja közben. Szóval inkább átadta az üveget és az eszközt.

– Én vöröset kérek – mondta Jeremy. – Feltéve, hogy van már kibontva.

Flora rámosolygott Jeremyre, miközben átadta neki a poharat, aztán észrevette, hogyan reagál. Jaj, ne, gondolta. Ez a parti már így is épp elég bonyolult.

– Menjünk ki – javasolta ehelyett, és elindult kifelé a bejárati ajtón. – Olyan szép este van, és úgyis kint fogunk enni. Emellett, ahogy talán észrevettétek, nincs is mire ülni odabent. Minden bútor kint van a kertben.

– Nagyon csinos az asztal – jegyezte meg Jeremy, aki követte Florát. – Maga díszítette fel, Flora?

– Nem, Emma műve. Erős művészi hajlamai vannak. És abszolút van érzéke a dizájnhoz. Emma, aki Jeremy után ment ki a kertbe, kellőképpen szerény képet vágott.

– Szóval maga ilyesmivel foglalkozik, Emma? – kérdezte Jeremy. – Látszik, hogy van tehetsége hozzá.

Flora megelégedéssel nézte, hogy Emma félrevonja Jeremyt arra a kis eldugott helyre a sövény mellett, ahová a kovácsoltvas asztalok és székek kerültek, amelyeket Charles hozott neki. Az asztalon volt egy terítő, azon pedig egyetlen, szerteágazó loncág és egy kis tálka pisztácia. A kert, bár rendezetlen, mégis nagyon szép volt a hatalmas futórózsával, amely felfutott a sövényre is, és a nagy bokor lonccal, amelynek az illata betöltötte a levegőt, valamint a pipacsokkal, amelyek szemérmetlenül hullatták piros szirmaikat a fűre.

– És te mit kérsz, Flora? – kérdezte Charles Flora mögül. Flora kissé ijedten fordult hátra, és meglátta Charlest, akinek mindkét keze tele volt üvegekkel.

– Ja, azt hiszem, csak bodzaszörpöt. Emma és én már ittunk egy-egy pohár bort korábban.

– Hát, ez engem nem tart vissza – jelentette ki Emma, amikor

ezt meghallotta. – Meglep, hogy téged igen, Flo. Nem kell vezetnünk.

– De nekem igen – mondta Charles. – Én is bodzát kérek.

– Meséljen valamit arról, mivel foglalkozik, mióta nincs a seregben – kérte Emma Jeremyt,
újra felvéve a fonalat. – Florától már sokkal többet megtudtam az aukciósházakról, mint amennyit valaha is szerettem volna.

Teljesen rá van kattanva a dologra.

– Ez igaz? – kérdezte Charles halkan, miután követte Florát, aki leült a kanapé karfájára.

– Hát, valószínűleg telebeszéltem Emma fejét egy kicsit – ismerte el Flora.

– De úgy értem, tényleg rá vagy kattanva az aukciósházakra?

– Nem használnék többes számot, de a tiédre igen, rá vagyok kattanva. – Flora Charles szemébe nézett. – De hát ezt tudtad, Charles. Mondtam neked, nem is egyszer.

– Igen, azt hiszem, mondtad.

Flora nagy levegőt vett, és eszébe jutott a veszekedésük, és érezte, hogy valahogy az még mindig ott lóg a levegőben. Annyira szeretett volna csendben ülni, élvezni a szép nyári estét, és semmiről nem mondani semmit, de hát nem lehetett.

Vajon Charles bánja, hogy Annabelle eltűnt a konyhában, és rátestálta az udvarias csevegés terhét? És Charlesnak le kell-e küzdenie magában a késztetést, hogy berontson a konyhába, és megkérje Annabelle-t, vegye le végre a gumikesztyűt és jöjjön vissza a többiekhez? Vajon lesz ebből veszekedés? Erre a gondolatra kissé elmosolyodott – annyira valószínűtlennek tűnt.

– Mitől mosolyodtál el? – kérdezte Charles.

– Á, semmi, nem számít! – Flora, aki a csillagos eget is le tudta hazudni az égről, most kifejezetten el volt veszve. Lehet,

hogy csak fáradt volt, de attól tartott, inkább az az oka, hogy tudja, normálisan bocsánatot kellene kérnie Charlestól azért, amiket a veszekedésükkor mondott neki. Kortyolt még egyet az italából, és azt kívánta, bárcsak ne lett volna ennyire mértékletes, és inkább bort kért volna. Nem kérhetett bocsánatot, amikor mások is könnyen meghallhatták: nem akarta, hogy ez a dolog nyilvánosságra kerüljön.

– Gondolod, hogy Annabelle jól érzi magát a konyhában? – kérdezte zavartan. – Talán rá kellene néznem.

Charles azonban az útját állta, és ha Flora be akart volna surranni a házba, odébb kellett volna mozdulnia.

– Annabelle képes otthagyni a konyhát, ha nem érzi ott jól magát, erről biztosíthatlak – mondta Charles.

Volt netán valami hidegség Charles hangjában, amikor ezt mondta? Talán egész úton veszekedtek? De hát ott volt velük Jeremy. És ez Annabelle-t nem tartotta volna vissza ugyan, de Charlest igen.

– Akkor megpróbálok nem aggódni miatta.

Flora igazából nem aggódott, csak kicsit kényelmetlenül érezte magát. Lázasan kutatott az agyában valami neutrális téma után.

– Engedd el magad, Flora – mondta Charles, és egy pillanatra Flora derekára tette a kezét,
mikor odajött a kanapéhoz, hogy Flora mellé üljön. – Tudom, hogy fárasztó házigazdának lenni, de biztos vagyok benne, hogy William uralja a helyzetet. És ha nem, Annabelle is nagyon ügyes.

Flora megint felsóhajtott. Ha csak Williamről, Annabelle-ről és a természet ajándékairól lenne szó! Szerencsére abban a pillanatban megjelent Annabelle és William, kezükben

tányérokkal.

– Egy kis csalános quiche, hogy ne haljanak éhen! – mondta William.

– William olyan ügyes! – lelkendezett Annabelle. – Az egész menüt abból csinálja, amit a sövény mellett szedett össze.

Flora, aki persze tudta ezt, remélte, hogy el tudja majd titkolni a vendégei előtt, és megeskette Emmát a titoktartásra. Erre most tessék, napvilágra kerül minden!

– Remélem, ez nem jelenti azt, hogy sündisznót is kapunk – mondta Jeremy, és olyan ordenárén hahotázott, hogy Flora megijedt, örökre elriasztja Emmát.

– Nem, nem, ez szigorúan vegetáriánus kaja – felelte William. Flora ugyanis megvétózta a nyulas egytálételt, pedig William azt állította, csodálatos receptet tud hozzá. Flora a megnyúzás és kibelezés gondolatától is irtózott.

– Ó! – mondta Jeremy.

– De nem vegán! – tette hozzá William, mintegy bátorításként. William és Flora megegyeztek abban, hogy a költségeket megpróbálják nagyon leszorítani, mivel azonban Emma egy jókora darab nagyon finom parmezán sajtot hozott magával, azt kár lett volna nem felhasználni.

– Mindig jó kipróbálni valami újat – mondta Emma, aki már korábban megkóstolta a quiche-t, és egész finomnak találta. – Hmm! Ez remek!

– Na, nézzük – mondta Jeremy, és egy egész szeletet betolt a szájába. – Hát, tulajdonképpen – mondta aztán pár másodperccel később, morzsákat hullatva –, egészen kitűnő!

– Nincs okod meglepődni, Jeremy – csattant fel Annabelle –, William csodálatos szakács.

– A csalán titka – mondta most William –, hogy csak a két legfelső levelecskét szabad leszedni, csakúgy, mint a teánál.

– Egyen még egy quiche-t, Jeremy – javasolta Emma, látva Jeremy enyhén rémült ábrázatát. – És ne aggódjon a menü miatt. Azt véletlenül tudom, hogy a puding teljesen szokványos.

– Biztosan nagyon finom lesz – mondta Jeremy, és Emmára nézett. Emma visszanézett rá. Flora, mikor ezt észrevette, nagyon örült. Emma önbizalmának most nagyon jót fog tenni, hogy valaki csodálja, és Dave-nek is jó lesz, ha rájön: Emmától egyáltalán nem áll távol egy kis kapcsolaton kívüli flörtölés. Talán akkor elkezdi majd értékelni.

– Szóval, mi lesz a menü? – kérdezte Charles.

– Azt hiszem, ennek titokban kell maradnia – felelte Annabelle. – És akkor lehet találgatni!

– Feltéve, hogy nincs benne semmi mérgező – mondta Jeremy.

– Hát persze hogy nincs benne semmi mérgező! – mondta Annabelle, akit Jeremy láthatóan nagyon idegesített, pont úgy, ahogy a nőket szokta idegesíteni a partnerük barátja. – William már rengetegszer készített ilyet!

– És azt hiszem, vissza is kell mennem, hogy ránézzek a készülő ételre – mondta William. – Nem vagyok hozzászokva, hogy otthagyjam a főzést, és udvarias csevegésbe bocsátkozzam közben.

– Magával megyek! – jelentette ki Annabelle, és William után sietett.

Flora felnézett Charlesra. Charlest ez az egész láthatóan a legkevésbé sem zavarta. – Nem bánod, hogy Annabelle az egész estét a konyhában tölti?

– Nem. Nem árt neki egy kis változatosság.

Így aztán, mivel Emma és Jeremy teljesen belemerültek egymás

kikérdezésébe, ami olyankor szokott előfordulni, amikor két ember találkozik, és rögtön megtetszenek egymásnak, Florának kellett szóval tartania Charlest. De továbbra sem tudta, mit is mondjon neki. Flora úgy érezte, a múltkori baklövésének emléke ott gomolyog köztük, és ő nem képes áthatolni rajta. Meg kellene találnia a lehetőséget rá. Túl fájdalmas volt ez már így. Letette a poharát a dohányzóasztalra, amely egy kissé ingatagon állt a füvön, aztán visszasüppedt a kanapéra, és azt kívánta, bárcsak elaludna, és mire felébredne, már mindenki hazament volna.

– Szóval, mit is eszünk? – kérdezte Charles, aki most a karfán ült.

– Tényleg tudni akarod? – Flora nem volt egészen biztos a részletekben, mivel sok minden egyszerűen kiesett a fejéből, amit William elmondott arról, mit érdemes a mezőn leszedni és mikor. William eléggé megszállott volt ebben a kérdésben.

– Nem. Csak próbáltam társalogni.

Flora kuncogni kezdett.

– Beszélhetünk a munkáról is.

– Beszélhetünk, de nem hiszem, hogy kéne – Charles ezt persze mosolyogva mondta.

– Nem. És a kiscicákat sem mutathatom meg neked, mert semmit nem változtak az óta, hogy legutóbb láttad őket.

– Nagyon édesek voltak. Nem bánnám, ha még egyszer megnézhetném őket.

– Hát, felnézhetsz egy kicsit. Legalább látod, mekkora rendet raktam a hálószobámban. De én nem megyek fel veled. Itt kell maradnom, hogy intézhessem a dolgokat.

– Milyen dolgokat?

– Ó, hát, tudod, úgy általában a dolgokat.

– Akkor én sem fárasztom magam a kiscicákkal.

Flora egy pillanatig elgondolkozott azon, nem ez volna-e a megfelelő pillanat arra, hogy végre bocsánatot kérjen. Ő és Charles észrevétlenül felszaladhatnának egy kicsit, gyorsan bocsánatot kérne, aztán visszasurrannának. De Emma biztos észrevenné, és lenne valami epés megjegyzése.

– Azt hiszem, innom kell még valamit – mondta inkább. – És ezúttal bort iszom. Charles elvette Flora poharát.

– Fehéret vagy vöröset?

– Fehéret.

Charles villámgyorsan vissza is jött. Ha Flora nem ismerte volna Charlest ennél jobban, még azt hitte volna, hogy udvarol neki. De ez nem lehet, ez teljesen elképzelhetetlen volt. Flora előbb tanulna meg sárkányrepülőzni, mint hogy Charles udvaroljon neki, de meg kell adni, azért elég hihetően csinálta.

– Kettőnk egészségére – mondta Flora, kortyolva egyet a borból, de közben rájött, hogy talán mégsem ezt kellett volna mondania. – Úgy értem, a Stanza és Stanzára.

– A Stanza és Stanzára. – Charles felemelte a poharát, és mélyen Flora szemébe nézett. – Ami annyit jelent: „kettőnkre”.

Szerencsére, mielőtt még Flora engedett volna hirtelen támadt vágyának, hogy felsikítson és elbujdosson az erdőbe, megjelent William és Annabelle, egy kosár zsemlével és egy halom levesestányérral.

– Készen van – jelentette be Annabelle. – Mindenki üljön le a helyére. Flora, csináltál *ülésrendet,* vagy csináljak én?

– Nem, én már kitaláltam, ki hová üljön – mondta Flora, és gondolatban hálás volt az anyjának, aki sokszor hajtogatta, hogy ez a vendéglátás elengedhetetlen része. – Nos, mivel William főzött, őt illeti az asztalfő. – Azzal Williamre mosolygott, és remélte,

hogy ezzel ki tudja fejezni, mennyire hálás neki. – Én ülök az asztal másik végére, természetesen. Emma és Annabelle, ti William mellett ültök, kétoldalt, Jeremy és Charles pedig az én két oldalamon.

– Ha nem Charles mellé kell ülnöm, akkor benne vagyok – mondta Annabelle.

Jeremy sikeresen leplezte csalódását, amiért nem ülhet Emma mellé, aztán Williamet és Annabelle-t kivéve mindenki elfoglalta a helyét.

– Én majd töltögetem a bort – ajánlkozott Charles.

– Ó, az nagyszerű volna. Nekem úgyis mennem kell segíteni Williamnek kihordani a dolgokat.

– Azt hiszem, ezt megcsinálja helyetted Annabelle – mondta Charles.

Flora megadta magát, és beletörődött, hogy vendéglátói kötelezettségeit megvonták tőle. Az evőeszközökkel babrált.

– Ezek a kis virágfüzérek a szalvéták körül nagyon jól néznek ki, Emma – mondta.

– Órákba telhetett magának – mondta Jeremy.

– Nagyon élveztem. – Emma az asztal fölött átnézett Jeremyre, és láthatóan most is nagyon jól érezte magát.

– Remélem, később sem lesz hűvös – mondta Flora, akit ugyan jobban aggasztott a kaja, mint az időjárás, de ezt nem merte elárulni. – Ha mégis, van fent pár pasminám.

– Fázol, Flora? – kérdezte Charles, és ellenőrzésképpen rátette a kezét Flora felkarjára.

– Nem, jól vagyok! Csak későbbre gondoltam, ha esetleg…

Mielőtt még Flora további unalmas időjárás-előrejelzésekbe bocsátkozhatott volna, megjelent William egy levesestállal a

kezében, amit Emma és Flora aznap reggel vásárolt egy zsib-árusnál. Annabelle hozta a vajtartót.

– Szóval – kezdte William. – Hideg salátatorma-leves lesz az előétel, és hozzá néhány zsemle, amelyeket még korábban sütöttem.

– Azta! – kiáltott fel Emma. – Házi kenyér! Maga aztán ért a dolgokhoz!

– És mi lesz a következő fogás? – kérdezte Jeremy, még mindig kicsit aggodalmas arccal. – A leves után.

Annabelle csúnyán nézett Jeremyre, de William elkezdte mondani:

– Hát, olyan pudingféle, amelyet…

– Azt hittem, ezt addig nem áruljuk el, amíg meg nem kóstolták – vágott közbe hirtelen Flora, aki örült, hogy végre elkezdődik az étkezés. – William, szolgálja fel a levest, legyen szíves. Hogy állunk a borokkal?

Erre Charles felállt és újratöltötte a poharakat, Floráét is beleértve. Flora tudta, hogy rá kellett volna tennie a kezét a pohárra, de mégse tette.

– Ez fantasztikusan finom! – mondta Jeremy, mikor már mindenkinek jutott a levesből, és túl voltak az első óvatos kóstolón.

– Williamé az érdem – mondta Flora. – Mindent nagyon köszönök!

Flora aggodalmai az étkezést illetően kezdtek eltünedezni. Egy jó tányér levessel, kenyérrel és vajjal körítve, amiben jó sok a tejszín, és épp ezért laktató, már ki kell hogy bírják a csokoládékrémig, ha a főétel netán gusztustalanra sikeredett volna.

– William azt mondta nekem, hogy az erdőben hallotta a csalogányokat – mondta Annabelle izgatottan.

– De nem mostanában. Ilyenkor már biztosan nem énekelnek.

– Én azt hittem, azt mondja, hogy a múlt héten is hallott egyet – mondta Annabelle.

– Mióta van vidéken? – kérdezte Charles. – Azt hittem, Emmával érkezett a hétvégére.

– Ó, igen, akkor érkeztem – mondta William óvatosan –, de egész közel lakom. És ezt az erdőt jól ismerem.

– Akkor nem is muszáj éjszakára itt maradnia – mormogta Jeremy, és birtoklón pillantott Emmára.

– És hol is lakik pontosan? – kérdezte Charles.

Flora felpattant.

– Bocsánat, valami nagyon fontosat elfelejtettem. – És majdhogynem berohant a házba. Amikor beért, felment a hálószobájába. Mi a fenét fog erre William válaszolni? Ha elszólja magát, az neki lesz a rosszabb, nem Florának, valahogy mégsem akart fültanúja lenni a hazugságainak. Kinézett az ablakon. Úgy tűnt, mindenki vidáman cseverészik, és pont, amikor kicsit kijjebb hajolt, nevetés tört ki a vendégek között. Egy pillanat, és már vissza is ment hozzájuk.

– Bocsánat – szabadkozott, mivel mindenki kérdőn nézett rá. – Csak eszembe jutott, hogy már órák óta nem tettem fel szájfényt. Kér még valaki levest? Jeremy, maga biztosan kér. És még egy zsömlét.

Amikor Flora kivitte a levesestányérokat a konyhába, és letette őket az egyetlen szabad, sík felületre, a földre, azzal vigasztalta magát, hogy már most majdnem tele van mindenkinek a hasa. Összetalálkozott Williammel, aki az üres levesestálat hozta be,

és Annabelle-lel, aki pedig az üres kenyereskosarat.

– Annabelle! Most már nem kell többet segítened. Menj és ülj le, érezd jól magad. William és én most már elboldogulunk.

– Ó, nem, maradok. Olyan izgi ez az ingyenkaja-dolog! – kacarászott Annabelle kislányosan. Flora tehát kiment a vendégeihez.

– Nos, Jeremy, mit is csinál, amióta nem szolgál a seregben? – kérdezte.

– Rendszergazda vagyok – felelte.

– Ó! De hisz Emma is számítógépekkel foglalkozik. Micsoda véletlen!

Jeremy kissé előrehajolt.

– És William mivel is foglalkozik? Biztos valaki mondta már, de úgy tűnik, elfelejtettem. Flora nyelt egy nagyot.

– Költő és portréfestő. Művészettörténetet tanult az egyetemen, nem, Emma?

Emma kinyitotta a száját, mint akinek nagy mennyiségű oxigénre van hirtelen szüksége.

– Nem, valami környezettel kapcsolatos dolog volt. De kérdezze meg őt, Jeremy.

– Csak érdekelne, hogy tud az ember megélni abból, ha emberek arcképét festegeti.

Mindkét nő erősen remélte, hogy Jeremy ezt nem kérdezi meg Williamtől, mert William még elmondaná neki a meztelen igazságot, ami ebben az esetben szó szerint is eléggé meztelen volt.

– Tádám! – gurgulázta Annabelle, amikor William letett egy tálat az asztalra. A tálon egy harang alakú kalpagra emlékeztető valami volt, amit valami zöld izé vett körül.

– Na és most mondja el nekünk, hogy ez micsoda! – Jeremy

félig könyörögve, félig türelmetlenül mondta ezt.
– Mezeisóska-felfújt – felelte William.

– És saláta, az összes hozzávaló a sövény mellől – jelentette be Annabelle meglehetősen büszkén.

– Megyek, behozom a krumplit – mondta Flora, aki ragaszkodott hozzá, hogy legyen valami normális, laktató kaja is az asztalon, ez esetben tehát tejszínes, hagymás sült krumpli. Lehet, hogy a menü az ingyen kaja kategóriába esett, de csak financiális és nem tápérték-mennyiségi szempontból. Ezen kívül volt még paradicsomsaláta, amelyet Emma készített, s ami legalább egy kis színt vitt az asztalra.
– Kér még valaki bort? – kérdezte Charles.

– Jaj, hát ez egyszerűen szuper volt! – mondta Annabelle, aki hátradőlt a székében, és kivételesen lazának tűnt. – Most pedig szeretném meghallgatni a csalogányokat.
– Nem valószínű, hogy hallani fogja őket. Május végén befejezik a dalolást.

– De azt mondta, talán van még egy-egy kósza egyed az erdőben. Ó, kérem, William, vigyen magával! Olyan varázslatos este van!

Annabelle, gondolta magában Flora kissé epésen, ezek szerint úgy döntött, hogy William biztosan nem bűnöző.
– És maga? – kérdezte Jeremy Emmát. – Maga is szeretne sétálni az erdőben?
Emma nyilvánvalóan szeretett volna, a pillantásából ítélve legalábbis, amit Florára vetett. Flora úgy érezte magát, mint valami cserkészparancsnok. Tiltsa meg a kirándulást? Vagy inkább nézze el? Személy szerint nem nagyon érdekelte, ki mit csinál, de nagyon nem akarta volna lelombozni Charlest.

És bár Charles volt az egyetlen a társaságban, aki kicsit sem csípett be, nagyon oldottnak tűnt. Mivel ő volt a sofőr, kijelenthette volna, hogy ideje hazaindulni.

– Én nem igazán érzek kedvet a sétához – mondta Flora. – De felmegyek, hozok pár sálat nektek, kettőtöknek. Kezd hűvös lenni. Charles, te mit szólsz?

– Köszönöm, én nem kérek sálat. De segítek neked elpakolni, ha a többiek el akarnak menni.

– Köszönöm.

Mikor a többiek elindultak az erdőbe, Flora elkezdte összeszedni a tányérokat. Charles rátette a kezét a karjára, és megállította.

– Miért nem ülsz ki nézni a csillagokat, míg én elrámolok?

– Ezt nem tehetem. Azonkívül nem is ismerem a csillagképeket. – Flora, annak dacára, hogy ellenkezett, mégiscsak leült a kanapéra, és az eget kezdte bámulni. – És te miért nem ülsz le? Még rossz érzésem lesz, ha nélkülem állsz neki mosogatni.

Charles azonban állva maradt.

– Én nem bánom, ha el kell mosogatnom.

Flora a kanapé szélére csúszott, hogy szembe tudjon nézni Charlesszal.

– Kérlek, ne mosogass. Valójában beszélni szeretnék veled.

– Igen? Nem is tudtam, hogy panaszzsák vagyok.

– Nem hiszem, hogy pont most kéne elkezdened viccelődni – mondta Flora komolyan. – Bocsánatot szeretnék kérni.

– Miért? Nem léptél a lábamra.

– Jaj, Charles, kérlek! Eddig nem viccelődtél soha, ne most kezdd el, kérlek. Azt akarom mondani, hogy rettentően sajnálom,

amiért olyan rémes dolgokat mondtam neked a múltkor, pár hete, az irodában, mikor lerángattam a mennyezetet.

– Azt hittem, tudod, hogy már rég megbocsátottam neked, hogy megpróbáltad kicsit kidekorálni az irodát.

– Igen, de most nem azért akarok bocsánatot kérni. Hanem azért, amiért azt mondtam, hogy még egy lerészegedős partit sem lennél képes menedzselni egy kocsmában, és hogy reménytelen eset vagy, és hogy én vagyok a „rangidős” meg ilyenek. Azt gondolom, hogy nagyon komolyan kell reklámoznunk magunkat, és hasonlók, de azt nem gondolom, hogy rosszul végeznéd a munkád. Sőt. Csak dühös voltam, és annyi sértő dolgot mondtam, amennyit csak bírtam.

– Én is dühös voltam – ismerte be Charles halkan. – És valószínűleg megbocsáthatatlan dolgokat is mondtam.

– Hát, azért teljesen nem megbocsáthatatlan, csak kissé lelombozott, hogy azt gondolod rólam, szívtelen és manipulatív vagyok.

– Most már nem gondolom ezt. És el kell mondanom, örülök, hogy nem látom itt Henryt. Ő nem az a fajta férfi, akire időt kéne pocsékolnod.

– Á! – Florát ez a megjegyzés kissé visszavetette. – Hát, tulajdonképpen meghívtam, csak
nem tudott eljönni.

– Ó!

Flora eltűnődött, vajon okos dolog volt-e ezt beismerni, mert Charles megint visszazuhant az állig gombolt megközelíthetetlenség állapotába. Felsóhajtott.

– Szóval miért gondoltad azt, hogy szívtelen kurva vagyok?

– Na, ezt nem mondtam.

– Nem, nem ezekkel a szavakkal, de az értelme ez volt. Most Charleson volt a sor a sóhajtozásban.

– Justin miatt.

– Justin?

– Justin Mateland. Teljesen összetörted a szívét, tudod? Vagy legalábbis ő ezt mondta nekem.

– Nem hinném, hogy Justin szíve egy kicsit is benne lett volna a dologban – mondta Flora morcosan. – Csak idegesítette, hogy…

– Mi?

– Azt várta tőlem, hogy… Szóval, elhívott vacsorázni, és arra számított, hogy majd… Nem szeretnék belemenni a részletekbe. – Flora megborzongott, mikor eszébe jutott, hogy is volt ez; annyira ízléstelen dolog volt. Szó szerint úgy kellett magáról levakarnia Justint, és közben iszonyatosan félt is tőle.

– Ó! – Charles hirtelen falfehér lett, mikor rájött, mire gondol Flora. – Ezt nem tudtam. Fogalmam sem volt róla. Amikor Justinnal találkoztam, nagyon el volt kenődve. Most már tudom, hogy inkább dühös volt.

– Határozottan dühös volt, mikor elhagyta a lakásomat. – És vérzett is, emlékezett vissza Flora.

– Jézusmária, Flora! Sajnálom. Nem lett volna szabad feltételeznem, hogy Justinnak van igaza, anélkül hogy jobban megismertelek volna. – Charles, a javára legyen mondva, őszinte megbánást mutatott. – Amit Justin rólad mondott nekem, hogy egy… – Charles köhintett egyet, mivel képtelen volt szalonképes formába önteni, amit mondania kellett. – Szóval, annak alapján, amit rólad mondott, én már előre elkönyveltelek valamilyennek, mielőtt még találkoztunk volna. Azt hiszem, nem

akartam, hogy bárki új ember kerüljön ide, és beleüsse az orrát abba, amit, félek, még mindig az én saját, egyszemélyes vállalkozásomnak érzek, különösen nem egy elkényeztetett kislány, aki idejön és mindent felforgat, hogy aztán el is tűnjön, amint unatkozni kezd. – Charles a fejét rázta. – Annabelle és én nem fogadtunk téged valami szívélyesen, ugye?

Flora elmosolyodott.

– Hát nem, nem kifejezetten. De nem te vagy az egyetlen, aki első látásra ítélt. Nekem se
ártott volna túllátnom a látszólagos taxidermiádon.

– A mimen?

– Azt gondoltam, annyira mogorva vagy, hogy egy pillantásod elég, és minden élőlény rögtön üvegszemű, fűrészporral kitömött preparátummá változik.

– Édes jóistenem! Azért remélem, most már nem ilyennek látsz!

– Egyáltalán nem látlak, Charles. Túl sötét van. – Flora még kinyitotta volna a száját, hogy megkérje Charlest, üljön le mellé a kanapéra, de aztán mégis hallgatott. A nyári este furán érzéki hatással volt rá, és nem lett volna jó ötlet, ha Charles túl közel ül hozzá a szinte teljes sötétben, amikor Flora nem is számolta már, hány pohár bort ivott meg.

Charles ennek ellenére odament, de csak a karfára ült le.

– Lehet, hogy el kéne inkább rámolnunk. Vagy legalábbis nekem.

– Ne. Úgysincs hová tenni a dolgokat.

– Hát, a konyha nem kifejezetten vendégfogadásra való.

– Nem. Kérsz egy kávét vagy valamit?

– Nem, köszönöm.

Egy pillanatra teljes csönd lett. Flora igyekezett kigondolni, mit mondhatna.

– Elég hosszú sétára mentek. Nem gondoltam volna, hogy Annabelle az a típus, aki sötétben botorkál az erdőben.

– Annabelle-nek vannak rejtett mélységei.

– És már régóta eljegyeztétek egymást? – Florát ez nem igazán érdekelte, de legalább volt egy biztonságos beszédtémájuk.

– Hivatalosan egy éve vagyunk eljegyezve, de mindig is világos volt, hogy össze fogunk házasodni. Már a bölcsőben is ismertük egymást. – Charles szünetet tartott. – Amikor utazgattam, rövid ideig szerelmes voltam egy másik nőbe. Nem tartott sokáig . És nagyon boldog voltam, hogy visszatérhettem Annabelle-hez.

Flora mindenki mástól megkérdezte volna, vajon az a nő összetörte-e a szívét, de Charlestól nem merte.

– Most már elmosogathatok?

– Nem…

– Csak nem hiszem, hogy túl jó ötlet itt üldögélni veled a sötétben.

– De Charles, nem vagyok vámpír – mondta Flora, furcsa elégedettséggel.

– Annál sokkal veszélyesebb vagy. Na, gyere!

Charles és Flora még mindig törölgették az edényeket, mikor a többiek visszaértek a sétából. Mindenki kicsit rendezetlenebb volt, mint amikor elindult, Emma cipőjére pedig egy nagy csomó libapimpó tapadt.

Flora letette a konyharuhát, és leszedte a gazt.

– Az anyukám ezt „mezei celluxnak” hívja. Na, és hallottatok csalogányt? Annabelle felsóhajtott.

– Nem, de azért gyönyörű volt. Mindenkinek sokkal gyakrabban kéne éjjel az erdőben sétálnia, ez elfeledett örömforrás.

– Nos, azt hiszem, most már mindenkit elviszek haza – mondta Charles –, kivéve persze téged, Flora. Köszönjük a csodálatos estét! – Azzal megcsókolta Flora arcát, zavarba ejtően közel a füléhez.

– Igen, egészen nagyszerű volt! – mondta Jeremy. – És micsoda kitűnő ételek! – Aztán nagyon is szívből jövően megpuszilta Florát. – Emma? Keresni fogom.

– Úgy legyen – felelte Emma, majdhogynem önelégült mosollyal az arcán.

– Flora! – Annabelle megfogta Flora vállát, és megpuszilta. – Csodálatos étkek és minden más.

– Nem én főztem, Annabelle.

– Tudom, de te szervezted meg, és egyszerűen szuper volt az egész!

– Annyira örülök, hogy jól érezted magad.

Annabelle most William felé fordult.

– Mit is mondhatnék? Az a séta varázslatos volt.

– Örülök, hogy jól érezte magát.

– Maga annyi mindent tud erről a vidékről, és minden másról is.

– Igen, sok időt töltök errefelé.

– Gyerünk! – mondta Charles. – Nagyon késő van.

Charles végül mindenkit betuszkolt az autóba, Emma, William és Flora pedig együtt nézték, amint elindulnak.

– Azt hiszem, ez nagyon jól sikerült – mondta Flora. – És hogy érezték magukat a többiek?

– Jeremy nagyon kedves volt – mondta Emma. – Annabelle viszont kicsit be volt ijedve.

– Úgy gondolja? – kérdezte William. – Én azt gondolom, igazán kedves nő, és nagyon érdekesek a vonásai: erőteljesek, olyan preraffaelita módon. Komolyan meg szeretném festeni.

Flora ezen egy kicsit elrágódott, és kíváncsi volt, vajon az ő divatleckéje volt-e olyan hatással Annabelle-re, hogy erőteljesek lettek a vonásai, de aztán úgy határozott, hogy nem.

– De mindenképp maga volt itt a sztár! Ráadásul milyen takarékos!

William vállat vont.

– Miért adjunk ki pénzt kajára, amikor ingyen is főzhetünk?

Később, miközben Flora a fogát mosta, arra gondolt, hogy Charles és ő jelentőset léptek előre a kapcsolatukban. Most már, hogy tudja, Charles miért volt vele olyan gyanakvó – mert Justin miatt azt hitte, ő egy rohadt kurva –, sokkal jobban ki kell jönniük majd egymással. Florát meglepte, mennyire megkönnyebbült, hogy Charles és közte normalizálódott a viszony. Ezek szerint sokkal mélyebben érintette a dolog, mint gondolta volna, és ha Charles újból elfogadhatónak könyveli el, akkor már nem kell tojáshéjon táncolniuk, és végre együtt fellendíthetik a Stanza és Stanzát.

Igen, ma este határozottan megváltozott valami a viszonyukban, de nem pusztán arról volt szó, hogy visszatértek abba az állapotba, amelyben a veszekedés előtt voltak, hanem, Flora úgy érezte, mintha most már barátokká is váltak volna, nem csak udvarias üzleti partnerekké, azon pedig újból megdöbbent, milyen sokat is jelent ez neki. Ha a becsüsnap igazán jól sikerül, Charles talán már nem gondolja róla azt, hogy csak egy buta szőke nő, hanem valóban hasznos munkaerőnek fogja tekinteni.

fejezet

– Nagyon köszönjük a meghívást! – mondta Charles hétfőn reggel.

és Annabelle épp akkor szálltak ki az autóból. Flora előtte parkolt le a Land Roverrel, és várt egy kicsit, mikor meglátta, hogy jönnek. Furán izgatottnak érezte magát Charles láttán, és ezt megújult kapcsolatuknak tulajdonította.

– Ó, igen, csodálatos volt! És méghozzá az a sok finom étel mind ingyen! – mondta Annabelle.

– Hát, csak pár deci tejszín és egy kis parmezán kellett hozzá – mondta Flora. – A jól ismert gazok is nagyon ízletesek, csak tudni kell elkészíteni őket. – Flora elmosolyodott, remélve, hogy nem tűnt túl faragatlannak.

– A csokikrém nagyon finom volt – jegyezte meg Charles.

Florának hirtelen eszébe jutott, hogy Charles megbámulta rajta a csokifoltokat, és érezte, hogy elpirul. Megköszörülte a torkát.

– Hát, nagyon örülök, hogy mindketten jól éreztétek magatokat.

– És Jeremy is – tette hozzá Annabelle. – Úgy tűnik, nagyon megérintette őt a barátnőd. Valamikor majd mesélj róla nekem.

Addigra odaértek az iroda hátsó bejáratához, úgyhogy Florának nem kellett informálnia Annabelle-t Emmával kapcsolatban. Hétfő reggel volt, és Flora szeretett volna az előtte álló hétre koncentrálni. Most, hogy Charles és az ő viszonya rendeződött, sokkal optimistábbnak érezte magát. Kétségtelenül könnyebb lesz majd nyereségessé tenni a Stanza és Stanzát, ha Charles is úgy gondolja, hogy egy csapatban játszanak. És remélte, hogy kap segítséget a becsüsnap megszervezéséhez

is.

– Hol van Louisa? – kérdezte Annabelle, amint beléptek az irodába. – Meghalok egy kávéért.

– Majd én csinálok – ajánlotta Flora. – Hogy szereted?

– Feketén, két cukorral.

– Charles?

– Ugyanúgy.

Flora egy tálcán bevitte a kávét Charles irodájába, amelyben Annabelle-lel együtt eltűntek.

– Magadnak is hoztál? – kérdezte Charles. – Meg kell beszélnünk a szerdai becsüsnapot.

– Ja, igen – mondta Flora, és hálát adott az égnek, amiért Charles végre úgy döntött, beszáll a dologba. – Megyek, csinálok magamnak egy teát.

Flora tudta, hogy egész eddig csak halogatta ezt a pillanatot. Mostanra már valaki, talán
Charles biztos elolvasta a különböző hirdetéseket, amelyeket ő függesztett ki, és ebből rájött, mit is művelt ő az utóbbi időben. Flora még nem fizetett meg minden egyes bűnéért – némelyik majd csak eztán kerül napvilágra.

– Szóval – kezdte Charles, amikor Flora még egy széket odahúzott az asztalhoz. – Beszéltem Geoffrey-vel. Benne van a dologban. Ezenkívül megkértem Bob Butlert és még pár visszavonult becsüst, hogy jöjjenek el ők is.

– De drágám, nem lesz szükségünk ennyi emberre – szólt közbe Annabelle. – Mi a fene jutott az eszedbe?

– Azt hiszem, nem árt, ha minél több embert hívunk segíteni – folytatta Charles nyugodt hangon. – Nem lenne jó, ha az embereknek túl sokat kellene várakozniuk.

– De az isten szerelmére! Már az nagy szerencse lesz, ha

egyáltalán eljön valaki. Arra esély sincs, hogy még sorba is kelljen állniuk.

– Az ember soha nem tudhatja – mondta Flora vidáman, mivel rájött, hogy Charles látta a hirdetéseket, Annabelle viszont nem, Charles meg nem mondta el neki. Ez valahogy teremtett közte és Charles közt egyfajta szolidaritást. – Mit gondoltok, nem kellene valahol felállítanunk egy standot, ahol az emberek enni-inni tudnak valamit?

– Nagyszerű ötlet – felelte Charles. – A szállítók megoldják a dolgot, ha megkérem őket.

– De ne feledd, hogy nekik fizetni is kell – mondta Annabelle –, és ez az egész dolog nagyon bizonytalan. És különben is, valószínűleg már túl késő van ahhoz, hogy bármit is összehozzanak.

– Igazából én már beszéltem némelyikükkel a kórusban – mondta Flora.

– Tessék? – Annabelle a homlokát ráncolta.

– Mivel a próbán úgyis találkozom velük, megragadtam az alkalmat és megkérdeztem, vajon tudnának-e segíteni akkor is, ha csak röviddel azelőtt szólunk nekik. – Nem egészen így adta elő a dolgot persze a csintalan szoprán kettőknek, de a lényeg ugyanez volt.

– Jó ötlet – mondta Charles.

– Nem értem, miért nem kérjük meg Williamet, hogy jöjjön el és segítsen a büfében – vetette fel Annabelle, aki, Flora már korábban észrevette, egész kócosan hordta most a haját.

Flora kissé zavarban volt. Hogy a fenébe gondolja Annabelle, hogy William akar egyáltalán segíteni?

– Hát, nem hiszem, hogy ez az ő asztala, Annabelle. William

nagyszerű szakács, de az, hogy csokiszeleteket és sonkás zsemlét áruljon, az nem igazán neki való.

– Amellett azt hiszem, már haza is utazott, nem, Flora? – kérdezte Charles, kifejezetten szigorúan.

– De nagyon közel lakik – mondta Annabelle. – Ő mondta. Ezért ismeri olyan jól az erdőt.

– Nincs meg a címe – mondta Flora határozottan, ami végtére igaz is volt.

– Ó! – mondta Annabelle. – De Emmán keresztül kapcsolatba tudsz vele lépni, nem?

– Lehetséges, de Emma most elutazott pár napra – improvizált Flora, és gyorsan témát váltott. – Na, akkor még mit is kell előkészítenünk? – Flora tényleg nagyon elfoglalt volt ahhoz, hogy Williamen és a hajlandóságán gondolkozzon. Annabelle mostanra már biztosan megkedvelte, máskülönben miért ment volna el vele az erdőbe éjszaka? – Mit kell még megszerveznünk?

– Ennél többet szerda előtt nem nagyon tehetünk, de előkészítjük az asztalokat és kitesszük a székeket. Ne feledd, Flora, nem biztos, hogy több ezren lesznek. Nem szeretném, ha csalódnál.

– Egész biztosan nem lesznek annyian! – mondta Annabelle. – Nem is tudom, ti ketten minek csináljátok ezt a sok előkészületet. Végtére is ez nem „a” becsüsnap.

Flora és Charles összenéztek.

– Nem – mondta Flora. – Nem az.

– Hát, ha nem bánjátok, én elmennék, be kell szereznem egy-két dolgot az anyukámnak. Charles, nincs már rám szükséged, ugye?

– Nincs, momentán nincs – felelte Charles.

Vajon Charles tényleg szereti Annabelle-t? – tűnődött el Flora,

miközben együtt nézték, ahogy Annabelle kimegy az irodából. Valami kedveskedés elvárható lett volna ilyen esetben, nem? Egy „drágám”, vagy ilyesmi. Mindketten azt hangoztatták, hogy szerelmesek egymásba, de Flora szemszögéből nézve volt valami furán hűvös és kimért a kapcsolatukban.

– Szóval – szólalt meg Charles, amikor egyedül maradtak –, mit gondolsz, hány ember fog eljönni?

– Hát, Geoffrey-nek hála, a kórusból mindenki fog hozni valamit. Edie beizzította a nőegyletet, és más helyi csoportokat is.

– És ott vannak a hirdetések, reklámok is, nem igaz? – mondta Charles szenvtelenül.

Flora bólintott, aztán mindent bevallott.

– Amit minden egyes helyi újságba is elküldtem a környéken.

– Láttam. – Flora nem tudta megmondani, Charles vajon meg van elégedve, el van borzadva, vagy egyszerűen csak elfogadja a dolgot.

– És van még valami, amit el kell neked mondanom – mondta Flora.

– Igen?

– Tudod, hogy a régiségekkel kapcsolatos tévéműsorokban mindig van egy csinos fiatalember, aki felvezeti a műsort?

– Flora, nekem nincs időm napközben…

– Persze, ne haragudj. Szóval az egyik tenor a kórusban pont úgy néz ki, mint az egyik ilyen tévés fickó. Hasonló ruhába fog öltözni, és ott fog lófrálni a közelben.

– Azt akarod mondani, hogy felbéreltél egy tévébemondó-hasonmást, amikor az eredetinek sincs semmi fogalma az régiségekről, nemhogy a hasonmásnak, s mindezt csak azért,

hogy az emberek azt higgyék, benne vannak a tévében?

Charles közel sem tűnt annyira idegesnek, mint a múlt héten lett volna.

– Azok a bemondók már évek óta benne vannak a régiségkereskedésben – ellenkezett.

– Nem erről van szó, Flora.

Emma egyszer megjegyezte, hogy van valami szexis abban, ha egy férfi túl szigorú, és Flora most igazat adott neki.

– Ez csak amolyan díszlet. Senkit nem fogok becsapni.

Charles arca még mindig szigorúnak tűnt, és épp elég ideig ahhoz, hogy Flora komolyan aggódni kezdjen, de aztán Charles azt mondta:

– Igazából nekem is be kell vallanom neked valamit, bár nem is tudom, miért teszem, hiszen te sem számoltál be arról, mire készülsz…

– Mi az, Charles, mondd már! Istenem, olyan őrjítő tudsz lenni néha!

– Ismerem az egyik szakértőt, akit az ilyen tévéműsorok alkalmaznak. Lejön nekünk segíteni. És talán hoz magával egy kis tévéstábot is. Attól függ, mi lesz még aznap.

Flora átverekedte magát a bútorokon, és Charles karjába vetette magát, maga sem tudta, hogyan.

– Charles! Milyen szuper vagy! Szeretlek! – Azzal cuppanós puszit adott Charles arcára, aztán hátrébb lépett. – Na, persze csak olyan unokatesós, igazgatótársas módon – tette hozzá.

– Természetesen – mondta Charles pár másodperc múlva. – Nem hinném, hogy valaha is másképpen értenéd.

– Ó, azt nem tudhatom, Charles – mondta Flora, akit merésszé tett Charles bejelentése, és a simára borotvált arcával

és kellemes arcszeszével való érintkezés. – Ha nem lennél elköteleződve… Á, csak viccelek – tette hozzá gyorsan, és nem volt benne biztos, hogy kit is ugrat, Charlest vagy saját magát. – Na, visszatérve arra, amit nekem elmondtál… elmondtad Annabelle-nek is?

Charles a fejét rázta.

– Ő még mindig arra számít, hogy csak egy ember jön el, egy kutya meg egy dülöngélő konyhaasztal társaságában, amelybe maximum a kutya bír beleszeretni.

Flora vidáman mosolygott.

– Mégiscsak van humorérzéked! Ez nagyszerű! – Aztán hirtelen összevonta a szemöldökét. – Mit gondolsz, hogyan fog reagálni?

– Azt hiszem – mondta Charles óvatosan –, hogy kábé akkorát fog ugrani meglepetésében, mint egy ló a díjugratáson, úgyhogy csak akkor szabad neki tálalni, amikor már tömegével hozzák a Sheraton székeket.

– De te nem hiszed, hogy igazából hozni fogják.

– Az igazság az, hogy biztosan tudom, hogy hozzák, mert Bob Butchernek van egy gyönyörű szettje belőlük, arra az esetre, ha feltűnne a tévéstáb és komolyra fordulnának a dolgok.

– Ő az, aki azt szerette volna, hogy vásárold ki?

– Igazából ketten vannak, akik szeretnék. Mindketten már régóta csinálják az üzletet, és nem akarnának anélkül nyugdíjba menni, hogy valaki átvegye tőlük a boltot.

Flora felsóhajtott. Mikor arra gondolt, hogy az utóbbi két hétben alig-alig beszéltek egymással, nehéz volt elhinnie, hogy Charles ennyi mindent megtett a becsüsnap sikere érdekében. Lehet, hogy végül mégsem tartotta annyira bolond ötletnek.

– Ez fantasztikus! Remélem, hogy a „vendéglátó egység” is helytáll majd. Csak néhányukat kértem meg a kórusban, hogy jöjjenek el.

– Ne aggódj! A nőegylet azonnal akcióba lép, amint szükség mutatkozik.

– De manapság inkább szexis naptárakat gyártanak, és nem szendvicseket készítenek, nem?

– Biztosíthatlak, hogy a legtöbb vidéki nő azóta főzi szamovárban a teát és keni vajjal a bucikat, mióta csak az eszét tudja. Ráadásul tompa késsel, és rettentő gyorsan. Hidd el nekem, hogy így van.

– Én bármit elhiszek neked, Charles! – Flora az ajkába harapott. – És rengeteg szórólapra is szükségünk lesz. A gépen csináljam meg, vagy elvisszük a nyomdába? Vehetek színes papírt, és akkor kicsit jobban odavonzzák a figyelmet.

– Jó. Időt spórolunk, ha itt nyomtatjuk ki a szórólapokat, aztán még csinálunk, ha kifogytunk belőlük.

– Akkor ezt megszervezem én. Valami más?

– Jó lenne kapcsolatba lépni a helyi újsággal is. Talán kiküldenének valakit. Végtére is ez az első ilyen esemény.

Flora hihetetlenül boldogan sétált ki az irodából. Az ő *becsüsnapja,* Charlesnak hála, eget rengető siker lesz. Na persze az ő keze is benne van a dologban, de javarészt Charlesé az érdem. Egy igazi „tévés” szakértő többet jelent majd a népnek, mint akármennyi meghívott üzletember, akiknek a kisujjukban van az egész régiségkereskedelem. Ez cinikus gondolat volt, de igaz.

A vásár előtti nap egy nagy szervezkedési-előkészítési mizériába torkollott, Flora pedig még soha nem érezte magát olyan boldognak

és elégedettnek, mint akkor. Annabelle nem nagyon mutatkozott, Flora és Charles viszont csapattá kovácsolódtak. És bár nem voltak teljesen egyenrangúak, Flora sem volt már az az idióta kislány.

– Hál' istennek, nem esik! – mondta magának Flora, amikor szerdán kora reggel kinézett az ablakon. – Nem kell azon aggódnunk, hogy az emberek az eső miatt nem jönnek el.

Most már csak azon kellett gondolkodnia, mit is vegyen fel. Fontos, hogy hogyan néz ki. Legyen üzletasszonyos, és vegyen fel kosztümöt? Válassza a praktikus farmert? Vagy legyen abban a csinos a ruhában, amelyik Charlesnak úgy tetszett? A kérdés megoldódott: eltette az utazóvasalóját, és megkereste a ruhát, amelyet előző vasárnap kézzel mosott ki, és amely most csak egy összegyűrt rongynak látszott. Egy óra múlva már a csarnokban volt, és kissé fázott ugyan a nyári ruhában, de remélte, hogy a nap majd hamarosan felmelegíti.

Charles nem sokkal az után érkezett, hogy Flora belépett az épületbe, és elkezdett fehér abroszokat tenni a kecskelábas asztalokra, amelyeket előző nap állítottak fel.

– Jó reggelt! – mondta Charles.

– Szia – köszönt vissza Flora, aki hirtelen elképesztően szégyenlős lett, és már bánta, hogy nem farmerban jött.

– Összepiszkítod a ruhádat. Miért nem teszel fel egy kötényt? A hátsó helyiségben egy egész fiókra való van belőlük.

– Jó ötlet! – Flora ott hagyta Charlest a terítőkkel, és keresett magának egy kötényt. Egyszer valaki azt mondta neki, hogy van abban valami nagyon szexis, ha a nők a csinos ruhájuk fölött kötényt viselnek.

Mikor visszajött, Charles már két férfival beszélgetett, akik

tweedöltönyt és flanelnadrágot viseltek. Mindkettő kicsit idősebb és előkelő kinézetű volt.

– Ez itt Flora Stanza. Flora, ez Bob Butler, ez pedig George Woodman. Mindketten még az özönvíz előtt kezdték az üzletet, de inkább riválisok, mint barátok.

Erre mind a két férfi elnevette magát.

– Persze egyikünk sem akkor kezdte, de azért meglehetősen régen – Bob Butler megszorította Flora kinyújtott kezét. – Maga túl fiatalnak tűnik ahhoz, hogy igazgatótárs legyen egy ilyen régen alapított cégnél, ha nem bántom meg vele.

– Igen, fiatal vagyok, de azt hiszem, kezdek belejönni. Te mit gondolsz, Charles? – Bár ezt csak azért mondta, hogy mondjon valamit, rettentően vágyott rá, hogy hallja Charles válaszát.

– Ó, igen, Flora nagyon jól csinálja. Tudjátok, ezt az egészet ő találta ki.

George Woodman megfontoltan nézett körül.

– Hát, azt nem lehet megmondani, hányan fognak eljönni, de az ötlet jó.

– Folytatnom kell a munkát – mondta Flora. – Felteszem a forralót, amint végeztem a
terítőkkel. Tea, kávé?

A férfiak leadták Florának a rendelést.

– Jó érzés, ha egy csinos lány szolgálja fel a teát, nem, Charles? – mondta egyikük, amikor Flora elindult kifelé a teremből.

– A Stanza és Stanzánál mindenki szokott kávét főzni, még az igazgatók is – felelte Charles. Flora nagyon örült, hogy Charles igazgatónak nevezte őt is. Igen, ez az!

Öt perccel kilenc előtt Flora kikukkantott az ablakon, hogy lássa, jött-e már valaki, akit ismer, és nagyon félt, hogy egy tök

üres utcát fog csak látni.

– Azta! – kiáltotta.

– Mi az? – Charles futva jött oda hozzá.

– Vagy egymillióan vannak! Tömött sorokban, és mind szorongatnak valamit a kezükben.

– Akkor jobb, ha beengedjük őket – mondta Charles széles vigyorral. – Ez a sok ember mind miattad van itt, remélem, tudod. Jó, hogy szóltam róla a helyi tévének. Ez nagyon jó reklám lesz nekünk. Segítsek neked az ajtónál?

– Tisztára olyan, mint a tévében – mondta Virginia pár órával később. Most éppen a büfében tényked ett.

Flora, aki akkor érkezett vissza a boltból, két négyliteres tejesdobozt tett az asztalra.

– Tessék! Ezzel egy jó darabig ellesztek. Elképesztő! Csak a büféből is mennyi bevétel lesz!

– Egy férfi mesélte nekem, hogy egészen Trowbridge-ből autóztak ide a feleségével, mert annyira felvillanyozta őket, hogy megmutathatják Eric hogyishívjáknak.

– Ja, a szakértőre gondolsz? Rém aranyos ember, nem? Mindenkit elvarázsol.

– A házaspár mindenesetre nagyon boldognak tűnt. Ettél már valamit, Flora, az óta, hogy ideértél? Gondolom, már az első kakasszóra itt voltál és megállás nélkül rohangálsz ide-oda, mindenkire odafigyelsz, csak magadra nem. Hadd csináljak neked egy sonkás zsemlét.

Flora már délelőtt tíz óta álmodozott egy sonkás zsemléről, amikor eszébe jutott, hogy nem is reggelizett. Azóta meg nem is ebédelt.

– Az iszonyú jó lenne. Láttam, hogy az emberek tálcával a kezükben jönnek el innen, és vissza kellett fognom magam, hogy ne kunyeráljak

tőlük valamit. Egy csésze tea is nagyon jólesne.

– Csinálok neked frisset. Jézusmária, nézd, ki van itt!

Flora megfordult.

– Annabelle! – Azonnal bűntudata lett, mivel meg volt róla győződve, hogy Annabelle majd jól kiosztja, bár nyilvánvaló volt, hogy az egész eseménynek óriási sikere van.

– Jaj, de jó, nem ide jön – mondta Virginia. – Meglátta Eric hogyishívjákot, és odament hozzá.

– Fú! Biztos most is ott kéne írogatnom a neveket és címeket, és aláíratni az emberekkel a papírt, hogy eladják a kincseiket, vagy valami hasonló vezetői feladatot végezni.

– Magunkat ellátni is nagyon fontos dolog, és Louisa nagyon jól végzi a dolgát, most, hogy az anyukája eljött a kisfiáért, és hazavitte. Ne aggódj Annabelle miatt.

Flora nem is tudta, hogy Annabelle-lel kapcsolatos félelmei ennyire nyilvánvalók.

– Igazán kedves volt Louisától, hogy a szabadnapján bejött.

– Mindenki belead apait-anyait az üzlet felvirágoztatásába – legalábbis most, hogy te itt vagy.

– Virginia! Ez a legkedvesebb dolog, amit nekem bárki életemben mondott!

– Egyszerűen ez az igazság. Annabelle soha nem mutatott a tiédhez hasonló elköteleződést.

– De az ő helyzete más. – Flora próbálta védeni Annabelle-t. – Csak a vőlegénye üzletéről van szó, nem az övéről.

– De nagyon jól tudta, mit hoz magával Charles, amikor eljegyezték egymást.

– Ha az ember szerelmes, nem mindig veszi figyelembe a gyakorlati dolgokat.

Virginia a homlokát ráncolta. Flora tudta, hogy körülötte

mindenki teszi a dolgát, és bűntudatot érzett, hogy ő csak az időt vesztegeti, de nagyon kíváncsi volt, mit mond Virginia Charles és Annabelle kapcsolatáról – mivel ő személy szerint nagyon is misztikusnak találta az egészet.

– Nem hinném, hogy Charles és Annabelle valaha is szerelmesek voltak egymásba – mondta Virginia pillanatnyi gondolkodás után. – Vagy ha igen, soha nem mutatták, mikor az irodában voltak.

– Az a benyomásom, hogy ők mindketten nagyon zárkózottak, és nem turbékolnak mindenki előtt.

Virginia felkacagott.

– Turbékolnak! Milyen szép, régimódi szó! De nem erre gondoltam. Persze másfelől meg honnan tudná bárki, hogy mások kapcsolata milyen belülről? Elég nehéz néha az embernek a sajátját átlátnia. De Annabelle és Charles viszonya mindig is inkább üzleti kapcsolatnak tűnt, mint bármi másnak.

– Á! – Ez összecsengett azzal, amit Charles mondott Florának a partin, nem ezekkel a szavakkal, de a lényege ez volt.

– Na, most – szólalt meg Virginia újból –, ha megittad, vihetnél teát annak az Eric nevű szakértőnek is. Már biztos jólesne neki egy csészével.

Flora bólintott.

– Először megkeresem Charlest, és megtudom a szakértő nevét.

– Charlesnál hatalmas sor kígyózik. Neki is vigyél egy kis teát.

Flora letette a csészét Charles könyökéhez, mire férfi felpillantott a boci alakú tejkiöntő
mellől, amelyet épp az előbb úgy jellemzett, hogy „egész antikos a hatása”, és rámosolygott

Florára. Flora rendkívüli mértékben örült ennek, aztán

rádöbbent, hogy Charlest inkább Annabelle-nek kellett volna kiszolgálnia, nem neki.

Flora nem is tudta, hogy ilyen sok embert ismer Bishopsbridge-ben, vagy hogy ilyen sokan ismerik őt. Rengetegen jöttek oda hozzá, és mindegyikük nagyon boldog volt.

– Az az ember a tévétől azt mondta nekem, hogy ez a régi tál harminc fontot ér! Nem is fogja elhinni: az volt a kutya tálkája! Jobb, ha veszek neki egy műanyagot.

– Tudja, a nagynéném pár hónapja meghalt, és már majdnem kihívtam a lomtalanítókat, de most már inkább maguktól hívok oda valakit, aki felbecsüli, mennyit is érnek a bútorok.

– Ez a legokosabb, amit tehet – mondta Flora. – Biztosan vannak ott értékes dolgok. – Flora nem volt biztos abban, hogy ismeri ezt a nőt, de úgy tett, mintha ismerné. – Vigyen egy szórólapot.

Flora már kétszer is visszament az irodába, hogy újabb szórólapokat nyomtasson, és már megint majdnem elfogytak.

Aztán látta, hogy Charles átadja a sort Geoffrey-nek. A tömeg most már kezdett oszladozni, Charles pedig kijött az irodába, a csészével és az alátéttel a kezében.

– Megkértem Annabelle-t, hogy nyissuk meg az irodát ideiglenes raktárnak. Vannak olyanok, akik nem szeretnék újból elcipelni a tárgyaikat, amelyeket a legközelebbi aukción szeretnének árverésre bocsátani. – Charles Florára pillantott, különösen bepiszkolódott arcát és lábát nézte. – Rendeznünk kell még egy aukciós napot. Őszig egyet sem terveztünk.

– Biztos nagyon fel vagy villanyozva, Charles, igaz? – mondta Virginia. – Ez zseniális ötlet volt Florától.

Annabelle is csatlakozott hozzájuk.

– Igen, elképesztő sikere volt. Ki hitte volna? És honnan tudták az emberek, hogy benne lesznek a tévében? Eric csak az utolsó pillanatban vállalta el. Aztán egyszer csak feltűnt a helyi tévé hírműsorának stábja is. Ez csak a vakszerencse műve lehet.

– Hát, nem egészen a vakszerencséé – mondta Charles. – Én kerestem meg a tévéseket.

– Oké, de akkor is, miért jöttek ilyen sokan?

– Flora minden helyi lapban elhelyezett egy hívogató hirdetést.

Flora a lábát nézte. Tényleg nagyon mocskos volt. Mégiscsak farmerban kellett volna jönnie, vagy kosztümben, és nem ebben a kis nyári ruhában és szandálban.

– Meg kell mondanom, Flora – kezdte Annabelle –, meglepően hasznosnak bizonyultál. – Flora vállára tette a kezét. – Gyere ki egy szóra. Szeretnék tőled valamit kérdezni.

– Ne tartsd fel túl sokáig, Annabelle – mondta Charles. – Már pirkadat előtt itt volt, és biztos nagyon kimerült.

– Nem pirkadat előtt – mondta Flora. – Azt hiszem, a pirkadat és én szinte egyszerre értünk ide.

Charles elnevette magát, s kivillant egyenes és fehér fogsora, amely vagy a jófajta géneknek, vagy a fogszabályozásnak volt köszönhető.

– Nem tartom fel túl sokáig, nem kell aggódnod. Csak egy apró kérdést szeretnék neki feltenni a ruhákról. Osztálytalálkozó.

Na, szépen vagyunk, gondolta Flora! Alig dugta ki a fejét a sok tennivalóból, amelyeket a becsüsnap rá rótt, és Annabelle máris azt kívánja tőle, hogy állítsa át az agyát és segítsen neki, mit vegyen fel az osztálytalálkozóra.

Annabelle ellenőrizte, hogy a kis szoba, amelybe

visszahúzódtak, és amely tele volt gyerekméretű székekkel és asztalokkal, műanyag hintákkal és ugrálólabdákkal, elég messze esik-e a csarnoktól ahhoz, hogy senki ne hallgathassa ki őket.

– Először is, jó dolog, hogy most már sokkal jobban kijöttök Charlesszal. Eleinte még nagyon idegesítetted.

– Tudom.

– És arra gondoltam, hogy tengerészkék kosztümben megyek, de – és itt színpadiasan felemelte a mutatóujját, mintha megfenyegetné Florát –, tudtam, hogy erről le fogsz beszélni, hacsak nem veszek fel mellé egy kendőt vagy valami más kiegészítőt. Milyen színűt javasolsz?

Flora, miközben arra gondolt, hogy kint már mindenki pakol, és osztozik a sikeres nap örömében, a füle mögé simított egy hajtincset.

– Tényleg nem vennék fel kosztümöt, Annabelle. Az rémesen matrónás, hacsak nem veszel alá semmit, hogy lássék a mély dekoltázs.

– Ó!

– És tengerészkék? Az sokkal jobban illene egy konzervatív párti gyűléshez, mint egy csajos kimenőnaphoz.

– A konzervatívok színe a királykék, tudod?

Flora összehúzta magát a parányi székben.

– Akkor az.

– Na, jó, akkor nem kosztümöt veszek fel, de valami mást is szeretnék tőled kérdezni.

– Igen? – Virginia és a többiek, mikor végeznek, beülnek valahová. Flora remélte, hogy Charles is velük megy. Ha viszont Annabelle túl sokáig feltartja, akkor elmennek majd nélküle.

– Megadnád nekem William mobilszámát?

– Nincs mobilja.

– Nincs! Hogy a fenébe csinálja?

Flora csak vállat vont, mivel ezt éppúgy nem tudta hová tenni, mint Annabelle.

– Amúgy miért kell neked?

– Támadt egy ötletem. Ez amolyan titokféle.

– Tessék? – Annabelle nem tűnt igazán „titkolózós” fajtának.

– Szeretném, ha portrét festene rólam. Esküvői ajándék, Charlesnak. Gondolod, hogy novemberig meg tudja festeni?

A november valahogy furcsán közelinek tűnt.

– Akkor lesz az esküvő? Fura időpont.

– Igen, tulajdonképpen az, de az apátsági templom mindig egész tavasszal és nyáron foglalt. És akkor jár le apa biztosítási kötvénye, amelyből ki tudja majd fizetni a lakodalmat.

– Te vagy a megtestesült gyakorlatiasság, Annabelle.

– Tudom, és a kötvény is rettentő jó dolog. De azt hiszem, egy portré rólam olyan dolog, aminek Charles igazán örülne. Nem gondolod?

De, Flora is így gondolta. Az apja egy anyjáról készült olajfestményt kapott, amikor összeházasodtak, és igenis *nagyon* szép ajándék volt.

– De. És William úgyis azt mondta, hogy… – Elmondja-e Annabelle-nek, mit mondott róla William? Úgy döntött, elmondja.

– Azt mondta, nagyon szeretne téged megfesteni.

– Igazán? Ez király!

Flora elnevette magát. Kedves dolog volt hallani, hogy Annabelle mai szlenget használ.

– Hmm!

Annabelle a kelleténél is elégedettebbnek tűnt, de hát,

gondolta Flora, mindig jó, ha az ember valami jót hall saját magáról.

– De hogyan léphetek vele kapcsolatba, ha egyszer nincs mobilja? – kérdezte Annabelle, visszalépve a gyakorlatiasság mezejére.

– Megpróbálok valahogy üzenni neki. – Flora nem akarta azt mondani, hogy egyszerűen csak meg kell kérnie Williamet, hívja fel Annabelle-t, mivel tudomása szerint Annabelle-nek fogalma sem volt arról, hogy ő tulajdonképpen többé-kevésbé együtt él Williammel.

– Megtennéd? William nyugodtan felhívhat. De az én mobilomon hívjon, mert tényleg nem szeretném, ha Charles tudomást szerezne erről. Az elrontaná a meglepetést – tette hozzá Annabelle.

– Meglátom, mit tehetek.

– Mindenképp próbáld meg, Flora!

– Meg fogom! – Komolyan, ha egyszer Annabelle elhatározta, hogy akar valamit, azt azonnal akarja. Flora felállt a székből. Már nagyon szeretett volna visszamenni a többiekhez.

Annabelle is felállt.

– Mondd, Flora, azt beszélik, hogy Henry Burnettel randevúzol. Igaz?

– Hát, nagyjából.

– Csak kíváncsi voltam, miért nem hívtad meg a partira. Vagy Charles miatt nem tetted?

– Meghívtam, csak épp nem tudott eljönni. De ez miért érdekli Charlest? Nem jönnek ki egymással, vagy mi?

– Hát, nem igazán, és nem hiszem, hogy Charles jó szemmel nézné, ha tudná, hogy ti ketten randiztok.

– Miért nem?

– Henry nem éppen jó hírű. Charles kicsit ismerte a volt feleségét, Natashát, és úgy tudom, Henry nagyon rosszul bánt vele – Charles röviddel az után futott vele össze, hogy Natasha rájött, Henry viszonyt folytat valakivel, és teljesen maga alatt volt. Charles egészen megrendült. Azonkívül félti is az ő kis bébiunokahúgát. – Annabelle elmosolyodott, nehogy Flora véletlenül félreértse azt, hogy „félti". – Na, gyere! Menjünk ki ebből a lyukból. Egyébként, Flora, tényleg úgy gondolod, hogy ez a ruha a megfelelő viselet egy ilyen eseményhez, mint a mai?

15. fejezet

A csarnok már majdnem teljesen üres volt, mire visszaértek. Charles még ott ácsorgott, de nagyon türelmetlennek tűnt. A korábbi eufóriának nyoma sem volt sehol. Egy poros csarnokban voltak csupán, arra várva, hogy végre hazamehessenek.

– A többiek már elmentek inni valamit, Flora – mondta Charles. – Szerették volna, ha csatlakozol hozzájuk, de én arra gondoltam, hogy inkább menjünk el együtt vacsorázni.

– Ez nagyszerű ötlet! – lelkendezett Flora, aki örült, hogy megünnepelhetik a nagy sikert. – Úgyis éhen halok már.

– De Charles – szólt közbe Annabelle –, elfelejtetted, hogy Clarissával és Benjaminnel vacsorázunk?

– Ó, teljesen kiment a fejemből. – Charles Florára nézett, aki azonnal úgy érezte magát, mint valami maradék kacat a zsibvásáron, amelyik senkinek sem kell. – Nem vihetnénk magunkkal Florát is?

– Ne légy bolond! Clarissáék nem ismerik. És Flora sem szeretné, ha ide-oda ráncigálnák, és még kényelmetlenséget is okozna. Igaz?

– Igaz – ismerte el Flora, és majdnem elsírta magát.

– Majd elmész a tételbemutatókkal a bárba – mondta Annabelle. – Igyál egy jót velük!

Flora érezte, hogy el kell tűnnie Charles és Annabelle szeme elől, különben még sült bolondot csinál magából.

– Igazából nagyon elfáradtam, lehet, hogy inkább hazamegyek. Jó éjt mindkettőtöknek!

– Flora! – kiáltott utána Charles, de Flora nem állt meg.

Amikor kiért a parkolóba, Flora vett pár mély levegőt, aztán próbálta kitalálni, mit is akar. Felhívhatná Henryt. A férfi már úgyis kereste a nap folyamán, és hívta vacsorázni, de akkor ő még abban bízott, hogy majd azokkal ül be valahová, akikkel az elmúlt pár napban éjt nappallá téve dolgozott.

De ha most elmegy valahová Henryvel, így, hogy ennyire maga alatt van, még túl sokat talál inni, és bánatában be fog rúgni. Akkor inkább csatlakozik Virginiához és a többiekhez.

Vagy mégsem. Inkább hazamegy, iszik egy pohár bort, és elmondja Williamnek, hogy Annabelle portrét szeretne vele készíttetni. Aztán eszébe jutott, hogy nincs is meg neki Annabelle mobilszáma. Na, ja, azt holnap is elkérheti tőle.

Mialatt hazafelé tartott, a nyár, uszályát felfogva, mintha távozni készült volna: valahol messze dörögni kezdett, és villámok cikáztak át az égen. Még nem eredt el, de a levegő már megtelt

esőszaggal, és még a Londonban felnőtt Flora is tudta, pedig nem volt igazán tisztában a természet jelzéseivel, hogy ebből

óriási zivatar kerekedik.

Az első esőcseppek akkor csapódtak a szélvédőnek, amikor bekanyarodott a Land Roverrel a földútra, amelyik a házhoz vezetett. Pénzérme nagyságú cseppekben esett, aztán pár másodperc múlva leszakadt az ég. Flora lelassította az autót, és halkan káromkodott. Miközben próbált átevickélni a kocsival a zivataron, eszébe villantak a nap eseményei. Olyan jó lett volna elmenni valahová Charlesszal és a többiekkel, de hát ez nem jött össze, máskülönben viszont hatalmas siker volt az egész. Csőstül jöttek az emberek, és Geoffrey szerint – Flora csak őt tudta megkérdezni – a felbecslésre hozott tárgyak egészében véve meglehetősen értékesek voltak.

Aztán ott volt Henry. Flora nem fogadta el a vacsorameghívást arra az estére, de amikor azt mondta, nem, Henry nem tűnt túlságosan csüggedtnek, és Flora biztos volt benne, hogy újból elhívja majd.

Flora csak akkor keseredett el igazán, amikor Charlesra gondolt, de ez nagy butaságnak tűnt. Elvégre most már sokkal jobban kijönnek egymással, és kitűnően tudnak együtt dolgozni. És ez minden, amit akart, nem? Flora kimondhatatlanul örült, mikor meglátta Williamet.

Miután forró fürdőt vett, és a köntösében lejött, William a kezébe nyomott egy pohár bort.

– Azt hiszem, ez most jár magának! – mondta.

– Mindenképpen!

– És hogy ment?

– Csodásan. Rengeteg ember jött, a helyi újságtól is voltak, és valószínűleg a helyi tévé hírműsorában is benne leszünk.

– Akkor meg mi aggasztja? – William odanyújtott neki egy tálka napraforgómagot és kesudiót, amelyeket a sütőben

megpirított és szójaszósszal meglocsolt.

– Semmi. Miért kérdi?

– Valahogy most nem az a kis vidám teremtés, amilyen szokott lenni, ez minden. Ráadásul, ha tényleg ennyire jól összejött minden, amit megszervezett, akkor inkább a fellegekben kéne járnia, nem?

Flora kortyolt egyet a borból. Rettentően próbálkozott elhitetni saját magával, hogy minden oké, de egyáltalán nem érezte jól magát.

– Azt hiszem, egyszerűen csak fáradt vagyok. És arra számítottam, hogy együtt elmegyünk valahová vacsorázni a többiekkel, de Charlesnak és Annabelle-nek más tervei voltak. Ó, jut eszembe, Annabelle! Kérdezősködött maga felől.

– Azt hittem, már mindent ellenőrzött velem kapcsolatban, és kitűnő pontszámokkal végeztem.

– Hát pontosan ez az! Azt szeretné, ha festene róla egy portrét.

– Ó, megbízást kapok? Ez kedves. Erről beszéltünk egy kicsit a múltkor, de nem úgy tűnt, mintha portrét szeretne.

Flora összevonta a szemöldökét.

– Akkor mit? Akármilyen gyönyörű is a maga teste, nem hinném, hogy Annabelle ezért hajkurászná magát. El van jegyezve az unokabátyámmal.

– A tiszteletre méltó Charles. Hát ha maga mondja.

– Én mondom! Annabelle nem az a hűtlen típus, az neki túl komplikált volna. Esküvői ajándékként adná Charlesnak a portrét, ami, úgy gondolom, nagyon szép gondolat.

– Az.

– Csak az a baj, hogy elfelejtettem elkérni a mobilszámát, de holnap elkérem.

– Hm. Kíváncsi volnék, miféle portréra gondolt.

– Ó, nagyon konvencionálisra, úgy képzelem. Talán olyanra, mint azok a régi fotók a *Vidéki élet* című lapban, ahol a nők a nyakláncukat leszámítva szinte meztelennek tűnnek.

– Az nagyon jó választás volna Annabelle-nek. Gyönyörű a karja és a válla.

Flora személy szerint azt gondolta, Annabelle karja kicsit túl vastag, de nem szólt.

– Akkor tehát szívesen megfestené?

– Ó, igen. Mindenképpen. Csak az a probléma, hogy holnap el akartam utazni.

– Magamra hagyna? – Flora erre nem számított.

– Ha még emlékszik, Flora, nem volt túlságosan oda azért, hogy itt vagyok, amikor először találkoztunk.

– De azóta nagyon is hozzászoktam a maga kis dolgaihoz. Különösen a főztjéhez.

William elnevette magát.

– Van valami, amit az erdő túloldalán felügyelnem kéne. Egy barátom szalmából akar házat építeni, és kikérte a tanácsomat. Egy vagy két hét múlva jönnék csak vissza. Ha egyáltalán visszaenged majd.

– Persze hogy visszaengedem! Főleg, ha újból olyan isteni illatok jönnek majd a sütő felől.

– Szóval még több quiche. Most levest és salátát készítettem. Jó lesz?

– Ó, csodás! Nagyon köszönöm! – Flora hatalmasat ásított. Később épp csak feltámolygott a lépcsőn, bezuhant az ágyba, és már aludt is. Imelda egy darabig ott dorombolt a térde hajlatában, aztán visszament a kicsinyeihez.

Másnap reggel még mindig zuhogott az eső. A dűlőút kisebb

patakká változott, Flora pedig bőrig ázott, míg kiszaladt a Land Roverhez a gumicsizmájáért.

– Ugye nem ma indul el, William? Még a végén belefullad az esőbe.

– Később kicsit alábbhagy. De mennem kell. Mire hazaér a munkából, én már nem leszek itt. Flora ettől eléggé elcsüggedt.

– De igazából nem is kell elmennie, ugye, William? Ha Annabelle szeretne magától portrét, akkor azt hamarosan meg kellene festenie. Novemberben házasodnak.

– Amiatt ne aggódjon, Flora.

– Én nem aggódom, Annabelle annál inkább. Szereti, ha haladnak a dolgok az életében.

– Komolyan itt az ideje, hogy odébbálljak. Hamarosan visszajövök. – És elmosolyodott. Nagyon kedves volt a mosolya.

– Nagyon puhány lettem itt a meleg folyó vízzel meg a villamos árammal.

– Meg velem – tette hozzá Flora.

– Naná – mondta William –, de eddig csak én dédelgettem magát, és nem fordítva.

Flora kuncogni kezdett.

– Meg kell mondanom, nem bírtam volna végigvinni ezt a partit maga nélkül, még akkor sem, ha normális kaját csinálok. – Elvett egy szelet pirítóst azokból, amelyeket William készített.

– Hát, akkor addig ne rendezzen több vacsorát, amíg vissza nem jövök.

– Semmiképpen sem! Túl nagy stresszel jár. Bár azért élveztem. – És Florának eszébe jutott, amikor ott ült a kanapén és bámulta a csillagos eget. Aztán visszaráncigálta magát a jelenbe. – Jobb lesz, ha elindulok. – Williamre pillantott, aki épp beleharapott egy szelet pirítósba. – Szóval tényleg nem lesz már

itt, mire hazaérek?

– Úgy van. Valóban nem leszek itt, mire visszajön. Még szellemalakban sem.

Flora elnevette magát, és megkerülte az asztalt.

– Akkor adok egy búcsúpuszit. Nagyon fog hiányozni.

– Jót fog tenni magának, ha egy darabig maga főzi meg a vacsoráját. Ez nagyobb függetlenséget ad.

– Nem arról van szó, hogy ne tudnám megfőzni magamnak a vacsorát. Csak arról, hogy maga itt volt, és egyszerűen megcsinálta helyettem.

William átölelte Florát, magához szorította, aztán adott egy puszit az arcára.

– Induljon dolgozni, Flora!

Az irodában mindenki nagyon jókedvű és felszabadult volt az előző napi események miatt, különösen Geoffrey.

– Charles azt mondja, csinos kis vásárt csináltam tegnap. Régebben persze már csináltam ilyet, de az évekkel ezelőtt volt.

– Virginia lánya pedig felteszi az értékesebb tárgyakat a honlapra – mondta Louisa. – Persze, ha már készen lesz. De azt mondja, nem telik olyan sok időbe, mert egy kicsit már előre is dolgozott rajta.

– Nem is értem, miért nem volt eddig honlapotok, Charles – mondta Flora, aki kicsit fásultnak érezte magát a sok optimista ember között.

– Eddig nem nagyon érte volna meg. Végtére is csak egy vidéki kis aukciósház a miénk – mondta Annabelle, aki úgy döntött, a vőlegénye szócsöve lesz. – De tegnap jött pár valóban értékes dolog, ugye, Charles? – Annabelle elhallgatott.

– Igen. Egy idős hölgy vagy egy tucat zacskónyi ezüsttel

érkezett. Persze mind meg van feketedve, de György-korabeliek, legalábbis egy részük.

– És ott volt az a csodálatos art deco teáskészlet a háromszögletű fogantyúkkal; azt Eric becsülte fel. Nagyon lelkes volt. Minden rendben, Flora?

Flora nem is vette észre, hogy mennyire le van eresztve. Komolyan, ha először William, aztán most Annabelle is azt gondolja, hogy el van keseredve, akkor talán kicsit többet kell mosolyognia.

– Jól vagyok.

– Csak olyan… kicsit fásultnak tűnsz. Nem, Charles?

Flora nem akarta végighallgatni, amint Charles azon spekulál, vajon milyen lelkiállapotban leledzik.

– Jól vagyok, csak éppen, szóval, William, tudjátok, a partiról… Charles bólintott. Flora nem nézett Annabelle-re.

– Szóval, eddig ott volt velem, és most elmegy. Megleszek egyedül is, de William jó társaság volt, és rendkívül jó szakács.

– Ó! – mondta Annabelle.

Flora Annabelle-re nézett, és kíváncsi volt, lehetséges-e, hogy ilyen hamar átragadt rá az ő rosszkedve.

– Válthatnánk pár szót, Flora? – kérdezte Annabelle.

Florának hirtelen eszébe jutott, hogy Annabelle mobilszámát nem adta meg Williamnek, és az, hogy miért. Szerencsére ismert egy portréfestőt Londonban, akit felajánlhat William helyett, ha igény mutatkozik rá. Felvette a táskáját, és követte Annabelle-t.

– Szóval? Khm… megadtad neki a számomat? – kérdezte Annabelle aggodalmaskodó hangon.

– Nem. Sajnos nincs meg nekem. Azt hiszem, mindketten

abban a hitben voltunk, hogy megvan, de nincs.

Annabelle idegesen ciccegett.

– Akkor jobb lesz, ha most beírod a telefonodba.

Flora előszedte a mobilját, Annabelle pedig elkántálta a számát. Amikor Flora beírta, azt
mondta:

– Nem tudom, mikor tudom neki átadni, de ne aggódj, ismerek egy portréfestőt Londonban, aki nagyon jó, és mégse drága.

Annabelle elgondolkozott.

– Jobban érezném magam, ha olyasvalaki festene meg, akit ismerek. Még ha csak kevéssé is.

– William csak egy hétig lesz távol. – William nem volt ennyire konkrét, de Flora úgy gondolta, egy hét késedelem még tűrhető.

– Nem érted! A portré iszonyú sok időt vesz igénybe. Nagyon hamar el kell kezdenie, ha idejében be akarja fejezni.

– Már említettem neki, hogy portrét szeretnél.

– Igen? És mit mondott?

– Lelkes volt. Azt mondta, gyönyörű a karod és a vállad.

– Igazán? – Annabelle arckifejezése szinte álmodozóvá vált. – Hát, ez nagyon kedves tőle. Ezek szerint még nem indult el?

– Még nem. Megvárja, míg alábbhagy az eső.

– Értem. Akkor… – Annabelle nagyot nyelt. – Öö… megkaphatom a Land Rover kulcsát? El kell vinnem valamit egy farmra, és szükségem volna rá. Az én autóm nem igazán jó, ha nagy a sár.

Flora magához szorította a táskáját. Már a magáénak érezte a Land Rovert.

– És hosszú ideig leszel távol? Ma kóruspróba van. Idejében oda szeretnék érni.

– Akkor vidd a saját autódat. Meg van javíttatva, és ott áll az

udvaron.

– De a dűlőút! Azon az én autóm nem megy se fel, se le. Az nem igazán sáros időre való.

– De Flora, addigra százszor is visszahozom. Csak pár órát leszek távol.

Flora nagy nehezen kutatni kezdett a táskájában, és átadta Annabelle-nek a kulcsot.

– Vigyázol, ugye, Annabelle? Charles nyitotta ki az ajtót.

– Ti meg mit sustorogtok itt?

– Nem sustorgunk! – Annabelle meglehetősen ingerült volt. – Csak elkértem Florától a Landy kulcsát. Felmegyek a Stringers-farmra, aztán lehet, hogy bekukkantok anyához is.

– De úgy volt, hogy oda én megyek. Ne feledd, hogy van két harapós juhászkutyájuk.

– Nem lesz semmi baj! Nem félek a kutyáktól. Na, sziasztok!

Flora úgy érezte, ez az egész kicsit furcsa, de mivel úgy tűnt, Charles számára teljesen normális, ő is elfogadta.

Öt órakor Annabelle-nek még nyoma sem volt.

– Nagyon sajnálom, Flora – mondta Charles. – Hazaviszlek, és érted megyek holnap reggel.

– Nincs rá szükség. Ma kóruspróba van. Átugrom az utca túloldalára, eszem egy szendvicset, és dolgozom, míg el nem kell indulnom a próbára. Ha valami jól meghatározható helyen hagyjátok a Land Rover kulcsát, visszajövök érte, és hazamegyek vele. – Flora vidáman mosolygott. A becsüsnap óta, amikor Charles megpróbálta elvinni Florát is a vacsorára, ahová Annabelle-lel mentek, Flora eldöntötte magában, hogy Charles most már biztosan nem utálja őt, sőt, kicsit talán meg is sajnálta.

– Hát, ez nem hangzik nagyon jól.

– Vagy felhívhatom Henryt! Megihatunk valamit – mondta Flora, aztán eszébe jutott, mit érez Charles Henryvel kapcsolatban. De az isten szerelmére, képes vigyázni magára, ezt Charlesnak is tudomásul kell vennie.

– Hát, jó – mondta Charles hűvösen. – A hátsó lépcsőnél lévő szemetes alá rakom majd a kulcsot.

– Rendben. – Flora most még őszintébben mosolygott. Henry jó ötlet volt. Jót fog tenni neki, ha találkozhat vele.

Mikor Geoffrey meghallotta, hogy Flora a városban ragadt, és azt tervezi, elmegy Henryvel inni valamit, rosszallón csóválta a fejét.

– Velünk is megihatott volna egy teát, Flora. Egyáltalán nem okozott volna gondot.

– Ez nagyon kedves magától. Mit gondol, nem baj, ha nem viszem a kottát? A kocsiban hagytam, de az meg Annabelle-nél van.

– Senki nem fog tiltakozni, hogy egy kottát kell néznie magával. De azért nem vagyok oda, hogy maga ezzel a Henry Burnettel találkozgat. – Geoffrey egyértelműen *loco parentis*nek képzelte magát.

Mivel Geoffrey-ről volt szó, akit Flora szeretett, és nem a főnököt játszó Charlesról, Flora ezt kifejezetten aranyosnak találta.

– Így legalább úgy találkozhatom vele, hogy mégsem kell az egész estét vele töltenem, vagy hazavitetnem magam, vagy ilyesmi. És igazán nincs miért aggódnia.

Geoffrey, bár teljesen nem nyugodott meg, elindult haza, Flora pedig a bár felé vette az útját.

– De jó látni téged, Henry! – mondta Flora, és puszit nyomott

Henry arcára. – Mostanában annyira elfoglalt voltam, te pedig nem tudtál eljönni a partimra.

– Igazán megtisztelő, hogy végül időt tudtál szakítani rám. – Henry kicsit cinikusan vonta fel a szemöldökét, ami megpiszkálta Flora lelkiismeretét.

Megütögette Henry kezét.

– Én is megtisztelve érzem magam, hogy még mindig hajlandó vagy bajlódni velem.
Tudom, hogy túlságosan elfoglalt vagyok, és ez nem lehet valami szórakoztató.

Henry kiengesztelődött, és elmosolyodott.

– Jobb néha egy ital, mint a semmi. Na és mit kérsz?

– Most mindenképp én fizetek. És kérlek, egyél velem valami könnyűt. Pár órányi kóruspróbára kell mennem.

Henry felsóhajtott.

– Szerencsém van, hogy belefértem a napodba.

– Bizony. De most, hogy a becsüsnapon túl vagyunk, már nem lesz ekkora őrület. Megígérem, hogy több időt szánok majd rád.

Miközben Flora odavitte az italokat az asztalhoz, ahol Henry ült, arra jutott, hogy végül is eléggé rosszul bánt vele, és ezt hamarosan jóvá kell tennie. Míg Henry nem vár tőle olyasmit, amire ő nincs felkészülve, jó érzés a társaságában lenni. És jót tesz a némiképp megtépázott önbizalmának is.

Flora kissé késve érkezett a kóruspróbára, mivel másfél pohár bort megivott előtte. Sűrű bocsánatkérések közepette ült be a helyére, de szerencsére Moira előző nap egy nagyon szép vasúti órát hozott a becsüsnapra, amit ötszáz font értékűre becsültek, úgyhogy Florának most minden meg volt bocsátva.

Kórus után Florát meglepte, hogy a Stanza és Stanza

irodájában még mindig ég a lámpa. Geoffrey, aki ragaszkodott hozzá, hogy elkíséri, és most Florával együtt szedte a lábát a szemerkélő esőben, szintén elcsodálkozott.

– Charles néha sokáig van bent – jegyezte meg –, de a fél tíz azért szokatlanul késő. Charles a lépcső tetején állva üdvözölte őket.

– Attól tartok, Annabelle még nem ért vissza.

Flora hirtelen megtántorodott.

– Istenem, ez szörnyű! Vajon mi lehet vele?

– Semmi baja. Felhívott, de attól tartok, a Land Rover egy árokban kötött ki. A szüleinél tölti az éjszakát.

Florában a megkönnyebbülés egyfajta Kasszandra-érzettel keveredett, hogy most is minden rendben volna, ha mégsem adja oda Annabelle-nek azt a kulcsot.

– Az a fő, hogy nem esett baja. És mi a helyzet a Land Roverrel?

– Annak sincs semmi baja. Holnap ki kell húzatnunk a sárból. Addig pedig hazaviszlek én.

– Most, hogy már jó kezekben van, Flora, elindulok én is haza – mondta Geoffrey. – Jó éjt, Flora, jó éjt, Charles!

Amikor Geoffrey elment, Flora azt mondta:

– Nem kell feltétlenül hazavinned. Majd én hazavezetek. Az autóm ott áll az udvarban.

– Azzal soha nem jutsz be a dűlőúton ilyen időben.

– Akkor hívok egy taxit. Már órák óta itt dekkolsz, és biztos szeretnél végre hazamenni.

– Jól vagyok, és nem hagyhatom, hogy órákig várj egy taxira, ami aztán ugyanúgy elakadhat a sárban. Az én autómmal nem lesz baj.

Flora rájött, hogy Charles kínosan érzi magát, és együtt is érzett vele, de nem akarta, hogy ilyen lelkiállapotban vigye haza.

– Hívok egy taxit. A ház mérföldekre esik tőletek, és holnap reggel úgyis ki kell jönnöd értem. Butaság volna most hazavinned. Logisztikai értelemben.

– Ne használj olyan szavakat, amelyeket nem értesz. Na, gyerünk!

Flora ingerülten nyitotta volna a száját, hogy szóljon.

– Csak vicceltem. Mindened megvan?

fejezet

– Még mindig esik – mondta Flora, aki tudta ugyan, hogy ezt a vak is látja, de mindenképp meg akarta törni a csendet. Nagyon lassan haladtak, és az ablaktörlő dupla tempóban dolgozott. – Annabelle egész nap a szüleinél volt?

– Nem tudom. Majdnem mindig ki volt kapcsolva.

– Hát, valószínűleg nem nagyon éri meg bekapcsolva tartani a telefont, ha amúgy sincs térerő. – Flora mindent megtett, hogy közömbösnek tűnjön, de azért nagyon furdalta az oldalát a kíváncsiság, nem Williamnek van-e köze Annabelle hosszú távolmaradásához. Viszont Williamnek nem volt semmilyen festőkelléke a háznál, úgyhogy a portrét semmiképpen nem tudták elkezdeni. Vagy mégis?

– Nem, térerő híján tényleg nincs értelme bekapcsolni.

– Már rég nem láttam ekkora esőt – mondta Flora kicsivel később. – És az is a Karib-tengernél volt.

– És olyan hosszú ideje volt szárazság, hogy a víz megáll a föld felszínén, az elvezető csatornák pedig nem bírják a terhelést. De azért ne aggódj, valahogy hazaviszlek.

– Ebben nem is kételkedtem. És holnap reggel még mindig

hívhatok egy taxit. Nem muszáj ide kibumliznod miattam.
Charles a lehető legrövidebb mosolyt eresztette meg Flora felé.
– Ott vannak a kiscicák, Flora. Ők mindig megérnek egy utat.
– De Annabelle nem jön veled? Ő nem szereti a macskákat.

– Be tud autózni maga is, ahogy tegnap tette. Ez így jobban ki is jön, mert ő nem mindig szeret korán beérni, én meg nem mindig végzek ötkor.

Annabelle nem érdemelte meg, hogy olyan vőlegénye legyen, aki ennyit dolgozik. Nem csoda, hogy ennyire hajtotta ezt a házasságot. Az ő szempontjából nézve ugyanis, ha rá tudná venni Charlest, hogy ugyanannyi energiát és figyelmet fordítson valami sokkal jövedelmezőbb dologra, mint az aukciósház, akkor igazi mintaférj válna belőle.

– Tudom. És sajnálom, hogy most haza kell engem vinned, pedig ma is nagyon keményen dolgoztál, és már biztosan haza szeretnél menni inni valamit.

– Nem a te hibád, hogy nem tudsz egyedül hazamenni, Flora, és te is ugyanolyan keményen dolgoztál, mint én. A becsüsnap mindenkire pluszfeladatokat rótt, bár úgy tűnik, elégedettek az emberek – tette hozzá Charles, nehogy Flora kritikának vegye a megjegyzést. – És be kell vallanom, hogy otthon egy gyönyörű, az én nevemre címzett sörösüveg vár rám.
– Tényleg? Ez fantasztikus, Charles. Tudtam, hogy rá lehet…

– Á, nem, csak képletesen. – Charles egy pillanatra levette a szemét az útról. – Igaziból egy kimondhatatlan nevű skót sziget van rányomtatva.

– Meg kell mondanom, én is megváltoztathatnám a nevemet Svetlanára vagy ilyesmi, mivel Emma hozott egy kis vodkát

magával. Még van is egy kevés belőle.

– Most már nem telik sok időbe, és hozzá is jutsz.

Flora összevonta a szemöldökét.

– Hát ezzel a sebességgel azért nem. Öt mérfölddel haladunk. Hány mérföld van még hátra?

– Nem tudom. De nincs már messze. Olyan dühítő ez a Land Rover. Azt valószínűleg nem hagytam volna, hogy ilyen időben egyedül vezess haza, de biztonságosan hazaszállítottalak volna.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy most nem tudsz biztonságosan hazavinni? – Florát attól a gondolattól, hogy egy útszéli panzióban kell töltenie az éjszakát Charlesszal, valami furcsa pánik fogta el, amit nem nagyon tudott megmagyarázni.

– Egyáltalán nem. Csak a Land Roverrel sokkal egyszerűbb lenne, ez minden.

– De legalább Annabelle jól van. És ez a lényeg.

– Igen. És nem hinném, hogy bármi baja is lenne a Land Rovernek, ha kihúzzák az árokból. Nem is értem, mi ütött Annabelle-be. Nem szokott ilyen figyelmetlen lenni.

– Nagyon rosszak az útviszonyok. Lehet, hogy nem is volt figyelmetlen.

Charles erre nem mondott semmit, és egy darabig csendben ültek. Az út egyre rosszabb lett, és Flora Charlesszal egyetemben mereven bámult előre, és próbálta kivenni az esőfüggöny mögött, amellyel az ablaktörlők nem igazán tudták felvenni a versenyt, hogy merre van vízátfolyás vagy egyéb akadály.

– Milyen volt a kóruspróba?

– Egy csomóan nem tudtak eljönni. Valószínűleg én sem mentem volna, ha egyszer hazajutok.

– És előtte mit csináltál?
– Beültem egy bárba enni és inni Henryvel.
– Ja, igen. – Charles megköszörülte a torkát, és mereven az útra szegezte a tekintetét. – Szóval ti most „együtt jártok”?
Flora visszafojtotta a nevetést. Ez a szó olyan furán hatott Charles szájából. Az idézőjel pedig szinte hallható volt. Flora először le akarta tagadni, hogy bármi komoly dolog lenne közte és Henry között, de aztán eszébe jutott, mit gondolt róla Charles eleinte, és nem szerette volna, hogy valami feslett nőnek gondolja, amikor az elkötelezettsége és munkabírása már
meggyőzte arról, hogy nem az.
– Még nem járunk együtt, de ki tudja? Henry nagyon jó társaság.
– Hát az attól függ, mit nevezel jó társaságnak. Nem biztos, hogy én pont így jellemezném. Végtére is elvált.
– Ahogy sokan mások is! Ettől még nem lesz valaki rossz ember! Egyébként számomra az jelenti a jó társaságot, aki meg tud nevettetni.
– Na, akkor én ki is estem a körből.
Flora megeresztett egy kuncogást.
– Néha meg tudsz te is nevettetni, Charles, máskor meg, mint például most, olyan elképesztően merev vagy, hogy ihaj.
– Azt hiszem, ezt már említetted.
– Lehet, akkor viszont hagyd abba!
– Mindent megteszek – Charles újból levette a szemét az útról, és Florára nézett. – De nehéz az embernek a természetével szembemennie.
– Ez nem természet! Ez csak megszokás. Egyébként mondtam már, hogy fellépésünk lesz? Nem nekünk, hanem a

kórusnak. – Flora úgy érezte, hogy túlságosan laza kezd lenni, de nem tudta eldönteni, ez jó-e, vagy rossz.

Charles erről nem vett tudomást, és azt mondta:

– Fellépés? Ó, az nagyszerű. El kell mennünk Annabelle-lel.

– Gondolkozom azon, hogy elhívom anyát, hátha van kedve eljönni. Már olyan rég nem járt Angliában, és szeretné megnézni a házat is. Nem nagyon hiszi el nekem, hogy beleszoktam a vidéki életbe.

Charles elnevette magát.

– Hát, meg kell mondanom, mindannyiunknak meglepetést okoztál!

– Nem is értem, miért!

Charles újra felnevetett.

– Most már tudom, hogy nem volt igazam, de amikor először felbukkantál itt, nem olyannak tűntél, mint akinek sok kedve van dolgozni.

– Már mondtam neked, Charles, nem lenne szabad a külső alapján ítélned. Az mindig nagy hiba.

– De nem olyan hiba, amit még egyszer elkövetnék. Legalábbis nem veled. És hogy vannak a kiscicák? – kérdezte aztán, mikor az út már kicsit járhatóbbnak látszott.

– Jól. Nem sokat változtak a múlt hét vége óta.

– Nem is hiszem, hogy változtak volna. Csak próbáltam társalogni.

– Jaj, miattam ne, kérlek! A munkatársad és az unokatestvéred vagyok, nem olyasvalaki, akit
el kell bűvölnöd.

– Ó, azt nem tudhatom!

– De Charles!

– Néha azt kívánom, bárcsak nekem is lenne olyan társalgási

rutinom, mint neked. Ez minden.

– De én mindenbe beleütöm az orrom.

– Melletted ellazulnak az emberek, és jól érzik magukat. Ez nagy ajándék, amiben nekem nincs részem.

– Dehogynem! – Flora kissé ingerült lett. – Gondolj csak arra, milyen kedves voltál azokkal az emberekkel ott, abban a rémesen mocskos házban. Úgy tettél, mintha az egész teljesen normális lenne, ők meg elhitték neked! Sőt, a fenébe, én is! Komolyan aggódtam, hogy minden héten ilyen megpróbáltatásokon kell majd keresztülmennem.

– Az más. Az munka.

– És mivel majdnem állandóan dolgozol, ez így rendben is van. Társadalmi életet úgyis kevés időd van élni. Erről jut eszembe: hogy van Jeremy?

– Jól. Egyébként nagyon rákattant a barátnődre, Emmára. Emma független?

– Igen is, meg nem is. Együtt van valakivel, de nem hiszem, hogy az a férfi hozzá való lenne.

– És ő hogy érez?

– Nem hiszem, hogy igazából tudná. De ő is megkedvelte Jeremyt, és nagyon jót tenne neki, ha olyan emberrel lenne együtt, aki kedves hozzá.

– Jeremyt igazából a te kedvedért vittem el, Flora. Azt gondoltam, jó volna neked, ha lenne valaki, aki néha elvisz valahová, mialatt itt vagy. – Charles nagyon komoran nézett ki az esőáztatta szélvédőn. – De aztán nem volt szükséged az én segítségemre, hogy találj egy lovagot, aki ide-oda kísérget.

– Milyen szép régies kifejezés! – mondta Flora, aki nem kívánt a Henry-nyomvonalon haladni. – Csak te használsz ilyeneket!

– Ne térj el a tárgytól.

– Nem térek, csak nem vagyok hajlandó Henryről beszélgetni.

– Nem az én dolgom, hogy megjegyzést fűzzek…

– …akkor ne is fűzzél. Ahogy magad is mondtad, nem a te dolgod. És amúgy is csak párszor ittunk valamit, meg talán volt egy ebéd. – Abban a pillanatban Flora nem is tudta volna megmondani, végül is hányszor találkozott Henryvel. – Hozzád hasonlóan én sem érek rá, hogy állandóan eljárkáljak valahová.

– Bocsásd meg nekem, Flora, de nem hinném, hogy ez nálad mindig így van.

– Persze hogy megbocsátom, és nem, nincs mindig így, de ez most félig az én cégem is. És ez jóval érdekesebbé teszi a dolgot. – Flora összeráncolta a szemöldökét. – Bár igazából, ha egyszerűen csak a Stanza és Stanzánál dolgoznék, akkor is ugyanígy éreznék. Olyan érdekes az egész! Komolyan gondolkozom azon, hogy ki kéne tanulnom a mesterséget, bár tudom, hosszú időt vesz igénybe.

Charles egy pillanatra Florára nézett, aztán visszafordította a tekintetét az útra. Még mindig nagyon lassan haladtak.

– Munka mellett is csinálhatod. Sokan tanulnak így.

– Hát nem csodálatos? Ez az első alkalom, hogy úgy viselkedsz, mintha tényleg hosszabb ideig maradnék, nem csak nyárra.

Charles kuncogni kezdett.

– Kezdem elhinni a mesédet!

– A mesémet, na, szép!

– Az ember nem is gondolná, hogy ennyi eső elfér a felhőkben, igaz? – mondta Charles egy kicsit később.

– Nem. Azt hiszem, a földeknek viszont jót tesz, nem?

– Hm, hacsak nem folyik el az egész. A gazdák inkább a csendes, hosszan tartó esőnek örülnek; az beleivódik a földbe.

– Akkor Annabelle apja most örül?

– Ő nem igazi gazda abban az értelemben, amit általában az emberek ezen a szón értenek. Inkább amolyan agro-üzletember. A legtöbb bevételét befektetésből szerzi. Ingatlanból, nagyjából. – Charles elhallgatott, mintha azt latolgatná magában, hogy folytassa-e ezt a beszélgetést. – Hálával tartozom neki, és ő azt szeretné, ha betársulnék hozzá.

– Ó! – Flora visszafogta magát, és nem mondott többet. Ez megmagyarázta, Annabelle miért csak az ingatlan értéke miatt szerette a Stanza és Stanzát.

– De nem igazán tudom elképzelni, hogy engem valaha is érdekelne a londoni irodaházak bérbeadása.

– Az első lakásnak való garzonok attól még érdekelhetnek, nem?

– Annabelle apja nem foglalkozik garzonokkal. Semmi más nem érdekli, csak a legjövedelmezőbb üzletágak.

– Ó! – hüledezett Flora újból.

– Amellett nekem van egy cégem, amelyet szeretek.

– És én is.

Charles sóhajtását még a motorzúgáson át is jól lehetett hallani.

– Annabelle és a szülei azt gondolják, el kéne neked adnom az egészet. Hogy át kellene neked adnom.

Flora rádöbbent, hogy ez olyan lehet Charlesnak, mintha egy anyának azt mondanák, adja örökbe a gyermekét. És valószínűleg próbálták is meggyőzni arról, hogy ez a legjobb megoldás.

– Soha nem foglak kivásárolni, Charles. Attól eltekintve, hogy soha nem lesz annyi pénzem, nem is tudnám irányítani a Stanza

és Stanzát nélküled, még ha kitanulnám a szakmát és picivel több tapasztalatot szereznék, akkor se. Sok-sok évbe telne, mire a te tudásodnak akár a töredékét is megszerezném. – Flora összevonta a szemöldökét. – Mi a fenét gondolhattak, hogy ilyesmit javasoltak neked?

– Hát, hogy te olyan lelkes vagy, és már kicsivel több mint a fele üzletrész a tied, és hogy magad mellé vehetnéd Geoffrey-t, aki segítene neked.

– Ezt ők már komolyan fontolóra vették, igaz?

Charles bólintott.

– De hiszen ez tök zagyvaság, nemde? Charles újra bólintott.

– Akkor sem adnád el nekem az üzletet, ha egymillió fontot ajánlanék érte, igaz? Charles a fejét rázta.

– Se neked, se másnak, kivéve, ha nem lenne más megoldás.

– Hát nem is kell eladnod, ha rajtam múlik – jelentette ki Flora sietve.

Charles egy picit furán nézett rá, és Flora kíváncsi volt, vajon miért. Mégsem bírta rávenni magát, hogy megkérdezze.

– Alkoholt ugyan nem adhatok neked – mondta –, de egy csésze teával szívesen megkínállak, ha hazaérünk. És talán kekszem is van.

– Azt nagyon tudnám értékelni – mondta Charles. – Különösen a kekszet. Ez sokkal tovább tart, mint elképzeltem.

– És még nem is értünk oda. Felhívom Annabelle-t, és megmondom neki, hogy milyen lassan haladunk. Nem lenne jó, ha aggódna.

– Ó, biztos vagyok benne, hogy azt nem teszi.

– Azt hiszem, itt most megállok – mondta Charles egy kicsivel

később. – Mielőtt az út túl keskennyé válna. Elboldogulsz gyalog is?

– Hát persze. De hogy fogsz megfordulni?

– Itt gond nélkül meg kell tudnom fordulni. De sajnos nem fogadhatom el a kedves invitálásodat egy csésze teára.

Flora nem tudta eldönteni, hogy most megkönnyebbült-e, vagy inkább sajnálja.

– Itt maradok, hátha meg kell tolni a kocsit.

– Nem kell…

– Fogd be szépen, és csináld azt a tízpontos kanyart.

Charles megcsinálta. Méghozzá tökéletesen. Florának félre is kellett előle ugrania a sárba.

– Nagyon köszönöm! – mondta az ablakon keresztül.

– El kellett volna hogy vigyelek magammal, hozzánk. Ezek a szavak valahogy szíven ütötték Florát.

– Nem mentem volna veled. Tudod, a kiscicák.

– Ja, persze. Hát akkor, jó éjt, Flora. Ne állj itt az esőben. Menj be. És azt javaslom, vedd le a cipődet, és menj mezítláb.

Flora elvigyorodott, mivel már a bugyijáig csuromvíz volt.

Úgy tűnt neki, hogy nagyon hosszú idő telt el az óta, hogy reggel elment hazulról. Teljesen átázott. Becuppogott a konyhába, hogy lemossa a lábáról a sarat, mielőtt felmegy az emeletre ellenőrizni a meleg vizes tartályt és megnézni Imeldát meg a kölyköket. A tartály meleg volt, Imelda és a cicák mind jól voltak, és Flora kezdett ellazulni. Megnyitotta a csapot, hogy fürdővizet eresszen magának. Mialatt folyt a víz, kilépett a szoknyájából, amely rá volt már tapadva a testére, aztán lehúzta magáról a felsőt, majd az alsóneműjét is levette. Ruha nélkül kicsit fázott, ezért magára öltötte a fürdőköpenyét. Már csak egy

csésze forró teára volt szüksége. Elzárta a csapot, és lement a földszintre.

Épp felforrt a víz, amikor kopogtak az ajtón. Ez vagy William, vagy Charles, gondolta Flora, és ment, hogy kinyissa az ajtót. Charles volt az.

– Egy picivel odébb elakadtam a dűlőúton – mondta az ajtóban állva, miközben csorgott róla az esővíz. – Bejöhetek?

Flora szélesre tárta az ajtót, és érezte, ahogy egy mosoly utat tör magának a feszélyezettségen át, amit az okozott, hogy fürdőköpenyben mutatkozik. Nem várt ugyan vendéget, de rádöbbent, hogy nagyon örül Charlesnak.

– Jézusom! De semmi baj, eresztettem vizet a kádba, és már a víz is felforrt. Melyiket szeretnéd először: fürödni vagy inni egy csésze teát?

– A fürdőt magadnak készítetted. Nem vehetem el tőled.

A gondolat, hogy meg is oszthatnák a kádat, úgy röppent Flora agyába, mint egy gonosz kis pillangó. Gyorsan el is hessegette.

– Akkor egy tea? Vagy esetleg kávé? Ki akarod hívni az autómentőket, vagy ilyesmi a terved?

– Nem. Már felhívtam Annabelle-t, és megmondtam neki, hogy nem megyek ma haza.

– Ó! És nem ellenkezett?

– Azt mondta, van egy kényelmes kanapéd, és sokkal jobb lesz reggel beindítani a kocsit, amikor már elállt az eső.

– Á! – Annabelle mintha túlságosan nagylelkű volna!

– Elhiszem, hogy nem vártál vendégeket ma este, hiszen nagyon fáradt lehetsz.

– Te is fáradt vagy. És nem kell a kanapén aludnod. Van itt egy takaros kis vendégszoba. Csinálok teát. – Flora hirtelen nagyon meztelennek érezte magát a fürdőköpeny alatt, ezért visszavonult

a konyhába. Az ajtóból visszafordult. – De van vodka is.

– Igyunk vodkát is, és teát is.

Flora keresett egy poharat és egy kis tonikot, aztán készített Charlesnak egy italt.

– Tudod, mit? Én most elmegyek fürdeni, nagyon gyorsan, aztán jöhetsz utánam. Biztos átfáztál, és iszonyú sokára melegedne fel újból a víz.

– Ez jól hangzik. Közben begyújtok a kandallóba. Vagy ehhez már késő van? Nem éri meg? Flora az órájára pillantott. Tizenegy elmúlt. Másfelől viszont a tűz mindig olyan otthonos.

– Az nagyszerű volna. Megyek, beugrom a kádba. – Szinte szaladt felfelé. Mi van, ha William elhasználta az összes fát, ami ott volt? Csak reménykedni tudott, hogy Charles már nem emlékszik, mennyi maradt múltkor. Aztán kibújt a köpenyből, és belépett a kádba.

Az áthűlt combjával érintkező forró víz mennyei volt. Behunyta a szemét. Fura módon Charles járt az eszében, ahogy lent rakja a tüzet. Ez olyan otthonos dolog volt! Ha egy pár lennének, Charles, miután begyújtott, feljönne hozzá, kitessékelné a kádból, hogy ő is fürödhessen. Flora pedig lemenne és készítene valami harapnivalót, amit együtt ennének meg a tűzhöz húzott kanapén.

– Flora?

Flora elfojtott egy sikolyt, mikor meghallotta Charles hangját. Amikor kinyitotta a szemét, rájött, hogy Charles az ajtó előtt áll, és nem a fürdőben, mellette.

– Igen?

– Azt hittem, elaludtál a kádban. A tűz már jól ég. Több tűzifa volt, mint gondoltam, és egy csomó gyújtós.

– Jaj, de jó! Igen, az hiszem, kicsit elszundikáltam itt. Most már kiszállok, hogy te is fürödhess. Ha a forralóban melegítünk egy adag vizet, akkor kicsit melegebb lesz a fürdő. Azt hiszem, az összes forró vizet elhasználtam.

– Akkor megyek és bekapcsolom a forralót.

Amikor Flora csatlakozott Charleshoz a földszinten, a konyhában, a fürdőköpenyén olyan szorosra volt húzva az öv, hogy csak Houdini tudta volna kibogozni. Odáig nem ment el, hogy teljesen felöltözzön, vagy felvegye a hálóingét, de bugyit azért vett, és tetőtől talpig fehér frottírba bugyolálta magát. Abban sokkal jobban bízott, hogy Charles nem fog még egyszer rátörni, mint abban, hogy Imelda egyszer csak operaáriákat fog énekelni, de mégsem tölthette vele az egész estét bugyi nélkül.

– Tettem tiszta törülközőt a fürdőbe, és megkerestem az apám egyik régi szvetterét, amit egyszer régen elcsentem tőle. Egy kicsit lyukas már, de kasmírból van, és hihetetlenül puha.

– Ez egyszerűen tökéletes.

– Szóval vidd fel magaddal a forralót, én meg csinálok valami vacsorát. Ettél valamit egyáltalán?

– Nem sokat, és már az is rég volt. Isteni volna vacsorázni, de ne csinálj belőle gondot.

Flora ezt mintha meg se hallotta volna.

– Megtennéd, hogy a forralót az ajtón kívül hagyod, mi-után kiöntötted belőle a vizet? Lehet, hogy csak bögrés levest eszünk.

Charles felnevetett. A vodka mintha oldottabbá tette volna kicsit.

– Ez minden, amit fel tudsz ajánlani? Én meg azt hittem, legalább egy cordon bleu főzőtanfolyamot azért elvégeztél az évek során.

– Elvégeztem, de ahhoz hozzávalók is kellenek. Na, siess!

Flora jó formában érezte magát, és eltökélte, hogy készít valami finomat, de mi is legyen az? Ahhoz késő volt, hogy valami igazán komolyat egyenek, viszont már majd meghalt az éhségtől, és Charles is nagyon éhes lehetett. Volt otthon spagetti és egy üveg paradicsomszósz, de Flora ennél azért komplexebbet szeretett volna.

Williamtől rengeteget tanult úgy, hogy nem is igazán figyelt oda. Először tehát pirított pár magot és diófélét, és rakott rá egy kis szezámpasztát. Aztán felvagdosta pár szelet kenyér héját apró darabokra, aztán megkente őket fokhagymával, majd olívaolajon megpirította. Örült, hogy William ragaszkodott ahhoz, hogy jó minőségű olajat vásároljon. Miután a rágcsálnivalóval megvolt, hozzáfogott a szószhoz. Kiszaladt a kertbe, az esőbe, és szedett egy kis majorannát, aztán előkotorta a maradék szalámit, amelyet még Emma hozott, és kis darabkákra vágta. Csak egyszerű spagetti lesz szósszal, de azért valamennyire meg lesz bolondítva. Még maradt egy kis parmezán is a múlt hét végéről, amikor Emma itt volt nála. A legnagyobb dobása pedig a vörösbor lesz; az múltkor valahogy megmaradt a partiról.

Flora újabb hasábot dobott a tűzre, gyertyákat gyújtott, lekapcsolta a villanyt, és hogy a légkör még otthonosabb legyen, lehozta a cicás dobozt is, és a tűz mellé helyezte. Kicsit megigazgatta a haját, de nem illatosította be magát, és nem tett fel sminket sem. A szeme körül még mindig volt valami kis folt. Az megteszi, gondolta. Úgy rendezett el mindent, hogy a szoba otthonosnak és kényelmesnek hasson, de azt nem akarta, hogy úgy tűnjön, mintha el
akarná csábítani Charlest. Azt határozottan nem akarta.

– Ó! – mondta Charles, mikor lejött a lépcsőn. – Ez nagyon… otthonos.

– Az jó. Na, gyere, ülj le! A vacsora mindjárt kész. Egy pohár bort?

– Flora, én csak azért vagyok itt éjszakára, mert elakadtam, és nem tudok hazamenni. Ezért nem kell rögtön kétszemélyes romantikus vacsorát rittyentened.

– De készítenem kellett valamit enni, te pedig begyújtottál. – Flora hirtelen nagyon zavarba jött. – Leülhetünk a tűz elé is. És lehoztam a kiscicákat, hogy játszhass velük, úgyhogy ne légy ilyen lehetetlen. Nesze, itt van egy kis rágcsálnivaló.

Charles elnevette magát, és a nevetése hallatán Flora valami nagyon furcsát érzett a mellkasa tájékán. Charlesban a hangszíne az egyik legvonzóbb, döbbent rá Flora hirtelen, és azon csodálkozott, ezt eddig hogyhogy nem vette észre.

Minden egy kicsit hosszabb ideig tartott, mint gondolta volna, és mire végre két, spagettivel és szósszal megrakott tányérral besétált a szobába, Charles már elbóbiskolt. Az egyik kiscica – az, amelyik a legfélénkebb volt közülük – befészkelte magát Charles nyakának hajlatába.

Flora, amilyen halkan csak tudta, letette a tányérokat a kandalló elé állított alacsony asztalra. Aztán visszament a poharáért, a parmezánért és egy kancsó vízért. Mire másodszor visszajött, Charles felébredt.

– Meg kell hogy mondjam, ez nagyon ínycsiklandón néz ki!

– Csak spagetti, bolti szósszal, úgyhogy nem kell szuperlatívuszokban beszélned róla – mondta Flora. – Na, láss hozzá!

– Ne haragudj, az a megjegyzés biztos bántó volt. Pedig csak

azt akartam mondani, hogy nem muszáj ebből ekkora gondot csinálnod. Egy bögrés leves és egy kis pirítós is megtette volna.

– Azt is kaptál volna, ha van itthon kenyerem – nevette el magát Flora. – Nem is tudom, mit adok majd neked reggelire. Csalánlevest, valószínűleg.

Charles Florára emelte a poharát.

– Slainte!

– Mi?

– Így mondják azon a kimondhatatlan nevű skót szigeten.

– Ja, értem. – Flora is felemelte a poharát, és belekortyolt a borba. Valahogy furcsa hatással volt rá, amikor Charles ráemelte a poharát és a szemébe nézett.

– Jaj, szalvéta – kiáltott fel, és kirohant a konyhába. Mi történik vele? Csak mert késő van, és a házban otthonos a hangulat, még nem kell ilyen kamaszlányosan viselkednie. Charlesszal van, és nem Mr. Darcyval.

fejezet

– Ez nagyon finom! – mondta Charles, miután pár falatot megevett.

– Nem kéne ennyire meglepődnöd, hiszen elvégeztem a főzőtanfolyamot. Igaz, hogy nem cordon bleu volt a vizsga, de az alapokat azért megtanultam.

– De én azt hittem, kellenek hozzá alapanyagok.

– Hát, volt is alapanyag: egy üveg szósz és egy kis spagetti. A többi… a többi meg az én speciális trükköm. – Flora elnevette magát. Boldog volt, hogy ilyen jó sült el a dolog, de tudta, hogy a

speciális trükk nagy része egyszerűen mázli volt.

– Csodálkozom, hogy te nem vagy férjnél, Flora.

– Hm?

– Kedves és csinos vagy, és tudsz főzni. Mi kell még egy férfinak ezeken kívül?

Flora összevonta a szemöldökét, és remélte, hogy Charles félig-meddig csak viccelt.

– Nem arról van szó, mi kell egy férfinak, hanem hogy mi kell egy nőnek. Manapság a nők már nem hajlandók egy középszerű kapcsolatban megállapodni. Nyomós ok kell ahhoz, hogy az ember feladja a függetlenségét és a szabadságát.

– Mintha csak magamat hallanám.

– Hát igen. – Flora nem mert Charlesra nézni. Tudta, hogy nevet. Ő megpróbált nem nevetni.

– Van ennek a kis fickónak neve? – kérdezte Charles, aki közben letette a tányérját, és újból elkezdte a kis fekete cicát simogatni.

– Nincs. Általában rettentően félénk.

– Azt hiszem, Macheathnek fogom nevezni.

– Ó, miért?

– Mert tetszik ez a név, és mert ezt az egyet én szeretném megtartani.

– De Charles, neked nem lehet macskád. Annabelle…

– Allergiás rá. Tudom. De arra gondoltam, lehetne egy irodai cicánk. Mindenki imádná. Flora elgondolkozva tekerte fel az utolsó pár szál spagettit a villájára. Charles kitöltötte az utolsó csepp bort is.

– Akartam még teát is csinálni – mondta Flora, aki hirtelen nagyon elálmosodott.

– Majd én csinálok. Most rajtad van a sor, hogy szundikálj kicsit

azon a kanapén.

– Én elvagyok a borral is, azt hiszem.

Charles még egy kiscicát vett az ölébe.

– Ez olyan otthonos!

– Hm. – Flora behunyta a szemét. Szerette volna megkérdezni Charlestól, vajon Annabelle-lel is ilyen otthonos-e, de aztán rájött, hogy nem akarja hallani a választ.

Hallotta a konyhában a csörömpölést, de hagyta, hogy kicsit elnyomja az álom. Végül muszáj volt kinyitnia a szemét. Charles ott állt előtte. Kinyújtotta a karját, és felhúzta Florát a kanapéról. Aztán átölelte, és magához szorította, nagyon, nagyon szorosan, és az arcát Flora feje búbjának támasztotta.

Flora elmerült a kasmír puhaságban, amelynek illatában zavarba ejtő módon keveredett az ő és Charles parfümjének illata. Charles karja erősen szorította, annyira, hogy alig tudott levegőt venni, de boldogan maradt volna így, csendesen fulladozva, akár örökké.

Végül Charles elengedte.

– Jó éjt, kicsi lány – suttogta. – Most pedig uzsgyi felfelé. Ez parancs.

Flora felrohant a lépcsőn, és bevágódott az ágyba, közben pedig tudatosult benne, hogy a kiscicák lent maradtak, de annyira megzavarodott attól, ahogy ez az este alakult, hogy nem akart lemenni értük – mivel ez azt jelentette volna, hogy újra találkoznia kell Charlesszal. És ez nem az a Charles volt, akit munka közben látott az utóbbi hetekben, hanem egy teljesen más férfi: sokkal kedvesebb, közvetlenebb, és kimondhatatlanul szexisebb. Egy olyan Charles, akitől – míg el van jegyezve – jobb, ha távol tartja magát.

Florát megrohanta a féltékenység Annabelle iránt. Nem csoda, hogy ennyire eltökélten hozzá akar menni Charleshoz! Bár Flora nem volt teljesen meggyőződve arról, hogy az a férfi, akiből ő most egy kis ízelítőt kapott, ugyanaz a férfi, aki mindennap ágyba bújik Annabelle-lel. Ez a Charles valahogy nem volt Annabelle esete.

Hogy lehet, hogy a dolgok ilyen hirtelen, egy csapásra megváltoztak? Talán csak a vihar okozta feszültség, a kései óra és a vodka tette, gondolta Flora. Reggelre minden visszatér a régi kerékvágásba: az a furcsa, megváltozott férfi odalent felveszi majd eredeti alakját, és Florának újból a régi Charlesszal kell majd szembenéznie, aki semmi módon nem zavarja meg az álmát. Bár, és ez kicsit aggasztónak tűnt, Flora egyik fele ezzel szemben abban reménykedett, hátha mégis téved. Igaz, hogy ez megbonyolítja a dolgokat, de ez az új Charles kifejezetten vonzó volt.

Mielőtt még elnyomta volna az álom, ami pedig mindezen felkavaró körülmények ellenére is bekövetkezni látszott, Flora azon gondolkozott, vajon hogy viselkedne, ha Annabelle és Charles szakítanának. De mielőtt még erre a kérdésre válaszolhatott volna, elaludt.

Flora nagyon korán ébredt, és lement a földszintre megnézni a kismacskákat. Nem voltak ott. Minden el volt viszont mosogatva, bár Florának halványan rémlett, hogy azt Charles már előző este megcsinálta. A kiscicák eltűnése viszont rejtélyesnek tetszett. Amikor újra felment a

lépcsőn, arra a következtetésre jutott, hogy Charles vihette őket

magával a saját szobájába, hogy biztonságban legyenek. És még ha nem fedezte volna is fel Charlesnak azt az oldalát, amely közel sem volt annyira érzéketlen, mint amilyennek a férfit eleinte gondolta, ez a gesztus akkor is megváltoztatta volna a róla alkotott véleményét. Másfelől viszont eltökélte, hogy nem fogja Charlest túlságosan megkedvelni; előző este már úgyis a megengedettnél kicsit közelebb került hozzá. Szerencsére Flora biztos volt benne, hogy ez csak a körülmények következménye volt. A kandalló, a vacsora, a bor, a kiscicák, és az a tény, hogy mindketten nagyon fáradtak voltak, azt eredményezte, hogy eszükbe jutott az ágy, pedig amúgy eszük ágába sem volt erre gondolni. Ez viszont azért visz majd egy kis frivolitást az előttük álló munkanap rendjébe!

Charles épp a fürdőből jött kifelé, amikor Flora összetalálkozott vele.

– Jó reggelt! – mondta vidáman.

– Te korán kelő vagy, Flora? – kérdezte Charles mosolyogva.

– Azt hiszem, igen. És te?

– Nem kifejezetten. Este bevittem Imeldát és a kiscicákat magamhoz. Először arra gondoltam, a földszinten is jól ellennének, de mivel tudtam, hogy hozzá vannak szokva az emberi társasághoz, nem szerettem volna, ha magányosnak érzik magukat.

– Ez nagyon édes volt tőled. Ott is jól érezték volna magukat, de azért ahhoz vannak szokva, hogy én is ott vagyok. Vagy én vagyok hozzájuk szokva?

– Mindegy. Lemenjek megnézni, van-e valami reggelire?

– Az jó ötlet. Azt hiszem, elállt már az eső, de még minden csupa tócsa.

– Az valószínű. Akkor mindjárt találkozunk.

Flora a szokott gondossággal öltözködött, bár így, hogy Charles látta őt kora reggel, smink nélkül, és késő este is, amikor már annak maradéka is elmaszatolódott az arcán, kicsit késő volt lehengerlő hatást gyakorolni rá. Flora rámosolygott a tükörképére. Legnagyobb megkönnyebbülésére úgy tűnt, a dolgok ma reggelre visszatértek a rendes kerékvágásba. A nappal derengő világossága visszahozta azt a Charlest, aki ugyan sokkal kevésbé volt szexis, inkább olyan unokabátyós, ez viszont, a jelen szituációt tekintve egyértelműen a jobbik megoldásnak látszott. Emma és ő egyszer bevallották egymásnak, hogy bárhol dolgoztak is, mindenhol próbáltak keresni valakit, aki tetszik nekik. Nem mintha kezdeni akartak volna vele bármit is, vagy legalábbis csak akkor, ha minden más is klappolt, de ettől valahogy könnyebb volt elviselni az egyhangú munkanapokat.

Ez a helyzet azonban sokkal bonyolultabb volt. Ha a dolgok úgy alakulnak, ahogy azt egyre élénkebben elképzelte, ő és Charles abban lesznek érdekeltek, hogy hosszú ideig együtt irányítsák a Stanza és Stanzát. Egy viszony, bármennyire élvezetes is, végzetes, ha érzelmileg

nem kölcsönösségen alapszik – és Florának nem voltak kétségei afelől, hogy sem Charles, sem Annabelle nem volna hajlandó lemondani az esküvőt. Az esküvőig pedig már csak pár hónap volt hátra, és Charles aligha kockáztatná egy tízéves kapcsolat jövőjét olyasvalaki kedvéért, akit pusztán pár hete ismer. És ahogy Annabelle arra már felhívta Flora figyelmét, Charles egész életében szerelmes volt belé.

Igen, döntötte el magában Flora, összehasonlíthatatlanul jobb lesz, ha a viszonyuk Charlesszal újra az üzleti-baráti, de nem túl közeli baráti alapokra helyeződik.

Bement a vendégszobába és átvitte magához a kölyköket, Imeldával együtt, akit meg is etetett. Mindegyik elégedettnek tűnt a Charlesszal töltött éjszaka után. Flora kicsit irigy lett, de aztán megnyugtatta magát. Ha bármi is történt volna közte és Charles között, most mindketten utálnák magukat, és egymást is.

Charles talált egy kis igazi kávét, ami még az Emmával töltött hétvégéről maradt meg, és feltette főni. Pár darabka ciabattát is talált, ezeket pedig megpirította.

– Hogy lehet az, hogy ami ebben a konyhában ehető, az mind olasz?

– Emma nagyon jó olasz kisbolt mellett dolgozik, és rengeteg mindent hozott – magyarázta Flora. – Azt a ciabattát még akkor betettem a hűtőbe; elég száraz lehet már.

– Pirítva kitűnő lesz.

Flora hirtelen azt kívánta, bárcsak lenne itt valahol egy sarki kisbolt, ahol friss kenyeret és narancslevet tudna venni.

– Nincs igazán időm vásárolni.

– Ez meg is látszik. – Charles Florára mosolygott, ő pedig egy pillanatra eltűnődött, vajon ha kicsit belezúgna Charlesba, az megnehezítené-e a dolgokat. Aztán úgy döntött, hogy mindenképp. Az üzlet sokkalta fontosabb volt annál, hogy holmi kósza hormontúltengéssel kockára tegyék.

Flora kihúzott magának egy széket, és leült a kis asztalhoz. Ha Charlest ennyire boldoggá teszi, hogy reggelit készíthet, nem akarta megzavarni benne.

– Nagyon otthonossá varázsoltad ezt a hétvégi házat, Flora.

Pedig olyan sok időt nem tudsz benne eltölteni.

– Még az előtt a hétvége előtt dolgoztam vele egy kicsit, amikor Emma és ti vendégségbe jöttetek. De nagyon édes kis ház. Boldogan élnék benne örökre.

– Örülök. Azt hittem, hogy magányos leszel itt.

Flora a fejét rázta, és belekortyolt a kávéba, amelyet Charles odatett eléje. Nem akarta elárulni Charlesnak, hogy ő először teázni szokott. És azt sem, hogy igazából nem is tudja, milyen egyedül élni egy víkendházban.

– Remélem, Annabelle jól van – mondta kis habozás után.

– Miért ne lenne?

– Ó, semmi. Csak vannak nők, akik kissé berágnak, ha a vőlegényük más nővel tölti az éjszakát.

– Annabelle és én túlságosan jól ismerjük egymást ahhoz, hogy ilyesmiken kellene aggódnia. Flora összevonta a szemöldökét. Véleménye szerint ez kissé túlontúl elbizakodott megállapításnak tűnt. Nem mintha nem lett volna köztük valami nem egészen plátói dolog tegnap este.

– Ó! Ez nagyon modern megközelítés.

– Annabelle tudja, hogy mindenben nyugodtan hagyatkozhat az én felelősségtudatomra. Vannak dolgok, amelyek túl fontosak ahhoz, hogy veszélybe sodorjuk őket. – Charles belekortyolt a kávéjába, és úgy nézett Florára, mint aki még jobban alá akarja támasztani, amit mond. – Néha a fű odaát zöldebbnek tűnik, de ha átmászunk a kerítésen, kiderül, hogy tévedtünk.

– Nem hinném, hogy te valaha is loptál volna almát, Charles! – mondta Flora, hogy kicsit oldja a hangulatot, de minden igyekezete ellenére meglehetősen el volt ettől szontyolodva.

Charles teljesen egyértelműen fogalmazott – világosan érezhető volt, hogy kissé zavarban érzi magát az elmúlt éjszaka kialakult légkör miatt, és azt szerette volna Florával tudatni, hogy jobb, ha a történtekbe nem képzel bele semmit.

– Az embernek nem kell ténylegesen besétálnia az oroszlán barlangjába ahhoz, hogy tudja, az nem túl jó ötlet – folytatta Charles.

– Te minden reggel rébuszokban beszélgetsz Annabelle-lel? – kérdezte Flora kissé ingerülten.

– Be kell vallanom, Annabelle és én már nem nagyon beszélgetünk reggelente. Elértük már azt a megállapodottsági szintet, amikor az embernek nem kell folyamatosan erőfeszítéseket tennie.

– De az elején csak beszélgettetek? Minden nő szereti, ha kábítják! – Nem tehetett róla, ez kiszaladt a száján; furdalta az oldalát a kíváncsiság.

– Az egyik dolog, ami megtetszett Annabelle-ben – úgy értem, mikor már felnőtt voltam…

– Tudom, hogy ősidők óta ismeritek egymást.

Charles bólintott.

– …hogy olyan gyakorlatias.

– Biztos menedék – mondta Flora. Persze nem lehetett bizonyos benne, mégis meg volt róla győződve, hogy Charles szívét összetörte az a nő, akivel az utazásai során találkozott.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy megbízhatónak és kitartónak láttad Annabelle-t. Charles elnevette magát.

– Elég unalmas színben tünteted fel. Flora is nevetett.

– Dehogy!

– Én olyan férfi vagyok, aki kötődik dolgokhoz.

– Mint a rágógumi a cipőtalpadhoz, igaz? – Flora korántsem érezte magát annyira komolytalannak, mint amilyennek látszott.

– Jobb lesz, ha elindulunk – mondta erre Charles. – Csak elmosogatom ezt a pár dolgot.

– Ne törődj vele, majd én megcsinálom, mikor hazajöttem. Este úgyis te mosogattál.

Mialatt Charles a fogát mosta Flora tartalék fogkeféjével, ő egymásba rakta a tányérokat. A tegnap esti intimitás, az a boldog közelség mostanra már bepiszkolódott, és Flora el is határozta, hogy az egészet ki fogja verni a fejéből. Emma és ő rosszul gondolták, hogy jó dolog olyasvalakibe belezúgni, akivel együtt dolgozik az ember. Néha ez egyenesen rossz ötletnek bizonyult. Még jó, hogy ott van neki Henry, akire nyugodtan gondolhat.

– Legalább most van rajtunk gumicsizma – mondta Flora, miközben a nagy sárban az autó felé lépkedtek.

– Igen. Szerencsém volt, hogy William itt hagyta az övét.

Flora kicsit eltűnődött azon, vajon William hogy boldogul a csizmája nélkül, és hogy vajon hogy a fenébe hagyhatta itt, mikor úgy zuhogott az eső.

– Mit gondolsz, minden rendben lesz a kocsival?

– Ha nem, felhívom Annabelle apját, és megkérdem, tud-e értünk küldeni egy traktort.

– Van egy csomó újságpapírom, azzal talán tudunk kezdeni valamit.

– Inkább egy régi szőnyegre lenne szükségünk, vagy valamire, aminek van fogantyúja. Azt hiszem, a traktor lesz a megoldás, vagy semmi.

– Jesszus! És mi van, ha nem tud jönni a traktor?

– Elsétálunk a dűlőút végéig, és hívunk egy taxit, vagy megkérjük Annabelle-t, jöjjön el értünk.

Flora nem hitte, hogy Annabelle túlságosan lelkes lenne az ötlettől, de nem mondta. Végtére is ő volt Charles szíve választottja. Nem Flora dolga ezt kommentálni.

– Tudom, nem ez a legjobb időpont arra, hogy megvitassuk – mondta Charles –, de a becsüsnap után Bob és George is nagyon mondogatta, hogy vegyem, azaz vegyük meg tőlük az üzletet. Mindketten bőven benne vannak már a nyugdíjaskorban.

– És ha eladnánk a nagy házat, ki tudnánk őket fizetni?

– Árakról még nem beszéltünk, de azt hiszem, igen.

– Hát, akkor csapjunk bele! – mondta Flora lelkesen. – Nincs szükségünk ekkora hatalmas épületre. Csak egy kis irodára valahol.

– Én viszont szeretnék egy lakást is. Az mindig jól jön, és ha Annabelle és én összeházasodtunk, elképzelhető, hogy máshová költözünk.

– Értem.

– És neked is vennünk kell egy lakást. Megvehetjük Annabelle-től a hétvégi házat, ha szeretnéd.

– Ezt még át kell gondolnom – felelte Flora, és azon merengett, vajon miért olyan elkeserítő a gondolat, hogy Charles és Annabelle házassága után is ott maradjon a házban. – Talán egy kicsit közelebb a városközponthoz ideálisabb lenne.

– Persze, lehet.

– Egyébként mennyit hoz az az épület a konyhára? Két régiségkereskedőt kivásárolni, megvenni egy új irodát, egy

lakást neked, a hétvégi házat nekem… nem túl nagy elvárás ez egyetlen épület árából?

– Ha úgy teszünk, ahogy Annabelle javasolta, és felosztjuk előtte kisebb lakásokra, akkor mindez kijön belőle. De egyetértek, valószínűleg tovább nyújtózkodnánk, mint ameddig a takarónk ér.

– És mindez időbe is telik – mondta Flora. Ha úgy érezte is, hogy el kell majd mennie, addig nem akart, míg a Stanza és Stanza nem kezd nyereségessé válni, de mégsem kérhette meg Charlest és Annabelle-t, hogy halasszák el az esküvőjüket. – Bár én nagyon jól érzem magam a hétvégi házban is. Talán fizetnem kéne Annabelle-nek bérleti díjat.

– Igazából fizetsz is. Vagyis én, a Stanza és Stanza nevében.

– Igen?

– Van egy kis privát bevételem. A tőkéhez ugyan nem nyúlhatok hozzá, de a kamat is hasznosnak bizonyul. Annabelle szereti, ha rendben vannak az anyagi ügyei – folytatta Charles –, és ez egy másik olyan dolog, amit meg kell majd tárgyalnunk.

– Mit?

– Az anyagi helyzetünket. Pontosan tudnunk kell, mennyi pénze van a cégnek, ami a tiéd is, és mennyi csak az enyém.

– Kezdem rosszul érezni magam amiatt, hogy nekem nincs külön bevételem – mondta Flora. – Úgy sokkal könnyebb lenne az élet.

– Épp ellenkezőleg: sokkal jobb, hogy nincs külön bevételed. Ha nekem nem lett volna egy
kis külön pénzem, ami biztosítja a létfenntartásomat, már előreléptem volna, és biztos alapokra helyezem a céget. Az, hogy te itt vagy, és ebből kell megélned, azonnal katalizátorként

hatott rám.

– De hát te szereted ezt az üzletet! És olyan keményen dolgozol!

– Keményen, de nem okosan – mondta Charles elgondolkozva. – Egyszerűen csak folytattam, ahogy addig csináltuk, éveket veszítve ezzel úgy, hogy észre sem vettem. Mindennek meg kell változnia, most, hogy itt vagy.

– Hát, örülök, hogy hasznomat lehet venni.

– De még mennyire, hogy lehet! Na, nézzük, el tudjuk-e indítani az autót.

Bizony beletelt egy kis időbe, ide-oda tolatásba, újraindításba és sárfröcskölésbe, mire a kocsi rákapott a nyomra és lassan megindult előre. Mikor elérték a főutat, Flora megszólalt:

– Mindketten elég sárosak vagyunk, gondolom, haza szeretnél menni tiszta ruháért.

– Jó lenne. Velem jössz, és egy kávé mellett megvárod, míg rendbe szedem magam, vagy szeretnél bemenni az irodába? Attól tartok, az nálad nem nagyon jön szóba, hogy hazamenj tiszta ruháért.

– Ja, vigyél csak be az irodába. Rengeteg dolgom van. – Florának nem volt sok kedve Annabelle fogadószobájában ücsörögni és kávét szürcsölgetve várni, míg Charles a felső szinten zuhanyozik.

Florának egész csinos listája volt a teendőkről, de épp csak lemosta az arcáról a sárfoltokat, s Geoffrey máris megjelent.

– Van egy kis baj a kórussal – mondta. – James tegnap késő este felhívott. Úgy tűnik, van egy kis probléma abban a házban, ahol a koncertünket tartottuk volna.

– Jézus!

– Hát igen. Mikor tegnap olyan erősen elkezdett esni, beszakadt a

tetőn az ereszcsatorna-vápa. James ráadásul nem sokkal azután hívta fel a hölgyet, akié a ház. Szörnyű állapotban volt.

– Akárcsak az ereszcsatorna-vápa, nyilvánvalóan – mondta Flora, és kíváncsi volt, vajon mi lehet az az ereszcsatorna-vápa.

– Igen. És a koncertig már nem lehet megjavítani. Másik helyszínre van szükségünk.

– Nem tudjuk inkább lemondani? – Flora számára ez nagyon kívánatos megoldás lett volna, mivel egyik darabot sem tudta valami jól. Szívesen vette volna, ha lehetősége nyílik mindent rendesen megtanulni, mielőtt közönség előtt kell előadnia.

– Nem! – Geoffrey teljesen megrémült. – Már megvan a közönségünk, tulajdonképpen glédában állnak, és a koncertet nagyon jó ügyért rendezzük. Nem mondhatjuk le, csak ha abszolút elkerülhetetlen. Emellett a kórusnak fizetnek érte, és szükségünk van a pénzre.

– Hát, akkor kérdezzük meg Charlest, odaadja-e a csarnokot. Valahonnan szerzünk székeket,
és minden oké lesz, biztos vagyok benne. Geoffrey csak a fejét rázta.

– Nem, Flora.

Flora megérezte, hogy semmilyen szimpla megoldás nem fog Geoffrey-nek tetszeni, és hogy ami a fejében jár, abban neki is része lesz valahogy.

– Akkor mi legyen? Ez pedig jó ötletnek tűnik. Nem kell bérleti díjat fizetnünk érte, erről majd én gondoskodom. Helyben van, akad parkoló is, legalábbis valami olyasmi. Mi a baj vele?

– A koncertet úgy hirdettük meg: „Impozáns nyár – Egy kis muzsika nyárestére”. A csarnok nem jó. Egy gyönyörű, előkelő házra van szükségünk.

– Szörnyen sajnálom, Geoffrey, de épp kifogytam a gyönyörű,

előkelő házakból. Ha múlt héten kérdezi…
Geoffrey nem vett tudomást Flora poénkodásáról.

– Tudjuk, melyik házat szeretnénk. Csak magára van szükségünk, hogy megkérdezze, használhatjuk-e.

– Miért én?

– Mert attól a ténytől eltekintve, hogy nem volt ott a megbeszélésen, ahol megvétózhatta volna, maga ismeri a ház tulajdonosát.

– Ismerem? – Flora nem emlékezett, hogy bárkit is ismerne, akinek gyönyörű, előkelő háza van.

– Igen. Henry Burnetről van szó.

– Á! Ó, azt hiszem, inkább nem vállalom. – Szörnyen kellemetlennek tűnt a dolog .

– Miért?

– Az ember nem bukkanhat fel valakinél csak úgy, megkérdezni, használhatja-e a házát egy koncertre! Utálnám, ha Henry azt gondolná, hogy kihasználom. – Flora újabb érvek után kutatott az agyában. – Kezdjük ott, hogy talán nincs is megfelelő terme.

– James ismeri azt az épületet. Azt mondja, van egy üvegház, amelyik tökéletesen megfelelne erre a célra, ráadásul nagyon jó az akusztikája.

– Akkor miért nem kérdezi meg ő? – vetette fel Flora epésen.

– Túlságosan elfoglalt. Jelen pillanatban nagyon sok dolga van. Ha megkapjuk az engedélyt, hogy odamehessünk, akkor majd ő is elmegy és megnézi a helyet, de magának kell az első lépést megtennie.

– De én is elfoglalt vagyok! Nekem is rengeteg dolgom van! Miért én? Nem én vagyok az egyetlen nőnemű tag a kórusban.

– Persze, ezzel tisztában vagyok én is, de maga a saját cégében dolgozik. Akkor vesz ki
szabadságot, amikor akar. Ráadásul ismeri a tulajdonost.

Mint kiderült, Flora mégsem akkor vett ki egy kis szabadságot, amikor akart. A becsüsnap után a Stanza és Stanzát addig soha nem látott mértékben elárasztották a megkeresések, és mielőtt Flora észbe kapott, már hat óra volt. Egész nap nem jutott ideje azon gondolkozni, hogyan bonyolítsa le a Burnet-ház megtekintését, és vajon milyen csábos trükkökkel vegye rá Henryt arra, hogy bocsássa rendelkezésükre az üvegházat.

Szóval csak másnap délelőtt tudott sort keríteni rá, hogy Geoffrey megbízását teljesítse, miután előtte pár órát azzal töltött, hogy próbálta behozni az előző napra tervezett feladatokban való lemaradást. Annabelle már a vihar utáni reggel visszahozta Florának a Land Rovert – az autó, miután kihúzták az árokból, teljesen jól működött –, ezért Flora nem számított arra, hogy szombaton is bejön majd. De amikor épp indulni készült, Annabelle megjelent az irodában.

– Ráérsz velem ebédelni, Flora? Úgy érzem, el kell hogy vigyelek valahová, kárpótlásul, mert az árokba vezettem a Landyt. Charles nagyon mérges volt rám.

– Te jó ég, egyáltalán nem kellett volna mérgesnek lennie. De attól tartok, ma nem tudok veled menni. El kell mennem valahova. Holnap esetleg? – Flora jó ötletnek tartotta, hogy legalább egy nap teljen el az Annabelle vőlegényével töltött otthonos este és a csajos ebéd között.

Annabelle őszintén csalódottnak tűnt.

– Hova kell menned?

– Valahová, ahová Geoffrey elküldött. Egy nagy vidéki házról

van szó, és személyesen nekem kell megnéznem.

– Jaj, ez nagyon izgalmas! Azon gondolkoznak talán, hogy eladják belőle az értékeket? Semmi más nem lenne olyan jó reklám nekünk, mint egy jó kis kiárusítás. Persze az ilyen manapság ritka, mint a fehér holló, de mi később büszkélkedhetnénk vele. Elmehetek veled?

A gondolatra Florát kirázta a hideg.

– Inkább ne. Henry házáról van szó. – Flora kétségbeesetten próbált valami indokot találni, amiért mindenképpen egyedül kell odamennie. – Mostanában nem találkoztunk – hazudta. – Lehet, hogy kényes helyzet lesz.

– Akkor meg annál jobb, ha veled megyek, nem? Fantasztikus lenne kicsit körülszaglászni a Burnet-házban. Azt hallottam, hogy gyönyörű. Igaz?

– Nem tudom! Még sosem jártam ott, de most már tényleg el kell indulnom, ha menni akarok. Köszönöm, hogy kimentetted a Land Rovert.

– Nem tesz semmit. Végül is én mentem be vele az árokba. Minden rendben ment, mikor Charles ott aludt nálad a múltkor? – folytatta Annabelle, és kissé kérdőn nézett Florára. Azt akarta vajon tudni, hogy „történt-e valami”?

Flora nem volt hajlandó ki nem mondott kérdésekre válaszolni, és egyébként is Annabelle valószínűleg kikaparná a szemét, ha rosszul válaszolna.

– Ó, persze. El is mosogatott meg minden. Nagyon jól betanítottad, Annabelle.

– Hát igen. Charles nagyon jó ember. Tökéletes férj.

Flora rámosolygott Annabelle-re.

– Most már mennem kell.

– Nemsokára együtt ebédelünk, Flora.

Flora megint elmosolyodott, és megszokásból bólintott.

Mikor fél órával később a Land Roverben ült, Flora előtt volt egy térkép, amelyet az irodából vett kölcsön, egy másik, amelyet Geoffrey rajzolt neki, valamint egy leírás a házról, mégsem tudta egész pontosan, hová kell mennie. Felhívta Henryt, hogy figyelmeztesse, közeledik a házához, de az nem vette fel. Biztos meg fog lepődni, amikor felhajt majd a feljárón a házához, de azért remélte, nem lesz a terhére. Nem tudta volna megmondani, mit is jelent Henry számára. Vajon Henry is csak társaságot szeretne, hogy jól érezze magát, mint ő? Vagy érzelmileg is belekerült a dologba? Bármi legyen is az igazság, számára ő az egyetlen lehetséges férfikapcsolat, úgyhogy ápolgatnia kell ezt a viszonyt.

Végre megtalálta a Burnet-házat. Egy hosszú, bükkfákkal szegélyezett út végén volt, és még ez után a rengeteg eső után is gyönyörűnek tűnt. Bekormányozta a Land Rovert a nyitott kapuszárnyak közé, aztán elindult felfelé az impozáns úton, amely meglehetősen hepehupás volt. Mielőtt még eldöntötte volna, hogy a ház előtt parkol-e le, vagy keres egy helyet valahol mögötte, máris észrevette, hogy a házra igencsak ráférne a felújítás. Leparkolt hát, kiszállt, aztán bekopogott az ajtón. A csengő nem működött. Közben megfordult és megszemlélte azt a füves területet, ami egykor pázsit lehetett, de most már inkább csak legelő volt. Úgy tűnt, van is rajta valami kerítésféle, de nem látott állatokat, amelyeket távol kellett volna tartani a háztól. Ha itt koncertet akarnak adni, muszáj lesz valamit kezdeni a fűvel. A kórusban talán van valakinek egy nagyobb, motoros fűnyírója.

Végül lépteket hallott bentről, és miközben a derekán összekulcsolta a kezét, reménykedett, hogy nem egy idegen fog

ajtót nyitni.

– Szia, Henry! – mondta, mikor kinyílt az ajtó.

fejezet

– Flora! De örülök, hogy látlak! Váratlan gyönyörűség!

– Csak ne örülj annyira, kérni jövök. – Flora szörnyen zavarban volt. Henry fürkészve nézett rá.

– Kicsit hosszú utat tettél meg, ha csak egy bögre cukrot szeretnél kérni.

– Ne izélj! Nem cukorért jövök, hanem a házad érdekel.

– A házam? – Henry értetlenül nézett.

– Na, nem az egész! Nézd, bejöhetnék egy percre? Megmagyarázom, ha már nem az ajtóban kell ácsorognom.

– Persze, gyere, de figyelmeztetlek, nem szoktam senkinek szívességet tenni csak úgy. Henry ravaszul és egyben nagyon szexisen mosolygott. Flora visszamosolygott rá. Sokkal élvezetesebb volt olyasvalakivel flörtölni, aki nem volt eljegyezve.

– Csinálj valamit, amit nem szoktál soha – válaszolta –, és akkor nem lesz unalmas az életed.

– Te valami életvezetési tanácsadó lettél csütörtök óta, vagy mi? Flora összevonta a szemöldökét.

– Nem, még mindig csak kezdő régiségkereskedő vagyok. De nem emiatt jöttem.

– Akkor jó. Ugyanis itt nincs valami sok érték. Igazából semmi.

– Nem baj – mondta Flora. – Viszont van egy üvegházad, ugye?

– Az van, de nem eladó.

– Tudom! – Flora újból elmosolyodott. – Én… azazhogy mi csak egy estére szeretnénk igénybe venni. Ez nem túl nagy

kérés, igaz? – Flora kezdte most már úgy érezni, hogy Henryt a saját házában meglátogatni mégsem volt valami jó ötlet. De megígérte a kórusnak, hogy érdeklődik az üvegház felől, és hát annyira mellette álltak a becsüsnapon, hogy muszáj volt megpróbálnia.

– Jobb lesz, ha bemegyünk a konyhába.

Flora nem kívánt időt vesztegetni holmi kávézással, kekszezéssel.

– Nem térhetnénk rögtön a tárgyra? Menjünk nyomban az üvegházba!

– De Flora! Én azt hittem, azért jöttél, hogy találkozzunk, vagy hogy legalább az elintéznivaló mellett ez is szerepet játszott.

– Ma dolgozom, Henry. Nem maradhatok túl sokáig.

Henry vállat vont, valószínűleg azért, mert nem volt hozzászokva ahhoz, hogy az invitálását ilyen egyenesen utasítják vissza.

– Oké, de figyelmeztetlek, ugyanolyan állapotban van az is, mint a ház többi része.

Flora értékbecslő, régiségkereskedő énje (bár még eléggé tapasztalatlan volt) rögtön megállapította, hogy itt nincsenek régiségek, sem régi játékokkal telezsúfolt szobák, vagy festmények és egyéb limlom, amelyekről egy avatott bennfentes aztán megállapítja, hogy egy vagyont érnek. Ez azt is jelentette, hogy Annabelle vidéki házakban talált tárgyak kiárusításával kapcsolatos ötlete nem igazán jó, így Flora nyugodtan koncentrálhat a feladatra, amellyel Geoffrey megbízta.

– Talán emlékszel, hogy kórusba járok.

– Igen, bár nem hiszem, hogy kellőképp öreg vagy hozzá. – Henry elmosolyodott. – Vagy éppen kellőképp fiatal.

– Nem kell feltétlenül öregnek vagy kóristalánynak lenni ahhoz, hogy valaki élvezze az éneklést – felelte Flora kissé kimérten.

Henry vállat vont, és kinyitotta az üvegház ajtaját. Flora fel volt készülve arra, hogy a helyiség teljességgel használhatatlan, és akkor muszáj lesz a csarnokot használniuk. Így legalább nyugodtan visszamehet Geoffrey-hez, és megmondhatja neki, hogy ő pedig mindent megtett az ügy érdekében.

– Ó! – kiáltott fel Flora. Egy kisebb tavacska méretű tócsa állt a padló közepén. – Itt miért áll a víz? – kérdezte.

– Valószínűleg azért, mert lyukas a tető.

Flora felnézett. Az egyik mennyezeti világítóablak el volt törve, de Flora csak egy sérült ablaktáblát látott, a többi épnek tűnt.

– Meg lehet ezt javítani?

– Persze. Ha az embernek sok pénze van. Sajnos nekem nincs. Be kell állványozni a helyet, azonkívül nem csak egyetlen ablaktábláról van szó. A faanyag van elrohadva, úgyhogy az egész szerkezetet ki kell cserélni. Emiatt olyan megfizethetetlenül drága a javítás.

– Értem.

– Na és mi lett volna a kérés? – Henry az olyan férfiak szinte alig érzékelhető, de vonzó arroganciájával nézett Florára, akik nagyon magabiztosak szoktak lenni a nőkkel.

Flora hátrahúzta a vállát, és viszonozta Henry pillantását. Az ő magabiztossága nem ért fel ugyan Henryével, de nem akarta, hogy ezt Henry észrevegye.

– Ja, nem mondtam még? Egy kórusban énekelek…

– Ezt már mondtad.

– És szeretnénk egy koncertet tartani az üvegházadban. Ha nem

bánod. És ha alkalmas rá.

– Hát, nyilvánvalóan nem alkalmas rá. Van egy lyuk a tetőn, és egy tócsa a padlón.

– Igen, van, de a tócsát fel tudjuk mosni, és imádkozunk, hogy szép idő legyen. Henry kétkedőn vonta fel a szemöldökét.

– És mi van, ha az imátok nem talál meghallgatásra? Tegnap este tiszta Niagara-vízesés volt az egész.

– Azt el tudom képzelni!

– Bár, ha jobban meggondolom, ahhoz képest, hogy mennyire esett és milyen sokáig, nem is olyan rossz a helyzet.

Flora a falusi tavacska méretű tócsát nézte, és nem szólt.

– Sejtem, hogy most azon merengsz, vajon mit csinálok én itt, egy olyan házban, amit a tévében kéne mutogatni. És hogy miért nem említettem soha.

Flora felhúzta a szemöldökét. Az átlagosnál sokkal kíváncsibb természetű lévén, most, hogy Henry felhozta ezt a témát, már tudni szerette volna a választ.

– Gondolkoztam azon, hogy külföldre megyek – mondta Henry –, de ilyen állapotban nem tudom eladni a házat, vagy maximum a töredékéért annak, amennyit ér, ha szakszerűen fel van újítva. Meg akarom keresni a felújításra a pénzt, hogy aztán egy vagyont kereshessek rajta.

– Köszönöm, hogy ezt megosztottad velem – mondta Flora, és rádöbbent, hogy teljesen hidegen hagyja a hír, miszerint Henry esetleg elhagyja az országot.

– Milyen érdekes vagy te, Flora! A legtöbb nő teljesen el van olvadva egy felújításra szoruló, gyönyörű régi ház láttán, különösen, ha a tulajdonosa egy… – Henry elhallgatott.

Flora felvonta a szemöldökét, és képtelen volt visszatartani a

kuncogást.

– Most aztán beleestél a saját vermedbe, Henry! Nem mondhatod ki, amit szeretnél, anélkül hogy kibírhatatlanul nagyképűnek ne tűnj.

Henry is elnevette magát.

– Egyértelmű, hogy eléggé nagyképű vagy – folytatta Flora. – De azért nem kibírhatatlanul. Henry bocsánatkérőn mosolygott.

– Bocsánat, de most talán már érted, miért nem hívom ide a nőket másodszor is. Mert vagy elborzadnak és elszaladnak, vagy rögvest bankók jelennek meg a lelki szemeik előtt, és kapzsiság ül ki az arcukra.

Flora felkuncogott. Annabelle biztos az utóbbi kategóriába tartozna, gondolta.

– Én nem tennék így, megígérem.

– A te esetedben ezt se bánnám. – Egymásra pillantottak. Flora tudta, hogy Henry érdeklődik iránta, és most meg akart tenni mindent, hogy ezt az érdeklődést még jobban felszítsa. Végtére is Henry független férfi volt.

– Megkínálhatlak egy csésze kávéval? – ajánlotta fel Henry. – Csak hogy kompenzáljam,
mekkora seggfej vagyok. Bár most, hogy végiggondolom,
Nescafé lesz belőle, ami pedig valószínűleg semmit nem
kompenzál.

Flora korábban már eldöntötte, hogy visszautasítja a kávét, mivel sok dolga volt még, de azért modortalan sem akart lenni. Bármely nőismerősére megharagudott volna, ha az nem használja ki maximálisan a kínálkozó lehetőségeket.

– Szívesen elfogadok egy csésze valamit. És az instant kávé is nagyszerű lesz.

Flora követte Henryt a hetvenes évek stílusában berendezett,

sárgás-vöröses árnyalatú konyhába, amelynek legszívesebben fejszével esett volna neki.

– Szóval miért is váltatok el, Henry? Ez az egyetlen dolog veled kapcsolatban, amiről mindenki tud, és beszél is róla.

Henry felsóhajtott.

– Attól tartok, ki fogod találni az okát.

– Nőzés?

Henry a homlokát ráncolta.

– Így is lehet nevezni, ha akarod, bár csak egyetlen nőről volt szó.

– És törvényesen is elváltatok, vagy csak külön éltek?

– Elváltunk. A válás el is vitte minden pénzemet.

– Amit a feleséged meg is érdemelt.

– Hogy értsem azt, hogy „megérdemelte”? Jó férj voltam.

– De megcsaltad.

– Jó, rendben, jó férj voltam, de megcsaltam. Ettől még nem vagyok egy megátalkodott, gonosz alak, tudod?

– De kifejezetten jó sem vagy. Van esetleg valamilyen teád is? Vagy azt is elvitte a feleséged?

– Egy dobozt sikerült előle elrejtenem. Szóval kérhetsz teát is. Még kekszem is van, talán. Flora elhelyezkedett az egyik széken, és nézte, ahogy Henry megtölti a kannát, megkeresi a kekszet és úgy általában vendéglátó szerepben tényked ik. Most értette meg, hogy miért őt küldték ide. Henry kissé érzékenynek tűnt, ha a házáról volt szó, és ha másvalaki jött volna a kórusból Flora helyett – még akkor is, ha fiatal és nőnemű –, nem biztos, hogy sikerrel járt volna. Na persze, gondolta Flora, az sem biztos, hogy ő sikerrel jár majd, de legalább van rá némi esélye.

– Tessék, a tea. Viszont csak tejporral szolgálhatok.

– Nem gond.

Henry odahúzta az asztal túloldalán álló padot, ahol Flora ült.

– És hová szeretnél menni külföldre? – kérdezte Flora. – Úgy értem, ha mennél.

– Az Államokba. Vagy Svájcba.

– Ó! Mindkettő izgalmasan hangzik.

– Hát, az igazat megvallva – mondta Henry, és úgy csillogott a szeme, hogy Florának semmi kétsége nem maradt: távolról sem lesz őszinte –, csak azért akarok mindent eladni és külföldre menni, mert össze van törve a szívem. Úgy értem, nem bírok veled egyről a kettőre jutni és…

Flora elpirult, bár tudta, hogy Henry csak viccel.

– De nem igaz, hogy nem jutsz velem egyről a kettőre! Hiszen voltunk vacsorá…

– Snackbárban, igen. Az nem ugyanaz.

– Az meg nem az én hibám volt, hogy nem tudtál eljönni a partimra.

– Talán jobb is így. Charles Stanza nem igazán kedvel engem.

– Igen? Ezt meg miből gondolod?

– Valamelyik nap összefutottam vele a városban. Abszolút udvarias volt velem meg minden, de olyan benyomásom támadt, hogy nem igazán tetszik neki, amiért összejárok az ő kis unokatestvérével.

– Nem vagyok az ő kis unokatestvére. Üzlettársak vagyunk.

Henry vállat vont.

– Szóval szeretnétek megkapni az üvegházamat egy koncertre?

– Igen. A kórusnak szüksége lenne egy alkalmas helyszínre, ahol koncertet adhatnánk. Hogy is nevezte Geoffrey? „Impozáns nyár – Egy kis muzsika nyárestére”.

– És ehhez az üvegházra lenne szükségetek?

– Igen. Rettentően fogunk vigyázni rá. És nem fogunk nagy felfordulást okozni.

– És mi a helyzet a közepén a tavacskával? És különben is, minek engedném én meg, hogy egy csapat idegen használja a házamat? – Úgy tűnt, Henry csak viccel, de Flora azért nem volt ebben egész biztos.

– Nos… – Flora nagy levegőt vett. – Nagyon is elképzelhető, hogy a kórustagok között van olyan, aki meg tudná javítani a tetőn a lyukat. Ez elfogadható fizetség volna, nem? – Flora tudta, hogy az egyik basszus olyan cégben érdekelt, amelyik beépített konyhákkal foglalkozik. Az persze nem ugyanaz, mint tetőablakokat javítani, de biztos vannak kapcsolatai.

Henry egy pillanatig elgondolkozva nézte Florát.

– Hát, tulajdonképpen igen. De mi a helyzet a másik problémával? Tényleg nem bírom, ha emberek nyüzsögnek a házamban, szimatolnak, meg minden, és ott parkolnak a pázsitomon.

– A fű nálad már elég régóta nem nevezhető pázsitnak – mondta Flora, meglehetősen merészen. – És elutazhatnál a hétvégére. Aztán, mire visszajössz, a pázsit rendbe van téve, és az üvegházban sem áll már tócsa. Ennyivel is kevesebb dolgod lesz vele, ha el akarod adni.

– De persze meg is változtathatom a véleményem az eladással kapcsolatban. Mi van, ha
rendbe hozatom, és itt maradok? Az összetört szívem meg majd begyógyul valahogy.

– Biztos vagyok benne, hogy rendbe fogsz jönni, de ahhoz azért nagyon sokat kéne keresned, hogy ezt a helyet valóban rendbe tudd hozatni. Mivel is foglalkozol? – Flora tudta, hogy ezt illene tudnia, de az esze valahol máshol járt, amikor annak idején erről volt szó

köztük.

– Informatikus vagyok.

– Hát akkor semmi gond. Azzal rengeteget lehet keresni.

– De sajnálatos módon nem eleget. Egyelőre legalábbis. Ez a ház simán elnyelne vagy száz rugót, és még mindig maradna rajta annyi javítanivaló, hogy a dupláját is rá lehetne költeni.

Az már első körben is átfutott Flora agyán, hogy a Burnet ház-tökéletes lenne Annabelle és Charles számára. De valamilyen okból kellemetlenül érintette, ha arra gondolt, hogy ők ketten itt élnének együtt, az meg enyhe kárörömmel töltötte el, hogy a házat renováltatni elképesztő összegbe kerülne. Elhatározta hát, hogy megpróbál segítőkész lenni.

– Biztos vagyok benne, hogy van itt elrejtve valami, valami érték, amiről a feleséged nem tudott.

– Nem a feleségem volt a probléma, hanem az ügyvédje.

– Bocsánat. Az ügyvédje. Ettől függetlenül le merem fogadni, hogy ha körülnéznék, találnék valamit, amit érdemes volna eladni. Végtére is régiségkereskedő vagyok.

– Azt mondtad, még csak tanuló.

Flora felnevetett.

– Jó, igen, de azért nem vagyok tökéletesen hülye a dologhoz, és ha találnék bármit is, ami valamennyire is érdekes, átküldeném hozzád Char… szóval valakit, aki szakszerűen felbecsülné az értékét.

– Hát, vannak könyveim, de nem hinném, hogy lenne köztük akár csak egy első kiadású Dickens is.

– Vagy James Bond. Most ő is nagyon értékes.

– De csak akkor, ha a borító érintetlen, és így Bond tökéletes kondiban lehet.

Flora elnevette magát.

– Úgy tűnik, ugyanazokat a tévéműsorokat nézzük mind a ketten. Henry Florára nézett.

– Ha megittad a teádat, átjöhetnél megnézni a könyvtárat – mondta. Flora egy pillanatig habozott.

– Biztosíthatlak, hogy nem ér semmi bántódás. Bár utána valamikor még elhívhatnálak vacsorázni. Ugye még mindig nem voltunk vacsorázni, jól emlékszem?

Flora udvariasan lehajtotta a fejét.

– És eljönnél?

– Úgy neveltek, hogy megvárjam, míg tényleg meg is hívnak – tért ki az egyértelmű válaszadás elől Flora. – Na, megnézzük a könyvtáradat?

– Az ügyvéd annak idején ideküldött valakit, hogy nézze át – magyarázta Henry, amint beléptek a szobába, amely teli volt könyvespolcokkal, és nyilvánvalóan rendelésre készült. – De bevallotta, hogy nem igazán ismeri ki magát a régi könyvek világában. Olyan könyveket vadászott, amelyek egyértelműen első kiadások, de nem talált egyet sem. Az egészet mindenestül ötszáz fontra értékelte, aztán elment. De azt hiszem, addigra már el is fáradt.

– Értékesek ezek a könyvek a számodra? Ha eladnád őket, hiányoznának?

– Nem, nem igazán. Ez egy családi ház, de nem a szüleimtől örököltem, hanem az egyik nagybátyámtól. Kicsit hihetetlenül hangzik, tudom, de igaz.

– Ó, én elhiszem. Én is egy elhalálozott nagybátyám révén kerültem bele a régiségbizniszbe.

– Ezt eddig még soha nem mondtad.

– Tényleg nem? – Flora nem hagyta magát eltéríteni a

témától. – Sok könyv van itt. Még ha nincs is köztük különösebben értékes darab, az együttes értékük azért elég magas, nem gondolod?

Henry vállat vont.

– Nem tudom. Te vagy a kezdő régiségkereskedő.

– Mindenképpen meg kéne tőlük szabadulnod, ha meg akarod csináltatni a házat. Hacsak nem akarod valahová elvitetni, megőrzésre. Az pedig nagyon drága dolog.

– Ezt semmiképpen nem szeretném. Tudod, mit? Ha ide tudod hozni az unokabátyádat, vagy valaki mást, hogy körülnézzenek, és ha egyetértenek abban, hogy van itt elég kiárusításra való érték, amelyből nagy pénzt lehet csinálni, akkor beengedem a kórusodat az üvegházba.

– Értem.

– De azt szeretném, ha kicsit kevesebb jutalékot kéne fizetnem. Ismerem jól az aukciósházakat, az eladót is meg a vevőt is megsarcolják, és még licitálási díjat is felszámolnak.

– Nem hiszem, hogy tisztában vagy vele, mekkora költséggel jár megrendezni egy aukciót – kezdte Flora.

– Nem, fogalmam sincs. De te szívességet kérsz tőlem. Tudsz valami alkut ajánlani cserébe? Flora egy pillanatig gondolkodott.

– Nem. A saját felelősségemre nem. Nem tudom, hogy van-e itt egyáltalán valami, ami egy fabatkát is ér.

– Szeretném, ha a könyvek eltűnnének innen.

– Megszervezhetünk neked egy lomtalanítást, az nem gond, de ha azt szeretnéd, hogy az

egyik régiségszakértőnk – Henry persze nem tudhatta, hogy nem taposssák egymás sarkát az ilyen szakértők az irodában – eljöjjön ide felbecsülni a könyveid értékét, és mindent alaposan

átnézzen, akkor minden jutalékot meg kell fizetned, ami nekünk jár.

– Ebben az esetben nem vagyok benne biztos, Flora. Bármelyik másik aukciósházat megkérhetem erre. Egy kicsivel többet szeretnék a szívességért cserébe.

– Nem is tudtam, hogy a szívességért szoktak valamit kérni cserébe. Azt gondoltam, azt pusztán kedvességből, jó szívvel adják az emberek.

– Hát, én nem – mondta Henry hatalmas vigyorral az arcán. – Az én szívemből már rég kiveszett minden kedvesség.

– Ez bizony nagy kár. De nem számít. A kórus a városban is megtarthatja a koncertet, a mi árverési csarnokunkban. – Flora megrezegtette a pilláit, de csak egyetlenegyszer, aztán az órájára nézett, bár igazából nem jutott el az agyáig, hány óra van. – Jobb lesz, ha elindulok. Köszönöm, hogy időt szakítottál rám. És ne haragudj, hogy ilyen sokat elvesztegettél miattam.

– Várj! Ne siess el csak így, ukmukfukk! Még tárgyalhatunk.

Flora nagyon remélte, hogy tényleg így van.

– Igen?

– Eljössz velem vacsorázni?

Flora élvezte a flörtölést Henryvel. Henrynek, csakúgy, mint Florának, a vérében volt a flörtölés – olyan természetességgel csinálta, mint mikor az ember levegőt vesz –, és ez meggyőzte Florát arról, hogy a férfinak semmilyen komoly szándéka nincs vele. Ebben a kapcsolatban szerencsére nem volt semmiféle bonyodalom, és bár Flora egész biztos nem akarta, hogy egy-két kósza esténél valaha is több legyen belőle, azért úgy érezte, világossá kell tennie, mit érez.

– Hát – válaszolta –, az attól függ. Vajon én teszek neked

szívességet azzal, hogy elmegyek veled vacsorázni, mert akkor te sokkal inkább tartozol nekem, mint én neked. Vagy te teszel szívességet nekem azzal, hogy megetetsz, hiszen nyilvánvalóan az éhhalál küszöbén állok. Szóval csak akkor mehetek el veled vacsorázni, ha a szívesség az enyém.

Henry nagyon szexisen tudott nevetni, állapította meg Flora.

– Ne aggódj, Flora, semmi ilyesmit nem olvasok bele a vacsorázásba. És elrendezhetnénk ezt a szívesség dolgot valamikor máskor is?

– Megtehetjük – egyezett bele Flora.

– Közben pedig megkérnéd az egyik szakértőt, hogy mérje fel, mi rejtezik a könyvtáramban?

– Ezt is megteszem. De a jutalékról nem tárgyalhatok veled. Az az unokabátyámtól függ.

– Jó, akkor majd beszélek vele, ha idejön megnézni a könyveket.

– Ne! – mondta gyorsan Flora. – Nem ő fog jönni, a könyvszakértőnk meg nem igazgató.

Nincs felhatalmazása arra, hogy ilyen típusú döntéseket hozzon. De ha már tudjuk, van-e itt egyáltalán valami érték, akkor majd elrendezzük a dolgot.

– Felteszem, ki kell békülnöm ezzel a megoldással. Flora oldalra hajtotta a fejét.

– És azzal a megtiszteltetéssel, hogy elvihetsz vacsorázni.

– Ez némileg kompenzálja a dolgot.

– Továbbá azzal, hogy a kórus megcsináltatja a tetődet, lenyírja a füvedet és nagy élvezettel fog énekelni az üvegházadban.

– Beleegyeztem én, hogy a kórus idejöjjön? Ez mikor történt?

– Amikor azt mondtam, hogy elmegyek veled vacsorázni – Flora elővette a legprovokatívabb mosolyát.

– Azt tudom, hogy elvinni téged vacsorázni feledhetetlen gyönyörűség lesz, de a kórussal kapcsolatban még bizonytalan vagyok. – És Henry arcára őszinte aggodalom ült ki.

– Bízz bennem! Nagyon pozitív élmény lesz, meglátod. Megkérem Geoffrey-t, hogy jöjjön el, és mérje fel alaposan a könyvtáradat.

– Te is eljössz vele?

– Talán.

– Elkísérlek az autóig.

Drága Henry – milyen édes volt! És milyen szexis. Flora azt kívánta, bárcsak kicsit belezúgna. Az úgy sokkal kényelmesebb volna.

Mikor Flora kinyitotta a Land Rover ajtaját, Henry megszólalt:

– Megkérdezhetem, van-e asztal a Grantly Manorben. Az nagyon jó étterem. Van egy szakácsuk Londonból, aki a harmadik Michelin-csillagra hajt éppen.

– Az szörnyen drága lehet.

– Hát igen, de jóval kevésbé, mint Londonban.

– Nagyszerű volna! – mondta Flora, és arcon csókolta Henryt.

– Na? – kérdezte Geoffrey, amikor Flora rátalált a pincében. Épp azokat a bútorokat címkézte fel, amelyek a becsüsnapon kerültek hozzájuk. – Hogy ment a dolog?

– Nem épp rosszul, de azért nem is tökéletesen. Az üvegház tetején van egy luk, ezért alatta tócsa áll. Felajánlottam, hogy feltöröljük koncert előtt, és aztán imádkozunk, hogy szép idő legyen, de Henry Burnet nem volt oda az ötletért. Attól tartok, nem hisz az ima erejében.

– Kicsit rosszul érzem magam, amiért magát küldtem el, Flora.

Ezért úgy gondoltam, bejövök és dolgozom egy kicsit.

– De hát minden rendben volt! Henry egy jó barát.

– Csak egy jó barát, Flora? – kérdezte Geoffrey, újból *in loco parentis*.

– Hát, lehet, hogy egy picivel több. Elvisz engem a Grantly Manorbe.

– Ó! Az igencsak nagyvonalú dolog!

Flora már belefáradt, hogy Henryről kell beszélnie.

– Azt mondtam neki, a kórus megcsináltatja nála a tetőn a lukat. Az egyik basszus építőmester, ugye?

– Egyikük bútorasztalos, ha erre gondol.

Flora tett egy mozdulatot a karjával, jelezve, hogy Geoffrey igazán lehetne egy kicsit segítőkészebb.

– Mit gondol, a kórus kedvvért leereszkedne egy kicsit, és megcsinálna egy tetőn lévő lukat? Biztos ismer olyanokat, akiknek van állványuk meg ilyenek.

– Hát, az rengeteg pénzbe kerül.

– Ha meg semmiképp nem megy a dolog, akkor marad a csarnok. És bár én nem voltam oda az ötlettől, hogy ki kell könyörögnöm Henrytől az üvegházat, azt hiszem, csodálatos lenne ott énekelni.

– Ne haragudjon, kis szívem. Nem gondoltam át, mit mondok. Rákérdezek majd a tetőjavításra.

– Henry azt is szeretné, ha átmenne hozzá felbecsülni a könyvtárát. Nem hiszi, hogy túl sok érték lenne benne, de az ember soha nem tudhatja. Valaki egyszer már felületesen átnézte, amikor a váláskor mindent felbecsültek, de nem nézte át tüzetesen.

– Azt hiszem, ezt meg tudom csinálni. Hacsak itt nincs rám

szükség. Nagyon örülök, hogy a tudásomat és tapasztalataimat egyszer már tényleg felhasználhatom, és nem kell úgy tennem, mintha semmit sem tudnék. – Geoffrey nagyon komolyan nézett Florára. – Ha Annabelle ezt megtudja, nem fog neki tetszeni. Mindig halálosan ellene volt annak, hogy én egyebet is csináljak a dolgok ide-oda rakosgatásán kívül.

Flora belül lázadozott az ellen, hogy Geoffrey tehetsége parlangon heverjen.

– Majd Charlesszal elintézem. Minden rendben lesz.

Geoffrey elmosolyodott.

– Hát, ez nagyon biztatónak tűnik, Flora. Jól csinálta. – Geoffrey láthatóan nagyon megörült annak az eshetőségnek, hogy újból értékbecslő lehet egyszerű tételbemutató helyett. – Ha van elegendő olyan könyv, amire alapozni tudunk, csinálhatunk egy vásárt könyvritkaságokból. És feltehetjük az egészet az internetre.

– Nagyon jó. Örülök, hogy ennyire örül neki. És remélem, hogy nem csupa könyvklubos kiadás és esti iskolai ajándékkönyv lesz köztük.

– Azokat is sokan gyűjtik, tudja, különösen, ha szép ex libris oldal is van bennük.

– Hát, akkor jobb, ha megnézem, nincs-e rám szükség odafönt.

Flora összetalálkozott Annabelle-lel a folyosón.

– Na, mi volt a Burnet-házban? – kérdezte Annabelle.

– Jó volt. Van néhány könyve, amelyek esetleg értékesek lehetnek.

– Ez nagyszerű! De figyelmeztetlek, Charles teljesen a plafonon volt. Mondtam neki, eléggé valószínűtlen, hogy az egész ház kiárusítható legyen, mindenesetre nagyon mérges

volt, hogy egyedül mentél oda.

– De hát tudja, hogy ismerem Henryt, és hogy párszor már találkoztam vele. – Charles túlzó aggodalmaskodása néha már bosszantó volt.

– Az, hogy odamész a házába, az bőszítette fel.

– Á! Szóval, a bútor ugyan nem elég egy teljes kiárusításhoz, de Geoffrey azért megvizsgálja majd a könyveket.

– Hát, ezt először Charlesszal beszéld meg. Annyira rémesen nehéz vele néha.

– Akkor jobb, ha most rögtön meg is keresem. Tudod, hol van most?

– Kiment valahová. Nem ugrunk át a bárba, hátha van még valami szendvicsük? Tudom, hogy már kicsit késő van, de ennünk kell valamit. Neked különösen. – Annabelle irigykedve nézte Flora karcsú alakját.

Flora elgondolkozott egy kicsit. A dühös Charlesszal valószínűleg jobb nem éhgyomorra találkozni.

– Jó, rendben, de intézzük el gyorsan. Még maradnom kell egy kicsit dolgozni, szinte egész délelőtt kint voltam.

– Csak nem akarsz olyan lenni, mint Charles? Mást se csinál, csak dolgozik és dolgozik és dolgozik. És különben is el kell mesélned, milyen volt a Burnet-házban.

A kerthelyiségben ültek le. Egy kicsit hűvös volt ugyan, mivel a nagy eső után a levegő még nem melegedett föl eléggé, de bent meg füst volt, és egyikük sem akarta, hogy már messziről virítson róluk, mikor visszamennek, hogy a bárban voltak.

Annabelle hozott két fröccsöt, és rendelt pár tojássalátás szendvicset. Aztán belekortyolt a fröccsbe.

– Most pedig mesélj nekem a Burnet-házról…

– Rettenetes állapotban van. Henry azt mondja…

– Szóval itt vagytok! – szólalt meg Charles a hátuk mögött. – Flora, aggódtam miattad!

fejezet

– Miért aggódtál Flora miatt, drágám? – kérdezte Annabelle.

– Csak hallottam róla, hogy elment „vadászni” a Burnet-házba. Baromian semmi értelme nincs odamenni. Nincs ott semmi eladnivaló. – Charles kihúzott egy széket magának, a fém pedig rettenetesen nyikorgott a kövezett udvaron.

– Hozhatok neked valamit inni? – Flora felállt a székből. – Egy sört? Vagy egy fröccsöt?

– Csak valami alkoholmenteset – mondta Charles, aki nyilvánvalóan nem örült annak, hogy egy nő hoz neki italt, és még mindig nagyon morcosnak tűnt.

– Szendvicset? Rágcsálnivalót?

– Hm…

Flora visszavonult a bárba. Nem tudta, mitől van Charles ilyen szörnyen savanyú hangulatban, de úgy érezte, mégis meg kellene neki mondania, miért is járt ott. Ha megtudja, hogy a látogatásának semmi köze nem volt a munkához, talán még dühösebb lesz rá. Másfelől viszont Charles talán jobban fogadná, hogy koncerthelyszínt kérni volt Henrynél, és nem valami őrült ötlettől vezérelve, hogy kiárusítást szervezzen nála, amikor Charles szerint semmi értékes tárgy nincs a házban.

Flora egy bodzaszörppel és két zacskó rágcsálnivalóval a kezében tért vissza, és egy újabb szendvicset is rendelt. Charles valószínűleg azért mutatkozott a szükségesnél is

mérgesebbnek, mert éhes volt. Flora anyja mindig mondogatta, hogy az apjával lehetetlen volt tárgyalni, ha egy kicsit is korgott a gyomra.

– Azt hiszem, el kell neked mondanom – kezdte Flora, miközben letette az asztalra az ételt-italt –, miért voltam a Burnet-házban: hogy megkérdezzem, használhatja-e a kórusunk egy koncert erejéig az üvegházat. Tudom, hogy rengeteg a tennivaló, és dolgoznom kellett volna, de vészhelyzet volt.

– És most meg itt vagy a bárban?

– De Charles! Szombat van! És ennek a lánynak ennie kell! – szólt közbe Annabelle.

– És Henry Burnet ott volt? – Charles feltépte az egyik zacskót.

– Igen. Megmutatta nekem az üvegházat. Van egy hatalmas tócsa a padlón. Nem ismertek véletlenül egy olyan mesterembert, aki meg tudná javítani a tetőt? – Flora reménykedve nézett Annabelle-re és Charlesra. Ez valójában a kórus dolga volt, de nem árt, ha van tartalékban más verzió is, különösen, ha ezzel el lehet terelni Charles figyelmét Henry Burnetről.

– Jaj, istenem, hát persze, biztos ismerünk valakit – mondta Annabelle, és a rágcsálnivaló
után nyúlt. – Mindjárt éhen halok.

– Ugye… nem volt a terhedre?

– Kicsoda? – értetlenkedett készakarva Flora, mivel idegesítette, hogy Charles ennyire régimódi, de azért ez hízelgett is neki egy kicsit. – A mesterember?

– Nem, Henry Burnet! Elég rossz a híre. Tudom, hogy találkoztatok már párszor, de a házába elmenni, az más. Az unokahúgom vagy, és felelősséggel tartozom irántad.

– Az isten szerelmére, Charles! Flora felnőtt nő; nem most jött le a falvédőről. Nem kell ennyire merevnek lenned!

– Szóval? – kérdezte Charles.

Flora hirtelen úgy érezte, tetszik neki, hogy Henry ennyire felingerli Charlest, még ha ez csak unokatestvéri megfontolásból történik is.

– Azt mondta, megpróbál asztalt foglalni a Grantly Manorbe. Nem tudom, hogy ez kimeríti-e a terhemre levés fogalmát.

– Grantly Manor! Flora! Hisz ez csodás! Egyszer volt egy családi összejövetelünk ott, anya és apa házassági évfordulóján. Henry biztos nagyon odavan.

Charles mogorván nézett.

– Szerintem Henry nagyon jóképű – folytatta Annabelle, vagy azért, mert nem vette észre, vagy azért, mert nem vette tudomásul Charles reakcióját. – És a felesége túl nagy ügyet csinált a dologból. Végül is csak egyetlen viszonyról volt szó. Sokkal rosszabbal is összeakadhattál volna, Flora.

– Valóban úgy gondolod, hogy elfogadható, ha egy férfi megcsalja a feleségét? – kérdezte Charles.

– Nem, ha ebből sportot űz – felelte Annabelle. – Csak azt gondolom, egy házasságon folyamatosan dolgozni kell, és egy férfi sokkal rosszabb dolgokat is művelhet, mint hogy kicsikét csalfa. – Aztán elmosolyodott, és Charles kezére tette a kezét. – Ne gondold, hogy ezzel engedélyt adok neked bármire is, Charlie, csak azt akarom mondani, hogy egy kis félrelépés miatt nem bontanék fel egy komoly kapcsolatot. Te mit gondolsz erről, Flora?

– Nem igazán tudom. Pár évnél hosszabb ideig nem voltam együtt senkivel, de azt gondolom, hogy ha vannak gyerekek, egy otthon meg ilyenek, akkor kifejezetten kár lenne nem megpróbálni rendbe hozni a dolgokat.

– Hát ne gondold, hogy én ennyire elnéző vagyok a házasságon kívüli kapcsolatokkal, Annabelle – mondta Charles, miközben Florára nézett és rettenetesen igyekezett valahogy megnyugodni.

Ebben a pillanatban megérkeztek a szendvicsek. Miközben a pincérnő szétosztotta az evőeszközöket, szalvétákat, és fűszereket tett az asztalra, Flora abban reménykedett, hogy
Charles ettől fogva sokkal kevésbé lesz már morcos. Ha én lennék a párja, gondolta Flora, biztos szívesen megpróbálnám kirángatni ebből az állapotból.

– Jaj, de finom ez a szendvics – kiáltott fel Flora, amikor a pincérnő végre elment, és sikerült neki már az első harapáskor tetemes mennyiségű tölteléket kicsorgatnia a szendvicséből. – A tiéd milyen, Charles? – kérdezte teli szájjal.
– Kitűnő, köszönöm.

– Akkor mesélj nekünk a házról – kérte Annabelle, akinek szintén teli volt még a szája. – Meghalok a kíváncsiságtól.
Flora alaposan megrágta a falatot, aztán le is nyelte.

– Hát, ahogy már említettem, szörnyű állapotban van. Henry azt mondta, hogy olyan száz rugót kéne rákölteni.
– Olyan sokat? – Annabelle teljesen megdöbbent. – Kár. Azt hittem, nekünk jó lenne, Charles.

– De hát hatalmas! – mondta Flora. – Legalább hét gyereketeknek kéne lennie ahhoz, hogy megérje benne lakni.

– Vagy sok fogadást kellene tartanunk. És egy jógaközpont is nagyon jó lenne – mondta Annabelle, kicsit álmodozón. – Vagy tajcsi.
– Jógaközpont? – kérdezte Charles. – Az meg minek neked?

– Csak gondoltam, elkezdhetném. Nagyon megnyugtatja az

embert, és jól ki lehet vele űzni a negatív karmát.

Flora, kissé zavartan, Annabelle-re pillantott.

– A konyha meg egyenesen rémes, olyan narancsos színű fenyő, és túl sok kicsi szekrényke van benne – mondta aztán. – Az egészet ki kell hajítani, és újat csináltatni.

– Na, megmondtam, hogy a felesége buta nő. Nincs ízlése – mondta Annabelle.

– Ízlése az nincs, viszont rengeteg bútora, az igen – mondta Flora. – Henrynek alig hagyott valamit.

– Felteszem, ha Henry meg akarta tartani a házat, rengeteg mindent el is kellett belőle adogatnia, hogy kifizesse a nőt – mondta Annabelle. – Kíváncsi lennék, ki bonyolította le az üzletet?

– Hát nem mi, az biztos – mondta Charles. – Szóval azt mondta, eladná magát a házat is?

– Azt mondta, szeretne annyi pénzt keresni, hogy fel tudja újíttatni, és aztán akarja eladni. De az is lehet, hogy megtartja. Nem hiszem, hogy valójában tudja, mit is akar. – Flora megint beleharapott a szendvicsbe, leginkább menekülési kényszerből.

– Szóval sokkal rosszabbal is összeakadhattál volna, Flora – ismételte meg Annabelle.

– Nevetséges vagy! – mondta Charles. – Mi a fenéért gondolod azt, hogy Florának az összes
lehetséges férfi közül épp Henry Burnettel kell randevúznia?

Annabelle vállat vont.

– Nem kell annyira felkapni a vizet, Charles. Henry elég jóképű, és Florának szüksége van valakire, aki néha elviszi valahová, nem? Te mondtad, hogy olyan lány, aki szereti, ha sok fiúbarátja van.

Flora elpirult, hogy így hivatkoznak rá.

– Mióta itt vagyok, végig eléggé elfoglalt voltam ahhoz, hogy társadalmi életet éljek, de azért jó, ha az embernek van egy barátja. – Flora a táskájára nézett, amely kicsit megmozdult, és a Jingle Bellst játszotta. – Ó, bocsánat – mondta zavartan. – Ez a telefonom. Nem baj, ha felveszem?

– Persze hogy nem – válaszolta Annabelle.

Flora kissé odébb ment az asztaltól. Henry volt.

– Van asztal. Grantly Manor. Érdekel még?

– Igen. Mikorra?

– Mára. Szörnyen késő szólni, tudom.

Flora kicsit gondolkozott. Épp kölcsönadta egy barátnőjének az *Illemszabályok* című könyvét, de majdnem biztos volt benne, hogy szombat estére nem szabad elfogadni meghívást szerdánál később. El kell telnie három napnak a meghívás és a randevú között. Az aznapra szóló meghívást meg aztán semmiképp nem szabad elfogadni.

– Ez így lehetetlenül késő.

– Bocsánat. Azt gondoltam, addig kell ütni a vasat, amíg forró. Mindig annyira elfoglalt vagy.

– Jövő hét jobb lenne.

– Jövő héten nincs szabad asztal. Vagy most, vagy olyan három hét múlva.

– Hajat akartam mosni…

Henry felnevetett.

– Az kábé öt perc. Ezt a régi trükköt már nem lehet bevetni.

Flora fontolóra vette a dolgot. Az *Illemszabályok* azért voltak, hogy megszegjék őket, ő pedig nem akart hozzámenni ehhez a férfihoz.

– Mindenképp megmosom. Találkozzunk a városban?

– Nem, elmegyek érted. Flora egy pillanatig habozott.

– Oké. De akkor útbaigazítalak. Vagy van faxod?

– Van.

– Küldök egy térképet az irodából. – Nem akarta, hogy Charles és Annabelle végighallgassák,
amint útbaigazítást ad Henrynek a hétvégi házhoz.

Amikor visszament az asztalhoz, nem tudta megállni, hogy egy kis elégedett mosoly ne bujkáljon a szája sarkában.

– Henry volt. Foglalt asztalt a Grantly Manorben.

– Igen? – kérdezte Charles a szemöldökét ráncolva.

– És mikorra?

Flora azt kívánta, bárcsak Charles ne kérdezte volna ezt. Ezzel valahogy leszedte a tortáról a habot.

– Ma estére.

– Akkor biztos valaki visszamondta – mondta Annabelle, aki ezek szerint soha nem olvasta az *Illemszabályok*at.

– Hát, mindenképp nagyon jó lesz. És most el kell rohannom, még rengeteg az elintéznivalóm, mivel fél délelőtt nem voltam bent az irodában.

Flora jókedvűen ment vissza az irodába. Biztos attól jött ennyire izgalomba, hogy Henryvel fog randizni, mondogatta magának. Ha meg Charles ettől megharagszik rá, az ő baja. Buta, anakronisztikus fószer, és kész. Florának eszébe jutott, hogy valahányszor egy férfit mogorvának látott, legszívesebben nyakon öntötte volna egy lavór vízzel, és úgy mondta volna neki, hogy hagyja már abba. Charles mogorvasága azonban olyan Mr. darcys módon szexis volt. Flora annak is tudatában volt, hogy egy belső hang állandóan azt kérdezgeti tőle, vajon Charles csak

attól ilyen ingerült-e, hogy Henryről van szó, vagy az nem tetszik neki, hogy egyáltalán bárkivel is randizik. De nem, hessegette el magától a gondolatot, Charles csütörtök este egész világosan vázolta a helyzetét.

– Üdv, Geoffrey – kiáltotta Flora, mikor visszaért. – Mit csinál?

– Jaj, Flora, de jó, hogy jön. Virginia lánya hívott. Fényképeket szeretne a legjobb tételekről a honlaphoz. Nem tudom, hol kezdjem.

– Semmi probléma. Elkérem a digitális fényképezőgépet. Biztos van a pincében egy olyan kis terület, amelyiket letakarhatjuk egy fehér lepellel, hogy odaállítsunk különböző tárgyakat. Lemegyünk megnézni? – Lementek a pincébe. – Ezt már rengetegszer csináltam, amikor a galériában dolgoztam.

– Charles felcímkézte azokat a tételeket, amelyeket fel kéne tenni a honlapra – mondta Geoffrey, miközben kinyitotta az ajtót. – Itt milyen? Nincs is annyira tele. Maga nagyon vidámnak tűnik.

– Most jöttem vissza a bárból. Charles és Annabelle még mindig ott van. Charles eléggé morcos kedvében volt, de azt hiszem, Annabelle tudja, hogyan derítse jobb kedvre. Végül is nagyon jól összeillenek. Azt hiszem, ez jó lesz.

– Hogy jól összeillenek?

– Igen. Mindketten karót nyeltek, de Annabelle legalább megpróbálta megakadályozni, hogy Charles rám rontson, amiért elmentem a Burnet-házba. Ezt az anyagot most kölcsönvesszük. Pont elég nagynak tűnik.

– Persze, egykor lepedő volt.

Flora talált egy szöget, amelyre felakaszthatták.

– Henry szeretné, ha kevesebb lenne a jutalék. Azt mondtam

neki, hogy én nem dönthetek, és meg kell kérdeznem Charlest. Bárcsak én is fel lennék hatalmazva rá. Végtére is egyenrangú partner vagyok én is az üzletben, legalábbis pénzügyi értelemben. Ha máshogy nem is. És maga miért dolgozik itt szombaton is?

– Már mondtam. És tudja maga is, mennyi a teendő mostanában. Edie meg növényvásárra ment egy barátnőjével.

– Á!

– Charles és Annabelle jellemzően nem dolgoznak szombaton, hacsak nincs valami extra dolog.

– Charles nagyon keményen dolgozik. Tegnap késő estig is egy farm értékbecslését csinálta. – Ezt Flora onnan tudta, hogy amikor bejött dolgozni, látta a jegyzetet, amelyeket Charles Louisa számára ott hagyott. Elfogta a kísértés, hogy ő maga gépelje be az adatokat, és meg is tette volna, ha nem kellett volna elmennie. Florát bizarr érzés kerítette hatalmába: füldugóval a fülében hallgatni Charlest egészen kellemes élmény volna.

– Kezdhetjük a fiókos komóddal? – kérdezte Geoffrey. – Úgyis itt van kéznél.

– Jó ötlet. Hála istennek, hogy ketten vagyunk, Geoffrey – tette hozzá Flora, miközben sorra emelgették a nehéz bútordarabokat. – Egyedül egyikünk sem boldogult volna vele. Mit gondol, vigyük a fehér vászon elé, vagy találjak ki valami mást?

– Ketten oda tudjuk cipelni.

Flora elég nehezen lélegzett, mire kibányászták a fiókos komódot egy csomó másik komód közül és a megfelelő helyre vitték.

– Gyakorlatilag ki kell másznom az ablakon, hogy az egész beleférjen. Talán ha felállok erre a székre… Rendben van, ezt a kis anyagot ráteszem. Csak nem egy antik teveszőr szőnyeg ez? Oké. Nem tudná egy kicsit kihúzni a fehér vászonnak a sarkát? Egy kicsit hülyén néz ki… Így már jobb. Most pedig mosolyogjon. Csak természetesen.

Geoffrey-t rázta a nevetés.

– Az a fontos, hogy a legelőnyösebb oldaláról mutassuk meg. Azt hiszem, ezért volt oda
olyan nagyon Charles igazi tévés szakértője.

– Tévés szakértő! Komolyan mondom, mit tudnak azok? – kérdezte Geoffrey.

– Ettől függetlenül szép darab. Talán háromezret is megér, ha megfelelően hirdetjük, és lesz rá vevő. III. György korabeli, azt mondta.

– Hát, azt nem állítanám, hogy rosszul határozta meg a korszakot, de az londoni ár, ha engem kérdez.

Miután a fiókos komódot rendesen lefényképezték, Geoffrey és Flora visszaügyeskedte a helyére, a sarokba.

– Vajon miért olyan sürgős, hogy ezeket itt mind lefotózzuk? – kérdezte Geoffrey, miközben egy skót kockás zsebkendővel törölgette a homlokát.

– Részben azért, mert így rengeteg idejük lesz a továbbértékesítőknek, hogy rájöjjenek: a Stanza és Stanzának is vannak eladó kincsei. Mivel az utóbbi években eléggé a piac legalján mozogtunk, kevés igazi antik tárgyunk akadt, s meg kell alapoznunk a jó hírnevünket. Ha ez az anyag a honlapon lesz, és a linkek mind jól működnek, a szakma is rá fog jönni, hogy létezünk.

– Ugye ma nem dolgozik egész nap? – kérdezte Geoffrey, miközben olyan ügyesen emelt fel egy asztalt, hogy az sokéves

szakmai tapasztalatról árulkodott.

– Ja, nem! Randevúm van ma, Henryvel. A Grantly Manorben. Charles egyáltalán nem örült neki, mikor meghallotta. Úgy tűnik, azt hiszi, Henry valami Casanova vagy mi, és hogy én nem vagyok biztonságban.

– Csak vigyázni akar magára, és jól is teszi – mondta Geoffrey olyan ábrázattal, mint aki mindjárt erkölcsi leckét kíván adni.

– Jaj, ne kezdje maga is, Geoffrey! – mondta Flora. – Egy lánynak kell ennyi kis szórakozás. Na, mi a következő? És emlékeztessen, legyen szíves, hogy küldjek Henrynek térképet.

– Mindig olyan izgi dolog randira készülődni – mondta Flora Imeldának és a kölyköknek. – Elhatároztam, hogy ma este jól fogom érezni magam. Meg is érdemlem! Mostanában nagyon keményen dolgoztam, és Henry olyan vidám fickó! – Florának egy pillanatra eszébe jutott valaki, akit nem igazán nevezne vidám fickónak, de aztán gyorsan ki is verte a fejéből. Henry kedvelte őt, nagyon jóképű volt, és mindenekelőtt független is, úgyhogy Flora eldöntötte, ad magának még egy esélyt, hátha mégis belezúg.

Felvette a legcsinosabb ruháját, megfelelő formára fésülte a haját, és gondosan sminkelt, aztán betette a bazsarózsás cipőjét egy táskába. Az anyja, aki a gyanús tanácsok kiapadhatatlan forrása volt, mindig azt mondogatta neki, hogy tartson kéznél egy elszaladós cipőt. És azt is mondogatta neki, hogy tartson taxira való pénzt a melltartójában, arra az esetre, ha a táskájához valamilyen oknál fogva nem tud hozzájutni.

– Szóval? – kérdezte Flora Imeldától, mivel nem volt a közelben senki, aki jobban értett volna a ruhákhoz. – Jól nézek

ki?

Imelda kötelességtudóan dorombolt, aztán Charles kedvenc kiscicája felé fordult, akinek láthatóan alapos mosdatásra volt szüksége.

– Ezt igenlő válasznak veszem – mondta Flora, és jókora adagot fújt magára a kölniből, és csak később eszmélt rá, hogy elég szexis illat volt, ezért csínján kellett volna bánnia vele. De csak vállat vont, és lement a földszintre, hogy ott várakozzon Henryre. Elfaxolt neki egy térképet, amit Geoffrey rajzolt, szófogadón, bár eléggé vonakodva.

Florának alig maradt ideje arra, hogy a párnákat elrendezze és a száraz virágokat a kandallóba szórja, máris meghallotta Henry autóját.

– Ezek szerint működött a térkép?

– Nagyszerűen! – Henry arcon csókolta Florát. – Hmm! Nagyon jó illatod van.

– Neked is! Mehetünk? – Flora felkapta a kasmírsálját és a kulcsát, aztán dobott egy „sziát” Imeldának, és elindultak. Henrynek egy régi XK120-as Jaguárja volt. – Hm, milyen szép autó! – mormogta Flora, és azt gondolta, pontosan ilyen autót képzelt el Henrynek.

– Kicsit közhelyes, attól tartok. Lázadó kedvemben vettem, miután Natasha elment, és szinte minden vagyonomat magával vitte. Ez az autó jelképezi, ami megmaradt belőle. Persze huszadkézből vettem. – Henry kinyitotta az anyósülés ajtaját, és Flora beszállt.

Grantly Manor igazán rászolgált mind a nevére, mind a hírére – előkelő, régi épület volt, kicsit távolabb az úttól, és egy íves kocsifelhajtó vitt a bejárathoz. Egy jóképű férfi jelent meg, hogy a

parkolóba vigye az autót. Flora le volt nyűgözve. Henry most abból, amit nem költött el az autójára, elég sokat áldoz arra, hogy Flora jól érezze magát. Örülhet is neki!

– Jobb lenne, ha ők vinnének haza vacsora után – mondta Henry, kieresztve kezéből a kulcsot –, bár azt hiszem, az elég drága volna.

– Én is el tudom vezetni, ha úgy gondolod. Nagyon szép autó.

– Nem mintha nem bíznék meg benned, Flora, de csak arra van biztosítva, ha én vezetem. – Henry már-már kéjesen vigyorgott. – Ráadásul így elláthatlak alkohollal, míg én tökéletesen józan maradok.

– Nem mintha nem bíznék meg benned, Henry, de nem fogok sokat inni, azt hiszem.

Henry elnevette magát, aztán bevezette Florát egy faburkolatú bárba, amelyet kényelmesnek tűnő kanapékkal és alacsony asztalokkal bútoroztak be. Igaz, hogy nyár és jó idő volt, de a hatalmas kandallóban azért parázslott pár hasáb fa.

– Ez fantasztikus! – lelkendezett Flora. – Szeretem, ha ég a tűz nyáron. Van benne valami dekadens.

– Ők odafigyelnek a részletekre. Azt hiszem, ez a titka minden igazán jó hotelnak vagy étteremnek. És mit kérsz inni? Egy pohár pezsgő?

– Hm, az nagyszerű lenne! – Flora elmosolyodott, és hátradőlt a párnák közé.

Henry az italokkal együtt étlapokat is hozott. Flora elvette tőle az egyiket.

– Nem akarsz kagylót enni? – javasolt Henry. Flora az étlap fölött odasandított Henryre.

– Nem hiszem, hogy ajzószerre vágyom. Henry elnevette magát.

– Azt hittem, az csak a férfiakra hat úgy.

– Azt hiszem, füstölt lazacot kérek, és akkor legalább nem jut majd hely a desszertnek – Flora Henryt fürkészte. – Anyukámnak van egy régi receptkönyve, amelyben az áll: „Soha ne bízz meg olyan férfiban, aki visszautasítja a bundás almát.”

– Én soha nem utasítom vissza. Van az étlapon?

– Nincs, úgyhogy nem tudlak a szavadon fogni. Valaki más viszont azt mondta: „Soha ne bízz meg olyan férfiban, akinek piknikszettje van.” Neked van?

– Nem hinném. – Henry tettetett aggodalommal folytatta: – Lehet, hogy a padláson mégis van egy. De nem biztos.

– Na, ha van, akkor gyorsan add el! Olykor ezek jó pénzért elmennek, főleg, ha minden tartozék megvan hozzájuk. Ezt a Geoffrey nevű kollégám mondta nekem valamelyik nap.

– Nem azért hoztalak ide, hogy a munkáról beszélgessünk, Flora. Gondold ki, mit szeretnél enni.

– A gyöngytyúk jól hangzik.

– Hát, igazából nem jó a hanghatása, csak olyan unalmas, kattogós hangot ad.

– Enni gondoltam! Ne térjünk el a tárgytól! A pincérlány mindjárt visszajön, és az olyan fárasztó, amikor a vendég nem bírja eldönteni, mit akar, mert csak cseveg egyfolytában. Voltam pincérlány – tette hozzá Flora –, tudom.

Mikor végre választottak, a pincérlány – aki úgy nézett ki, mintha főfoglalkozására nézve modell lenne, olyan hosszú volt a lába, és olyan rövid hozzá a szoknyája – megkérdezte őket, nem akarnának-e kint leülni. – Beállítottunk pár asztalt a kert végébe. Nagyon szép.

– Ez csodálatosan hangzik – mondta Flora. – Mit gondolsz,

Henry?

– Ha szeretnéd, együnk ott.

Odavezették őket egy asztalhoz, amely a folyóhoz futó füves lejtőre nyíló franciaablak mellett állt. Varázslatos nyáreste volt. A levegőt betöltötte a jázmin- és a jezsámenbokrok illata, pávák sétálgattak a füvön, s rekedtes kiáltozásuk elvegyült a csodás estét élvező emberek halk

mormogásával.

Henry rendelt pezsgőt.

– Én csak egy pohárral iszom, úgyhogy annak nagyon jónak kell lennie. Egészségedre! Henry csillogó szemmel nézett Flora szemébe, mikor egymásra emelték poharaikat. Henry

valóban nagyon vonzó férfi volt, a maga szembetűnően élvhajhász módján, és Flora, aki még mindig el volt szánva arra, hogy mindent megtegyen az ügy érdekében, csábos mosollyal simította hátra a haját.

Az előétel felénél tartottak, amikor Charles és Annabelle megállt pontosan mellettük. Flora az asztalra könyökölve mesélte Henrynek, milyen izgalmas és érdekes dolog egy aukciósházban dolgozni. Nagyon belelendült a mesélésbe, kissé ki is volt pirulva, és a ruhájának egyik pántja lecsúszott a válláról.

– Ó! – mondta Charles. – Szia, Flora!

Annabelle, aki kissé lemaradt Charlestól, így kiáltott:

– Meglepetés! Annyira irigykedtünk rátok, amiért ezen a csodás nyári estén itt vagytok, hogy arra gondoltunk, mi is megajándékozzuk magunkat ezzel. Charles ötlete volt az egész.

– Ó, igazán? – mondta Flora szárazon. Nem mondhatni, hogy örült volna nekik. – Hirtelen ellenállhatatlan vágyat éreztél, hogy

ide gyere, Charles?

– Így van – felelte Charles meglehetősen egyenesen.

– Épp ma?

– Igen, épp ma. – Charles volt annyira úriember, hogy kissé öntudatos is legyen; pedig nagyon is tisztában volt vele, hogy Flora tudja: azért van itt, hogy szemmel tartsa az ő kis unokahúgát, és ezt a nőcsábászt, akitől meg kell védenie. Komolyan, gondolta Flora ingerülten, Charles mégis melyik századba képzeli magát?

Henry addigra már felállt, és Flora is felemelkedett a székéből, de közben az egyik lábáról lecsúszott a cipő.

– Nagyszerű, micsoda… öööö… meglepetés! Hadd mutassam be Henryt. Henry Burnet, ez itt Charles Stanza.

– Mi már találkoztunk – mondta Charles, és erőfitogtatásból jól megszorította Henry kezét.

– Henry, ez itt Annabelle, Charles menyasszonya – folytatta Flora a bemutatást, abban bízva, hogy Annabelle talán kicsit barátságosabb lesz.

– Mi is ismerjük egymást, Henry. – Annabelle követte Flora öltözködésbeli tanácsait, és majdhogynem elbűvölően nézett ki. – A Williams–Ellis házaspárnál találkoztunk. Emlékszel?

– Hogy felejtettem volna el? – Henry ráhajolt Annabelle kinyújtott kezére. Aztán Florára nézett. – Nem bíztál meg bennem?

– Dehogynem! – Milyen ciki! – Annabelle, ugye nem én kértelek titeket, hogy gyertek ide?

– Isten őrizz, dehogy! Ahogy már említettem, csak gondoltuk, ez a szép este egyszerűen tökéletes arra, hogy idejöjjünk, felhívtuk őket, és volt szabad asztal. – Aztán Henryhez fordult. –

Biztosan sokan visszamondták a foglalást.

– Biztosan – bólintott rá Henry beletörődve.

– Nem bánjátok, ha csatlakozunk? – vetette fel Charles. – Még úgyis csak az előételen vagytok túl.

– Ó, az csodás lenne! – mondta Annabelle, vagy azért, mert megfeledkezett Flora megvető pillantásáról, vagy azért, mert nem vett róla tudomást. – Olyan unalmas elmenni valahová, ha csak ketten vagyunk. – És kihúzott magának egy széket.

– Így van – mondta Charles. – Végül is, már találkoztatok máskor is, úgyhogy biztos nem bánjátok.

– Nem bánjuk? – kérdezett vissza Henry.

Flora vállat vont.

Henry, látva, hogy ezt a helyzetet úgysem úszhatja meg, azt mondta:

– Csatlakozhattok hozzánk, de csak azzal a feltétellel, hogy amikor Flora és én legközelebb együtt vacsorázunk, magunk lehetünk. – És elmosolyodott. – Nagyon nehéz vele időpontot egyeztetni.

– Igen? – kérdezte Charles kifejezéstelen arccal. – Ez megnyugtató.

Megjelent a pincérnő.

– Rendelhetünk még egy üveg pezsgőt – vetette fel Henry –, vagy inkább ne?

– Én nem szeretnék túl sokat inni – motyogta Flora.

– Ne csináld – mondta Annabelle. – Engedd el magad! Igyál még egy pohárral! – aztán közelebb hajolt Florához, és azt súgta neki: – Ha ez a két kiskakas össze akar akaszkodni, mi attól még becsíphetünk egy kicsit, és jól érezhetjük magunkat.

Flora nem tudta eldönteni, hogy ha hagyja Charlest

felülemelkedni, az vajon feldobja-e az est hangulatát, mindenesetre egy pohár pezsgő kicsit talán előreviszi a dolgokat.

– Jó, rendben. Holnap vasárnap. Hacsak Geoffrey nem szervez be engem újból bolhapiacot nézni.

– Mit? – kérdezték a többiek egyszerre.

– Ó, semmi, semmi. Egészségetekre!

20. fejezet

Amikor Flora elvette szájától a poharát, eszébe jutott, hogy elhatározta, ma este jól fogja magát érezni, ezért kedvesen rámosolygott Henryre. Az ő estéje már úgyis tökéletesen el volt cseszve, Flora elhatározását pedig, hogy kicsit belezúgjon Henrybe, némileg hátráltatta Charles és Annabelle jelenléte.

– Szóval, Charles, te vezeted a céget, ahol Flora dolgozik? – kérdezte Henry, csupa jóindulatból.

– A céget, aminek felerészben a tulajdonosa, igen – felelte Charles.

Henry összevont szemöldökkel nézett Florára.

– Ezt miért nem mondtad nekem? És akkor mi a fenéért nem tudtál beleegyezni a jutalékcsökkentésbe? – Aztán Charles felé fordult. – Azt szerettem volna, ha kedvezményes jutalékot ajánl nekem, de azt mondta, nem teheti.

– Azt mondtam, hogy még csak kezdő vagyok a szakmában – világított rá Flora. – Az effajta döntések teljesen Charles kezében vannak. És mivel nem az ő kórusa akar koncertet adni a Burnet-házban, valószínűleg nincs oda annyira a kedvezményekért.

– Igazán? – kérdezte Henry, olyan hangsúllyal, amitől Flora

hirtelen egy kicsit kevésbé kedvelte.

– Ne beszéljünk már az üzletről – szólt közbe Annabelle, Henryre mosolyogva. – Most kicsit elszakadhatunk a munkától. Én is a Stanza és Stanzához tartozom egyébként – tette még hozzá.

– Igazad van – mondta Flora. – Szombat este van. És itt vagyunk ezen a gyönyörű helyen. Az ennivaló is fantasztikus egyébként –, ne rontsuk el az estét holmi pénzügyekkel. – Azzal hatalmasat kortyolt a pezsgőjéből.

– Én benne vagyok – mondta Charles.

– Szóval, Henry – kezdte Flora, és ujjával megérintette Henry karját –, milyen volt a napod? Flora érezte, hogy kikapcsol, miközben Henry vírusokról és férgekről meg egyéb informatikai katasztrófákról szóló rémtörténetekkel tömte a többiek fejét. Azt hallotta, hogy Henry főleg arról beszél, hogyan segített milliókat megtakarítani különböző cégeknek, de az, hogy ezt hogyan csinálta, már nem jutott el a tudatáig.

– Ez iszonyú érdekes – mondta Annabelle merészen. – Most pedig mesélj nekünk az autódról! Ez a téma aztán kitöltötte a társalgási űrt, amíg Charlesék rendelése megérkezett, de ahogy telt az idő, Flora egyre gyakrabban tűnődött el azon, vajon mennyi bennük a közös Henryvel. A férfi nagyon szórakoztató társaság volt, és elég jó, bár néha kissé színtelen vicceket mesélt,

Flora mégis úgy érezte, valahogy sekélyes minden, amit mond. Nem mintha belőle úgy áradt volna a filozófia, vagy ilyesmi, de mégis. Charles viszont sokkal érdekesebbnek tűnt. Sokat utazott, szokatlan helyeken járt, és kifejezetten olvasott volt. Henry olyan férfinak tűnt, aki szinte soha nem olvas, legfeljebb a repülőgépen.

Az alkohol fogyogatott-fogyogatott, leginkább Annabelle és Flora ivott, és soha nem támadt kínos csend, Flora mégis rájött, hogy tulajdonképpen unatkozik. Nagyon szerette volna meghallgatni Charles mongóliai élményeit, de Henry mintha sokkal jobban nyomult volna, hogy elmondhassa, hogyan nézegette a csillagokat Cap Ferrat-nál.

Végül elérkezett a desszert ideje.

– Na, lányok, mit kértek a desszerthez? – kérdezte Henry.

Florának, tőle szokatlan módon, most sehogy sem tetszett, hogy lánynak szólítják. De inkább nem mondott semmit.

– Azt hiszem, én már eleget ittam. Köszönöm.

– Na, gyerünk, ne légy már ilyen nyuszi! Annabelle biztos kér egy pohár Monbazillacot vagy hasonlót.

– Jó, oké – mondta Annabelle. – Úgyis rengeteg vizet ittam, ezért járkáltam ki állandóan a mosdóba.

Flora észrevette, hogy Annabelle tényleg nagyon sokat volt kint.

– Én akkor sem kérek több alkoholt, köszönöm. Bár egy mentateát szívesen elfogadnék.

– Szóval mentatea – mondta Henry, és úgy nézett Florára, mint aki már nagyon várja az este folytatását.

– Igen, kicsit megfájdult a fejem – válaszolt Flora, és hirtelen eltökélte, a legutóbbi banki kimutatás fényében, hogy megosztozik a számlán Henryvel, és nem engedi neki, hogy meghívja. – Az rettentő jó fejfájás ellen.

Henry nagyon jól viselkedett, tekintve, gondolta Flora, miközben belépett a házba, hogy egyrészt kettesben akart volna vele vacsorázni, és utána esetleg el tudott volna képzelni egy laza kis szerelmeskedést, ehelyett megjelent Annabelle és Charles, ráadásul a világ legrövidebb csókját kapta jutalmul az autóban. Henry részéről

nem volt megalapozatlan elvárás, hogy Flóra hívja be őt egy kávéra, Flóra viselkedése ugyanis egy picit talán megtévesztő lehetett, bár azzal már némileg jelezte tartózkodását, hogy ragaszkodott hozzá, maga fizesse ki a számla rá eső részét. A fejfájása azonban igazi volt, és nem akart további nyálas csókokat váltani.

Másnap reggel azért felhívta Henryt, mert kicsit bűntudata lett az egésztől, és megkérdezte, volna-e kedve sétálni vele aznap délután.

– Ne haragudj, Flora, szeretnék, de már elígérkeztem ebédre a barátaimnak. – Henry hangján érződött, hogy valóban sajnálja, Flora pedig rádöbbent, hogy most már tényleg közölnie kell

vele, hogyan érez. Kedvelte Henryt, és az együtt töltött idő nagy részében jó társaságnak találta, de akármennyire próbálkozott is, hogy beleessen előző este, az a bizonyos szikra csak hiányzott.

– Hát, örülök, hogy elértelek… – kezdte Flora. – Meg szerettem volna… – Istenem, ez így rettenetes! Hogyan mondja meg? – Csak azt szerettem volna mondani, hogy élveztem a tegnap estét, a helyet meg mindent, és hogy nagyra értékelem a barátságunkat. De…

– De semmi többet nem akarsz, igaz? – vágott közbe Henry.

– Igaz. És sajnálom. Csak… – Flora elhallgatott, hogy összeszedje a gondolatait. – Csak nem igazán vagyok ura a helyzetnek. Nem igazán tudom, meddig maradok itt, Bishopsbridge-ben, és annyira leköt az, hogy beletanuljak az üzletbe a Stanza és Stanzánál, hogy nem hinném, lenne időm egy komolyabb kapcsolatra.

– Rendben – mondta Henry szárazon. – Észrevettem, hogy… hogy is mondjam csak? Úgy nem voltál ott.

– Sajnálom, Henry. Szeretném, ha barátok lennénk.

– Én is, Flora. – Henry hangja megenyhült. – Ne aggódj, mindig tudtam, hogy lélekben legalábbis valahol máshol jársz. Nevetségesen nehézkes volt még egy italra is elhívni téged, szóval nem tápláltam illúzióikat afelől, mi számodra az elsődleges.

– Istenem, tényleg nagyon sajnálom.

– Nem történt semmi baj – mondta Henry könnyedén. – Kedvellek, Flora, de nem vagyok szerelmes beléd, ha ettől tartasz.

Igen, ettől tartott.

– Szóval, ha azt szeretnéd, hogy barátok legyünk, akkor barátok leszünk. Ettől függetlenül nem adom fel teljesen, hogy meggyőzzelek – tette hozzá Henry flörtölős hangon –, de tudod, lehet, hogy eladok mindent és elmegyek innét, úgyhogy egyikünk számára sincs sok értelme valami véresen komoly kapcsolatba belemenni.

– Köszönöm, Henry, kedves tőled, hogy így állsz hozzá.

– Kedves férfi vagyok – felelte Henry mosollyal a hangjában, aztán elindult a barátaival ebédelni.

Flora ahelyett, hogy Henryvel ebédelt volna, háziasszonyi rohamában teasüteményt sütött, és majdnem az egészet megette egymaga, közben Imeldával beszélgetett, és azon merengett, vajon miként lehet, hogy az a kis fekete Charlesnak megengedi, hogy felvegye, őtőle meg menekül.

Nem egészen két hét múlva Flora az anyukájának készítette elő a vendégszobát. Nagyon izgatott volt, és már vágyott rá, hogy találkozzon vele. Az élete sok szempontból tökéletesnek

tűnt, valami mégis hiányzott belőle. Amikor dolgozott, mindig jól érezte magát. Még mindig el volt tőle bűvölve, és az üzlettel kapcsolatos minden apró részletet szívesen magába szívott, amit csak Charles és Geoffrey elárult neki, de otthon nagyon hiányolta Williamet. Vagy mást. Még mindig találkozgatott Henryvel, de akármennyire igyekezett is, sokkal kevésbé találta vonzónak, mint amennyire a férfi találta saját magát.

Az anyja biztosan tudni fogja, mi a baj. Kitűnő panaszláda volt – és kitűnő szakács is. Flora már nagyon várta, hogy a gondját viselje és babusgassa, és ezt a mamája különösen jól csinálta.

Az óta a bizarr este óta a Grantly Manorben szinte minden egyes órával el tudott számolni. Végre beindult a honlap, és megvolt a következő árverés időpontja is szeptember elején. Másfél naposra tervezték az árverést, és Henry könyveivel akarták kezdeni, amelyeket Geoffrey elég érdekesnek értékelt ahhoz, hogy pár gyűjtőt odacsábítsanak. Bent az irodában mindenki izgatott és egyfolytában elfoglalt volt, és még Annabelle is sokkal lelkesebb és élénkebb lett – nem feltétlenül a munkától, hanem csak úgy általában lazábbnak és boldogabbnak tűnt.

A koncertig, amely ürügyül szolgált Flora anyukájának látogatásához, már csak egy nap volt hátra. Flora teljesen magán kívül volt az idegességtől, annak ellenére, hogy egy csomót gyakorolt Moirával, a kórus nem hivatalos szólamvezetőjével.

– Ha elrontom – magyarázta Flora Moirának, aki addig teregette ki türelmesen az összes kottát a zongorára, míg Flora betéve nem tudta mindet –, akkor mindenkinek rossz lesz.

– Nem fogod elrontani – mondta Moira, aki már kicsit unta, hogy állandóan ismételnie kell önmagát. – Tudod a darabokat,

csak oda kell figyelned. És mindig nézd Jamest, tudod, a karnagyot, és akkor nem lesz semmi baj.
– Azt hiszem, azt még tudom, kicsoda James.
– Akkor nem lesz semmi baj! Ne pánikolj már!

Flora kiment a kertbe, hogy szedjen egy kis virágot az anyja hálószobájába. Aznap este jön majd autóval Londonból, és Flora azt szerette volna, ha minden nagyon szép, mire megérkezik. Rózsát, palástfüvet és mályvaszínű muskátlit már talált a nappaliba és a fürdőszobába. De szeretett volna még valami picike, különlegesen illatos virágot a hálószoba éjjeliszekrényére.

– Nagy szerencsétek, hogy nem kötlek ki benneteket a nyakatoknál fogva – mondta a kismacskáknak, akik hatalmasat nőttek, és most összevissza rohangásztak a házban, mint fékevesztett motorbiciklik. Flora nem szívesen gondolt arra, hogy egyszer majd magyarázkodnia kell Annabelle-nek a függönyökkel kapcsolatban. Kicsit egyenetlenek lettek a sok fel- és belecsimpaszkodástól. Vajon meg tudja győzni Annabelle-t, hogy a függönyöknek mindig is ilyen beszegetlen mokett kinézetük volt? A kanapét letakargatta takarókkal – igaz, kicsit későn –, de majd otthagyja a takarókat, és bízik abban, hogy Annabelle soha nem veszi le
őket.
Át kellett evickélnie a kiscicákon, hogy kijusson a kertbe.

– Hamarosan otthont kell nektek találnom, legalábbis kettőtöknek, akik nem Geoffrey bácsival és Edie nénivel fogtok élni. Egyikőtöket megtartom. – Flora felsóhajtott. Charles annak idején azt mondta, hogy a kis feketét magának akarja, de mostanában nem említette.

Amint átmászott a barikádon, amelyet azért emelt, hogy a cicák ne szökhessenek ki a kertbe, azon tűnődött, ha hangosan beszél a cicákhoz, az ugyanolyan gáz-e, mint ha magában beszélne (ami az őrülethez vezető úton az első lépés). Végül úgy döntött, hogy nem, hiszen a cicák élőlények. Csak úgy, mint ő maga.

Miután megalkotta a tökéletes kis virágcsokrot – használt hozzá egy kis nefelejcset, sárga palástfűágacskákat és fehér gyalogbodzát, aztán borágófüvet és egy pár szál lila tátikát –, visszament a házba. Elfogta a kísértés, hogy a madárhúr fehér virágaiból is tegyen a csokorba, amely mostanra egészen behálózta a kertet, mint valami kúszóizé egy sci-fiben, de aztán rájött, hogy azt a növényt túlontúl utálja. Aznap reggel már megtámadta a gazt egy vasvillával, és csak tekerte-tekerte felfelé, mint a spagettit, de a kert nagy részében a növény még mindig azzal fenyegetett, hogy minden mást a földhöz szegez.

Flora a kis bokrétát egy babakészletből való teáskancsóba tette bele. A szettet a legutóbbi zsibvásár-kiruccanáson vette. Nem volt teljes, de csak pár fontot fizetett érte – és erre a célra tökéletesen megfelelt. Az anyja egész biztos imádni fogja: szenvedélyesen szerette az ilyen apró dolgokat.

A konyhában Flora már mindent előkészített a pompás vacsorához. Két üveg új-zélandi sauvignon blanc várakozott a hűtőben – az italboltban ajánlotta neki egy kedves eladó. A borhoz csipkés szélűre sült, reszelt parmezánt készített, amelyet gyakran kóstolgatott, annyira finom volt. Egy nagyon szép, szintén zsibvásárból való kis tálkán füstölt lazacos blini volt kirakva tejszínnel és pancettával körítve, amelyeket a dekoráció kedvéért Flora még megszórt egy kis halikrával. Főételként salátát fognak

enni William módra, kerti növényekkel megbolondítva, hozzá pedig fehér vermutban pácolt csirkemellet citromszósszal, és ha ez így túlságosan diétásnak tűnne, Flora készített burgonyasalátát is házi majonézzel, kis metélőhagymával megszórva. Desszertnek málnahabot vert fel, amelyhez a majonézből maradt tojásfehérjét használta fel, és azt a málnát, amit Geoffrey és Edie ajándékozott neki, mikor hallották, hogy jön az anyukája. Mindenki nagyon várta Flora mamájának érkezését.

Miután nagy nehezen sikerült bent tartania a kiscicákat, Flora megint kilépett a kertbe. Gyönyörű nyáreste volt, és Flora úgy gondolta, jó volna annál az asztalnál és székeknél enni, amelyeket Charles hozott neki, amikor beköltözött ide. Mintha fényévekkel ezelőtt lett volna! Pedig csak az élete változott meg gyökeresen azóta.

Végre Flora észrevett egy autót közeledni a dűlőúton, és olyan iramban rohant elé, hogy az anyjának szinte még a lábát kitenni sem volt ideje az autóból.

– Ne haragudj, drágám, kicsit eltévedtem – mondta az anyja, és olyan erővel ölelte magához a lányát, hogy az alig kapott levegőt.

– Anyuci! – kiáltott fel Flora, visszatérve ahhoz a megszólításhoz, amelyet már évek óta nem használt. – Milyen jó, hogy itt vagy! – Flora egy kicsit hosszabban csüngött az anyján, mint normális esetben tette volna, mert kicsit elsírta magát, és nem akarta, hogy az anyja ezt észrevegye. Száz százalékig a felnőtt lánya akart lenni.

– Hadd vigyem a táskádat. Milyen jó, hogy eljöttél!

Hermione Stanza körbenézett egy kicsit.

– Hát nem szép? Nem csoda, hogy ilyen boldog vagy itt! –

Aztán a lányára pillantott, és összeráncolta a szemöldökét.

Flora remélte, az anyukája nem veszi észre, hogy alig aludt valamicskét. Nagyon igyekezett, hogy az e-mailekben és telefonon keresztül is mindenről halál lelkesen számoljon be, mivel nem akart semmit feltárni addig, amíg személyesen nem találkoznak. Végtére az ő felszín alatt húzódó boldogtalansága teljesen irracionális volt. Nem lett volna szép ezzel aggasztani az anyukáját, mikor az semmit nem tud tenni az ügy érdekében.

– Gyere be! Van egy üveg borom a hűtőben. Jézusom, de nehéz a táskád! Mit hozol benne?

– Egy üveg vodkát, kis gint, egy édes Martinit, hogy keverhessünk magunknak egy kis limonádés Pimm's koktélt, ha véletlenül nem jutott volna eszedbe, hogy vegyél. Ó, és egy üveg desszertbort is hoztam, Muscat- és Flora-félét, de csak azért, mert a neved rajta van.

– Juj, anya, de jó fej vagy!

Hermionét körbe kellett vezetni az egész házon. Tetszett neki a hálószoba, amelyet Flora nagyon kicsinosított, és megcsodálta a kis bokrétát is. Nagyra értékelte, hogy Flora telerakta a fürdőt mindenféle kencékkel, és a hatalmas váza turbolya is nagyon tetszett neki, amelyet Flora a kád végében helyezett el.

– És ez az én hálószobám! És itt van a szekrény, amelyikben Imelda megszülte a kicsinyeit.

– De drágám! Ez tele van cipőkkel!

– Tudom. Imelda szereti a cipőket. Ki kellett utána mindet tisztogatnom. – Flora anyja kissé utálkozó hangot adott ki. – Na, menjünk le, és igyunk valamit!

Már mindketten egy kicsit becsíptek, és túl voltak a sült

parmezánon és a füstölt lazacos blinin, mikor egy járművet láttak meg ereszkedni lefelé a dűlőúton. Charles volt az.

– Bocsánat, hogy zavarok – mondta Charles, amikor kiszállt az autóból és meglátta, hogy a kertben ücsörögnek, tányérokkal és poharakkal körülvéve –, csak üdvözölni szerettem volna Hermionét. Már elég rég találkoztunk.

Flora mamája felállt, hogy üdvözölhesse Charlest, aki lehajolt és átölelte.

– Évekkel ezelőtt volt, Charles – mondta Hermione –, de megállom, hogy azt mondjam, jól megnőttél. Ettél már? Gyere, csatlakozz hozzánk! Úgy tűnik, rengeteg kaja van.

Flora elmosolyodott, és hirtelen nagyon félénknek érezte magát.

– Az a baj, hogy négy vagy több emberre tudok csak főzni. Soha nem csináltam fél adagokat. Sok van még.

Charles az órájára nézett.

– Hát, még nem ettem. Felhívom Annabelle-t, és megkérdem, főzött-e valamit. Ha nem, biztos örülni fog, hogy nem kell fáradnia.

– Hozok ki néhány dolgot – mondta Flora. – Kérsz egy pohár bort, vagy inkább egy házi készítésű koktélt?

– A Pimm’s egy kicsit erős, attól félek – mondta Hermione. – Nem emlékeztem egész pontosan, hogy szokta csinálni a férjem. És kifogytunk a limonádéból is.

– Egy pohár bor nagyszerű lesz. És biztos nem okozok nektek ezzel gondot?

– Nem – felelte Flora. – Túlságosan sok az ennivaló. Inkább kisegítesz minket.

Charles bement a házba Florának segíteni.

– Itt van egy szék, amelyet kivihetsz magadnak – válaszolta

Flora, mikor Charles rákérdezett. Charles azonban nem mutatott különösebb érdeklődést a székek iránt.

– Már iszonyú rég nem láttam a cicákat! Milyen sokat nőttek! – Azzal felkapta a kis feketét, és közelebbről is megvizsgálta, mialatt az az ujját harapdálta.

– Azt hittem, azért jöttél, hogy az anyukámmal találkozz – mondta Flora, tettetett sértettséggel. A szívét megmelengette a látvány, ahogy Charles a kis teremtményekkel játszadozott, bár egy kicsit felhúzta az orrát amiatt, hogy a fekete kiscica őtőle elhúzódik, Charlest meg magához engedi.

– Igen, de a kiscicák rögtön a második helyen vannak.

Flora felsóhajtott, és hirtelen azt kívánta, bárcsak ő is helyet kapna azon a listán. De ha helyet kapna is, valószínűleg csak a hetedik lenne a sorban, a hétvégi ház, a kert és a nappali szőnyegének állapotát követően.

Miután visszatértek a kertbe a barikádon keresztül, újabb tányérokkal és egyebekkel megrakodva, Flora megpakolta Charles tányérját csirkemellel és krumplisalátával.

– Van még egy tányér, amelyikre a salátát kiteheted, ha akarod – mondta.

– Ez fantasztikus! – motyogta Charles teli szájjal. – Te tényleg tudsz főzni, Flora! Vagy ezt te készítetted, Hermione?

– Nem, nem, mind Flora műve.

– És Henry is megkóstolta már a főztödet? – kérdezte Charles, amikor végre lenyelte a falatot. Flora a fejét rázta.

– Nem, még nem. Mindketten nagyon el vagyunk foglalva. Egy csomó külön próbánk volt a kórussal, és Moirával is sokat gyakoroltam. Ő olyan szólamvezető-féle. Bár azért hamarosan talán megkóstolja. – Ezt épp annyira Charles, mint a saját maga

kedvéért tette hozzá. Habár egyikük sem utalt rá azóta, Flora még mindig zavarba jött, ha arra az estére gondolt, amikor a vihar után Charles ott aludt a házban; és különösen az a hosszú ölelés volt nagyon fura hatással rá, amikor Charles elküldte aludni. És mindez csak azt jelentette, hogy bár Charles ellenségessége Henry iránt elég kínos volt, sokkal jobban jön ki, ha Charles abban a hitben él, hogy Flora valamiféle viszonyt ápol a férfival, mintha azt hiszi, őérte van oda. És hát nyilvánvalóan nem volt oda érte.

– Vegyél egy kis salátát is, Charles – mondta Hermione. – Igazán finom. Tele van mindenféle gazzal.

Charles kivett egy kupacot a másik tányérra.

– Már kóstoltam a Flora-féle salátát.Nem sokkal az után, hogy ideérkezett, partit rendezett itt.

– Leszámítva, hogy a salátát William készítette. Most csak leutánoztam. – Flora az anyjára nézett. – Találkoztál már Williammel? Emma barátjával? – kérdezte, és kíváncsi volt, hogy ha elégszer mondunk el egy hazugságot, az a végén igazsággá válik-e, vagy csak a hazugság kitalálója érzi úgy.

– Nem hinném – mondta Hermione.

– Nem baj, ő rettentő jó szakács – folytatta Flora. – Nagyszerű dolgokat főz mindenféle vadakból és az erdőben található növényekből. – Flora Charles salátástányérját nézte. – Nem kell megenned az egészet, ha nem kívánod.

– Flora és én majd megesszük a maradékot holnap. Talán ebédre, mielőtt Flora a főpróbára megy – mondta Hermione. – Te is eljössz, Charles?

– Öööö… nem hinném, hogy tudtam volna róla.

– Dehogynem! – mondta Flora, hirtelen felbőszülve ezen. –

Geoffrey és az összes tételbemutató, vagy majdnem az összes, ott énekel a kórusban. És egy hatalmas plakát is ki van téve az iroda ablakába. Különben is, említettem neked még régebben.

– Talán még senki nem dugta az orrom alá. A plakátnak meg valószínűleg csak a hátoldalát láttam.

– Azt hiszem, el kéne jönnöd – jelentette ki Hermione. – Drukkolni az alkalmazottaidnak. És
Florának.

– Hát sajnos vacsorára vagyunk hivatalosak holnap estére Annabelle-lel – mondta Charles.

– Ja, vagy úgy – mondta Flora, aki kissé csalódott volt, de azért meg is könnyebbült. Nem biztos, hogy szerette volna, ha Charles őt nézi az első sorban, amikor épp úgy próbál tenni, mintha tudná, mit kell csinálnia.

– Legközelebb? – javasolta Hermione.

– Legközelebb biztosan. És figyelmeztess jó előre, Flora.

Flora biccentett, hogy figyelmeztetni fogja, de közben tudta, nem valószínű, hogy a legközelebbi koncerten itt lesz még. A kórusnak a holnapi volt belátható időn belül az utolsó fellépése, és mire a karácsonyi készülődés beindul, ő már valószínűleg visszautazik Londonba. A kórus lesz az egyik olyan dolog a sok közül, ami nagyon fog neki hiányozni.

– Bemegyünk a házba desszertezni? Kicsit fázom – javasolta Hermione.

– Jó ötlet – válaszolta Flora. – Kicsit elrendezem a konyhát. Ti hozzátok a széketeket és a poharatokat. A többit itt hagyhatjuk.

Hermione úgy döntött, azért a salátát és pár kisebb dolgot bevisz a házba. Mire mindnyájan beértek, a kinti asztal nagyrészt le volt takarítva. Hermione leült a kanapéra, és felvette a hozzá legközelebb eső kiscicát.

– Hát nem édesek?

Charles megkereste a feketét.

– De.

– Azt még nem tudtam megsimogatni. Nagyon félénk, de úgy tűnik, veled jól érzi magát. – Hermione összeráncolta a homlokát. Mindig is nagyon jól kijött a macskákkal.

Charles tovább simogatta az ő kismacskáját.

– Milyen kár, hogy Annabelle, a menyasszonyom allergiás rájuk. De remélem, az irodában azért tarthatunk egyet.

– Nem hagyhatod ott egyedül éjszakára, amíg ilyen pici – mondta Flora, hogy védje a cicát, miközben helyet csinált a kis asztalon.

– Ó, az nem gond. Egy darabig ott alhatom a lakásban, míg meg nem nő egy kicsit.

– Van egy lakásod az irodaházban? – kérdezte Hermione.

– Igen, ez egy régi bérház. Gondolkozunk azon, hogy eladjuk, amiből lenne egy kis tőkénk. Vagy legalábbis egy részét adnánk el, amelyet előbb lakásokra osztunk. Flora ötlete volt – mondta Charles. – Nagyon innovatív, mióta csatlakozott a céghez.

– Flora mindig is tele volt ötletekkel – mondta Hermione, és büszkén a lányára pillantott.

– Mi pedig egy butácska szőkeséget vártunk – magyarázta Charles –, akinek gőze sincs a régiségekről és az aukciókról.

Flora elnevette magát, és odaadott Charlesnak egy tányér cukrozott tojáshabbal díszített tejszínes málnát.

– Tulajdonképp igazad van. Szőke vagyok, és semmit nem tudtam a régiségekről és az aukciósházakról. Most már egy kicsivel többet tudok. Ráadásul utálod a teáskannámat is.

Mindenki a pamutgombolyag formájú kannát nézte, amely

kerámiacicákkal volt borítva.

– Jaj, drágám, pedig már azt hittem, abbahagytad ezeknek a gyűjtését! – kiáltott fel Hermione, aki egyértelműen azt kívánta, bárcsak Flora tényleg abbahagyta volna.

– Be kell vallanom, én a kerámiamacskáknál jobban szeretem az igazi kiscicákat, de ezeknek a teáskannáknak meglehetősen nagy a piacuk – mondta Charles.

Flora halkan kuncogott ezen az udvarias megközelítésen. Charles ránézett, aztán folytatta:

– De elmondható, hogy mindent nagyon gyorsan megtanultál, és hogy jól értesz az emberekhez.

– Na, ugye! – mondta Hermione diadalmasan. – Megmondtam neked, hogy az adottságok sokkal fontosabbak az egyetemi végzettségnél.

– Kösz, anya – és Flora átadott egy jól megpúpozott tányért az anyjának –, most nagyjából azt mondtad el Charlesnak, hogy mennyire szarok lettek a vizsgáim.

– A vizsga nem minden, és ezt Charles is bizonyára tudja. – Hermione elmosolyodott. és Flora szinte látta, ahogy Charles a mosoly melegségétől megenyhül.

– Hát, most már tudom – mondta.

Flora felült a kanapé karfájára, oda, ahol az anyja foglalt helyet.

– Ez Geoffrey-től való málna. Egyetek!

– Isteni! – Hermione kis idővel az után állt fel, hogy a beszélgetést felváltotta a tányérkapargatás zaja.

– Hozhatok még, Charles? – És elvette Charles tányérját. – Biztos? Most még utoljára hódolok az evésnek, aztán holnaptól elkezdem a fogyókúrát. Hallottatok már róla? Nem a kalóriákat kell számolni, hanem a GI-t vagy mit. – Hermione a homlokát

ráncolta. – Még nem fejeztem be a könyvet, de mondhatom, nagyon jó! Nem mintha neked bármi ilyesmire szükséged volna, Flora. Megyek, teszek fel vizet.

– Az anyukád nagyon olyan, mint te – szólalt meg Charles.

Flora hozzá volt szokva, hogy ezt mondják neki.

– És ez jó, vagy rossz?

– Nagyon jó. Olyan vidám természet. Flora elmosolyodott.

– Meg kell mondanom, jó dolog, ha ilyen anyja van az embernek. – Flora hirtelen szégyenlős lett, és elhallgatott. Aztán meglátta a kiscicát Charles nyakába kunkorodva, az elalvás határán. – Tényleg kedvel téged. Muszáj megtartanod.

– Annabelle talán hozzászokik majd. Hallottam, hogy vannak emberek, akik allergiásak a macskákra, de a sajátjukat megszokják.

Flora felsóhajtott.

– De nem fog tetszeni neki az az időszak, amíg megszokja. – Flora eltűnődött azon, hogy felszín alatt bujkáló bánatának nem az-e az oka, hogy aggódik, vajon Charles és Annabelle tényleg összeillenek-e. Kifejezetten elszomorító volt a gondolat, hogy Charles ne a neki való nővel élje le a hátralévő életét. Megérdemli, hogy boldog legyen. Hiszen olyan keményen dolgozik.

Mintha csak ugyanezen járt volna az esze, Charles is felsóhajtott.

– Nem, nem hinném. Valami mást kell kitalálnom.

Flora lecsusszant a karfáról a kanapéra. Nagyon fáradtnak érezte magát. Semmi mást nem akart most annyira a világon, mint elaludni, itt, Charles mellett. Hagyta, hogy becsukódjon a

szeme.

Hermione kávét és mentateát hozott be. Flora kinyitotta a szemét, és elfogadott egy csésze teát. Az anyja kicsit rendet rakott a kis asztalon, és Charles kávéját a férfi közelébe tette.

– Kell egy adag koffein, hogy felébredjek – mondta Charles. – Tényleg elálmosodtam. És ez nagyon jó kávé.

– Én hoztam magammal. Flora azt mondta, itt nem könnyű jó kávét kapni.

– Akkor nem ismered a megfelelő üzletet! – felelte Charles. – Van egy fantasztikus kávébolt itt. Majd elviszlek egyszer.

– Az jó volna! – mondta Flora, alig hallhatóan. Hogy lehet, hogy ez az elejtett, majdhogynem mellékes meghívás ilyen sokat jelent a számára? Nevetséges. Végtére is Henry is megmutathatja neki a kávéboltot, ha megkéri rá.

A beszélgetés abbamaradt. Csak ültek, ki-ki az italát kortyolgatva és kismacskákat altatva az ölében, és tökéletesen ki voltak békülve a csenddel.

Végül Charles felemelkedett az asztaltól, leválasztotta magáról a kiscicát, és odatette, ahol ült, hogy ne fázzon.

– Mennem kell. Csodás este volt. Köszönöm mindkettőtöknek!

Arcon csókolta Hermionét, Florának pedig csak intett egyet, akit egy pillanatra elborított a féltékenység, és ezért utálta saját magát.

Amikor Charles elment, Flora anyja megszólalt:

– Charles fantasztikus ember! Tökéletesen meg tudom érteni, hogy szerelmes vagy belé. Flora könnyekben tört ki.

– Nem vagyok belé szerelmes! – hüppögte. – Annabelle-lel van eljegyezve!

– Tudom, drágám – mondta Hermione együtt érzőn, amint

átölelte a lányát –, de ez még nem elég ok ahhoz, hogy ne szerethess bele, ugye? Elég oknak kéne lennie, tudom, de ezek a dolgok nem így működnek.

– De komolyan – úgy értem, Charles olyan merev és…

– A kiscicákkal egyáltalán nem merev – világított rá Hermione szomorúan –, és te magad mondtam, hogy milyen jól végzi a munkáját. Van ebben a férfiban valami, Flo. Nem hibáztatlak azért, hogy te erre így reagálsz.

– Akkor hát ez az én bajom? Olyan furcsán éreztem magam, olyan elégedetlen voltam, amikor pedig minden olyan remekül megy! Szeretek itt lenni, de tudom, nem maradhatok tovább, ha Annabelle és Charles összeházasodnak. Ez azért van, mert szerelmes vagyok Charlesba! De hát ez szörnyű!

A vihar óta Flora egyfolytában azon igyekezett, hogy meggyőzze saját magát: semmi mást nem érez Charles iránt, csak unokatestvéri szeretetet, most meg hirtelen szembesülnie kell azzal, hogy kiesett a kezéből a gyeplő, és beleszeretett – ez kisebbfajta sokk volt a számára. Bár rá kellett jönnie, hogy ez egy ideje bizony már így van.

Hermione visszakísérte a lányát a kanapéhoz, és leült mellé.

– Mondj el mindent. A dolog talán nem is olyan reménytelen, mint amilyennek látszik.

Flora szerencsétlenségére, amikor elmondta az anyjának az egész sztorit, Hermione egyetértett vele, hogy a dolog pont olyan reménytelen, mint amilyennek látszik.

– Elcsábíthatnád Annabelle-től – vetette fel Hermione tétován.

– De nem! Lehet, hogy tök boldog vele, és ha nem, akkor is neki kell döntenie, különben engem fog hibáztatni, ha valami rosszul sül el. Nem, el kell mennem innen, ha már beindult az üzlet, és el kell

őt felejtenem. Nem maradok itt novemberig, az esküvőig, az megölne.

Hermione felsóhajtott.

– Ez bizony nagy kár!

– Ez egyenesen tragédia! De hát ez van. – Flora belefújta az orrát egy agyonhasznált zsebkendőbe. – Bár, ha tudnám, hogy Charles boldog, azt hiszem, azzal ki is tudnék békülni. Nekem szomorúság, neki viszont boldogság. Lehet, hogy egy kis időre el kellene innen mennem, aztán újból visszajönnöm.

– Mindenképp látnom kell ezt az Annabelle-t, amíg itt vagyok. Aztán megmondom neked, szerintem végső soron Charleshoz való-e.

– De ha nem való hozzá, erre akkor is neki kell rájönnie. Én semmit nem tehetek. – Florának eszébe jutott, mit mondott Charles a vihar utáni reggelen arról, hogy a szomszédban csak

látszólag zöldebb a pázsit, és hogy ő olyan férfi, aki tartja magát az ígéreteihez, és rádöbbent, hogy még ha Charlesnak vannak is kételyei az Annabelle-lel való viszonyával kapcsolatosan, kötelességének érzi a tisztesség útját járni, és adni ennek a házasságnak egy esélyt.

Hermione felsóhajtott.

– Ez nagyon felnőtt megközelítése a dolognak. Azonban ha én lennék a helyedben, biztos mindent megtennék, hogy megpróbáljam elcsábítani. Egyértelmű, hogy kedvel téged.

– Nem, nem kedvel, csak úgy, mint az unokahúgát. Szereti a kiscicákat, és meg akar óvni, mint valami nagybácsi. Ezért nem tetszik neki, hogy Henryvel randizom.

– Beszélj nekem Henryről!

– Ó, nagyon kedves. És tényleg nagyon jóképű! És szabad! Ami hatalmas előny! Egyfolytában azzal próbálkozom, hogy beleessem, de valahogy nem sikerül. Most már tudom, miért.

– Azt hiszem, jobb, ha mindketten lefekszünk. Reggel a dolgok nem tűnnek majd ilyen fakón sötétnek.

Flora nem mondta az anyukájának, hogy a dolgok igenis mindig sötétebbnek látszanak reggel, ha az ember nyugtalanul alszik, felébred álmából, és minden nappali nyűge, rossz érzése – amelyet most már szerelmi bánatként azonosított – újból elhatalmasodik rajta.

Ezen az éjszakán azonban, vagy az alkohol vagy anyja megnyugtató jelenléte hatására, Flora úgy aludt, mint egy csecsemő, vagy, ahogy a mamája fogalmazott, mint egy tini.

– A csecsemők nem alszanak ilyen sokat – magyarázta Hermione, amikor másnap reggel találkoztak.

Egyszer csak azon kapták magukat, hogy meg vannak híva ebédelni Geoffrey-hez és Edie-hez.

– Csak saláta és quiche lesz – szabadkozott Edie, amikor kivezette őket a ház végében lévő kertbe, ahová már ki voltak téve a székek. – Geoffrey nem engedte, hogy rendes ételt adjak nektek. Nem szeret semmi nehezet enni koncert előtt. – Edie úgy nézett a férjére, mint aki azt gondolja, hogy ez kicsit primadonnás dolog.

– Nem lehet teli gyomorral énekelni, és ötre oda is kell érnünk a főpróbára. Kér egy pohár sherryt, Mrs. Stanza?

– Szólítson csak Hermionénak! És egy sherry csodás lenne!

– Flora?

– Igen, én is kérek, de kérhetek az enyémbe egy nagy darab jégkockát?

– Hát persze, kedvesem. És desszertre is csak tejszínhabos málna van – mondta Edie, miközben kibontott egy csomag rágcsálnivalót és kitette egy kis tálkába. – Segítsek, Geoffrey?

– Nem kell. Mutasd meg inkább a kertet Hermionénak.

A kertnézés alatt Flora bement a házba, és megkereste Geoffrey-t.

– Megnézhetném, hogy sorrendben vannak-e a kottáim?

Együtt végignézték az egybefűzött kottákat, míg Flora meg nem győződött róla, hogy nála sem hiányzik semmi, és amikor átlapoz egyik oldalról a másikra, nem fog egy másik darabot énekelni.

Mikor Edie és Hermione befejezte az őrjáratot a kertben, Hermione karjáról egy csomó műanyag zacskó lógott, teli különböző növényekkel.

– A koncert végéig itt hagyjuk ezeket, jó? – mondta bocsánatkérőn. – És majd holnap reggel kiültetem őket a kertbe. Remélem, Annabelle és Charles nem bánja.

Florának jólesett, hogy Geoffrey-vel mehetett a Burnet-házba. Minden mástól eltekintve ez azt is jelentette, hogy megfelelő időben érkezik a megfelelő helyre. Edie kivasalta neki a sálját, Hermione pedig pontos instrukciókat kapott Geoffrey-től arra nézvést, hogyan jut el a helyszínre.

– Annyira ideges vagyok, hogy hányingerem van – mondta Flora, mikor elhelyezkedett Geoffrey mellett az ülésen.

– Erre semmi szükség nincs. Ha kicsit ideges az ember, az jó, mert azt jelenti, hogy oda fog figyelni, de nem kell túlzásba vinni. Végül is nem énekel szólót.

– Tudom! De attól tartok, el fogom rontani, és mindenkit összezavarok.

– Dehogy zavarja össze! Ha mindig Jamesre figyel, és mindig őt

nézi, akkor biztosan nem.
– És a szöveg?
– De hát már majdnem kívülről fújja mindet!
Flora felsóhajtott.
– Nem vagyok olyan régen a kórusban, mint maga, Geoffrey.

21. fejezet

Flora annyira csak a kórussal és az éneklés miatti idegességével volt elfoglalva, hogy majdnem teljesen megfeledkezett Henryről. Henry azonban nem feledkezett meg róla. Ott állt azon a területen, amelyet most parkolónak neveztek ki, elméletileg azért, hogy az érkezőket útbaigazítsa, hol tudnak parkolni, gyakorlatilag azonban azért, mert Florát várta.

Flora nem érezte igazán jól magát a hosszú fekete szoknyában és fekete blúzban, de azért kedvesen mosolygott Henryre, amikor az kisegítette őt Geoffrey autójából.
– Szia, Henry! Remélem, nem bántad meg ezt az egészet.

Henry megpuszilta Florát, aztán biccentett Geoffrey-nek. – Eddig még nincs okom panaszra. Az üvegház tetejét megjavították, a füvet lenyírták, ráadásul téged is láthatlak. Most úgy nézel ki, mint… – Henry a tökéletes hasonlatot kereste. – Mint egy apáca fátyol nélkül. – És volt valami a hangjában, ami azt sugallta: egyáltalán nem tartja előnytelennek ezt a viseletet.

– Emlékszel Geoffrey-re? – Florát váratlanul érte és kényelmetlenül érintette Henry enyhén kéjsóvár pillantása, úgyhogy gyorsan megragadta Geoffrey karját, nehogy otthagyja vele egyedül.

– Hát persze – felelte Henry. – Egy egész délutánt töltöttünk

együtt. Meg voltam lepve, hogy ennyi érték van a könyvtáramban.

Geoffrey kiszabadította magát Flora szorításából, hogy be tudja zárni a kocsi ajtaját.

– Van pár korai kiadású könyv, és bár nem hiszem, hogy önmagában bárminek is túl nagy értéke volna, az egész együtt szép kis summát ér.

– Nézd, ott jön Euan! Az egyik tenor – magyarázta Flora Henrynek. – Cavalier King Charles spánieleket tenyészt, és egy kicsit önfejű. Úgy tűnik, rossz irányba megy. Henry, jobb lenne, ha utánamennél, mielőtt még eltéved.

– Euan soha nem téved el – mondta Geoffrey, miután Henry kedvetlenül elindult, hogy útbaigazítsa.

– Tényleg? Nem számít. Most képtelen vagyok csevegni, koncentrálnom kell. Olyan ideges vagyok.

– Nem lesz semmi baj – mondta Geoffrey.

Flora úgy érezte, mindjárt hányni fog a félelemtől, miközben ezek a sokat ismételgetett szavak ott visszhangoztak a fülében.

A kórustagokkal teli autók apránként érkeztek meg a helyszínre. Majdnem mindenki elámult a gyönyörű épület láttán és a kifejezetten kedvező időjárástól is. Alig akarták otthagyni a kellemesen hűvös nyárestét, és nem akaródzott nekik bemenni az üvegházba, amiről sejtették, hogy inkább túl meleg lesz.

– Ez a fekete hacuka rendkívül meleg tud lenni néha – magyarázta Virginia. – Állandóan felmerül, hogy nyárra valami más egyenruhát kéne csináltatnunk, de soha nem tudunk megegyezni abban, hogy milyet. Pedig nem szeretnénk, hogy valaki elájuljon. Van sálad, Flora?

– Igen, Moira adott egyet. Gondosan össze van hajtogatva a táskámban. Edie vasalta ki nekem. Azt hiszem, attól tartott, hogy én elégetném.

– Hát, vigyáznod is kell rá. Eljön az anyukád is?

– Igen, Edie-vel. Kicsit később érkeznek majd. Olyan jó, hogy itt van.

– Kicsit magányos lehettél itt, mivel csak kevés embert ismersz. Na, és hol kell bemenni?

– Én tudom az utat. Kövess! – mondta Flora.

Henry akkor lépett be az üvegházba, amikor épp elkezdődött a főpróba. Odaintett Florának, de ő nem vett róla tudomást. Épp elég nehéz volt megjegyeznie, hogyan jönnek be, hová kell állniuk, hogy mindannyian jól lássák Jamest, hová álljanak a basszusok, hogy mindenki hallja őket, de azért ne nyomják el a szoprán kettőket. Flora Jamesre szegezte a tekintetét, és várta, mikor inti be az első darabot. Hogy tudnak az emberek cseverészni egy főpróba előtt? Az ő tenyere eszméletlenül izzadt, és még mindig hányingere volt.

A koncert előtti pihenőidőben azonban már nem tudott nem tudomást venni Henryről. A konyha melletti szobában bor, üdítő, tea, szendvics és sütemény volt feltálalva. Egy fekete ruhás, fehér kötényes nő invitálta be őket a szobába, és azt mondta, ez Henry ajándéka.

A kórustagok teljesen el voltak ragadtatva, és mivel mindenki személyesen akarta megköszönni Henrynek, beletelt egy kis időbe, mire Flora is odajutott hozzá.

– Ez nagyon kedves tőled, Henry – mondta. – Pár üdítő bőven megtette volna.

– Annál egy kicsivel többet szerettem volna adni. – Henry úgy nézett Florára, mint aki jelezni akarja, hogy valami jutalmat vár

ezért.

– Az ajándék az egész kórusé – mondta Flora határozottan, világossá téve, hogy semmiféle extrajutalom nem jár érte. – De nagyon kedves tőled.

Úgy tűnt, Henry elfogadja helyzetet, mert vállat vont.

– Úgy éreztem, illik valahogy viszonoznom a javítást és a segítséget.

– Rendben van a tető? – kérdezte az egyik basszus, akinek volt létrája és némi gyakorlata az ablakjavításban.

– Kitűnő lett, köszönöm, David. Biztos nem kell érte fizetnem?

David a fejét rázta.

– Á, nem. Az anyagköltség nem volt számottevő, a főnököm pedig munkaidőben elengedett, hogy megcsináljam.

Davidnek csodálatos basszusa volt. Flora nagyon szerette, mikor úgy álltak fel a kórussal, hogy módjában állt hallani, amint David hangja szinte ott rezeg a fülében John Tavener „A Bárány” című kórusművének a végén, amelyik egyébként a kedvenc darabja volt, és egyben az egyik legnehezebb mű, amelyet eddig énekeltek.

– Gyönyörű ez a hely – mondta egy másik kórustag. – Bérbe kéne adnia különböző alkalmakra. Egész sokat kaphatna érte, úgy gondolom.

– Vagy regisztráltathatja, és akkor még esküvőket is lehetne itt rendezni – tett rá egy lapáttal egy harmadik.

Henry elgondolkozott ezen.

– Igen, megtehetném. Amíg ott volt az a lyuk a tetőn, nem gondoltam arra, hogy behozhatná a felújítás árát. – Aztán egy pillanatra elhallgatott. – És akkor nektek miért is adom oda ingyen? – kérdezte, és Florára mosolygott.

– Mert mielőtt mi idejöttünk, a pázsit helyén legelő volt, a padlón pedig akkora tócsa állt, mint a Windermere-tó[{5}] – válaszolta Flora. Mikor legutóbb találkozott Henryvel, ez a válasz még kielégítő lett volna. Most azonban Henry másnak tűnt. Vagy csak Flora volt túlérzékeny a koncertdrukk miatt?

– Ez nem fair. Az a tócsa alig volt nagyobb, mint a Serpentine[{6}]. Flora elnevette magát, hogy Henry kedvében járjon.

– Egyszerűen csak jótékonyságból teszed, és a lelked épüléséért, amire valószínűleg úgyis szüksége van.

– És ebben valószínűleg igazad is van. – Henry mosolya ezúttal nem volt olyan számító, és Flora újfent megállapította, milyen jóképű.

Gyerünk, szívem, gyerünk, mondta saját magának. Henry kedves, egyedülálló férfi! Legyél már oda érte! Miért nem vagy?

De hát tudta a választ, és semmivel sem tudta magát rávenni, hogy ne azt a meglehetősen merev férfit akarja, akinek a szíve viszont másé volt. Igyekezz egy kicsit jobban, mondta magának újra, és ha Henrybe nem bírsz beleszeretni, akkor keress egy másik romantikus kalandot.

Henry Flora vállára tette a kezét, és épp mondani akart neki valamit, mikor James megszólalt:

– Kezdenek bejönni az emberek. Össze tudjuk szedni magunkat? És ugye nem kell újból mondanom: ne felejtsetek el mosolyogni! Flora!

Florának nagyon nehezére esett mosolyogni, amikor ennyire ideges volt. Megpróbálta ugyan, de az arcizmai mintha alabástromgipszből lettek volna, meg se mozdultak. Megkereste Moi-rát, akit követnie kellett a bevonulásnál, és megállt mögötte.

Moira kicsit megigazgatta Flora sálját, aztán bátorításképpen megveregette a vállát.
– Minden oké lesz! Megvan a kottád? A bal kezedben? Jó!

Moira elfordult, és egy másodperc múlva már vonultak is be: a nők feketében, kék színű kendővel a nyakukban, a férfiak szmokingban és a kendővel azonos színű csokornyakkendőben. Flora korábban nem szeretett volna tiszta feketében, sőt, fekete harisnyában lenni egy ilyen csodás nyári estén, de el kellett ismernie, hogy így, együtt nagyon jól mutatnak.

Az üvegház fenséges látványt nyújtott. Flora ugyan túlságosan ideges volt ahhoz, hogy körbenézegessen, de önkéntelenül is eszébe jutott, hogy festett a helyiség, mikor először látta: üres és nyirkos volt, a padlón pedig ott díszelgett az a tócsa. Most meg az egyik felében széksorok álltak, szépen elrendezve, a sarkokba pedig hatalmas növényeket helyeztek, amelyek közül némelyik igazi narancsfa volt. Valaki nagyon ötletesen bevilágította a teret, és a padlótól a mennyezetig érő ablakok mind nyitva álltak, hogy a kinti szellő kicsit átjárhassa a termet. Nem sokkal azelőtt ott volt a főpróba, de most a nyári selymekbe öltözött közönség még plusz színt és izgalmat vitt a hangulatba.

– Angela, az egyik alt adta kölcsönbe a növényeket – súgta oda Moira Florának a szája sarkából, amikor odaértek a helyükre. Színpad nem volt ugyan, de jól begyakorolták, hová kell állniuk, hogy mind jól lássák Jamest, a közönség meg jól lássa őket.
Flora, számára rémisztő módon, a sor szélén állt, ahol mindenki jól láthatta.
– Sok szerencsét! – suttogta Moira, mikor már mindenki beállt.

Flora nem felelt semmit. A szeme sarkából észrevette az anyját és Edie-t. Mindketten bőszen mosolyogtak rá, és Flora rádöbbent, jobb szeretné, ha senkit nem ismerne a közönség soraiban. Nyilvános leégését jobb szerette volna titokban tartani. Henry is ott volt persze. Hátul ült valahol. Florának nem esett nehezére megfeledkezni róla.

Most James is bejött a terembe, a közönség felé fordult, és rövid, szellemes bevezető beszédet mondott. A közönség jókat nevetett rajta. És a kórus is. James ezután az énekesei felé fordult, mindenkire vetett egy pillantást, majd felemelt egy lapot, amelyen vigyorgó pofa volt látható. Flora minden tőle telhetőt megtett, hogy megfeleljen az elvárásnak, de nem gondolta, hogy az erőfeszítéseit siker koronázza.

A zongorakísérő elkezdte játszani a „Sába királynőjének bevonulását”, a kórus kollektív levegőt vett, majd kinyitotta a torkát.

– Örvendjetek, örvendjetek! – hangzott fel. Az üvegháznak remek akusztikája volt. Flora rögvest megfeledkezett az idegességéről, és boldogan adta át magát az éneklés örömének.

– Iszonyú jól megy minden – mondta valaki a szünetben.

A kórus visszavonult a nekik fenntartott szobába, ahol újabb szendvicsek és italok várták őket. Flora bodzaszörpöt szopogatott, mivel nem akart bort inni a koncert vége előtt.

– És nagyon sokan vannak – mondta Geoffrey. – Valaki nagyon ügyesen csinálta a jegyeladásokat.

– Szerintem a hely teszi – mondta Moira. – Az emberek nagyon kíváncsiak. Szinte bármit meghallgatnának, csak megnézhessenek belülről is egy ilyen házat, mint ez.

– Ráadásul itt nagy botrányok is voltak, nem? Tudja valaki a részleteket?

– Flora randevúzni szokott Henryvel – mondta Geoffrey, hogy megkímélje Florát a kényelmetlen szituációtól. – Ezért lehetünk mi itt.

– Ugyan, ez csak a véletlen műve! Csak párszor találkoztunk. – Flora érezte, hogy mindenki őt figyeli, és elpirult. – Én azonban nem tudok semmiféle botrányról, kivéve, hogy Henrynek lelépett a felesége, a vagyon jelentős részével együtt.

– Mindegy, hogy kerültünk ide, hálásnak kell érte lennünk – mondta az egyik alt, akivel Flora még soha egy szót sem váltott. – Az „Impozáns nyár” egy templomhajóban nem lett volna ilyen hatásos.

– És rendkívül jók a szendvicsek – jegyezte meg Euan teli szájjal. – Tojás és zsázsa, a kedvencem.

Egy idő után mindenki abbahagyta az evést-ivást, James pedig összeterelte a nyájat, és újra bevonultak az üvegházba. Flora most már sokkal lazábbnak érezte magát, és biztos volt benne, hogy teljes figyelmét a soron következő darabnak, „Az Úr az én Pásztorom” meglehetősen bonyolult feldolgozásának tudja szentelni, amikor egy elborult pillanatában felnézett, hogy lássa, jól érzi-e magát az anyukája, és megpillantotta Charlest. Az egyik sor legszélén ült. Flora érezte, hogy elvörösödik, és minden erejét összeszedve Jamesre szegezte a tekintetét. James sorban ránézett mindenkire, megpillantotta Florát, és újból feltartotta a mosolygós képet.

Ne foglalkozz vele, mondta magának Flora, és magára erőltetett egy mosolyt.

Mint amikor a nyelvünkkel állandóan csak a fájós fogunkat akarjuk kitapogatni, Flora tekintete úgy tévedt állandóan Charles

irányába. És amikor másfelé akart nézni, egyszer csak megakadt a szeme valamin, amitől pár ütem erejéig nem is volt képes énekelni, sőt, majdnem teljesen elveszítette a kottában a fonalat. Charles mögött néhány széksorral, egymás mellett ült Annabelle és William.

Mi a fészkes fenét csinálnak ezek itt? Együtt? Flora komolyan reménykedett abban, hogy az előadás hevében el tudja titkolni, mekkora sokk érte. Nem mert újból a közönségre nézni, és a darabok közt olyan messze révedőn mosolygott, hogy attól félt, innen már egyenes út vezet a bolondokházába. De hát mi történt? Vajon el tudja őket kerülni a koncert után? Nem, ez nem fog menni. És különben is, ha Annabelle és William Charlesszal együtt itt van, és együtt mutatkoznak mindenki szeme láttára, akkor neki nincs min aggódnia.

Mialatt egy angol népdalt énekeltek, amelynek olyan kétértelmű szövege volt, hogy Flora szinte zavarba jött tőle, arra jutott, hogy a bűntudat pontosan olyan, mint a vonzalom, egyszerűen nem lehet ki-be kapcsolgatni. Ha valami történik Annabelle és William között, az – erről meg volt győződve – csakis az ő hibája. És bármennyire próbálta is rábeszélni magát Henryre, aki mellett olyan sok minden szólt, elsősorban az, hogy nem volt senkije, egyszerűen nem ment. – Riddle fold i ree! – kántálta, a lehető legnagyobb beleérzéssel.

Mialatt a közönség lelkesen tapsolt, Flora gyorsan megpróbált kieszelni egy tervet. James majd mond valamit a végén, aztán eléneklik a ráadást. Utána kimennek abba a szobába, ahol a táskájukat, ásványvizes palackjukat és a többi kottájukat hagyták. Vajon ki tudna surranni az oldalajtón? Ellophatná az egyik autót, és elmenekülhetne. De nem, az nem jó. Még ha

lenne is módja a táskákban turkálni, évekbe telne, mire megtalálná, hogy az ellopott kulcs melyik autóhoz való. Ez nem jó ötlet. Nagy levegőt vett, és belekezdtek a „Bobby Shaftoe” című dalba, amely több részből állt, és bonyolult díszítésekkel volt tele. Aztán újabb tapsvihar, és Flora, sorsába beletörődve követte Moirát.

– Köszönöm mindenkinek – mondta James. – Nagyon jól ment, úgy érzem. Csodálatos a helyszín, Flora. Köszönöm, hogy megszerezted nekünk.

– Ugyan, semmiség – mondta Flora, és remélte, nem az egész kórus gondolja úgy, hogy neki le kellett feküdnie Henryvel azért, hogy megkaphassák a helyet.

– Jó, de ha nem lettél volna ilyen ügyes, nem kaptuk volna meg – válaszolta James, ami még inkább meggyőzte Florát arról, hogy James úgy gondolja, lefeküdt Henryvel. – És ez az este nem lett volna ilyen „impozáns”, igaz?

– Tudomásom szerint Henry nagyon hálás azért, hogy David megjavította neki a tetőt. Nagyon jól jött ki a dologból – mondta Flora.

– Ja, igen, neki is nagyon hasznos volt ez az egész – adta meg magát James. – Úgy vélem, ki is adhatná különböző eseményekre helyszínül.

Flora bólintott, és nem tudta, erre most mit is mondjon. Geoffrey jött oda hozzájuk.

– Kijön a közönséghez, Flora kisasszony?

– Azt hiszem, igen.

– Akkor jöjjön! Nagyon jól helytállt. Az emberek szerintem imádták. A Stanforth még soha nem sikerült ilyen jól, James.

James bólintott.

– Tudtam, hogy meg tudjátok csinálni, ha mindannyian odafigyeltek.

– Jöjjön, Flora! Menjünk oda a közönséghez!

Flora összeszedett egy halvány mosolyra valót, aztán követte Geoffrey-t ki a szobából, úgy kapaszkodva a kottamappájába, mint valami mentőövbe.

Még mielőtt odaértek volna az anyukájához és Edie-hez, Flora már kiszúrta, hogy Annabelle, Charles és William épp velük csevegnek, úgyhogy semmiképp nem tudja elkerülni őket.

– Drágám! Csodálatos volt! – Flora anyja hosszan megölelte őt, amikor odaért hozzá. – Izgultál? Az elején kicsit ijedtnek tűntél, de arra gondoltam, persze, hiszen olyan magas a színvonal! Ez szuper jó kórus!

– A quodlibet most nagyon jól ment, Geoffrey – mondta Edie. – Végre jól ki volt találva.

– Az az, amikor a férfiak egy bizonyos dallamot énekelnek, miközben a nők egy másikat? – kérdezte Hermione. – Amelyikről a karnagy beszélt?

– Úgy van – felelte Geoffrey. – Az mindig közönségsiker.

– Biztos csodálkoztál, hogy a közönség egyszer csak megduplázódott a félidő után – nevetett fel Annabelle. – Charles azt mondta, megígérte neked, hogy eljön, úgyhogy William, Beatty és én úgy gondoltuk, mókás lenne, ha mi is jönnénk. Nála voltunk vacsorázni. Beatty már hazament.

– Mosogatni? – kérdezte Flora.

– Nem, van személyzet! – Annabelle úgy nézett Florára, mintha azt gondolná, megőrült. – És ott van Hugo is. A férje.

Flora bólintott. A bolondokháza egész barátságos helynek tűnt a számára.

– Pompásan énekeltek, gratulálok! – mondta William, akit Flora már ezer éve nem látott. Rámosolygott Williamre. A férfi nagyon jóképű volt, és valahogy civilizáltabb kinézete lett,
mint amikor még az erdőben lakott. És vajon mikor került bele Annabelle társaságába?

– Találkozott már a mamámmal? – kérdezte Flora Williamtől. – Anya, ez itt William, Emma barátja.

– Ki az az Emma? – kérdezte Annabelle.

– A partin találkoztál vele – válaszolta Flora hidegen. – A vacsorán, ahol te és Charles megismertétek Williamet.

– Ja, már tudom. Az a nő, aki úgy tetszett Jeremynek. – Miután Emmát ezzel le is tudta, Annabelle témát váltott: – Szerinted megnézhetnénk a házat egy kicsit? Végül is volt egy nagyszerű közös vacsoránk Henryvel. Már nem vagyunk idegenek.

Flora látta, hogy Henry épp Jamesszel és egy pár kórustaggal beszélget.

– Henry nagyon óvakodik attól, hogy bárkit beengedjen a házába. Én is csak azért léphettem
át a küszöbét, mert már ismertük egymást.

– De hát engem is ismer. Együtt voltunk vacsorázni – ismételte meg Annabelle. – Megyek, megkérdezem. Jössz, Charles?

– Szeretnék Florával pár szót váltani, és ha azt mondja, nem látnak minket szívesen ebben a házban, akkor nem fogom erőltetni a dolgot – válaszolta Charles.

– Akkor jöjjön velem maga, William! – Azzal Annabelle megragadta William karját, és együtt elvonultak.

Hermione félrevonta Edie-t és Geoffrey-t.

– Úgy látom, mi nem vagyunk oda azért, hogy megnézzük a házat, de esetleg kimehetnénk a kertbe egy kis friss levegőt

szívni, mielőtt elindulunk. Szeretném tudni, vajon igazi jázminillatot érzek-e, vagy csak valakinek a parfümjét.

Mikor ők hárman is elmentek, az a zavart lelkiállapot, amely egész este úgy ingadozott Florában, mint az árapály a tengeren, hirtelen teljesen eluralkodott rajta. Fogalma sem volt, mit mondjon Charlesnak.

– Csodálatos voltál – szólalt meg Charles. – Úgy értem, csodálatos volt a kórus. Fogalmam sem volt róla, hogy a tételbemutatóim mind ilyen tehetségesek.

– Kedves tőled, hogy eljöttél. Á, itt van Virginia!

– Charles! Nem dereng, hogy valaha is eljöttél volna akár egy koncertünkre is – jegyezte meg Charles árverési csarnokának uralkodója, nem minden él nélkül. – Biztos Flora hatása.

– Most már látom, hogy tévúton jártam. Mostantól az összesre elmegyek. Teljesen el vagyok ragadtatva.

– Ajánlom is. Nem vagyok biztos benne, hogy „A Bárány" tökéletes volt. Vagy igen, Flora? Azt hiszem, a tenorok kicsit elmásztak benne.

Flora a fejét rázta.

– Attól tartok, én annyira csak a saját szólamomra tudok figyelni, hogy meg se hallom, mit csinálnak a többiek. Nem igazán jó a hallásom.

– Nem számít. Csodálatos helyre hoztál minket. Eljössz velünk meginni valamit?

Florának szüksége volt arra, hogy igyon valamit, és akart is, de otthon szerette volna meginni, a fürdőkádban, ahonnan rögtön ágyba is kerülhet.

– Velem van az anyukám.

– Ó, hát eljött! Most beszéltem Edie-vel és Geoffrey-vel.

– Én hazaviszlek, ha fáradtnak érzed magad, Flora – ajánlotta fel Charles.

– Akkor ez el is van intézve – mondta Virginia. – Anyukád haza tudja vinni az autódat Geoffrey-éktől, ugye?

Flora bólintott. Előkereste a kocsi kulcsát, és odaadta Virginiának.

– Szóval Charles hazavisz. Akkor megyek is, és megkérdem a többieket, melyik bárba megyünk. Biztos nem akarsz velünk jönni?

– Egész biztos.

Amint Virginia elment, megjelent Henry.

– Már azt hittem, soha nem szabadulok meg ettől a bandától. Gyere, Flo! – Henry kicsit elhúzta Florát a többiektől. – Igyunk még egyet lefekvés előtt. Majd később hazaviszlek. Kitűnő brandym van itthon. Igazán megérdemled ez után a megerőltető meló után.

– Igazából… – Henry még soha nem nevezte Flónak, ő pedig nem volt biztos benne, hogy ez egyáltalán tetszik-e neki. Csak egész közeli barátaitól és a családtagjaitól fogadta el. – … nagyon fáradt vagyok.

– Ugyan, badarság! Szükséged van egy kis lazításra. Aztán, mikor úgy érzed, hazaviszlek, és beduglak az ágyba. Még forró csokit is csinálok neked.

Ahogy Henry kicsit közelebb hajolt hozzá, Flora megérezte rajta, hogy ivott, ami egészen szokatlan volt tőle.

– Tényleg, Henry, inkább nem. Ki vagyok merülve.

Henry kezdett agresszívvá válni.

– Ne izélj már! A francos kis kórusod rendelkezésére bocsátottam az egész házamat, és még egy pohár brandyt sem

vagy hajlandó velem meginni?

Flora nagy levegőt vett, és momentán nem tudta, hogyan kezelje ezt a helyzetet, amikor hirtelen megjelent Charles.

– Hát, én most hazaviszem Florát – mondta békéltetőn.

– Erre semmi szükség – felelte Henry. – Neked ott van a menyasszonyod… hogy is hívják? Annabelle. Törődj vele! Florának és nekem dolgunk van.

Florának addigra már nem maradtak kétségei afelől, hogy Henry milyen „dolog”-ra gondol, és kezdte nagyon kényelmetlenül érezni magát. Pedig világosan megmondta neki, hogy nem szeretne többet, csak barátságot, és a Grantly Manor óta még arra is vigyázott, hogy cseppet se flörtöljön Henryvel.

– Flora velem jön – mondta Charles, több fokozattal feltekerve határozottságjelzőjét.

Flora felnézett a két férfira, akik harcra kész testhelyzetben álltak egymással szemben, mint két kiskakas, de nem szólt. Nem tudta, mit mondjon.

– Flora az én barátnőm – állította Henry, és kezdett dühbe jönni.

– Flora az én unokahúgom, és most hazaviszem.

Flora most már komolyan aggódott. Nem ez volt az első eset, hogy férfiak összekülönböztek azon, melyikük vigye őt haza, de általában nem volt köztük ekkora feszültség.

– Azt hiszem, a köztünk lévő viszony felülír holmi távoli rokoni kapcsolatot, nem gondolod, Flora?

– Én… – kezdte Flora.

– Nem hiszem, hogy… – kezdte Henry.

– Fogd be a szád! – kiáltotta Charles, és jól orron vágta Henryt.

Flora első gondolata az volt, hogy hála istennek, senki nem

volt a közelben, aki tanúja lehetett volna annak, hogy Henry az – immár véres – orrát tapogatja. Utána viszont egyfajta rémülettel vegyes csodálatot érzett, miközben Charles a könyökénél fogva kivezette a tett színhelyéről.

– Nagyon sajnálom, Flora – mondta Charles, mikor odaértek az autóhoz.

– Ne tőlem kérj bocsánatot! Nem nekem pancsoltál be!

– Nem hagyhattam, hogy ott tartson. Ittas volt, és azok után, ami közted és Justin között történt, szóval, attól féltem, hogy megismétlődik.

– Én és Justin? – Florának egy pillanatra nem jutott eszébe Justin.

– Igen, amikor úgy… rád kattant, azt hiszem, így mondják, amikor elvitt vacsorázni. Henry nyilvánvalóan úgy érezte, tartozol neki valamivel.

Flora is úgy érezte, tartozik Henrynek valamivel, de nem a testéhez való szabad hozzáférésre gondolt.

– És mi lesz Annabelle-lel és Williammel?

– Ó, Jézusom! Egy pillanatra teljesen megfeledkeztem róluk… akarom mondani, Williamről. – Charles arcán mintha átsuhant volna egy kósza gondolat, amelyet azonban Flora nem tudott beazonosítani.

– Hát, most már nem mehetsz vissza értük – mondta Flora, miután sikeresen elfojtotta a kitöréssel fenyegető ideges nevetést. – Én azonban hazavi…

– Nem hinném. – Charles szája sarka kezdett mosolyra görbülni. – Felhívom Annabelle-t a mobilomról.

Miközben Charles elővette a telefonját, Flora megkérdezte:

– De mit fogsz neki mondani?

– Szia! – mondta Charles vidáman. – Flora nagyon ki van merülve, úgyhogy hazaviszem. Ti haza tudtok menni egyedül? Vagy megvártok a bárban, amíg értetek jövök? Ügyes kislány. Rendben van. Jó éjt, édes.

Charles letette.

– Annabelle és William hazavitetik magukat valakivel. Most pedig jobb lesz, ha eltűnünk innét, mielőtt még Henry üldözőbe vesz egy puskával.

fejezet

– Ez őrültség volt – mondta Flora, miközben beszállt Charles autójába.

– Tudom, és ne haragudj. Reggel majd bocsánatot kérek. Nem tudom, mi ütött belém. Nem szoktam verekedni.

– Ez nem is volt verekedés. Henry nem ütött vissza.

– Hála a jó égnek! Valószínűleg péppé vert volna.

Flora nem válaszolt. Nem hitte, hogy Henry őmiatta még több sérülést megreszkírozna – mert abban a percben, amikor Charles orron vágta Henryt, Flora teljesen biztos volt abban, hogy az unokabátyja folytatná a verekedést, ha a legkisebb oka is adódna rá.

– Majd küldök neki egy üveg bort vagy valamit, engesztelésül.

– De azt, remélem, tudod, hogy valószínűleg soha többet nem akar majd velem randizni.

– Nem mondhatnám, hogy ezt olyan nagyon sajnálom. Soha nem tetszett, hogy bármi közöd van hozzá.

– Mentségére legyen mondva, egészen idáig egy ujjal sem nyúlt hozzám.

– Miért, most nyúlt? – Charles olyan képet vágott, mint aki azon gondolkozik, hogy visszamegy, és újból bepancsol neki egyet.

– Nem! Nem, bár talán nyúlt volna… úgy értem… tudod, mire gondolok.

– Tudom, feltett szándéka volt, hogy elcsábítson.

– Ez olyan édes, régimódi szó.

– Semmi édes nincsen benne, erről biztosíthatlak. Nagy bajba keveredhettél volna, ha ott maradsz Henryvel.

– De felnőtt ember vagyok, Charles – mondta Flora halkan. – Legalábbis elvileg.

– Nem engedhettem. Ne haragudj.

Flora elmosolyodott.

– Valójában nem kell kikérnem az engedélyedet. – Florának az ajkába kellett harapnia, hogy ne kuncogja el magát.

– Tisztában vagyok vele. – Charles sebességet váltott, és elég gyorsan hajtott tovább. Nagyot sóhajtott, nyilvánvalóan azért, mert igyekezett megnyugtatni magát. – Elismerem, hogy helytelenül viselkedtem. Nem kellett volna megütnöm. Az erőszak soha nem jó válasz semmire, de ösztönösen cselekedtem, úgy, mintha a húgom lennél.

– Nincs is lánytestvéred.

– Nem erről van szó! És különben is, rengeteg jó ember van errefelé. Nem kell az utolsó
szalmaszálba kapaszkodnod.

– Hát, nagyon köszönöm – felelte Flora jámboran. – Igazán örülök, hogy nem tartasz annyira csúnyának, akinek lepusztult bárokban és külvárosokban kellene partner után néznie.

Charles az ajkába harapott.

– Pontosan tudod, mire gondolok.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy előbb meóztassak le veled mindenkit, akivel randevúzni akarok?

– Nem is rossz ötlet. Végül is nem vagy ismerős a környéken.

Flora most már nyíltan kacarászott.

– Hát, el kell neked árulnom: az apám nem volt ebben túl sikeres, mikor tizenöt éves voltam. Erre már Charlesnak is nevetnie kellett, de Flora érezte, hogy nem igazán tartja viccesnek.

– Az apám megpróbálta kicserélni a nem megfelelő fiúimat megfelelőkre.

– Bemutattalak Jeremynek.

– És az se működött. Neki Emma tetszett meg.

– Vannak más barátaim. Jó emberek, akik nem használnak ki.

– Nem olyan rég még engem vádoltál azzal, hogy kihasználtam a barátaidat.

– Most már jobban ismerlek, Flora. Tudom, hogy soha nem tennél olyat, amivel valakit megbántasz. Legalábbis készakarva nem.

– Veled ellentétben.

– Velem ellentétben. – Charles felkuncogott. – Szegény Henry! Nem vette észre, hogy mire készülök.

– Szerencséd, hogy nem vagyok őrülten szerelmes belé, különben soha többet nem állnék szóba veled.

– Ha őrülten szerelmes lennél belé, akkor nem haboztál volna, amikor brandyzni hívott. Egyszerűen elmentél volna.

– Igen, azt hiszem. – Flora próbált közömbösnek tűnni, de közben tudta, hogy pontosan ez az igazság, nem más. Ha Charles invitálta volna, hogy igyanak meg egy pohár brandyt, bármennyire fáradt volt is, azonnal ment volna. Fordítva persze

nem működött volna. Ha Flora hívja Charlest, hogy igyanak meg egy pohár brandyt, Charles biztos visszautasítja, és azt mondja, hogy Flora túl fiatal a tömény italokhoz, és hogy haza kellene mennie lefeküdni. – Még jó, hogy nincsenek húgaid.

– Igen? Miért?

– Mert szörnyen úrhatnám báty lettél volna.

Charles elnevette magát.

– A koleszban én voltam a kisfőnök. Valószínűleg megszoktam, hogy vigyáznom kell a
kisebbekre.

Hát, ezzel Charles jól helyrerakta Florát! Ezek szerint Charles számára ő csak egy fruska, akit az a veszély fenyeget, hogy rossz társaságba keveredik, ezért szüksége van egy idősebb, megbízható fiúra, aki szemmel tartja.

Charles Florára sandított.

– Aludj nyugodtan, ha szeretnél.

– Á, nem. Már nem érzem magam olyan fáradtnak. – Pedig igazából fáradt volt, de elhatározta, hogy nem veszteget el egy pillanatot sem ebből a fura, de élvezetes utazásból. – Szóval te meg Annabelle és William összejártok? – kérdezte.

– Igen. Annabelle-nek szüksége volt valakire egy munkához, és eszébe jutott William. – Charles a szemöldökét ráncolta. – Azt hittem, te tudsz erről. Mintha Annabelle azt mondta volna, hogy te adtad meg neki a számát.

– Igen? – De hát nem adta meg! Florának gyorsan forgott az agya. – Igen, de azt hittem, Annabelle csak valami karámot szeretne csináltatni vagy ilyesmi. – A karám kellőképpen rusztikus szó volt, ráadásul volt egy kis Thomas Hardy-s hatása is. – Nem tudtam, hogy ismerkedési célból kell neki.

– El kell jönnötök hozzánk vacsorázni Hermionéval.

Flora úgy érezte, inkább énekelne szólót egy nagy katedrálisban, mint hogy egy egész estén keresztül azt kelljen bámulnia, hogy Charles és Annabelle az álompárt játsszák.

– Anyu nem marad itt túl sokáig. Talán ha legközelebb jön.

– Tudod már, mikor jön legközelebb?

– Nem. Talán karácsony előtt valamivel. Remélem.

– Addigra Annabelle és én talán már össze is házasodunk. – Charles az utat bámulta.

– Talán – ismételte Flora, és érezte, hogy könnyek jelennek meg a szemében. Letörölte őket, és ásított egyet.

Charles meglátta.

– Megviseltnek tűnsz.

– Hát igen. – Az emberek egész este csak ezt mondogatják neki.

– Mindjárt odaérünk.

– Jó. – Florának most már sűrűbben potyogtak a könnyei. Pár perc múlva Charles kiteszi őt az ajtónál, aztán hazamegy Annabelle-hez, akivel valószínűleg (és Flora erőnek erejével elhessegette magától ezt a gondolatot) szenvedélyesen fognak szeretkezni.

Charles bekanyarodott a dűlőútra.

– Még mindig nagyon nagy a sár, nem?

Flora megköszörülte a torkát.

– Ha lassan hajtasz, akkor nincs baj.

– Kicsit furán szól a hangod. Biztos megerőltetted az énekléssel.

Flora azt akarta volna mondani: „Nem, a szívem miatt van. Most törik össze, és a repedés már elért egészen a torkomig.”

De nem mondta, csak annyit makogott:

– Ühüm. – Ennyi telt tőle. Charles végül odaért a házhoz.

– Ha bejönnék veled, hogy lássam, minden rendben van-e, és készítenék neked egy forró italt, azt gondolnád, hogy el akarlak csábítani?

– Nem, Charles – mondta Flora, most már uralkodva magán. – Ez volna az utolsó dolog, ami az eszembe jutna.

– Soha nem tennék olyat, amivel megbántalak, Flora.

Készakarva nem, úgy nem, gondolta Flora.

– Akkor csinálj, légy szíves, forró csokit, mialatt én belebújok a hálóingembe.

– Inkább ne bújj a hálóingedbe.

– Miért? Ez a fekete hacuka iszonyú meleg.

– Nem vagyok szent, Flora! – Charles bevágtatott a konyhába, és Florának egy hajszálnyival jobb kedve lett.

Flora meglepően jól aludt. A forró csoki és Charles ártatlan jóéjt-puszijának emléke megnyugtatóan hatott rá. Hallotta, mikor megjött a mamája, de nem mozdult. Szüksége volt az alvásra.

Másnap reggel Hermione újból lelkesen ujjongani kezdett.

– Hát, drágám, komolyan mondom, le vagyok nyűgözve. Teljesen le vagyok nyűgözve. És milyen jó fejek ezek a kórustagok. Nagyszerűen éreztem velük magam tegnap este a bárban.

– Ennek örülök. Vidám társaság, ugye?

– És kiderült, mit csinált együtt William és Annabelle?

– Úgy tűnik, William bekerült Charlesék köreibe, mivel Annabelle-nek egyszer szüksége volt valakire egy munkához. William elég jól bedolgozta magát közéjük, nem mondom. Ettől függetlenül engem sokkolt, hogy együtt láttam őket. Charlest viszont láthatóan nem izgatta a dolog.

Hermione a lányára nézett, aki épp élvezettel harapott bele egy lekváros pirítósba.

– És Charles? Nem mondta neked, hogy ez a dolog Annabelle-lel csak egy szörnyű tévedés, és hogy fel akarja bontani az eljegyzést?

– Nem. Bár Henryt jól pofán vágta. Rémisztő és mégis valahogy vicces volt.

– Miért ütötte meg Charles Henryt? Ez nem illik a személyiségéhez.

– Nem, ez tényleg nem illik hozzá. De elmagyarázta nekem hazafelé jövet, hogy kisfőnök volt az iskolában, és szinte arra van beprogramozva, hogy a fiatalabbak gondját viselje.

Hermione ettől láthatóan zavarba jött.

– Azt akarod mondani, hogy Charles csak azért figyel rád, mert felelősséget érez irántad?

– Ja-ja.

– Ó, drága szívem!

– Becsapnám magam, ha másképp gondolnám, anya. Törődik velem, de csak amolyan idősebb, szörnyen úrhatnám báty módjára.

Hermione felsóhajtott.

– Kár. Pedig micsoda nagyszerű apa lenne belőle. Gondolj csak arra, milyen kedvesen bánik a cicákkal!

Flora elnevette magát, ahogy az várható is volt. Mindketten tudták, hogy ha még jobban belemerülnek ebbe a beszélgetésbe, Flora nagyon elkenődhet. És ezt egyikük sem akarta, főleg, mert mindjárt el kell indulnia dolgozni.

Mikor Hermione pár nappal később elutazott, jól megölelgette a lányát.

– Minden rendben lesz, ugye?

– Hát persze. Közeleg az újabb aukció, és nagyon elfoglaltak

vagyunk.

– És Henryvel fogsz még találkozni?

Flora nem volt benne biztos. Henry teljesen letaglózva hívta fel másnap, hogy bocsánatot kérjen a viselkedéséért. Annyira váratlan volt Henry részéről ez a viselkedés, hogy Flora, miután túltette magát azon, milyen kellemetlen helyzetbe hozta őt a férfi, kezdett komolyan aggódni miatta. Mint kiderült, nem ok nélkül. Henryt a koncert napján felhívta a volt felesége, csak hogy – mellesleg nem túl kedvesen – közölje: újra férjhez fog menni. Ez körülbelül három órakor történt délután, és Henry a térde remegését egy adag brandyvel próbálta csillapítani, aztán már nem is bírta abbahagyni. Mire Flora megérkezett a helyszínre, Henry kétségbeesése, amelyet az okozott, hogy míg Natasha új életet kezd és új családot alapít, addig ő itt maradt egyedül, olyan méreteket öltött, hogy eltökélte: mindenképp be kell bizonyítania a világnak, hogy igenis van valaki az életében – és Flora akadt az útjába.

Henry maga is teljesen megrémült a saját viselkedésétől, és Flora úgy gondolta, semmi oka sincs azt feltételezni, hogy ez még egyszer előfordul, mégis, az egész jelenet valami keserű szájízt hagyott maga után. És Flora úgy érezte, folt esett a barátságukon.

– Nem tudom, anya – felelte óvatosan. – Hogy őszinte legyek, nem vagyok egész biztos benne, hogy Henry akar még velem találkozni.

– Ez bizonyos szempontból nagy kár. Szükséged lenne valakire, aki elvonja a figyelmed.

– Túl sokat dolgozom ahhoz, hogy figyelemelvonásra lenne szükségem.

Hermione a fejét rázta.

– Ha Charlesszal kell dolgoznod, az nem igazán segít! És mi a helyzet azzal a kedves Williammel?

– William és én nem tetszünk egymásnak. Ezt már réges-rég megtárgyaltuk.

– Milyen kár! – Hermione újból átölelte Florát. – A szerelem gyötrelem.

Flora arra számított, hogy Charlesszal találkozni a Burnet-házbeli kaland után némileg zavarba ejtő lesz – hiszen olyan kirívóan viselkedett: orron pancsolni Henryt! –, de Charles teljesen blazírt volt.

– Nem említettem meg az esetet Annabelle-nek, de küldtem Henrynek egy elég jó minőségű claretet, és olyan rendes volt, megköszönte – mesélte Charles. – De újból bocsánatot kell kérnem, hogy ilyen szégyenletes incidensbe rángattalak.

– Jaj, Charles, ne légy már ennyire merev! Szégyenletes incidensbe! Hát bepancsoltál neki! Vérzett az orra! De azért annak örülök, hogy elrendezted a dolgot Henryvel. Így legalább találkozhatom vele, ha akarok.

Charles a homlokát ráncolta.

– Nem hinném.

Flora felsóhajtott.

– Nem, én sem. Na, jó. Szóval, azt szeretnéd, ha elkezdeném a beszámozást?

Az aukció első napján mindenki teljesen izgatott volt. Ez tűnt az egyik olyan aranyfényű reggelnek kora szeptemberben, amitől a nyár múlása melankóliával tölti el az embert. Miközben Flora átszelte a vidéket, mielőtt még a többi ember egyáltalán felébredt volna, teljesen elámult a világ gyönyörűségén, és azon tűnődött, vajon időközben egész véletlenül nem vidéki lány lett-e

belőle, noha saját jogon inkább nagyvárosi girlnek kellett volna lennie. Már hétkor ott volt az aukciósházban. Charles fél órával később érkezett, és még Annabelle is beért fél kilencre. Most a bútorokat és a kisebb tárgyakat árverezték el, amelyek a becsüsnapon kerültek hozzájuk. Ez az árverés mutatja majd meg igazán, Flora tényleg hasznos-e a Stanza és Stanza cég számára – legalábbis ő így érezte. Mindenki érezte azonban, hogy ez valami új fejezet kezdete – egy lépés előre.

Annabelle, tőle teljesen szokatlan módon, segített Florának elrendezni a székeket. Mulattatta Florát, hogy az aukciókon az összes eladásra kínált széket kirakták, hadd üljenek rájuk az emberek. Ebből logikusan az következett volna, hogy a Mason's Ironstone teáskészletekben árulják a teát, a vevőket pedig Sheraton asztalokhoz ültetik, de ezt inkább megtartotta magának. Annabelle biztos nem értette volna.

– Milyen helyes székek – mondta Annabelle. – Lehet, hogy én is licitálok majd rájuk. Van pár nagyon szép székünk, de túl nagyok, és csak kevés fér el belőlük az asztalnál.

– Ami meg most ott van nálatok, azt még mindig elhozhatod a következő aukcióra.

– Hát persze. Nem is értem, hogyhogy nem gondoltam erre.

Flora se értette, mivel Annabelle már sokkal régebben dolgozott aukciósházban, mint ő.

– De izgalmas, hogy végre félig-meddig elfogadható aukciót tartunk – folytatta Annabelle. – Nagyon sokan érdeklődtek most. És azt gondolom, hogy az a kis reklám, amit a helyi hírekbe betettünk, sokat segített. Egy csomó itteni antikvitást áruló boltocska hozott be hozzánk darabokat, amelyek már régóta elfekvőben voltak náluk. Elég egy vagy két igazán értékes tétel,

hogy komoly figyelmet kapjon egy aukció, és mivel az emberek rádöbbennek, hogy nagy lesz az érdeklődés, szívesen elhozzák a dolgaikat. Charles pedig megfűzte Bob Butlert, hogy segítsen be, mert egyedül nem fogja bírni.

– Örülök, hogy most már te is osztod a véleményem – mondta Flora közömbös hangon. Annabelle az egyik Windsor szék alját vizsgálgatta.

– Kicsit szúette, de hát caveat emptor, vagy mi.

Flora nem beszélt latinul.

– Feltéve, hogy nem azt állítjuk a katalógusban, hogy tökéletes állapotban van. Ó, nem is kérdeztem még: hogy ment az osztálytalálkozó?

– Az osztálytalálkozó? – Annabelle egy pillanatig bambán nézett. – Ja! Jól, köszönöm. Találkoztam pár régi csajjal, akiket meghívhatok az esküvőmre.

– És hogy mennek az előkészületek? És a portré?

Annabelle elmosolyodott, és kicsit maga elé révedt, ami tökéletesen érthető volt.

– Mindkettő nagyon jól. Különben, szerettelek volna megkérdezni, tudom, kicsit későn szólok, mert a ruhákat iszonyú lassan varrják, de eljönnél velem kiválasztani a ruhámat? Eredetileg valami nagyon hagyományosra gondoltam, de mióta kezelésbe vettél, az jár a fejemben, valami egyszerűbb jobb lenne. A varrónő már mindent előkészített, de azt mondja, még körülbelül egy hét, mire igazából nekifog, úgyhogy van lehetőség pár változtatásra.

– Nagyon szívesen segítek! – Flora férfi módra szedte össze minden erejét, hogy egy olyan esküvőért lelkesedjen, amely örökre elveszi tőle a boldogság lehetőségét. – Karcsúsított

szabást tudok elképzelni neked, és gyöngyházfényű selymet, vagy valami hasonlót. Legyen elegáns és egyszerű.

– Pompás! Majd megnézegetünk pár magazint együtt, de előbb legyünk túl ezen az aukción. Én szinte egész nap a telefon mellett fogok ülni. Segítenétek Charlesnak Louisával? Tudod, nehogy kihagyjon valamit a listáról, amiért már beszedtük a jutalékot. Jézusom! Remélem,

nem voltam túl parancsolgató! Mostanában olyan sok minden jár a fejemben.

Azzal Annabelle ellibbent onnan, Flora pedig ott maradt, földbe gyökerezett lábbal. Annabelle bocsánatot kér, amiért parancsolgató volt! Ez olyan, mintha a tenger kérne bocsánatot azért, hogy apad és árad, mivel nem tudja eldönteni, mit is akar. Annabelle feltűnően sokat fejlődött mostanában, és nem csak amiatt, hogy a haját rövidebbre vágatta, és testalkatának előnyeit maximálisan megmutatta. Sokkal életvidámabb is lett. Flora azt gyanította, azért, mert a Stanza és Stanza végre beindult, és egyre inkább olyan céggé kezdett válni, amelyhez Annabelle mindig is tartozni szeretett volna. És ő segíteni fog neki a menyasszonyi ruha kiválasztásában… Flora felsóhajtott. Általában szerette az iróniát, de ez inkább olyan volt, mint a mérgezett tőr.

Nem maradt azonban több idő a filozofálgatásra, mert tíz óra lett, és be kellett engedni az embereket, hogy egy fél órát még nézelődhessenek, mielőtt az aukció megkezdődik.

Az aukció fantasztikusan jól sikerült, de négy órára már majdnem vége is lett. Florát korábban kiküldték a szemközti bár tulajdonosához, hogy kérjen elnézést, amiért a parkolója teli lett

az aukcióra érkezők autóival. Florának sikerült meggyőznie a tulajt, hogy az így megnövekedett forgalom kicsit kárpótolja majd a törzsvendégek elmaradásáért. Ezt a dolgot nekik is át kell majd gondolniuk. Ha fejleszteni akarják az aukciósházat, a parkolási kérdést mindenképp meg kell oldaniuk.

Bár a terem még mindig eléggé tele volt, korábban szinte egymás hegyén-hátán nyüzsögtek benne az emberek. Sok olyan tétel maradt fent a listán, amelyekért ugyan már fizettek jutalékot, a licitáló mégsem tudott jelen lenni az aukción. A nap jelentős részében Flora Charles mellett ült (vagy amellett, aki épp a pulpituson foglalt helyet), nehogy egy tétel véletlenül kimaradjon. Charles soha nem hagyott ki tételt, de azt mondta Florának, jó gyakorlat neki, ha ott ül és figyel.

Amikor kiküldték egy kicsit pihenni, Flora kivitte a csésze teáját a hátsó terembe, mivel nem akarta ott hagyni az árverési csarnok izgalmakkal teli hangulatát. Legalábbis ezt mondta Virginiának, mikor összefutottak a teás pultnál. Ő azonban tudta, hogy csak figyelni szeretné Charlest, miközben dolgozik.

Biztos nem csak azért, mert szerelmes vagyok belé, gondolta magában, miközben nézte, ahogy Charles elképesztő rátermettséggel és gyakorlattal tartja fenn a teremben ülők figyelmét, hanem mert egész egyszerűen fantasztikus árverező. És most, hogy a terem dugig volt, és Charlesnak elképesztő sok dolga lett, még jobban csinálta! Lenyűgöző volt! Flora azon kapta magát, hogy elmosolyodik az örömtől, mert Charlest boldognak láthatja.

Aztán kicsit odébb ment, és egy egész sorozat Georgette Heyers előtt állt meg – mind korai kiadás, és valószínűleg nagyon értékesek. Charles és Geoffrey kicsit fanyalgott a könyvek láttán, amikor azok előkerültek a Burnet-

ház könyvtárából, de Flora tudta, hogy ezek nagyon különleges kötetek, és a megérzését sokszorosan igazolta a nagy internetes érdeklődés.

A figyelmét most egy feltűnő, láthatóan otthon kötött kardigán vonta magára, de amikor újból felnézett, látta, hogy Louisa átnyújt Charlesnak egy csésze teát és egy házi készítésű borzas kekszet. Charles általában nem ivott teát, mialatt a pulpituson ült, de most már jó ideje el sem mozdult onnan. Hálásan fogadta a csészét, belekortyolt, aztán beleharapott a kekszbe is. És akkor hirtelen feljajdult, mintha fájna neki valami. Louisa, miután elfoglalta a helyét a pulpituson, újból felállt, és Charles karjára tette a kezét. Amikor felnézett, az arcán aggodalom tükröződött, Charles pedig odahajolt hozzá, és valamit súgott a fülébe. Ettől Louisa még aggodalmasabb képet vágott, és sietősen visszasuttogott neki valamit. Charles a fejét rázta.

– Nagyon sajnálom, hölgyeim és uraim – mondta után –, de úgy tűnik, történt valami a fogammal. Remélem, azért értik, amit mondok.

Azzal visszafordult Louisához, és újból mondott neki valamit, aki odapisszegett a kicsit előrébb álló Virginiának. Charles aztán folytatta, mintha minden rendben volna, de Flora ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy odaszaladjon hozzá. Előrefurakodott. Aztán megjelent Bob Butler.

– Most pedig a hátra maradt tételekhez átadom a stafétabotot Bob Butlernek – mondta Charles mosolyogva, pedig nyilvánvalóan fájdalmai voltak. – Holnap újra találkozunk!

– Charles! Jól vagy? – kérdezte Flora, miután követte Charlest abba a kis oldalsó szobába, amelyet az árverési napokon irodának használtak. – Eltört az egyik fogam. Ez a francos keksz!

– Ó, de sajnálom! – mondta Virginia. – Az én hibám. A nővérem sütötte.

– Ugyan! – mondta Annabelle –, Charlesnak már rég meg kellett volna csináltatnia azt a fogát. Kérünk egy időpontot. Sürgősségi esetekre mindig tartanak fenn helyet.

– Nem mehetek el a fogorvoshoz, amikor árverés van – mondta Charles, és pánik ült ki az arcára.

– Ha fáj, akkor muszáj elmenned! – mondta Flora.

– Nem tehetem! Ez a legnagyobb árverés, amit eddig csináltunk. Itt kell maradnom.

– De hát ez őrültség! – mondta, és tisztában volt vele, hogy játssza a főnököt, de nem tehetett semmit, túlságosan aggódott Charlesért. – Bob és George majd megcsinálják helyetted. Elkapom Bobot, amikor befejezi, és felhívjuk otthon George-ot. A Woodman név alatt szerepel, ugye? Bob egyébként is itt lesz holnap, mert ő fejezi be a bútorárverést.

Charles a fejét rázta.

– Nem, az nem lesz jó. Bob nem szokott könyveket árverezni, és amúgy is már majdnem
nyolcvanéves, a felesége pedig nem fog soha többé szóba állni velem, ha ráveszem a férjét, hogy vállaljon el ennél is többet. Rossz a szíve, nem szabad dolgoznia, amikor fáradt, a mai nap után pedig biztos nagyon kimerült lesz.

– Bob nagyon élvezte a mai napot. Jól lesz holnap is – mondta Louisa.

– Nem lesz jól – mondta Charles ellentmondást nem tűrően. – Figyeljetek, egyszerűen nem hagyhatlak cserben benneteket, csak mert fáj a fogam. Tovább kell csinálnom.

– De nem hagysz senkit cserben. Egyszerűen csak átadod a munkát másnak. És ez nagyon helyes. És elmész szépen a

fogorvoshoz. Elboldogulunk, míg visszajössz.

– Nem tehetem.

– Dehogynem! Senki nem pótolhatatlan, Charles. – Charles még mindig Florát nézte. Flora úgy döntött, itt az ideje, hogy előhúzza a pozícióját a mellényzsebéből. – Az üzlettársad vagyok, és ebben a minőségemben mondom neked, hogy menj el szépen a fogorvoshoz.

Charles a fájdalom dacára elnevette magát.

– Kezdesz nagyon főnök asszonyos lenni, Flora.

– Tudom. De ez jó, nem?

– Te jó ég, Charles! Miattam soha nem egyeztél volna ebbe bele! – szólt közbe Annabelle. – Biztos azért van, mert Flora a rangidős.

Flora érezte, hogy elsápad. Ő soha nem lesz rangidős, még akkor sem, ha az övé lenne az egész üzlet, és Charlesnak nem is lenne benne részesedése. Ijedten Charlesra nézett, hátha azt hiszi, túl sokat gondol magáról. – Öhm, hát nem igazán vagyok az – motyogta.

– Amíg Charles a fogorvosnál van, addig igenis az vagy – mondta Louisa, Flora legnagyobb megkönnyebbülésére.

– Na, gyere. Hazaviszlek, és kérek neked időpontot – mondta Annabelle.

Amikor látta őket együtt elmenni, Flora kénytelen volt szembesülni azzal, hogy ők egy pár, és muszáj volt elképzelnie azt is, hogy még sok év elteltével is boldog házaspár lesznek. De hiába karolta át Annabelle Charlest, Florának valahogy nem ment a dolog.

Flora elindult megkeresni Geoffrey-t, egyetlen támaszát és tanácsadóját. Úgy tűnt, mindenkihez eljutott a hír, hogy

legalábbis egy darabig Flora a főnök. Flora, a férfimosdót kivéve, már mindenütt kereste Geoffrey-t, aztán visszament Virginiához.

– Nem láttad Geoffrey-t, Virginia? – kérdezte. – Már az összes elképzelhető és elképzelhetetlen helyen kerestem, de nem találom.

– Láttam, hogy egy hatalmas szekrényt cipel ki a hátsó ajtón. Valószínűleg elviszi valakinek a teherautójáig, és mindjárt itt lesz. Míg vársz rá, segíthetnél egy kicsit. – Virginia legalább ugyanúgy kezelte Florát, mint azelőtt. – Innen úgyis meglátjuk, ha visszajön.

Flora csatlakozott Virginához az emelvényen, aki a papírcet-liket párosította össze azokkal a
tételekkel, amelyeket a kecskelábú asztalok tetején és azok alatt halmoztak fel.

Flora elvett egy papírcsíkot egy középkorú embertől, aki sikeres viszonteladónak nézett ki, és úgy tűnt, nagyon jó áron vásárolt néhány értékes üvegtárgyat.

– Becsomagoljam ezeket magának?

– Nem, drágám, köszönöm, nem. Az újságpapír felsérti őket. Majd én megcsinálom magam, a megfelelő csomagolóanyaggal. Ha idehozná őket nekem, egyszerre csak néhányat, azt megköszönném.

Flora, aki kicsit aggódott, hogy közben elszalasztja Geoffrey-t, már-már az épségüket veszélyeztető gyorsasággal vitte oda az embernek a tárgyakat.

Mivel Geoffrey-nek még mindig semmi nyoma nem volt, Flora felemelt egy újabb cetlit. Egy darabig bámulta, aztán megszólalt:

– Fogalmam sincs, mi az az útitárskészlet.

Virginia az egyik sarokba mutatott.

– Piszkafa, fogóvas és lapát, amott. – Aztán felkapott egy kék-fehér mintás hústálat, amely egy kisebb vagyont ért volna, ha nincs

megsérülve, és óvatosan odavitte új tulajdonosának.

– Itt van Geoffrey – mondta Flora a tűzhelyvasak tulajdonosának. – Nincs itt rám szükségetek, ugye, Virginia?

– Nem, Anne és én is elboldogulunk. Tudjuk, hogy merre vannak a tételek.

Miután elengedték, Flora követte Geoffrey-t a konyhába, aki pont olyan kekszet evett, amilyenbe Charles beletörte a fogát. Már ő is hallott az esetről.

Flora úgy döntött, Charlesnak igaza van: Bobot nem fair megkérni, hogy másnap is jöjjön el nekik dolgozni, ha már aznap is a végletekig kimerítette a tartalékait.

– Geoffrey, nem hiszem, hogy megkérhetnénk Bobot, helyettesítse Charlest, amíg a fogorvosnál van, de George biztos megteszi. És maga is, ha szükség lesz rá, ugye?

– Hát, a dolog úgy áll… Hívja fel George-ot, meglátja, mit mond.

– Flora! – kiáltott fel vidáman George Woodman, amikor meghallotta Flora hangját a telefonban. – Maga lesz az első, aki gratulálhat nekem: a lányunknak kislánya született. Elég nehéz volt a terhesség, és az utóbbi hetekben kórházban kellett lennie, de végre megszületett a baba, és jól vannak.

– Gratulálok! Biztos nagyon fel vannak dobva.

– Nagyon! A feleségem épp csomagol, mindjárt indulunk hozzájuk. Már van egy kisfiuk, és a lányunk anyósáék segítettek rá vigyázni. De most el kell menniük, úgyhogy átvesszük tőlük a feladatot. Szeretett volna valamit kérni, Flora?

– Semmit, ami nem várhatna addig, amíg visszajön – felelte Flora. – És még egyszer
gratulálok!

Flora újból megkereste Geoffrey-t.

– Most született meg az unokája, és épp indulnak a lányukhoz, úgyhogy nem kértem meg .

– Ó!

– Bob ettől függetlenül befejezi a bútorárverést. Már csak a könyvek maradnak. Maga meg tudná csinálni a könyveket. Ez a szakterülete.

– Egy bizonyos pontig meg tudom csinálni, Flora.

– Ezt meg hogy érti?

– A katalógus végén lévő könyvek közül nagyon sok a sajátom. Azokat nem árverezhetem én. Nem lenne etikus.

Flora nagyot nyelt.

– Nagyon valószínű, hogy Charles addigra visszaér.

– Nagyon valószínű.

– És ha nem, akkor megcsinálja maga. Senki nem fogja tudni, hogy a magáé.

– Én tudom, és ez elég – mondta Geoffrey szigorúan. – Ha kiderül, jóvátehetetlenül sérül a cég jó hírneve.

– Á! – Florának nem volt több ötlete. – Akkor csak reménykedni tudunk abban, hogy nem kerülnek addig sorra azok a könyvek. Kíváncsi vagyok, mit csinálnak Charles fogával.

– Nem tudom megmondani, de Flora…

– Igen?

– Ha Charles nem ér vissza, magának kell megcsinálnia.

– Mit kell megcsinálnom?

– Elárverezni a könyveket.

Flora egész testén izzadságcseppek kezdtek gyöngyözni, mikor rájött, mire céloz Geoffrey. – Jaj, nem. Azt én nem tudom megcsinálni.

– Mindenkinek el kell kezdenie egyszer.

– De… de én nem tudom kicsikarni a legjobb árat magának. Mégiscsak a maga nyugdíjáról van szó. A legjobb árat kell kapnia a könyveiért. Nem akarhatja, hogy félretett kis vagyonkáját egy hozzá nem értő adja el.

– Flora, ez nem az én félretett vagyonkám, és maga épp akkora valószínűséggel kapja meg értük a legjobb árat, mint én. Ha Charles nem ér vissza, le kell nyelnie a keserű pirulát, fel kell lépnie a pulpitusra, és árvereznie kell. Majd ma este egy kicsit kiokítom.

Flora olyan lassan vette a levegőt, amilyen lassan csak tudta.

– De Geoffrey, ez lehetetlen! Gondoljon arra, már attól milyen ideges voltam, hogy a kórusban kellett énekelnem, húsz másik emberrel együtt! Nem állhatok ki ennyi ember elé

árverezni, amikor fogalmam sincs, mit csinálok!

– De, kiállhat – mondta Geoffrey, és ez már olyan volt, mint amikor elakad a lemez.

– De nem!

Geoffrey felsóhajtott.

– Tudja, mit? Maga most nagyon fáradt, és ez az egész olyan hirtelen jött. Menjen haza, lássa el Imeldát és a kölyköket, aztán jöjjön el hozzánk. Töltse nálunk az éjszakát, és tartok magának egy gyorstalpalót az aukciókról. Csak a licitlépcsőket kell megtanulnia: három, öt, és egy… nem nehéz.

– De én egyig sem tudok számolni! Hogy leszek képes erre valaha is?

– Majd én megtanítom magát. Most pedig menjen haza, foglalkozzon kicsit a macskákkal, aztán egyenesen jöjjön hozzánk.

– De nem mehetek most el, annyi a teendő. – Flora tudta,

hogy odabent halomban áll a papírmunka, és takarítani meg söprögetni is kell. Senki más nem menne el éppen most pár órára.

– Megoldják maga nélkül is. Nem megoldották, mielőtt maga idekerült?

– De Charles és Annabelle? Ők itt szoktak lenni.

– Mondtam már, megoldjuk. Majd megmagyarázom, mi a helyzet. Indulás!

23. fejezet

Flora, miközben bűntudata volt, mivel ott kellett volna maradnia befejezni a munkát a többiekkel, de közben örült is, hogy leléphetett, beszállt a Land Roverbe, és elindult a hétvégi házba. A forró fürdő gondolata úgy csábította, mint hajóst a szirének éneke, és tudta, utána már sokkal vakmerőbben néz elébe annak, hogy ki kell állnia az elé a rengeteg idegen elé. De talán erre nem is kerül sor. Vajon meddig tart egy fogorvosi kezelés?

Charlesért azonban aggódott. Nemcsak a fogorvos miatt, mivel valószínűleg Charlest elég kemény fából faragták ahhoz, hogy elképesztő mennyiségű fájdalomcsillapító nélkül is elviselje a fogkezelést, hanem egyáltalán.

Vajon tényleg Annabelle a neki való nő? Amikor Flora régebben szerelmes volt (ha azokat a lánykori nagy belezúgásokat annak lehet nevezni), az érzelmei nagyon egocentrikusak voltak. Párizsba akart menni vele, pezsgőfürdőt akart venni vele, faleveleket akart rugdosni vele ősszel, miközben kéz a kézben sétálnak a Richmond-parkban, és hasonlók.

De most, noha bármit feláldozott volna azért, hogy ő lehessen az, akivel Charles ezeket a banális és kevésbé banális

gyönyörűségeket átéli, azt szerette volna, ha a neki való nővel élheti meg, azzal, akit igazán szeret, és aki őt igazán szereti, sokkal jobban, mint amennyire a saját boldogsága volt neki fontos.

Flora nem tartotta magát önzőnek. Kedves volt az állatokhoz (Imelda volt erre a legjobb bizonyíték), az emberekhez (néha még túl kedves is), és jó dolgokat szeretett volna tenni a világban. De még soha életében nem fordult elő vele, hogy egy másik ember boldogságát helyezte volna előtérbe a sajátja kárára.

Egészen addig gondolta így, amíg be nem kanyarodott a ház felé vezető dűlőútra. Akkor beismerte magának, hogy ha Charles akarná őt, nem teketóriázna sokat, rohanna a karjaiba, a pokolba minden büszkeségével. Persze csak ha Charles őszinte hozzá. Csak akkor.

A kiscicák egy darabig kitűnően elterelték Flora figyelmét. Most már az egész lakást belakták. Annabelle valószínűleg soha többet nem teheti ide be a lábát az allergiája miatt, de feltehetően nem is akarja. Vajon megengedi Charlesnak, hogy kiscicája legyen? És Charles vajon egész életében ilyen görcsös lesz mellette? És, ami nagyon is valószínűnek tűnt, az Annabelle-lel való házassága vajon azzal jár majd, hogy Charles teljesen belemerevedik a merevségbe? Charlesnak egy kicsikét fiatalabb, kicsit frivolabb nő kellene, aki éppúgy el van kötelezve az üzlet iránt, mint ő, és aki szereti a macskákat. Egyszóval pont ő. De mivel férfi, és így nem sok intuíciója van, erre valószínűleg soha nem fog rájönni magától.

Miután megetette a macskákat, készített magának egy csésze teát – már vagy a tizediket aznap –, Flora bekapcsolta a tévét, és maga alá húzta a lábát, hogy Imeldának tökéletes

odakuporodós helye legyen. Nagyon megnyugtató volt nézni a tévében, amint Richard és Judy a kanapén ülve egymással és a vendégeikkel évődik. Imelda, akinek most már nem volt dolga a kicsinyeivel, nagyon hálás volt azért, hogy odakucoroghat Flora ölébe, és mindig fújt is egyet, amikor valamelyik a közelükbe jött. Flora behunyta a szemét. Pár perc múlva ellenőrizni fogja, van-e elég ennivalójuk másnapra a cicáknak, kicseréli az almot, összecsomagol, és elindul Edie és Geoffrey házába. Amíg itt van, az ő kis hétvégi házában, elhitetheti magával, hogy normális, boldog életet él. Amint azonban megérkezik Geoffrey-hez, arra kell koncentrálnia, hogy helyettes árverésvezető legyen belőle. És egész éjjel imádkozni fog, hogy ne kelljen eljátszania ezt a szerepet.

– Bárcsak gyakoroltam volna egy kicsit, amikor idejöttem. Az első árverés viszonylag kicsi volt, és alig jöttek emberek. Azzal megbirkóztam volna valahogy! Ó, miért is avatkoztam közbe, és okoztam magamnak ekkora fejfájást?

Imelda vigasztalóan dorombolni kezdett. És bár kicsit veszített a kondijából, nagyon elegáns macskává kezdett válni. Flora soha nem látta úgy, hogy még nem volt vemhes, és most nagyon örült, hogy fogyni látja.

Mikor Richard és Judy elköszönt, feltápászkodott, és hozzáfogott a tennivalókhoz.

Azt kívánta, bárcsak szundikált volna kicsit, kihasználva az otthon töltött időt.

– Addig fogom okítani, amíg tökéletesen nem beszéli az aukciós „nyelvet” – jelentette ki Geoffrey, amikor Flora belépett az ajtón.

– De előbb enned kell valamit, szívem – mondta Edie. – Finom húsos pite vár rád.

– Ó, imádom a húsos pitét, Edie! Akkor is azt küldtél, amikor megérkeztem ide, emlékszel?

– Hát persze. Vannak emberek, akik nem szeretnek ilyesmit enni nyáron, de én azt hiszem, jó nyugtató kaja. Borsó és répa is van mellé. Mi már ettünk. Egy csésze teát, Flora?

– Inkább adj neki egy pohár bort – mondta Geoffrey, és kihúzott egy széket Florával szemközt.

– És hogy vannak az én kiscicáim? – kérdezte Edie, miközben bort töltött Florának. – Már alig bírom kivárni, hogy megkapjam őket. Csak meg kell még csinálnunk a kerítést, nehogy a szomszéd kutyája átjöjjön és megkergesse őket.

– Edie, hoznál nekünk papírt és ceruzát? Lehet, hogy Flora jegyzetelni akar.

Edie odament a fiókos szekrényhez, és jegyzettömböt meg tollat vett elő.

– Fontold meg Imelda ivartalanítását. Mert ugye nem szeretnéd, ha még egyszer vemhes lenne?

– Biztosan nem, túl fiatal. Túl fiatal ahhoz, hogy anya legyen – felelte Flora. – Bár nagyon ügyesen csinálta.

– Flora, most már hozzá kell fognunk – szólt közbe Geoffrey.

– Hadd egye meg először a vacsoráját, Geoffrey! – Edie letette Flora elé a vacsorát. – Épp elég van a tányérján, nem kell még hasfájást is okoznod hozzá.

Flora nem tudta, hogy Edie a kajára utal-e vagy arra, hogy holnap fogja élete első árverését levezetni, mindenesetre beledöfte a villáját egy halom tört krumpliba, ami szép barnára sült a sütőben.

– Ez nagyon finom, Edie! Nyugtató kaja, igazad van. Pont erre van szükségem.

– Ne aggódj a holnap miatt – mondta Edie, és figyelmen kívül hagyva Geoffrey homlokráncolását, kihúzott egy széket magának is, hogy tudjon Florával beszélgetni. – Úgy fog menni, mint a karikacsapás. Geoff ott lesz kéznél, ha bármi van.

– És feltehetően nem is kerül sor az egészre. Charles hanyatt-homlok fog visszarohanni a fogorvostól.

– Nem mondtam elégszer, Edie, hogy amikor az én könyveim kerülnek kalapács alá, a közelükbe sem mehetek? – Geoffrey leszedte a toll kupakját, és elkezdett vele babrálni.

– Remélem, jó áron kelnek el – mondta Flora. – Mit szeretnétek kezdeni a pénzzel? Vagy ezt ne kérdezzem?

– Ez egyelőre még titok – mondta Geoffrey. – Majd elárulom, ha már meglesz hozzá a pénz.

– Csak nem…

– Nem tengerentúli út – szólt közbe Edie, és Flora úgy érezte, mintha enyhe csalódottság bujkált volna a hangjában.

– Azért csak szóljatok, ha elmentek – mondta Flora –, mert akkor vigyáznom kell a… hogy is nevezted el őket?

– Flora és Fauna, a neved után… és hát a Fauna olyan jól kis név, nem?

Florát hirtelen megrohanták az érzelmek, és inkább elbújt egy falat hús és krumpli mögé.

– Ez olyan édes dolog! – vinnyogta, amikor valami elfogadható hangot tudott kiadni magából.

– Most már tényleg neki kell állnunk – mondta Geoffrey. – Mindjárt késő este lesz.

– Flora itt alszik nálunk – emlékeztette Edie Geoffrey-t. – Bár azt hiszem, korán kellene lefeküdnie. Eléggé elfáradt. Még egy

kis zöldséget?

Flora bólintott. Mialatt eszik, Geoffrey nem tudja tanítgatni a kettőkre, ötökre és tízekre. Vagy hármakra és nyolcakra, meg más ilyen komplikált dolgokra, amelyekről lehet, hogy még sose hallott.

– És van már otthona a többi kiscicának is? – kérdezte Edie, miközben borsót és répát lapátolt Flora tányérjára.

– Hát, Charles szeretne egyet az irodába, de nem tudom…

– Ez az Annabelle! Mindig is önző volt – mondta Edie.

– De ha Charles szereti…

– Remélem, szereti, de soha nem tűntek valami nagy gerlepárnak, ugye, Geoffrey? – Edie a férje felé fordult.

– Senki nem tudhatja, mi zajlik egy házasságban belül.

– De hát még nem házasok, vagy igen? Még egy kis husit?

– Nem, köszönöm. Alig bírok megmozdulni. Nagyon finom volt.

– Kicsit hízhatnál. Csupa csont és bőr vagy.

– Edie, hagyd már abba a fecsegést. Florának és nekem dolgunk van.

– Van még egy kis almás-rebarbarás süti desszertnek.

Flora nem fogadhatta el az ajánlatot, hiába esett volna jól még későbbre tolni Geoffrey gyorstalpaló kurzusát.

– Kicsit később majd kérek, de előbb még ezt kell megemésztenem.

– És neki is kell fognunk! – ismételte Geoffrey.

– Készítek még egy teát nektek, aztán békén is hagylak benneteket.

– A legfontosabb dolog, amit mindig szem előtt kell tartania, hogy egyszerre csak két vevővel legyen dolga. Hiába lengetik a

tárcsájukat mások is, mert azt hiszik, nem vette őket észre, amíg a kettő közül az egyik ki nem száll, addig a többieket észre se vegye!

– Rendben – mondta Flora, és ezt leírta a papírra.

– És tudja, mi az a „könyv”?

Természetesen Flora tudta, mi az a „könyv”, de Geoffrey nyilvánvalóan úgy érezte, kötelessége mindent elmagyarázni.

– Az, amibe az aktuális liciteket felírjuk? – kérdezte Flora, hogy a kedvében járjon Geoffrey-nek.

– Igen. És mindig figyeljen arra, hogy a potenciális vevők ne ragadjanak bent a licitben, és magasabb legyen az aktuális licit, mint ami a könyvben előzőleg szerepel.

Flora azt hitte, ezt már érti, de aztán elbizonytalanodott.

– Ezzel arra játszunk, hogy a licitálók előbb-utóbb úgyis kiszállnak, ha mindig van licitnövekmény?

Geoffrey-nek ezt át kellett gondolnia.

– Igen. Louisa ebben teljesen jól el fogja igazítani. Nagyon jó szakember.

– Akkor nem értem, miért nem ő csinálja az árverést.

– Meg tudja csinálni, ha magának teljesen elmegy a hangja, de ez a maga nagy lehetősége, hogy elfoglalja méltó helyét a Stanza és Stanza cégnél. Az nagyszerű, hogy magának ilyen jó ötletei vannak, de amíg ki nem ül a pulpitusra, a külvilág nem fogja igazi üzlettársként elismerni. Csak a csinos szőke marad.

Flora élete nagy részében a csinos kis szőke volt, és bár ennek megvoltak a maga előnyei, azért mégsem akart ebben a skatulyában maradni.

– Jó, megcsinálom, de csak akkor, ha Charles nem ér vissza a fogorvostól.

– Természetesen. Nos – folytatta Geoffrey –, mit tud a licitlépcsőkről? Ha van kezdőlicit, akkor ötönként halad felfelé, ha viszont ez nem hoz eredményt, akkor a hármat is bemondja, és úgy ugrik az öt után a tízre.

Flora már tudta, hogy hosszú estének néznek elébe.

– Tudja, mit? Edie és én eljátsszuk a vevőket. Maga vezeti az árverést. Majd segítek.

Végül Edie ágyba küldte Florát, de előbb eresztett neki egy kád fürdővizet, amelybe gyöngyvirág illatú habfürdőt öntött. Flora nagyon örült neki. Az agya addigra már kezdett szétfolyni, mint a szappan, és most még kevésbé értette az egészet, mint mielőtt Geoffrey betanította. Bemászott Edie-ék vendégszobájának keskeny ágyába, és szinte azonnal elaludt. Még eszébe jutott, hogy másnap tiszta szénaboglya lesz a haja, mert a hajsütővasat otthagyta a hétvégi házban.

– Annabelle telefonált – mondta Louisa, amint Flora és Geoffrey megérkezett. – Charlesnak tizenkettőre van időpontja. Be akart jönni reggel, de mondtam neki, hogy ne tegye. Nincs szükségünk rá, és fájdalmai vannak.

– Szegény Charles! – mondta Flora sápadozva. – Louisa, mit gondolsz, mikorra végez Bob? Úgy értem… khm… szóval hogy mi a valószínűsége annak, hogy az árverés egy részét nekem kell csinálnom?

– De Flora! Miért nem akarod? Biztos nagyszerűen csinálod majd! És ez nagyon fontos tapasztalat. Végül is te vagy a többségi tulajdonos.

– Nem, nem vagyok! Legalábbis nem igazából. A végrendelet

pusztán mázli volt. – Flora a homlokát ráncolta. – Egyébként nem gondoltam, hogy bárki is tud erről.

– Ó, itt semmi nem maradhat titokban.

– Szóval megmondod nekem, mikor érünk azokhoz a könyvekhez, amelyeket Geoffrey nem árverezhet?

– Hát, Bob nagyon gyors, szóval az ő részén hamar túl leszünk. Aztán jön Geoffrey. Ő már rég
csinálta, úgyhogy valószínűleg kicsit lassúbb lesz.

– És ha tényleg a barátom, akkor majd kihúzza, amíg Charles visszaér – tette hozzá Flora.

– Ami azt jelenti, hogy körülbelül kettőre érünk a könyvekhez.

– Az rengeteg idő Charlesnak, hogy egy tizenkettes időpontról visszaérjen! – mondta Flora, és átjárta a megkönnyebbülés.

– Úgy hiszem – mondta Louisa.

– Kíváncsi vagyok, vajon miért nem kért korábbra időpontot – mondta Flora.

Louisa a fejét csóválta.

– Van fogalmad arról, milyen nehéz ebben a városban fogorvosi rendelésre időpontot kapni? Dél körül mindig fenntartanak egy időpontot a legsürgősebb esetekre, különben az embernek hetekig kell várnia.

– Á! – Flora, kicsit megszelídülve, elment megnézni, mi egyéb tennivaló akad, és nagyon hálás volt a sorsnak, hogy legalább el tudja magát foglalni, és nem azon tépelődik, hogy is fogja levezetni az árverést. Most az egyszer igaznak tűnt a mondás: fel a fejjel, ez soha nem fog megtörténni!

Egy darabig a teázóban tényked ett, zsemléket és teát árult, közben meg el-elmosogatott. Szeretett ott lenni. Az ember látja a vevőket, kihallgathatja, mit gondolnak az árverésről, a munka mégsem túl stresszes, és majdnem teljesen mentes mindenféle

döntéshelyzettől. Épp megszabadult egy kisebbfajta vevőfalkától, amikor az órájára nézett. Fél kettő! Jézus, hol van Charles?

A majdnem nyolcvanéves Bob rekordgyorsasággal száguldott végig a maradék bútorokon. Régebben jószágokat árverezett, és hozzászokott az ott megkívánt villámgyors leütésekhez, és ezt a tempót rossz szíve ellenére sem veszítette el.

– Lassabban! – izgult Flora a kulisszák mögött, miután otthagyta a kávézópultot, arra kényszerítve a többi vevőt, hogy maguk készítsék el a csésze teájukat. A zsemléket már mind eladta.

Virginia tűnt fel az oldalán.

– Geoffrey következik, aztán te.

– De hol a pokolban van Charles? – suttogta Flora. – Tizenkettőre volt időpontja, és már fél kettő van. Már vissza kellett volna érnie!

– Ne foglalkozz már azzal, hol van Charles, inkább koncentrálj arra, mit kell tenned. Lefogadom, hogy amikor lejössz a pulpitusról, azonnal visszakívánkozol.

Geoffrey-nek ezek szerint csak pár tételt kellett kalapács alá vinnie, és vagy a tételek száma tette, vagy az, hogy iszonyú gyorsan elsózta őket, mindenesetre Flora még kettőt sem tudott pislogni, máris végzett. Ekkor Virginia megragadta őt a könyökénél fogva, és az épület első

traktusába kísérte, éppen jókor, mert Geoffrey épp befejezte a részét.

– Nem lesz semmi baj – mondta Louisa, amikor Flora remegő lábakkal felmászott mellé a pulpitusra.

Geoffrey rákacsintott.

– Erre szüksége lesz – mondta, és Flora kezébe nyomott egy kalapácsot. – Charlesé. Azt mondta, mindenképp adjam oda magának.

Flora megragadta a kalapácsot, és azt kívánta, bárcsak az a sokéves tapasztalat, amelyet a kalapács Charles kezében összeszedett, úgy áramolna át belé, mint egy áramütés. Ugyanabban a pillanatban arra is rádöbbent, hogy Charlesnak esze ágában sem volt idejönni, vagy a fogorvos miatt, vagy mert azt gondolta, ez jó gyakorlat lesz Florának. Ő pedig egyazon szívdobbanással szerette és gyűlölte ezért.

Eszébe jutott, amikor az iskolában ő volt a konferanszié az évzáró ünnepélyen, hogyan tartotta fenn a közönség figyelmét annak ellenére, hogy rettentően izgult. Eszébe jutott a drámatanfolyam is, ahol arra tanították meg, hogyan tudja magát beleélni egy szerepbe. Eszébe jutott, hogy Charles kedvéért akarja ezt nagyon jól csinálni, és Geoffrey és Edie és a többiek kedvéért is, akik olyan kedvesek voltak hozzá, és akik befogadták. Lepillantott az előtte fekvő katalógusra, ellenőrizte, hogy a tételbemutató a helyén áll, és a kezében van a könyv, aztán nagy levegőt vett. Végignézett az embereken, és megvárta, míg mindenki felnéz rá. Aztán elmosolyodott – olyan bátran, amennyire csak a jelen helyzetben képes volt –, és belekezdett.

– Egy szép kis példány Herman Wouk *A hallgatag kutya* című művéből. Szép a kiadás, jó állapotban van, licitál rá velem? Száz font? Senki? Akkor ötven, tessék! Ötven font először. Ötvenöt? Igen, ön, asszonyom…

Florát hamarosan elkapta a gépszíj. Gyorsan rájött, hogy

minden megült benne, amire Geoffrey tegnap este megtanította, és tud számolni hármakban, ötökben és tízekben, és Louisával az oldalán, aki szépen írogatta a liciteket a könyvbe, plusz két folyamatos használatban lévő telefonnal már egészen felspannoltnak érezte magát. Olyan volt, mint a tányérpörgetés, vagy a labda-zsonglőrködés, mikor meg kell próbálni az összes labdát a levegőben tartani. Meglepte, milyen gyorsan megtanulta azonosítani az egyes licitálókat, és milyen könnyen fenn tudta tartani a figyelmüket. Virginia ült az egyik telefon mellett, az ő nyugodt jelenléte pedig plusz segítséget jelentett Florának.

Mikor túl volt a felén, észrevette Charlest, aki ott állt a terem hátsó végében. De arra nem volt ideje, hogy azon gondolkozzon, most mit is érez, túlságosan lekötötte, amit éppen csinált.

Néha ivott egy-egy korty vizet, amikor érezte, hogy kezd kiszáradni a szája, mikor pedig végül Geoffrey jött leváltani, ráébredt, hogy teljesen ki van merülve.

– Azt hittem, ezt maga nem csinálhatja, mert nem etikus – mondta neki Flora, mialatt Geoffrey arra várt, hogy Flora átadja neki a helyet.

– Az összes könyvem elkelt. Tudja, hogy több mint húszezer fontot keresett nekem?

– Tényleg? Azt tudtam, hogy volt, ami nagyon jó áron kelt el, de nem tudtam, melyik, és hogy mennyi könyv a magáé ezek közül.

– Menjen, igyon egy csésze teát. Megérdemli.

Flora térde majdnem összecsuklott, amikor lelépett a pulpitusról, és mivel a közönség soraiban már sokan tudták, hogy ez volt az első árverésvezetése, hatalmas tapsot kapott. A közelben álló Virginia szorosan magához ölelte.

– Bravó, Flora! Fantasztikus voltál! Annyira jól csináltad! Persze mindenki tudta, hogy jól fog menni.

Hirtelen mindenki elkezdett neki gratulálni a sikeres árverés miatt.

– Sok ezer font értékben árvereztél, és sokkal többért keltek el a tételek, mint amennyit a becsült értékük alapján valójában érnek – mondta Louisa.

– De hát a becsült érték mindig jóval alacsonyabb, hogy elcsalogassa az embereket licitálni – felelte Flora kicsit zavartan.

– Az utolsó két vevő csak azért licitált egymásra, hogy te rájuk figyelj! Biztos tudták, hogy már jóval az ár felett járnak.

– Amíg elégedettek, addig rendben van. Azt hiszem, elkövettem pár hibát a könyvvel kapcsolatban.

– Igen, viszont helyrehoztad azzal, hogy behoztál a képbe egy képzeletbeli licitálót – felelte Louisa. – Ezt Geoffrey javasolta neked?

– Hát persze. Órákig tanítgatott tegnap este.

– Megérte. Ezreket kerestél neki!

– Ennek örülök, de nem állhatunk itt önelégülten, még rengeteg a tennivaló, mielőtt hazamehetünk.

És abban a pillanatban valaki megfogta hátulról, és maga felé fordította. Mielőtt még felismerhette volna, ki az, Charles már körbe is fonta a karjaival, és majdnem összeroppantotta, úgy ölelte.

– Bravó, Flora! – súgta a fülébe. – Tudtam, hogy meg tudod csinálni.

Aztán fogta magát, és szájon csókolta.

Egy pillanat erejéig ez csak amolyan baráti csók volt, gratulálós csók, amit Flora bárkitől kaphatott volna, de aztán, egy

századmásodpercre úgy teli lett szenvedéllyel, hogy elállt a lélegzete.

Szétváltak, megdöbbenve és ijedten meredtek egymásra. Egyikük sem tudta, mit is mondjon. Egy egész emberöltő telt el, mire Flora végre megnyalta a száját, és megszólalt:

– Öööö…

– Hát így! – szólalt meg mellettük Annabelle rideg hangon. – *Flora elnyeri méltó jutalmát!* Vagy valami hasonló. Na, és milyen érzés egy kamaszlányoknak szóló kalandregény főszereplőjének lenni?

Flora megpróbált nevetni ezen.

– Hát… jó. – Aztán Charles falfehér arcára nézett, és tudta, hogy pontosan a saját tükörképét látja. – Én… öööö… bocsánat. Ki kell mennem a mosdóba.

Flora épp a kezét mosta, amikor Annabelle belépett az ajtón, és hátát az ajtónak vetette, hogy senki ne zavarhassa meg őket. Flora érezte, hogy remegni kezd – az előbbi sokk, a bűntudat és az árverezői bemutatkozás miatti idegesség keveredett benne.

– Mégis mit képzelsz, mi a fenét művelsz? – Annabelle felháborodottnak és idegesnek tűnt, de a tekintete jéghideg volt.

– Én… nem tudom, miről beszélsz – nyögte ki Flora. Vajon mennyit látott az egészből Annabelle?

– Ez nem veszem be. Láttalak benneteket. Téged és Charlest.

– Ja – mondta Flora elfúló hangon. – Arra gondolsz, hogy megcsókolt az előbb. De hát az csak a túlzott izgalmi állapot miatt volt, Annabelle, ne láss bele semmi többet. Charles csak meg …

– Nem a csókról beszélek, Flora – mondta Annabelle dühösen. – Az értelmetlen szentimentalitás volt csupán. A pillantásra gondolok.

– Pillantás? – kérdezett vissza Flora. – Milyen pillantás?

– Jaj, légy már felnőtt, Flora – csattant fel Annabelle. – Szerelmes vagy belé, ugye?

– Nem! – válaszolta Flora tüzesen.

– Ne is próbáld letagadni! Világos, mint a nap.

Flora a fejét rázta. Minden olyan hihetetlenül gyorsan történt, hogy nem is tudta, mit gondoljon. Charles csókja már önmagában is kiakasztó lehetett, de Annabelle-nek igaza van: ahogy Charles elhúzódott, ahogy egymást bámulták, az mindent elárult.

Flora most a helyzetet meghazudtoló módon azt érezte, hogy elönti a boldogság . Charles tehát már nem úgy gondol rá, mint a kis unokahúgára, hanem úgy, mint egy igazi nőre. Ráadásul, mint kiderült, egyértelműen vonzónak találja. De mi lesz Annabelle-lel?

– Nézd, Annabelle, sajnálom, de…

– Flora, az istenért, nem akarom hallani! Nem tudom elképzelni, hogy hallani akarnék bármit is, amit mondani akarsz. Egy dolgot azonban tudnod kell. Még ha Charles számára picit többet

jelentenél is, mint valami apró kis kellemetlenség, soha nem hagyna el engem érted.

– És miért nem? – Flora megdöbbenve tapasztalta, hogy ki merte ezt hangosan mondani.

– Mert nélkülem mindent elveszít.

– Mindent? Hogy érted azt, hogy mindent?

– Úgy értem, hogy elveszíti a céget. Elveszíti a Stanza és Stanzát.

– Ez nem lehet igaz. – Flora nem értette. – Tudnék róla, ha ez volna a helyzet.

– Nem feltétlenül. Charles nem köt mindent az orrodra, tudod? – undokoskodott Annabelle. – Igazából nem sok mindent mond el neked.

– Akkor mondd el *te!* Miért veszíti el a céget, ha elhagy téged?

– Az irodaépületben ki kellett cserélni az összes vezetéket. Ezt az apám fizette, és Charles üzletrésze volt a jelzálog.

– Úgy érted, az apád kölcsönadott Charlesnak?

– Valahogy úgy, de úgy állapodtunk meg, hogy elengedi neki, ha engem elvesz feleségül. Szóval akármennyire szeret is téged, és hogy szeret-e egyáltalán, abban erősen kételkedem, soha nem hagyna el engem. Az ő drágalátos aukciósháza mindig is fontosabb lesz neki, mint akármilyen nő.

– Értem. Hát, köszönöm, hogy tiszta vizet öntöttél a pohárba. És remélem, boldog leszel úgy is, hogy tudod, Charles csak az apád pénzéért vesz feleségül!

– Ez nem „csak”, drágám, az apámnak rengeteg pénze van. – És Annabelle lesajnálón nézett Florára. – Ezt már próbáltam a tudtodra adni. Azt hittem, világos volt, hogyan is állnak a dolgok. Charles és én össze fogunk házasodni, mindig is úgy volt, hogy összeházasodunk, és kész.

Flora érezte, hogy a szája megtelik sós ízű nyállal, és tudta, hogy hacsak nincs óriási szerencséje, irgalmatlanul nagyot fog hányni. Azt is tudta, hogy nem rohanhat be az egyik bokszba okádni, hogy Annabelle végighallgassa az egészet. Akaraterejének megfeszítésével nagyot nyelt, és Annabelle mellett kirontott az ajtón.

– Bocsáss meg, mennem kell.

Flora megállt a folyosón egy pillanatra, és érezte, hogy a haja

vonalában izzadságcseppek kezdenek gyöngyözni. Azt kívánta, bárcsak most azonnal meghalna a szégyentől, csak ne kelljen visszamennie a terembe, ahol mindenki vele akar beszélni. Benyitott egy raktárhelyiségbe, amelyet nyilvánvalóan a játszóházasok használtak, mert teli volt triciklivel, rollerrel, ugrálólabdával és dömperrel. Alig akadt hely Flora számára, de azért valahogy bepasszírozta magát, és ott maradt, míg meg nem hallotta, hogy Annabelle kijön a mosdóból. Miután elmúlt a rosszulléte, előbújt a rejtekhelyéről, és úgy érezte, hogy az egész élete olyan,
mint azok a gyerekjátékok ott, egymás hegyén-hátán: romokban hever.

Be kellett mennie a szobába, amit ilyenkor irodának használtak, hogy kihozza a táskáját. Nem tudta eldönteni, jó-e vagy rossz, hogy egyedül Charles volt ott.

– Flora! Jól vagy? Hol voltál? Szörnyen nézel ki!

– Kicsit szélütöttnek érzem magam – mondta Flora, és próbálta lerázni magáról az érzést. – A sok idegeskedéstől van, azt hiszem. Hogy van a fogad?

– Most már nagyszerűen. Hazavihetlek? – Charles tekintetében egyértelműen az tükröződött vissza, ahogyan a csók után egymásra néztek. – Beszélnünk kell, Flora. Szeretném…

– Nem! – Flora nem hagyta, hogy Charles folytassa. Át kellett gondolnia a dolgokat, mielőtt még jobban összegubancolódnak, és mindezt nem éppen Charlesszal szerette volna megbeszélni. – Nem, Charles, sajnálom. – Jól van, most már sokkal összeszedettebb a hangja. – Én is szeretnék hazamenni, de most nem szeretném, ha hazavinnél. Tényleg nem. Minden rendben lesz. Ideadnád a táskámat? Az irattartószekrény alsó fiókjában

van.

Charles sértődöttnek és zavarodottnak látszott.

– De Flora, nem akarom, hogy egyedül menj haza, mikor úgy tűnik, nem érzed jól magad. És muszáj volna…

– Elboldogulok egyedül is.

Charles látta Flora szemében a határozottságot, és udvariasan visszakozott.

– Igazi sztár voltál ma, Flora. Láttam az egészet. És holnap is beszélhetünk, ugye? Flora ránézett Charlesra, bár nem igazán tudta, kit is néz.

– Örülök, hogy nem hagytalak cserben, Charles.

Aztán elment, de nem sírt. Ahhoz túl szerencsétlennek érezte magát.

24. fejezet

Mikor visszaért a házba, elfogta a kétségbeesés, és eluralkodott rajta a magány. Bekapcsolta a vízforralót, de rájött, hogy nem is akar teát inni. Aztán kinyitott egy üveg bort, öntött magának egy pohárral, de ahhoz sem volt kedve. Tudta, hogy egy kiadós sírás oldaná benne a feszültséget, és egészséges is volna, de a könnyek valahogy csak nem jöttek. Lerogyott a kanapéra, és hagyta, hogy Imelda és a kiscicák megvigasztalják. A kiscicák nem mutattak iránta hosszan tartó érdeklődést, Imelda viszont kielégítő vigaszt nyújtott. Beleült Flora ölébe, hangosan dorombolt, és ide-oda tekergette a nyakát, miközben Flora térdét lapogatta a mancsaival. Flora csukott szemmel ült, és olyan gépiesen simogatta Imeldát, mint egy robotpilóta.

– De hát ez nevetséges! – kiáltott fel hangosan. – Eljöttél ide

vidékre, hogy beletanulj a régiségkereskedelembe, és bele is tanultál! Beletanultál, sőt, tovább is fejlesztetted, és ma több ezer fontot hoztál Geoffrey konyhájára. Ekszẗázisban kéne lenned! Ez az egész ügy Charlesszal nem megy semerre sem. Eleve el volt jegyezve Annabelle-lel, és még most is el van jegyezve vele. Semmi sem változott.

De azért mégiscsak változott valami. Az a csók, az az egymásra nézés, és az, hogy Annabelle mindkettőt látta. Még ha akarná, akkor sem tudná azt a látszatot kelteni, mintha mi sem történt volna. Annabelle nem hagyná. És most Annabelle kezében van a korbács, amellyel őt, Charlest és az egész céget, a Stanza és Stanzát is kordában tartja. Most már sok minden világos.

Flora kiment a kertbe, hogy felhívja az anyját. Még nem állt készen arra, hogy Charlesról beszéljen vele. Amikor majd összeszedi kicsit a gondolatait, akkor igen, de most még nem. De az anyukája tud arról, hogy ma talán árverést is kellett vezetnie, és biztos kíváncsi rá, hogy ment a dolog.

A beszélgetés az elején még terv szerint ment. Flora anyukája sokkal izgatottabb volt, mint Flora számított rá.

– Jaj, drágám, tudtam, hogy végül megtalálod, amiben igazán jó vagy!

– Hogy érted ezt? – Flora kissé megsértődött. – Sok mindenben jó vagyok. Állandóan állásajánlatokkal bombáztak, és utálták, amikor valahol felmondtam.

– Igen, tudom, de az javarészt azért volt, mert csinos vagy, és szőke. És azok csak sima munkahelyek voltak. Ez viszont komoly karrier, és annak ellenére vagy jó benne, hogy szőke vagy, és csinos.

Flora nem akarta megosztani az anyjával azt, amit Louisa mondott

az utolsó licitről: hogy a
két licitáló csak azért folytatta, hogy még tovább nézhessék Florát.

– Soha nem gondoltam, hogy ha valaki nem úgy néz ki, mint egy pincsi, az hátrány is lehet. Az emberek mindig kedvesek voltak velem. Úgy gondolod, hogy csak ezért? Ez elég ijesztő.

– Hát, az elején talán, de aztán nem kedveltek volna meg annyira, ha csak egy csinos arcocska vagy. Igazából erre gondoltam. Ez viszont olyan munka, ahol nem számít, ki hogy néz ki. Annyira büszke vagyok rád, drágám.

– Köszönöm, anya.

– Itt van apád is. Akarsz vele pár szót váltani?

Flora igazából megölelni szerette volna, de a beszélgetés is biztos megteszi. Miután hosszan elcsevegtek az apjával, aki minden apró részletet tudni akart az árverésről, Hermione visszavette a kagylót.

– És mi van veled és Charlesszal?

– Nem vagyunk… szóval nem kell minket együtt emlegetni. Annabelle-lel van, és vele is marad, örökké. – Flora szipogott egyet. A könnyek, amelyeket korábban annyira ki akart kényszeríteni, most bezzeg fenyegetően gyűltek a szemében.

– Biztos vagy benne?

– Igen! Megcsókolt, miután lejöttem a pulpitusról, és Annabelle meglátta.

– De hát mindenki más is megcsókolt volna, nem igaz?

– De nem így! És utána egymást bámultuk. Ez volt a legárulkodóbb. Annabelle ezután követett a mosdóba, és elmondta, hogy Charles… – Flora visszanyelt egy hüppögést. – Hogy még ha Charles el akarná is őt hagyni miattam, nem tudná, mert… – Újabb hüppögés. – …mert tartozik az apjának egy csomó

pénzzel, és a fél üzletet odaadta jelzálognak.

– Miért tartozik Charles Annabelle apjának? Szerencsejáték vagy hasonló?

– Nem! Ki kellett cseréltetnie az irodaépületben az összes vezetéket.

– Jaj, de jó! Úgy értem, örülök, hogy nem valami szörnyű dologról van szó.

– Ez épp elég szörnyű, anya. El kell innen mennem. Nem maradhatok itt végignézni, amint elveszi Annabelle-t. És arra sem kérhetem, hogy olyasmit tegyen, amivel kockára tenné az üzletet. – Ez a felismerés már korábban is ott mocorgott benne, de most, hogy valóban eljutott hozzá, teljesen világossá vált a számára.

– De biztos vagy benne, hogy ez igaz? Ez a történet? Mielőtt bármi meggondolatlant teszel, ellenőrizd, hogy Annabelle igazat mond-e. Könnyen lehet, hogy az egészet ő találta ki. Hívd fel Geoffrey-t. Ő tudni fogja.

– De akkor is ott van az a csók. Annabelle tudja, hogy szerelmes vagyok Charlesba…

– És ő? Ő is szerelmes beléd?

Flora egy hosszú pillanatig csendben maradt.

– Azt hiszem. Úgy értem, nagyon úgy tűnt, amikor megcsókolt, és azután, amikor utána rám nézett. De…

– Ne fordíts hátat az üzletnek, amit szeretsz, és annyi mindent beletettél, anélkül hogy meggyőződnél róla, nincs más választásod. Hívd fel Geoffrey-t. Aztán hívj vissza.

Geoffrey vette fel a telefont, és nagyon vidámnak tűnt.

– Halló, drága Flora. Jó hallani magát. Nem láttam, amikor elköszönt, minden rendben van?

– Igen, jól vagyok, Geoffrey – felelte Flora, de rájött, hogy

mindennek tűnik, csak olyannak nem, aki jól van. – Fáradt vagyok persze, de különben jól. Csak kíváncsi voltam, tudna-e nekem segíteni. Gondolkoztam a vezetékek állapotán az irodaépületben. – Mi a fészkes fenéért jutna ez most az eszébe, kérdezte magától.

Szerencsére Geoffrey ezt egyáltalán nem gondolta furának. Vagy ha igen, nem mondta.

– Mi van a vezetékekkel?

– Nem kéne őket kicserélni?

– Ja, nem hiszem. Egy éve az összeset kicserélték. Annabelle apja fizette az egészet.

– Honnan a fenéből tudja ezt?

– Ellenőriznem kellett a számlákat. Annabelle addig nem adott egyetlen csekket sem, amíg nem jelentettem neki, hogy a munkát elvégezték. Annabelle nagyon haragudott, hogy az apja engem bízott meg ezzel. Tudja, rám soha nem pazarolta a drága idejét.

A jó ízlés megkívánta, hogy Flora még egy kicsit folytassa a beszélgetést, de aztán felhívta az anyját, és elmondta neki, amit megtudott.

– Ó, kicsim! Vérzik a szívem érted. Egy barátnőm azt mondta, az anyaságban az a legnehezebb, amikor végig kell néznünk, hogyan szenved a lányunk szerelmi bánatban, és nem tehetünk semmit. Most már tudom, mire gondolt.

– Minden rendben lesz, anya. Erős vagyok. Csak el kell döntenem, mit tegyek.

Megint hosszú szünet következett.

– Hát, drágám – szakította meg Hermione a csendet –, tudod, hogy mi mindig odavagyunk, ha láthatunk. Ha el szeretnél jönni,

és itt is maradnál…

– Nem, anya – mondta Flora kimerülten. – Csodálatos gondolat, de praktikusan kell néznem a dolgokat, és ti nem éppen a következő saroknál laktok, igaz? Bár azt hiszem, mindenképpen el kell innen mennem; nem bírok Charlesszal találkozni. – Florának megint eszébe jutott, milyen aggodalmaskodva nézett rá Charles, miután Annabelle-lel összetűzésbe került. Úgy tűnt, nagyon szeretett volna beszélni vele – valószínűleg arról a bizonyos csókról –, de bármi mondanivalója volt is Charlesnak, Flora egyszerűen nem bírta meghallgatni. Ha azt akarta volna mondani, hogy az egész tévedés volt, és Annabelle-be, és csakis belé szerelmes, az

összetörte volna Flora szívét. Ha meg azt, hogy igazából belé szerelmes, de a Stanza és Stanza miatt Annabelle-hez van kötve, az sem lett volna jobb. Ő meg nem kérheti meg, hogy hagyjon fel az üzlettel, amelyet olyan szenvedéllyel csinál – és valójában nem is nagyon akarja tudni, milyen döntést hozna, ha kényszerítve lenne rá. Nem, nincs mit tenni: nem maradhat Bishopsbridge-ben.

– Lehet, hogy elmegyek kicsit meglátogatni Emmát – mondta aztán lassan, mint aki még csak fontolgatja a dolgot. – De meg kell ígérned, hogy nem mondod el Charlesnak, hová mentem. Lehet, hogy utánam akar jönni, hogy jól vagyok-e, de én nem akarom, hogy utánam jöjjön. Ugye megérted? Épp elég nehéz lesz eljönni, de az még rosszabb volna, ha erről az egészről beszélnem kellene vele. Azt nem bírnám elviselni.

Flora anyja nagy nehezen beleegyezett.

Amikor Flora letette a telefont, zokogni kezdett, és közben megitta a pohár bort.

A bor és egy kis lekváros kenyér után már elég erősnek érezte magát ahhoz, hogy felhívja Emmát. Lehet, hogy nem lesz otthon, de majd hagy neki üzenetet, hogy nemsokára meglátogatja. Szerencsére azonban Emma otthon volt.

– Édesem! – kiáltott fel Emma. – Hogy vagy?

Flora hirtelen elképesztően kimerültnek érezte magát.

– Hát, most vezettem le életem első árverését. Nagyon jól ment. Nagyon izgalmas volt.

– Akkor most megünnepled egy pohár borral, remélem.

– Hm-hm.

– Hogy? Nem is örülsz?

Flora az ajkába harapott. A sírás egészséges dolog volt, de igencsak meg tudta zavarni a társalgást.

– Mert amúgy meg az egész életem félresiklott.

– Henryről van szó?

– Henryről? Nem! Charlesról! Szerelmes vagyok belé, Ems, ő pedig soha nem hagyja ott Annabelle-t.

– Azt, akit William annyira le akart festeni? Az a telt, preraffaelita szépség, ugye? Hát, akkor szedd el tőle Charlest! Nem lesz nehéz, egy olyan csinos lánynak, mint te – mondta Emma könnyedén.

– Ez nem ilyen egyszerű. Még ha sikerülne is, és nem házasodnának össze, Charles elveszíti az üzletrészét. És Jézusom! El tudod képzelni, hogy nekem Annabelle apjával kelljen osztoznom a cégen? Ez rémes!

– De nem lesz az, mert ott lesz neked Charles. És akkor már mindent megtehetsz. – Emma elhallgatott. – Még mindig olyan merev, mint volt?

– Eléggé. De annyira szerelmes vagyok belé, hogy már nem is

bánom.

– Charles valóban nagyon vonzó férfi, amúgy Mr. Darcy módjára, akinek egy jó kis beöntésre volna szüksége – mondta szaggatottan.

– Emma! Ez nem szép tőled. Látnod kéne, milyen kedves is tud lenni…

– Hát, nem lehet túl kedves, ha összetöri a szívedet – tromfolta le Emma.

– De nem készakarva teszi!

– Tudom, tudom. Csak momentán kicsit ki vagyok akadva a pasikra.

– Jaj, Emma, ne haragudj! Annyira bele vagyok merülve a saját problémámba… jól vagytok Dave-vel?

– Igen, mivel már nem lakik itt.

– Tessék?

– Az élet sokkal egyszerűbb nélküle. Férfimentes és büszke; ez vagyok én most. Jeremy néha felhív, de még nem találkoztunk.

– Ez azt jelenti, hogy…

– Mit?

– Hogy elmehetek hozzád egy kis időre? El kell innen húznom.

– És Flora mindent elmesélt Emmának. Amikor befejezte, Emma azt mondta:

– Akkor vágódj be abba az autóba, amint megittad azt a pohár bort, és told fel gyorsan hozzám a seggedet!

Flora felhívta Geoffrey-t, bár már elég késő volt, és megbeszélte vele, hogy másnap kora reggel otthagyja Imeldát és a kiscicákat. Aztán elkezdett takarítani. Tudta, hogy nem nagyon fog aludni, úgyhogy nem is kísérelt meg lefeküdni, míg az egész ház nem

ragyogott, mint a gyémánt. Minden egyes tányért, poharat és kést újból elmosott, és visszatett a frissen kipucolt tálalóba. A jövendőbeli Mrs. Stanzának semmi kifogása nem lehet majd a háztartással.

Amkor a söprögetés, tisztogatás és portörölgetés fizikailag teljesen kimerítette, megfürdött a maradék forró vízben, aztán bezuhant az ágyba, Imeldával maga mellett.

Hajnalban felébredt, és elkezdett csomagolni. Lent a földszinten meglátta a teáskannát a kandallópárkányon. Hagyja itt? Vagy vigye magával emléknek? Vagy az újra és újra összetörné a szívét, akárhányszor csak ránéz? Anélkül hogy átgondolt döntést hozott volna, becsavarta a kannát abba a kasmírpulcsiba, amelyet egyszer kölcsönadott Charlesnak, és betette a kis virágos kézitáskájába a sminkkészlete mellé.

Amikor Imeldát és a kicsiket betessékelte a Land Roverbe, amit most ellopni készült, újból sírva fakadt. Ez a kis hétvégi ház volt ezeknek a kölyköknek az egyetlen otthonuk. És olyan jól érezték magukat benne. Flora is nagyon jól érezte magát itt, mindent összevetve. Nagyot
szipogott, aztán belefújta az orrát egy zsebkendőbe, amelyet a dzsekijében talált. Az anyjától kapta, és cipők voltak rányomtatva. A zsebkendő látványától csak még jobban kellett bőgnie.

Flora már elfelejtette, milyen rémes a londoni forgalom, még szombaton is, és rájött, hogy bár a Land Rover a vidéki utakra tökéletes, Clapham szűk utcáihoz kicsit túlságosan robusztus. De valaki nagyon jót akart neki, mert közvetlenül Emma háza előtt volt egy szabad hely.

Emma már bizonyára leste őt az ablakból, mert amint kinyitotta a kocsi ajtaját, már rohant is lefelé a lépcsőn. Percekig ölelgette

Florát. Aztán azt mondta:

– Ez borzasztóan nagy kocsi.

– Tudom. Ráadásul nem is az enyém. Az enyém még mindig az iroda mögött áll, az udvaron. Habár még egy egész nap sem telt el azóta, hogy eljött a házból, és vasárnap úgysem ment

volna be dolgozni, máris szörnyű honvágy fogta el.

– Milyen jó itt lenni! Hiányzott már London. Emma összevonta a szemöldökét.

– Na, hadd segítsek becuccolni. – Aztán ránézett Flora csomagjára. – Ez minden?

– Nem vittem le az összes ruhámat. A többit ki kell majd hoznom a padlásszobából, a lakásból. – Normális esetben az a gondolat, hogy elbűvölő, már elfeledett ruhadarabokat szedhet elő újból, felvillanyozta volna Florát. Most azonban ezek egyszerűen csak az előző életéhez tartozó függeléknek tűntek.

– Na, gyere be! Betettem egy üveget a hűtőbe, vagy túl korán van hozzá?

Amikor Flora összeszedte a táskáit és a bőröndjeit, úgy érezte, hogy a berúgás az egyetlen megoldás.

– Nem hiszem, hogy túl korán volna. Már majdnem ebédidő van.

A bortól aztán Florára igazán rátört a sírás. Felhúzta a lábát a kanapéra, és felváltva zokogott és ivott, miközben elmesélte Emmának minden búját-baját. Végül Emma felállt, és készített sajtos pirítóst.

– Ne haragudj, Ems, tudom, hogy nagyon búvalbélelt vagyok. Akarsz Dave-ről beszélni?

– Nem. Mivel nem vagyok már szerelmes belé, ha voltam egyáltalán, nem akarok róla beszélni.

– Jól teszed. Van itt valami kisbolt, amelyik nyitva van ilyenkor is?

– Csak a főúton. Miért, mit szeretnél?

– Még bort és csokit. Ilyenkor egy lánynak apró jutalmakra van szüksége, ahogy a barátnőjének is. Pár jó DVD is kéne.

A délután hátralévő részét és az estét azzal töltötték, hogy csokoládét ettek és megnézték a kedvenc filmjeiket. Mikor Bridget Jones azt mondta: „A vodkát választom”, mindketten éljeneztek.

Végül eljött a lefekvés ideje, és amikor Flora betámolygott a vendégágyba, tök részegnek érezte magát, és kicsit hányingere is volt.

– Holnapra jobban leszek – mondta. – Holnap újra erős leszek. Szükségem volt erre a pihenőnapra.

De másnap sem érezte jobban magát. Miután a teáskannát az ablakpárkányra helyezte, a pizsamájára rávette a kasmírpulcsit. Tudta, hogy butaság, de úgy érezte, ez a pulcsi az utolsó szál, ami Charlesszal összeköti, és ez közelíti meg a legjobban azt az érzést, mintha Charles átölelné őt a karjával. Ezt persze nem mondta el Emmának. Tudta, milyen fárasztó tud lenni egy szerelmi bánatban szenvedő barátnő, de egyszerűen nem volt képes kijönni belőle, akármilyen szigorúan parancsolt is magára.

Amikor Emma hazaért – az egész napot a barátaival töltötte –, Flora még mindig pizsamában volt. Tett egy rövidke kísérletet arra, hogy a használt zsebkendőket és csokipapírokat eltakarítsa az útból, de a haját már nem mosta meg, és nem is sminkelte ki magát. Még a fogmosást is időpocsékolásnak érezte, de végül azért mégiscsak rávette magát.

Emma nem szólt semmit, és mindkettejüknek főzött egy adag tésztát. Emma igazán jó barátnő, döbbent rá Flora. Össze kell

kapnom magam hamarosan, különben még megutál, és akkor mi lesz velem?

Másnap Flora épp egy külföldön ingatlant vásárló párokról szóló műsorba volt belefeledkezve a tévében, mikor az anyukája telefonált.

– Drágám – kezdte az anyja nagyon óvatosan –, nem akarom, hogy még rosszabbul érezd magad, de van valami, amiről azt hiszem, tudnod kell.

– Mi az? Csak nincs valami baj apával?

– Nem, nem. Semmi ilyesmiről nincsen szó. Csak hát kaptunk egy esküvői meghívót. Annabelle szüleitől. Charles és Annabelle esküvőjére – fejezte be Hermione, amikor Flora még mindig nem reagált semmit.

– Ó! – Nyilvánvalóan pár nappal azelőtt küldték ki a meghívókat, hogy Flora eljött. Annabelle most már nem fogja lefújni az esküvőt, és ezzel Flora utolsó reménysugara is odalett.

– Hát, ez van.

– Nagyon úgy néz ki.

– De hát ezt már eddig is tudtam.

– Tudom. De akkor is nagyon, nagyon sajnálom, drágám.

Flora megevett egy egész csomag tejes kekszet, bár nem is szerette, mivel valószínűleg abban bízott, hogy az émelygés majd elvonja a figyelmét szörnyű nagy bánatáról.

Mikor meghallotta, hogy Emma kulcsa megcsikordul a zárban, kirohant a konyhába, és
hamar elkezdett hagymát pucolni. Muszáj volt valami ürügyet kitalálnia, miért olyan vörös a szeme és az orra.

– Jaj, Flo, mi az már megint? – kérdezte Emma, aki nem volt teljesen meggyőzve arról, hogy a hagymapucolásnak ilyen

hirtelen szempirosító hatása volna.

– Anya hívott. Esküvői meghívót kaptak. Most már biztos, hogy össze fognak házasodni. Vége az életemnek.

– Jaj, dehogy van vége! Hisz tudtad jól, hogy össze fognak házasodni. A helyzet semmivel sem rosszabb most, mint azelőtt volt. – Emma nyilvánvalóan próbált megakadályozni egy újabb Niagara-vízesés méretű bőgést.

– Tudom, de azt hiszem, a szívem mélyén mégiscsak abban bíztam, hogy nagyon összevesznek, miután eljövök. És azt hiszem, abban reménykedtem, hogy Charlest elbizonytalanította az, hogy megcsókolt engem, és hogy talán úgy dönt, mégis visszalép a házasságtól, vagy legalábbis elhalasztja. De hát nem kellett volna ebben reménykednem.

– Mindenesetre ne hagyd, hogy eluralkodjon rajtad a kétségbeesés. Tudom, hogy most nehéz neked, de egész nap egy olyan pulcsiban flangálni a lakásban, ami túl nagy rád, nem igazán segít.

– Nagyon szép pulcsi – mondta Flora, és belemarkolt a puha pulóverbe.

– Az, de túlságosan puhánnyá tesz. Ki kell jönnöd ebből, valami munkát kell keresned. Maradhatsz, ameddig csak akarsz, de a bérleti díjat egyedül nem tudom fizetni. Ha te nem fizetsz nekem, keresnem kell valaki mást.

– Emma!

– Barátnői szigor, édesem. És hidd el, sokkal jobban fogod érezni magad, ha csinálsz valamit.

– Előbb munkát kell találnom, csak aztán tudok neked fizetni.

– Nincs megtakarított pénzed? Nem fizettek az aukciósház-ban?

– Nem igazán, legalábbis nem abban az értelemben, ahogy itt

fizettek volna. Nem kellett bérleti díjat sem fizetnem.

– Biztos találsz valamit, ha nem vagy túl válogatós. Mondjuk, arra nem vennék mérget, hogy a Sotheby's csak úgy hipp-hopp felvesz téged, de…

Flora szolgálatkészen elmosolyodott.

– Nem is, de ha már kicsit összeszedtem magam, gondoltam, megpróbálok egy aukciósházban elhelyezkedni. Az olyan izgalmas munka!

Emma azonban nem tűnt túl lelkesnek.

– Attól tartok, hogyha egy ilyen helyen szeretnél dolgozni Londonban, sokat segít, ha van egy kis magántőkéd.

– Igen, valószínűleg igazad van. Talán inkább egy vidéki aukciósházat kéne találnom, amelyik gyakornokot keres. Esténként pedig még mindig elmehetek felszolgálni.

– De kereshetnél sokkal jobban fizető munkát is. Régebben egy csomó helyen dolgoztál, ahol rengeteget kerestél.

– De azok csak munkahelyek voltak, és nem karrier – felelte Flora. – Nem biztos, hogy most meg lennék elégedve egy ilyennel.

– Jaj, ne légy már ilyen lehetetlen. És mi lenne, ha lezuhanyoznál, és megmosnád a hajad? Szeretnénk elmenni ma este valahová. Néhányan a munkahelyemről elmennek egy most nyíló bárba. Te is eljöhetnél, és találkozhatnál velük.

– Jaj, Emma, muszáj?

– Igen, muszáj! Nem akarlak itt hagyni egyedül, és különben is, már mondtam nekik, hogy elhozom a csinos barátnőmet is.

– Most egyáltalán nem vagyok csinos – mondta Flora savanyú arccal.

– De az leszel, ha kezdesz valamit magaddal! Na, gyerünk a

zuhany alá!

Másfél órával később Flora egy olyan bárban ücsörgött, amely rendszeres tartózkodási helye volt, mielőtt elment vidékre tönkretenni a civilizált lényét. Nagyon igyekezett, hogy vonzó és szórakoztató legyen, és hogy meg tudjon felelni annak az elvárásnak, amit Emma támasztott. Ha nincs éppen összetörve a szíve, ez úgy ment volna, mint a karikacsapás. De most minden mosoly, minden szempillarezgetés és minden apró kézmozdulat erőltetettnek tűnt. Szerencsére azért láthatóan mindegyik megtette a maga hatását így is.

– És maga, Flora, mivel foglalkozik? – jött az elkerülhetetlen kérdés Emma főnöke részéről, akit Timnek hívtak.

– Most éppen nincs munkahelyem, de nemrég még egy aukciósház működtetésénél segédkeztem. – Flora elmosolyodott, és belekortyolt a fröccsbe, de közben azt kívánta, bárcsak otthon lenne abban a kinyúlt pulcsiban. – És maga?

Flora robotpilóta módjára folytatta a társalgást, míg egyszer csak Tim azt nem mondta:

– Most éppen egy képzőművészeti kiállítást szponzorálunk. Fogalmam sincs a képzőművészetről, sőt, azt sem tudom megmondani, miket szeretek belőle, de a szponzorálás nagyon jó marketingeszköznek tűnik.

Flora most már elkezdett odafigyelni, és kíváncsi volt, vajon mit szólna William ahhoz, ha a képzőművészet szót egy mondatban hallaná a marketingeszközzel.

– És nincs szükségük egy kis segítségre? Ez pont olyasmi, amiben én nagyon jó vagyok. – Könnyű meló lenne, gondolta Flora, és nem kéne Emma nyakán lógnia.

– Miben? Miben olyan jó?

Flora vállat vont, elmosolyodott, és azon volt, hogy összehozzon magának valami munkát.

– Hát, emberekkel beszélgetni, szórólapokat osztogatni, képzőművészeti alkotásokat mutogatni, ilyesmi.

Tim a homlokát ráncolta.

– Hát, azt hiszem, elkelne egy kis segítség. Tud valamit a kereskedelmi bankokról?

– Nem, de nagyon hamar tanulok, ráadásul jó színész is vagyok, és higgye el, még az eszkimóknak is eladom a jeget. – Flora elővette kedvenc, „mindent visz" mosolyát, amely csak nagyon ritkán hagyta cserben. Charles volt az egyetlen férfi, aki immúnisnak tűnt a varázserejére.

Tim is elmosolyodott.

– Azt hiszem, belebeszélte magát ebbe az állásba, Flora!

– Na látja! Pontosan rám van szükségük.

– De üzleti viseletben kell jönnie.

– Persze, tudom, mire gondol! Azokra a kis édes kosztümökre, és ropogós blúzokra, meg magas sarkú cipőre. Vagy blúz nem is kell, csak egy leheletnyi nyakkivágás. – Fel kell forgatnia Emma ruhatárát. A saját kis édes kosztümjei jelenleg a Lancaster Gate-nél lévő lakásban fulladoznak egy nagy fekete zsákban. Nincs kulcsa a lakáshoz, és nem lesz ideje megszervezni, hogy bejusson és elhozza őket.

– Nagyon lelkesnek tűnik.

– Az is vagyok. Ez pont olyan munka, amit nagyon szeretek csinálni. Teljesen rám hagyhatja a dolgot, megoldom. Megbízható vagyok.

Tim szkepszise fokról fokra eltünedezett, míg végül szentül meg volt győződve arról, hogy Flora az, akire szükségük van. És

a fizetés sem volt rossz.
Mikor hazafelé tartottak a taxival, Emma is teljesen odáig volt.

– Tudtam, hogy nem fog sokáig tartani munkát szerezned. Mindig is mondtam, hogy talpraesett vagy. És bár ez a meló nem a legnagyobb kihívás, legalább kimozdít. És biztos iszonyú jól fogod érezni magad.
Flora felsóhajtott.

– Tudom, igazad van abban, hogy ki kell mozdulnom, de azért az „iszonyú jól” jelenlegi állapotomban enyhe túlzásnak tűnik.

Flora Emma egyik kosztümjét viselte, amelynek a gombolása kissé talán túl mélyen kezdődött, még Flora liberális világnézetéhez képest is, és egy üveg vizet kortyolgatott. A galéria tele volt egymásnak üvöltöző emberekkel. Láthatóan senkit nem érdekeltek a képek, de sokan odajöttek Florához, hogy kikérdezzék a kereskedelmi bankok tevékenységéről. A férfiak – és persze mind

férfiak voltak – tudták, hogy ők maguk jóval többet tudnak a kereskedelmi bankokról, mint
Flora, de azért ott maradtak, hogy végighallgassák halandzsaajánlatait, és hozhassanak neki valamit inni. Páran még a névjegykártyájukat is belecsúsztatták a zsebébe. Ez most nagyon jót tett Flora önbizalmának, és még biztató is volt, abból a szempontból, ha a jövőben valami állandó munkát akarna keresni. Valamelyik ilyen városi yuppie-nál csak akad majd valami üresedés. Flora most már sokkal több mindenhez értett, mint mikor előzőleg Londonban élt.

Pillanatnyilag épp volt egy kis szélcsend a nagy nyüzsgésben, és miközben Flora a hangját pihentette, a torkát nedvesítette, és arra várt, mikor tűnik fel a következő férfi, aki beleunt a

képnézegetésbe, és szívesebben hallgatja végig azt, amit már tud, egy olyan lánytól, aki viszont nem tudja; szóval hirtelen mintha egy ismerős arcot látott volna felbukkanni a tömegben. Flora pusztán kicsit zakkant elmeállapotának tulajdonította, hogy úgy hitte, Charlest látja közeledni, amikor egyszer csak valóban megjelent.

Flora teljesen megnémult, és azonnal kiverte az izzadság. Rettentően igyekezett valami mosolyfélére görbíteni a száját, de az eredmény nem volt túl meggyőző. Megszólalni egyáltalán nem tudott.

– Istenem, de sok időmbe telt, mire kinyomoztalak! – mondta Charles sértődötten. – Mi a fenének nem hagytad meg a címed?

Flora próbált elég nyálat gyűjteni a szájában, hogy meg tudjon szólalni.

– Szia! – A hangja fátyolos volt, és a torkát kellett köszörülnie. – Mit csinálsz te itt?

– Téged kereslek! – Charles ingerültnek tűnt: mintha legalábbis megbeszélt találkájuk lett volna, amelyre Flora nem ment el.

– És miért?

– Jaj, az isten szerelmére, Flora! Van nálad kabát? Nincs? Jó, akkor gyere.

– Várj egy percet! – Flora végre kihúzta magát. – Ki vagy te, hogy csak úgy parancsolgatsz nekem, hogy „gyere”?!

Charles zavartan ráncolta a homlokát.

– Flora, azért jöttem, hogy hazavigyelek. Na, gyere már.

– Nem mehetek el innen, éppen dolgozom, ha nem vetted volna észre!

– Hogy itt állsz és szórólapokat osztogatsz, azt én nem nevezném munkának!

– Hát, nagyon sajnálom! Ilyen rövid idő alatt csak ezt sikerült összehoznom! Nem olyan régóta vagyok Londonban…

– És épp itt az ideje, hogy hazagyere!

– De nem! Dolgozom. Most pedig, légy szíves, menj el, és hagyd, hogy végezzem a munkám. – És Flora Charles mellett elmosolyogva úgy tett, mintha lenne ott valaki, aki őrá vár.

Charles a fogát csikorgatta, aztán kivette Flora kezéből a vizespalackot. Körbenézett, hová
tudná letenni, de mivel nem talált neki semmi helyet, egyszerűen ledobta a földre.

– A francba is, senki sem pótolhatatlan – idézte, amit Flora mondott neki az árverésen, amikor nem akart időpontot kérni a fogorvoshoz. – És most gyere.

25. fejezet

Flora érezte, hogy megragadják a csuklóját és elhúzzák onnan. Mivel cipője magas sarkát elég nehéz és egyben kellemetlen is lett volna a parkettába mélyeszteni, inkább engedte, hogy a teste kövesse a csuklóját.

– Nem mehetek veled sehová, Charles – mondta, amikor kiértek az épületből. – Ha túl korán eljövök, nem kapok fizetést, pedig szükségem van a pénzre.

– Minek neked a pénz?

– Hogy kifizessem a lakbért. És meg kell néznem egy lakást, miután végeztem. – Ez nem volt igaz, de jól hangzott.

– Nézd, Flora, sok időmbe telt, mire kinyomoztalak…

– Hogy tudtál megtalálni? Ne mondd, hogy az anyukám árulta el, hol vagyok!

Charles hátrasimította az arcából a haját.
– Megbeszélhetnénk ezt máshol is, nem itt a Cork Streeten?
– Hol gondolod? Hívjunk fel egy kiadó szobát, hátha épp üres?
Charles erre elmosolyodott.
– Egy étterem teljesen megfelel. Éhen halok.

Az izgatottság, az adrenalin és a merő gyönyör, hogy megint Charles társaságában lehet, jócskán megdobogtatta Flora szívét.

– Oké. – Küzdenie kellett azért, hogy közömbösnek tűnjön. Nem akarta azt az érzetet kelteni Charlesban, hogy legszívesebben ellenkezés nélkül hazamenne vele.

– Csak van itt valami. – Charles még mindig fogta Florát, miközben több helyet is találtak, de mind zárva volt.

– Sok étterem zárva tart hétfő este – magyarázta Flora. – Valahogy a halakhoz van köze. De lehet, hogy ezek csak sültkrumpli-árusok.

Charles savanyú ábrázattal nézett le Florára, mintha el lenne keseredve, amiért valószínűleg soha nem fogja megérteni ezeket a dolgait.

Aztán befordultak egy kis mellékutcába, ahonnan egy kis előtető alól lidérces fények szűrődtek ki. Nagy volt a zaj, biztos tele volt az étterem. Odamentek a bejárathoz. A főpincér megnézte őket, aztán szomorúan megrázta a fejét:
– Sajnálom, de…

– Figyeljen ide – mondta Charles udvariasan, de nagyon határozottan –, éhesek vagyunk, és szükségünk volna egy kis asztalra, ahová ketten leülhetünk. Nem baj, ha a konyha közelében van, az sem, ha kissé huzatos, de muszáj valahol ennünk.

– Természetesen, uram. Ha kicsit várnak, megnézem, mit tehetek.

Mialatt várakoztak, Flora körülnézett bent. Úgy tűnt, egy talpalatnyi hely sincs az egész belső térben, ahová le tudnának ülni. Ennek ellenére nem telt bele pár perc, máris visszajött a pincér.

– Találtunk maguknak egy pici sarkot.

Átnyomakodtak a többi vacsorázón, és néhány nagy Monsterán is, végül odaértek ahhoz a bizonyos sarokhoz. Még ha kihúzták az asztalt, Flora úgy is alig fért be mögé. Végül kacagva lerogyott a székbe, és a kacagást részben az idegfeszültséggel magyarázta. Charles elvette a pincértől az étlapot, akinek meglehetősen nehéz volt őket követnie.

– Steak, sült krumpli és saláta, ja, és megnézhetem a borlapot? Ez jó lesz, Flora?

– Te most rendeltél nekem is?

– Igen. Ugye nem baj?

Flora felsóhajtott.

– Momentán nem.

Charles átfutotta a borlapot, amelyet az étlap hátoldalára nyomtattak.

– Pinot noir-t szeretnénk, és egy kis vizet. Szénsavas vagy mentes legyen, Flora?

– Szénsavas – mondta Flora szelíden.

Alaphelyzetben nem szerette, ha egy férfi rendel ételt a társaságában lévő hölgynek, de most ezt kedves dolognak találta. Végül is, ha Charles olyasmit akart volna neki rendelni, amit utál, vagy csak nincs kedve hozzá, szólnia kellett volna, és kész. És ahhoz túlságosan zavarban volt Charles jelenlététől, hogy ezt szóba hozza.

A bort megnyugtatóan gyorsan kihozták.

– Nem is kell megkóstolnom – mondta Charles. – Biztos nincsen benne dugódarab.

A pincér próbált úgy tenni, mintha nem sértődött volna meg, és miután mindkettejüknek kitöltött egy pohárral, visszavonult. Nyilvánvalóan volt annyi tapasztalata, hogy felismerje, ha a vendégei békében akarnak veszekedni.

– Nos, Flora. Ja, kenyér. Köszönöm.

Flora elvett egy szelet kenyeret, és beleharapott. Rá kellett jönnie, hogy ő is nagyon éhes. Már reggeli óta szinte semmit nem evett, legfeljebb pár falatot.

– Ahogy már kérdeztem egyszer: miért szöktél el? Haza kell jönnöd!

– Nem szöktem el! Csak eljöttem hétvégére, és aztán úgy döntöttem, itt maradok egypár napig. Ez nem ugyanaz. – Nem akarta elmondani Charlesnak, miért jött el; az túl megalázó, túlságosan fájdalmas lett volna.

– Igen, lehet, hogy Geoffrey-nek ezt mondtad, de engem nem csapsz be. Ha csak hétvégére jöttél volna, minek vállaltál munkát? És azt is mondtad, lakást keresel. Flora az órájára nézett.

– Jó, hogy eszembe juttatod. Kilencre ott kell lennem. Ez volt az egyetlen lehetséges időpont. Nem szabad elszalasztanom. – Florát a büszkesége arra késztette, hogy fenntartsa ezt a látszatot. Valahogy így jobban nyeregben érezte magát.

– Nem fogsz te semmilyen lakást megnézni! Mi van veled? Eljössz Bishopsbridge-be, mindent felforgatsz…

– Nem is forgattam fel mindent! Inkább… fellendülést, nagyobb nyilvánosságot és egy csomó jó dolgot hoztam. És rengeteg pénzt csináltunk Geoffrey könyveiből is.

– Tudom, ott voltam. Ha kicsit még tapasztaltabb leszel, újra kapsz majd lehetőséget.

Flora felpattant, mielőtt még Charles befejezhette volna a mondatot. Charles elkapta a csuklóját.

– Csak vicceltem. Igazi sztár voltál. És azóta is mindenki egyfolytában csak erről beszél. Flora gyanakodva nézett Charlesra.

– Mondd meg nekem őszintén, készakarva maradtál távol, hogy én csinálhassam meg az árverést?

Charles bohóckodva felhúzta a szemöldökét.

– Ha elárulom, megígéred, hogy nem törsz össze semmit?

– Nem. Nem ígérem meg – vicsorogta Flora. – És különben is, már elárultad magad azzal, hogy megkérdezted.

– Gondolj csak bele, milyen csalódott lettél volna Geoffrey-vel együtt, ha az után a sok kiokítás és tréning után végül mégsem mehetsz fel a pulpitusra. Olyan lett volna, mint amikor a nagy sztár az utolsó pillanatban mégis felbukkan, holott a beugró színésznek már megígérték, hogy ő játszhatja el a szerepet.

Flora elengedte magát, és kezdett megnyugodni.

– Igen, azt hiszem, olyan lett volna. Láttad az egészet?

– Igen, és őszintén el voltam ájulva. Geoffrey nagyon jól kitanított téged.

– Szóval én nem is kapok jó pontot!

– Ó, nagyon is tisztában vagy azzal, hogy őstehetség vagy. És az emberek imádnak.

Flora érezte, hogy egy csintalan kis mosolyféle kezd bujkálni a szája sarkában, de azért visszafogta magát, és közben örült, hogy mégsem kell sértődötten elrohannia bele az éjszakába anélkül, hogy megehetné a várva várt sült krumpliját.

– Nem vagyok őstehetség. Geoffrey órákat töltött a tanítgatásommal.

– Hát, mondhatom, megérte. Nem is mertem álmodni arról, hogy ehhez hasonló eredménye
lesz. – Charles most a homlokát ráncolta. – Geoffrey szerint az emberek csak azért licitáltak tovább, hogy magukra vonják a figyelmedet.

– Ez nem is igaz. Az emberek nem hülyék. A honlap miatt volt az egész. Hallották, hogy könyvek lesznek elárverezve, és eljöttek vásárolni. Ennyi az egész.

– Nem vagyok féltékeny a vevőkre.

– Akkor jó.

– De miért mentél el?

Flora mély levegőt vett, aztán a szalvétájával kezdett babrálni, és evett egy kis kenyeret. Csodálatos volt, hogy Charles utána jött meg minden, de igazából ettől még semmi nem változott. Ugyanúgy elveszíti a fél céget, ha őt választja Annabelle helyett – feltéve, hogy egyáltalán ezt akarja. Itt most nem igazán viselkedett úgy, mint egy bánatos szerelmes; sőt, inkább visszatért a parancsolgatós, unokatesós harcmodorhoz. Szóval valójában semmi nem változott, és Flora úgy érezte, nem lehet teljesen őszinte vele. Ezért úgy döntött, óvatosan fogja adagolni az igazságot.

A terítőn lévő kis foltra szegezte a tekintetét.

– Annabelle látta, amikor megcsókoltuk egymást. És félreértelmezte a dolgot, mert… – Flora magára erőltetett egy nemtörődöm nevetést – azt hitte, van köztünk valami. – Charles arckifejezése megváltozott, de Flora képtelen volt belőle kiolvasni, mit gondol. Közömbösen folytatta. – Szóval elmondta

nekem, hogy ha te meg ő nem házasodtok össze, akkor elveszíted az üzletrészedet.

Charles a fejét csóválta.

– De ettől minek kellett eljönnöd?

– Hogy érted? Nem kérhettelek meg, hogy… – Flora leállította magát. Nem mondhatta azt, hogy nem akarta arra kérni Charlest, válasszon, hiszen ez azt feltételezte volna, hogy Charles akarja őt, és ebben egyáltalán nem volt biztos. – Nem kérhettelek arra, hogy tedd kockára a Stanza és Stanzát. Ez az életed.

– Én azt gondoltam, hogy a tiéd is, Flora.

– Igen, az is volt… és az is – Jézusom, de nehéz ez! –, de neked hosszabb ideje az.

– Értem.

– És most mit keresel itt tulajdonképpen? – kérdezte Flora. – Te és Annabelle össze fogtok házasodni, ne is próbáld letagadni. Az anyám már meg is kapta a meghívót.

– Ó, istenem, sajnálom. Azt hiszem, Annabelle anyja még az előtt küldte el őket, hogy tudta volna, felbontottuk…

– Felbontottátok? – Flora nem akart hinni a fülének. – Úgy érted, Annabelle és te felbontottátok az eljegyzést?

– Igen, Flora. Vasárnap felhívtalak, de nem vetted fel. Megkérdeztem Annabelle-t, tudja-e, hol lehetsz, mire azt mondta, elküldött összecsomagolni.

Florának zúgott a feje.

– De ha nem veszed el feleségül, hogy fizeted vissza az apjának a kölcsönt?

– Erről még fogalmam sincs. Azt hiszem, ki fogok találni valamit.

– Charles, ez annyira nem jellemző rád!

– Tudom. Azt hiszem, meguntam már, amilyen vagyok. Sokkal inkább szeretnék olyan lenni, mint te. Az irodában lévő lakásban lakom. És oda fogom vinni a kiscicámat, amint visszaértünk.

– Ez most királyi többes? – kérdezte Flora óvatosan, mert nem akart semmit félreértelmezni.

– Nem! Mindkettőnkre vonatkozik. Rengeteget tanultál, és tényleg nagyon hasznossá tetted magad.

– Azt mondtad, mindent felforgattam.

– Az ugyanaz.

Flora hátrahőkölt. Túl sok mindent kellett egyszerre megemésztenie.

– De még mindig nem árultad el, miért jöttél utánam. És főleg hogyan.

– Ez utóbbi hétpecsétes titok.

Mivel Florának erős volt a gyanúja, hogy az anyja benne van a dologban, inkább nem bolygatta a dolgot.

– És mi a helyzet a kérdés első részével?

– Szükségünk van rád, Flora! És nem várhatod el Geoffrey-től, hogy a végtelenségig vigyázzon a cicáidra.

– Csak egy felnőtt macska van, Imelda, két kiscica meg amúgy is az övék. – Flora összevonta a szemöldökét. – Ott akarsz maradni abban a lakásban? Mert ha eladnánk, abból ki tudnánk vásárolni Bobot és George-ot. Talán ahhoz is elég lenne, hogy Annabelle apját kifizesd. Ha meg nem, ott van az én részem. Arra fel lehet venni kölcsönt. A vezetékbehúzás azért olyan sokba nem kerülhetett.

– És te hajlandó volnál erre?

– Aha. – Flora rádöbbent, milyen sokat elárult az érzéseiből.

– Értem vagy a cégért?

Flora nagyot nyelt.

– A cégért, természetesen. – Ez persze nem volt igaz, de túl sérülékeny volt ahhoz, hogy bevallja Charlesnak az igazságot.

– Szóval a szíveden viseled a Stanza és Stanza sorsát?

– Hát persze hogy a szívemen viselem! – válaszolta Flora, aztán egy másodperc múlva rájött,
hogy Charles ezzel ugyanúgy húzta csőbe, mint annak idején ő Charlest.

– Akkor miért szöktél el?

– Már mondtam. Azt hittem, elveszíted a céget, ha maradok. És te miért jöttél utánam?

– Tényleg meg kell ezt tőlem kérdezned?

Flora nagy garral készült igent mondani, amikor megérkezett az étel. Hálás volt érte. Így legalább nyert egy kis időt a gondolkozásra. Milyen indokot tud vajon kitalálni a szökésére, amelyben nincsenek benne a Charles iránti érzelmei? És persze az Annabelle iránti se. Levágott magának egy jókora darab steaket, hogy lehetőleg egy jó darabig ne is tudjon nehéz kérdésekre válaszolni.

– Elég nehéz volt kinyomozni, hol vagy – mondta Charles, aki, mivel kisebb falatot vett a szájába, hamarabb tudott megszólalni.
Flora rágás közben bólintott.

– Végül Henryt kellett megkeresnem.

Flora összevonta a szemöldökét.

– És ő honnan tudta, hol vagyok?

– Ő vetette fel, hogy lépjünk kapcsolatba Emmával. – Most Charles vonta össze a szemöldökét. – És furcsa módon, bár elvileg jóban vannak, Williamnek nem volt meg Emma száma.

– Tényleg?

– Tényleg. Szerencsére az anyukádnak igen. És Emma elárulta

nekem, hol dolgozol.

Flora megjegyezte magának, hogy attól függően, hogyan alakulnak a dolgok, vagy megöli, vagy megöleli az anyját és Emmát.

– Szóval Emma és William valóban jó barátok? Flora vállat vont.

– Nem biztos.

– De William azért nagyon jó portrékat fest.

– Szóval Annabelle megcsináltatta vele. És milyen lett? – Flora felemelte a poharát.

– Elbűvölő. Teljesen mezítelen rajta.

Flora végigöntötte a vörösbort a tányérján és az asztalon, sőt, még Charlesnak is jutott egy kevés. Odaszaladt a pincér, hátha hátba kell veregetni Florát, de Charles csúnyán nézett rá, mire elment.

– Nem is tudtad? – kérdezte Charles. – Azt hittem, a bizalmába avatott. Flora a fejét rázta, és ivott egy korty vizet.

– Azt soha nem mondta, hogy meztelenül akarja magát lefestetni. Ez nagyon nem jellemző rá!

– Nem is tudom. Mióta végigcsináltad vele a Trinny és Susannah „kurzust", mintha teljesen kicserélték volna.

Florát hirtelen elöntötte a forróság. Ha nem forgatja fel Annabelle ruhatárát, ha nem dobatja ki vele a fodros gallérokat, és nem tiltja meg neki, hogy állig begombolkozzon, ő és Annabelle talán nem lettek volna boldogabbak, de Charles bizonyára igen. Biztos szerette a fodros galléros blúzokat.

– Bocsánat! – suttogta, miközben rátört a bűntudat.

– Nem hiszem, hogy tudatában vagy a hatalmadnak, Flora – mondta erre Charles, és őrjítően kiismerhetetlennek tűnt.

Flora próbált uralkodni magán.

– Ugyan már, ezért csak nem okolhatsz engem! Annabelle erős akaratú nő.

Charles megfejthetetlen viselkedésétől felpaprikázódva, Flora megtámadott egy újabb falat húst. A krumplival nem is foglalkozott, csak a vasra és pár darabka vörös húscafatra volt szüksége ahhoz, hogy érzelmeinek zászlaja zavartalanul loboghasson.

– Szóval nem vállalod a felelősséget Annabelle szokatlan viselkedéséért?

– Nem! – Flora nagyon koncentrált, hogy a hangja kellőképp mély legyen, nehogy túlságosan gyávának tűnjön. – Nem. Az ember nem vállalhat felelősséget azért, amit épeszű felnőtt emberek tesznek. Az neurotikus tünet, ha az ember mindenért csak magát okolja.

– Alig egy perce még saját magadat okoltad, amiért Annabelle-t ez a kikupálódott ízlése ilyen kiszámíthatatlanná tette, most meg nem ismered el a bűnösségedet abban, hogy meztelenül festeti le magát.

Flora eltűnődött azon, hogy vajon csak ennyi történt-e Annabelle és William között. Úgy tűnt, hogy Annabelle, a fenyegetései dacára végül elég hamar lemondott Charlesról. És ebben része lehet Williamnek is. Végső soron egy férfi előtt levenni az összes ruhánkat nagyon intim dolog, még ha ez csak a modellt ülés keretein belül zajlik is. Flora azonban ezt a kósza gondolatot nem említette meg Charlesnak.

– Csak te vagy képes a „bűnösség” szót társalgásban használni, Charles. – Flora megint belekortyolt a borba. Már majdnem kimondta, hogy ez az egyik olyan dolog, amit nagyon szeret benne. Nem azért, mert ez olyan nagyon szerethető,

hanem azért, mert annyira jellemző Charlesra.

– Megeszed a krumplit?

– Nem. Vedd el nyugodtan. – Flora nézte, amint Charles telerakja a tányérját sült krumplival. – De most komolyan, hogy tudsz ennyit enni…

– Mi? – Charles flegmán evett tovább.

– Ilyenkor – nyögte ki Flora, és készakarva nem részletezte. Charles letette a kést és a villát, majd az órájára pillantott.

– Fél kilenckor?

Flora összeszorította az ajkát, nehogy mosolyognia kelljen.

– Azt mondtam, ilyenkor, nem ebben a percben. – Aztán eszébe jutott a kitalált lakásnézés. Azt gondolta, ideje, hogy újabb utalást tegyen rá. – És fél kilenc van, úgyhogy muszáj elmennem. Oda kell érnem Islingtonba, és fogalmam sincs, mennyi ideig tart.

– Túl sokáig. És miért mennél Islingtonba?

– Mondtam már, hogy megnézzek egy lakást.

– Én meg mondtam, azért jöttem, hogy hazavigyelek.

– De nem mehetek. Egy, a Land Rover ott áll Emma háza előtt a fizetett parkolóhelyen.

– Jut eszembe, jelentenem kell a rendőrségen, hogy elloptad.

– Félig úgyis az enyém. És Imeldától eltekintve, aki egészen biztosan örül, hogy Edie szardíniával eteti, mondj egy okot, amiért vissza kellene mennem a Stanza és Stanzához. – Flora nagy levegőt vett, aztán folytatta, hátha Charles nem azt válaszolja neki, amit hallani akar. – Az üzlet most már szárnyra kapott, kivásárolhatjátok Bobot és George-ot, megszerezhetitek a vevőkörüket, és a honlap is kitűnően működik. Most már tényleg nyereségesek lehettek.

– Említette neked Geoffrey, hogy be akar szállni az üzletbe?

– Nem. Tényleg? Ez fantasztikus! – Ezek szerint ez volt Geoffrey titkos terve a könyvekből szerzett pénzzel. – Annyi mindent tud az az ember, és a plusz készpénz is biztos jól fog jönni.

– Neked igen, de nem a cégnek.

– Tessék?

– Te kapod a készpénzt, nem a cég, mert a te részedet fogja megvenni, nem igaz?

Flora a fejét rázta.

– Nem feltétlenül. A tiédből is vehet. De ha tőlem akar venni egy részt, nekem jó. Sőt, ha ki akar vásárolni teljesen, az még jobb.

Charles összevonta a szemöldökét, és most először tűnt igazán zaklatottnak.

– De Flora, én azt hittem, te szereted a régiségüzletet.

– Szeretem is – vallotta be Flora halkan. – De a cégnek nem muszáj Stanza és Stanzának lennie, nem igaz?

– Semelyik másik cégéren nem szerepel a neved, Flora. Ez nem jelent a számodra semmit?

– De igen, csak… – Flora torkát elszorították a könnyek. Nagyon fáradtnak érezte magát, és nagyon csüggedtnek is. Charles azért vette a fáradságot és utazott fel Londonba, hogy

megkérje Florát, menjen haza, de most nagyon úgy tűnt, hogy ennek csak üzleti okai vannak.

– Csak mi?

– Talán jobb lesz, ha valahol máshol, egy másik aukciósháznál leszek árverésvezető.

– Miért?

– Mert… – Mit is mondhatna, aminek bármi értelme volna?

– Nincsen rá semmi okod, vagy van?

Flora enyhén megvonta a vállát, aztán valahová a távolba révedt, és éppen a különleges ajánlatokkal teleírt táblán akadt meg a szeme. Dehogyis nincs oka, még mennyire hogy van, de ezt nem árulhatja el Charlesnak.

– Kérsz desszertet?

– Nem, köszönöm. – Flora Charlesra nézett. – De attól még te kérhetsz. Mit szólnál a profiterolhoz?

– Van valami, amit sokkal jobban szeretnék, mint a csokikrémmel leöntött piskótát.

– És mégis mit? – Flora újból átfutotta a fekete táblát. – Citromtortát? Francia borított almatortát?

– Nem, te kis bolond! Téged! Na, gyere!

Charles egy nagy köteg tízfontost dobott az asztalra, aztán felpattant.

Flora, azért, hogy elkerülje a kínos helyzetet, amit Charles számlával kapcsolatos fölényes viselkedése okozni fog, megengedte neki, hogy a karjánál fogva kivezesse az étteremből a járdára, ami addigra tele lett járókelőkkel.

– És most hová? – kérdezte Flora, és közben megpróbálta emlékeztetni magát, hogy ő egy huszonegyedik századi nő, akit nem lehet csak úgy akaratán kívül ráncigálni.

– Egy hotelba, azt hiszem. Taxi!

Rögtön megállt nekik egy taxi, és Flora beszállt. Charles lerogyott a mellette lévő ülésre.

– Hová lesz a fuvar? – kérdezte a taxisofőr a válla fölött.

– Egy diszkrét hotelba – mondta Charles. – Tud valamit ajánlani?

Flora a kezébe temette az arcát, és próbálta túlélni ezt a megaláztatást.

– De mit fog gondolni?

Charles lenézett rá, és kuncogni kezdett.

– Drága, valójában baromira nem érdekel. Flora, arcát a tenyerébe rejtve, elnevette magát.

26. fejezet

Flora még mindig a tenyere mögé bújva ült, amikor pár perccel később a taxi megállt. Ez egyáltalán nem volt meglepő, tekintve, hogy London központjában voltak, ami tömve volt hotelokkal.

– Ez megfelelő lesz maguknak. Kicsi és diszkrét, pont, amire szükségük van, uram – mondta a taxisofőr.

Flora kikecmergett a taxiból, és fülig pirulva állt Charles mellett, míg az fizetett. Aztán biztos távolból követte őt fel a lépcsőkön a hotelba. Vajon mit fog mondani a pultnál, hogy ne legyen az egész helyzet ilyen vérciki? Megállt a folyosón, és a modern képeket tanulmányozta, amelyek ideges állapotát tekintve közömbösen vették körül. Nem mintha nem akart volna azonnal felszaladni egy szobába Charlesszal, de az odáig vezető út valahogy feszengéssel töltötte el, és ez még enyhe kifejezés.

– Gyere, írd alá ezt itt – mondta Charles. A szavai parancsoltak, de a hangja lágy volt. Flora engedelmesen felsóhajtott, és alig mert a helyes, fiatal nőre nézni a pult mögött.

– Amint látja, nincs semmi csomagunk, úgyhogy küldene fel fogkefét, fogkrémet és… neked szükséged van valamire, drágám?

A „drágám” miatt rögtön házaspárnak tűntek, de mivel ez volt

az első alkalom, hogy Charles így szólította, Flora még jobban elpirult.

– Egy kis testápoló jólesne – motyogta, és még mindig nem mert felnézni.

Szörnyű gondolat tört rá. Mi a helyzet a teherbe eséssel? De ha most azonnal emlékezteti erre Charlest, még képes, és a fogkefével és fogkrémmel együtt néhány gumit is felküldet ezzel a helyes nővel, és akkor ő konkrétan bele fog halni a szégyenbe. Igaz, hogy ez lesz az első ilyen eset, de Flora biztos volt benne, hogy megtörténhet.

Ez nem olyan hotel volt, ahol az embernek megmondják, melyik szinten van a szobája, és elvárják tőle, hogy ő maga keresse meg. Habár semmi csomagjuk nem volt, egy fiatalember – nagyon jól nézett ki, és ettől még zavarba ejtőbb volt – végigvezette őket néhány szőnyeggel borított folyosón, aztán egy kis lépcsőn lefelé, a szobájukig.

Amikor már bent voltak, a fiú, miután megmutatta nekik a fürdőszobát, a ruhásszekrényt, a minibárt, és azt, hogyan kell bekapcsolni a tévét, magukra hagyta őket.

Flora egyenesen a fürdőszobába ment, és megvizsgálta a sampont, a tusfürdőt, és látta, hogy a márka – Molton Brown – megnyugtató. Mikor visszament a szobába, Charles éppen a minibárt vizsgálgatta.

Ez egyáltalán nem hasonlított egy bárpultra, inkább egy szekrényke volt, hűtővel a belsejében. A hűtőben volt vodka, gin, pezsgő, fehérbor és a szokásos gumicukorka, ezen kívül pedig néhány koktélhoz való ital. A hűtő mellett pedig whisky, vörösbor, egy eldobható fényképezőgép, rágcsálnivalók és egy kis zacskó, amelyre ez volt írva: Komfort csomag .

Flora kivette a csomagot, és felnyitotta.

– Nézd! Csupa hasznos dolog! Ragtapasz, fájdalomcsillapító, varrókészlet és… – Egy háromdarabos óvszercsomag esett ki az ágyra.

– Csak három? – mondta Charles kis idő múlva. – Ez csalódás. De úgy gondolom, küldenek majd fel többet is, ha kérjük.

Flora, amióta eljöttek az étteremből most először nézett abba az irányba, ahol Charles fejét sejtette.

– Nem is hiszem el, hogy ez történik velünk, mikor még nem is csókolóztunk rendesen. Charles rámosolygott Florára, aztán kitárta a karját.

– Akkor csókolózzunk… rendesen.

Charles a karjával körülfonta Florát, és a száját olyan erővel tapasztotta az övére, mintha mágnes vonzaná. Charlesnak mentolos íze volt, és Flora ekkor jött rá, hogy útközben biztos evett egy cukorkát. Bárcsak ő is evett volna, gondolta – volt is a táskájában, de nem gondolt rá. Aztán abbahagyta az aggodalmaskodást, később még a gondolkodást is, és egyszerűen átadta magát az érzésnek.

Eleinte még ügyetlenkedtek kicsit – túl nagy volt a szenvedély, és kevés a technika, de pár másodperc múlva Charles ajkai átvették az irányítást, és Flora érezte, hogy a teste egybeolvad Charleséval. A térde megrogyott, és mindketten rázuhantak az ágyra. Először csak ültek rajta, de aztán lassan rádőltek a Komfort csomag szétszóródott darabjaira. Ekkor Charles már teljesen átadta magát annak, amit csinált, és Flora is kezdett tűzbe jönni.

Charles éppen azzal a kis kapoccsal küzdött, amely Emma kosztümkabátkáját tartotta össze Flora mellei felett, amikor

kopogtak az ajtón, de olyan diszkréten, hogy Flora biztos volt benne, hogy aki kopog, nagyon jól tudja, mi folyik odabent.

Charles felkelt, hogy kinyissa az ajtót, Flora pedig beszökött a fürdőszobába, nehogy kipirult arca, összekuszálódott haja és rendezetlen kinézete elárulja őt annak, aki bejön a szobába a fogkefékkel. Hol tanult Charles így csókolózni? Biztos nem Annabelle-től. Flora erőszakkal kiverte a fejéből Annabelle-t, aztán, mialatt megvárta, hogy Charles elintézze, amit kell, kikapcsolta a kapcsot. Úgy tűnt neki, hogy túl sok idő telik el ahhoz képest, hogy csak két fogkeféről és egy kis testápolóról van szó.

Mikor kilépett a fürdőből, Charles pezsgőt bontott éppen.

– Ez nem a minibárból való. Nem férne el benne – mondta Flora.

– Ez csak úgy jár. A friss házasoknak. Flora tágra nyitotta a szemét.

– De mi nem vagyunk nászúton! És nem hinném, hogy úgy nézünk ki, mintha azon lennénk! Charles vállat vont.

– Lehet, hogy a nászutat sokkal átvittebb értelemben gondolják.

Flora az ajkába harapott, és elpirult.

– Le kell zuhanyoznom előtte… mielőtt még túlságosan elragad a hév – mondta Charles. – Egész nap úton voltam, és biztos büdös vagyok.

Flora nem gondolta, hogy Charles büdös volna. Volt valami kellemes, fémesen férfias illata persze, de összességében tetszett neki, amit érzett. De most, hogy Charles szóba hozta, Flora a tudatára ébredt annak, hogy sok idő telt el az óta is, hogy ő utoljára zuhanyozott.

– Én meg vennék egy fürdőt. Biztos én is büdös vagyok.

– Én megyek először, aztán beviszek neked egy pohár pezsgőt, mialatt a kádban ülsz. Legalább amikor Charles először látja

meztelenül, el fogják takarni a habok. Ráadásul Morton Brown-habok. Flora ezt meglepően erotikusnak találta. De aztán rájött, hogy bármi, ami Charlesszal kapcsolatos, meglepően erotikus. Felkapta a kis tégely testápolót, amelyet a pezsgővel együtt hoztak be. Isteni illata volt. Ez nagyon drága hotel volt. A taxisofőr biztosan azt gondolta Charlesról, hogy dúsgazdag, és Flora is így gondolta. Jó szabású öltöny, széles vállak, fényesre suvickolt cipő. Tisztára, mint egy alfahím. Flora felkuncogott.

Az alfahím egy szál törülközővel a derekán visszamasírozott a szobába. Flora még soha nem látta Charles meztelen hátát, sőt, semmit nem látott belőle fedetlenül. Charles izomzata meglepően kidolgozott volt ahhoz képest, hogy Flora tudomása szerint nem járt edzőterembe. Elkapta róla a tekintetét. Charles puszta látásától elakadt a lélegzete. Gyors, provokatív pillantást vetett rá, miközben elhaladt a háta mögött a fürdőbe.

A hotelokban nagyon hamar megtelnek a kádak, és csak pár perc telt el, Flora máris bent ült a vízben, a habok védőrétege alatt. Általában nem foglalkozott a testével, és még soha nem számított neki annyira, hogy miként néz ki, mint most. Nagyon hosszú ideje vágyott már arra, hogy Charlesszal legyen, és nem gondolta, hogy ez egyszer meg is történik. És most, hogy eljött a pillanat, azt akarta, hogy olyan jó legyen, amennyire csak lehetséges. Rádöbbent, hogy az óta nem vett forró fürdőt, hogy eljött a hétvégi házból, és a testét körülölelő víz egyszerre izgatóan és nyugtatóan hatott rá. Behunyta a szemét, és arra gondolt, ami előtte állt.

Hallotta, hogy Charles belép a fürdőbe, kinyitotta a szemét és látta, hogy Charles leül a fürdőkád szélére, és átadja neki a poharat. Tudta, hogy amikor kinyújtja a karját a pohárért, elővillan majd fedetlen melle, amelyet részben takar csak el a

fürdőhab. Látta, hogy Charles tekintete odatéved, és az ajkába harapott. Kezdeti félénksége és szégyenlőssége villámgyorsan alakult át vággyá. Biztos a forró fürdő és a hideg pezsgő együttes hatása okozta.

– Gyönyörű vagy, Flora, tudod?

– Nem vagyok gyönyörű. Elég csinos vagyok, ha kiöltözöm, de nem vagyok gyönyörű.

– Nekem gyönyörű vagy, és az voltál már szinte az első pillanattól fogva, hogy megláttalak. Flora belekortyolt a pezsgőbe, és azon gondolkozott, vajon milyen ruha volt rajta akkor. Nem valami sok, az biztos, és a cipője sem voltak éppen üzletasszonyos.

– Azt hittem, túl merev vagy ehhez.

– Az voltam. És bizonyos szempontból még mindig az vagyok, de azért már jobb a helyzet, remélem.

– Teljesen rendben vagy – mondta Flora a pohárnak. – Nagyon kedvellek.

– Én viszont ennél sokkal többet érzek, Flora. Én szeretlek. Méghozzá nagyon.

– Akkor jó. – Flora most a pohár széle fölött egyenesen Charlesra nézett.

– Kijössz végre abból a vízből? Vagy bemenjek és kihozzalak én?

– Addig nem szoktam kiszállni, amíg szilvaszínű nem leszek. Vörös szilva.

– Azt én nem bírom kivárni. – Charles elvette Florától a poharat, és letette.

– Akkor adj egy törülközőt.

– Nem, majd megosztozunk az enyémen. – Azzal Charles felhúzta Florát a kádból, egyenesen a karjába. Egy pillanatig Flora csak állt Charles előtt, mellbimbói a férfi mellizmai alá

értek, de a bőrük még nem ért egymáshoz. Charles figyelmesen nézte Florát, aztán anélkül, hogy bármely más testrészéhez hozzáért volna, egy ujjal végigsimított a gerincoszlopán. Florának ettől elakadt a lélegzete, mire Charles közelebb húzta magához, és a kezei most már szabadon szántottak végig egész testén. Aztán Flora derekára téve mindkét kezét, egész közel húzta magához. Hosszan, szinte szédítően hosszan csókolóztak, aztán Charles kicsit elhúzódott, és Flora hallotta, hogy nagyot nyel.

– Gyere!

Még mindig összeölelkezve, kilépkedtek a fürdőből az ágyhoz, amelyre újabb csókolózás közepette lerogytak, és csak akkor mozdultak meg, amikor Flora érezte, hogy egy csomag biztosítótűn fekszik.

Charles lerántotta az ágytakarót, és a Komfort csomag szanaszét repült. Charles valahol útközben elhagyta a törülközőjét, és miközben felnyalábolta és az ágyra lökte Florát, Flora feltartóztathatatlanul kacagni kezdett, egészen addig, míg Charles be nem tapasztotta a száját a szájával.

– Nem kérhetsz több óvszert – mondta Flora. – Nem engedem.

– Akkor mit javasolsz, mit csináljunk?

Flora kicsit gondolkozott, aztán a rádió kijelzőjére nézett. – Éjfél lesz öt perc múlva. Talán van még nyitva valami. Kérdezd meg a pultnál.

– Akkor nyugodtan megspórolhatom magamnak azt a fáradságot, hogy kimegyek. Úgyis tudni fogják, mi kell. Azonkívül megint éhes lettem.

– Akkor rendelj szendvicset, vagy ilyesmi.

Florát fura módon egyáltalán nem lepte meg, hogy mikor kicsit később kijött a fürdőből, a szendvicstorták, a chips és két hatalmas adag, csokikrémmel és tejszínhabbal borított profiterol mellett két csomag óvszert is talált az asztalon.

– Charles, csak nem kértél? A szobapincértől? Hogy merted? És én még azt hittem, tiszteletre méltó férfi vagy!

– Az is voltam, míg nem találkoztam veled, és rá nem jöttem, hogy a tiszteletreméltóság nem túl szórakoztató. Egyél egy kis chipset. Rám jött, hogy mindent meg akarok kóstolni, amit az étteremben nem. És egy csomó izgi dolgot lehet csinálni a profiterollal.

Flora csodálattal nézett a szerelmére. Nem is olyan merev, végső soron.

Eddig nem érezte, mennyire éhes, úgyhogy gyorsan felkapott egy szendvicstortát, és azon tűnődött, vajon hogyan fogja a szájába tenni. Aztán kihúzta belőle a pálcikát, ami összetartotta, és valahogy sikerült beleharapnia. Pár falat után eszébe villant valami.

– Fel kell hívnom Emmát! – mondta, és megrémült, hogy ez eddig nem jutott eszébe. – Aggódni fog, ha nem megyek haza.

– Egész biztosan nem. Hisz felnőtt nő vagy.

– Az oké, hogy későn érek haza, de ha egyáltalán nem megyek és nem szólok róla neki, az nincs rendben. Hol van a telefonom?

– Használd a hotel telefonját.

Flora a fejét rázta.

– Nem tudom a számát fejből. Ideadnád a táskámat?

Flora nézte, amint Charles odanyúl a táskájáért és figyelte, hogy mozognak a hátizmai. Ha valami igazán meleg égtájra

költöznének, gondolta, nem is kéne soha többet felöltözniük. Bár az, hogy ez a férfiszépség az idő legnagyobb részében el van takarva, valahogy még izgalmasabbnak tűnt.

Kivette a telefont a táskájából, és visszafeküdt az ágyra, mielőtt elkezdte volna nyomogatni a megfelelő gombokat. Kicsit magára húzta a lepedőt, hogy legalább részben takarva legyen. Az ugyanis még igézőbb, ha Charles nem láthatja őt teljesen mezítelenül. Végül is, ha már Charles

hajlandó volt venni a fáradságot, és a kínos helyzetet is vállalta, hogy óvszert rendel, akkor tényleg kár lenne, ha végül mégse használnának belőle egyet sem.

Emma már aggódott.

– Csak nem találkoztál valakivel a galériában, akivel elmentél inni valamit? – Emma optimizmusa szinte fájt.

– Nem. Egy hotelban vagyok.

– Drágám, de miért? Jelentkezz ki azonnal, és gyere haza.

– De nincs rajtam ruha.

– Micsoda? Akkor öltözz fel azonnal! Most fürödtél? Vigyázz, mert kifizettetik veled, ha rendetlenséget csinálsz.

– Már csináltam. – Flora megnézte a káoszt maga körül. Ruhák, ágytakaró, és most már kajás tányérok is hevertek a szobában szanaszét. A biztosítótűs doboz kinyílt, és a biztosítótűk szétszóródtak a szőnyegen. – És nincs szándékomban felöltözni. – Flora úgy nézett Charlesra, hogy a férfi odajött és leült az ágy szélére. A kezébe vette Flora egyik mellét, és gyakorlott ujjakkal simogatni kezdte a mellbimbóját. – Ne csináld! Emma? Ne haragudj. Most már rájöhettél, hogy nem vagyok egyedül. – Flora kacarászni kezdett, pedig igyekezett megállni.

Hallható csend lett a vonal túlsó végén.

– De drága! Tudom, hogy nagyon bánatos vagy, de gondolod, hogy egy egyéjszakás kalandtól jobban fogod érezni magad? Hogy nézel így reggel a tükörbe?

Flora úgy érezte, most már itt az ideje megszabadítani a barátnőjét a gyötrődéstől.

– Semmi baj, Emma. Charlesszal vagyok. – Aztán eltartotta a fülétől a kagylót, míg Emma befejezi a sikoltozást.

– Ó, istenem! Ez olyan romantikus!

– Igen, az. De most nem tudok róla beszélni, ugye megérted…

– Minden apró részletet hallani akarok, amint el tudod mesélni. Jaj, ez olyan édes dolog! De most már hagylak. – És hallani lehetett, hogy Emma még akkor is lelkendezett, amikor letették.

Charles odanyújtott Florának egy csípős, vastagra szeletelt chipset. Flora kinyitotta a száját, és behunyta a szemét. Nagyon finom volt. Charles egészen addig etette a chipsszel, míg ki nem nyitotta a szemét.

– És most kérek desszertet!

Flora most különösen nagy gondot fordított arra, hogy jól nézzen ki. Még előző este kimosta az összes alsóneműjét, és a tökéletes hatás kedvéért a mini sminkes készletét is felhasználta. Nem bajlódott többet a kis kapoccsal, ami diszkrét magasságban összezárta volna a kosztümkabát

kivágását, a haja pedig kissé borzas maradt. Ugyan megmosta (egész véletlenül, mialatt

Charlesszal a zuhany alatt voltak), és a hotel jóvoltából be is tudta balzsamozni, de nem volt nála se hajsütővas, se hajfixáló, és semmi olyasmi, amivel meg szokta szelídíteni a rakoncátlan

fürtöket. De azért úgy érezte, a tisztességes kinézet érdekében tett erőfeszítései nem lebecsülendők.

Charles, aki a tegnapi ingét viselte, és az arcáról elégedettség sugárzott, abszolút híján volt minden feszengésnek.

– Tessék, Mr. Stanza – mondta a lány a recepciónál, mikor átnyújtotta Charlesnak a számlát.– Reméljük, élvezték az itt-tartózkodást.

– Ó, nagyon is – mondta Charles. Aztán aláírta a banki bizonylatot, és kinyitotta a pénztárcáját. – Van borravalós dobozuk?

A lány egy diszkréten a pultba mélyesztett, rézkeretes nyílásra mutatott. Charles beledobott a nyílásba pár bankjegyet.

– A szobapincér-szolgálat egészen kitűnő volt – mondta.

– Nagyszerű! És nagyon kedves magától. – A lány Flora szemébe nézett, és elmosolyodott. – Remélem, élvezni fogják a nászút további részét is, Mrs. Stanza.

Flora kinyitotta a száját, de aztán mégis becsukta, mikor rádöbbent, mi is történt. Mivel ugyanaz volt a vezetéknevük, a hotelban feltételezték, hogy friss házasok. Volt annak előnye, ha bizonyos dolgok a családban maradnak.

Mikor kiértek az utcára, Flora nem türtőztette magát tovább, és kacagni kezdett.

– Tényleg azt hitték, házasok vagyunk, mert ugyanaz a nevünk.

Charles grimaszolt egyet.

– Hát igen.

– Azt hiszem, hozzászoktál már ahhoz, hogy el vagy jegyezve. Jó hosszú ideig voltál ebben az állapotban.

– Igen, és most már teljesen elegem van belőle. Azt hiszem, határozottan jobban szeretnék házas lenni. Mit szólsz hozzá?

– Én is eléggé szeretnék férjhez menni valamikor, ha előtte rengeteg időm van átgondolni, milyen ruhában legyek, de nem vagyok hajlandó a ti időpontotokat igénybe venni a bishopbridge-i apátságban! – tréfálkozott Flora.

– Szóval mégse akarod, hogy Annabelle meztelen portréja lógjon az ágyunk fölött.

– Nem – felelte Flora türelmesen. – Nem szeretném. Bár meg kell mondanom, azért kíváncsi volnék rá.

Charles megcsókolta Flora orra hegyét.

– Majd megkérem Williamet, hogy rólad is csináljon egyet.

Flora felnyüszített, és rávert Charles mellkasára.

A visszafelé útjuk Bishopsbridge-be sokkal tovább tartott, mint amikor idefelé jöttek, mert Charles ellentmondást nem tűrően megtiltotta, hogy ki-ki a saját autójával menjen. Ragaszkodott hozzá, hogy Flora hagyja ott a Land Rovert egy barátjánál, aki Richmondban lakott.

– Ha nélküled megyek haza, gyakorlatilag az egész város meg fog lincselni – magyarázta, mikor betessékelte Florát a saját autójába. – Most, hogy megvagy, nem eresztelek el többé.

Miközben átküzdötték magukat a nagy forgalmon az autópálya irányába, Flora kicsit elmerengett a történteken. Kimondhatatlanul boldog volt, de szeretett volna meggyőződni arról, hogy Charles is az.

– Nagyon elkeseredtél, amikor Annabelle-lel felbontottátok az eljegyzést? Iszonyú régóta voltatok már együtt. Nem tört össze a szíved?

– Mit gondolsz? – És Charles olyan vágyakozva nézett rá, hogy Florának semmi kétsége nem maradt afelől, mit érez most.

– De én a szívedről beszélek, és nem… szóval érted.

– Annabelle és én már csak megszokás voltunk egymásnak, semmi több. Mindketten annyira hozzászoktunk ahhoz, hogy úgyis együtt vagyunk, ami miatt már nem is gondolkoztunk rajta. És aztán mikor végül elgondolkoztunk rajta, azt hiszem, mindketten rádöbbentünk, hogy jócskán megváltoztunk, és tovább is léptünk, mióta eljegyeztük egymást. Valamilyen szinten nagyon kedveltem, és még most is kedvelem Annabelle-t. Te nem ismerted, mikor igazán formában volt…

– De hát én értem el, hogy „formában legyen”! – Flora megsértődött. – Nélkülem még mindig azokat a fodros nyakú, thatcherös blúzokat és nem a megfelelő hosszúságú szoknyákat viselné.

– Akárhogy van is, most már nem áll az utunkban.

– Charles, ugye nem csak a cég kedvéért akarsz feleségül venni?

Charles, mindkettejük életét kockára téve odahajolt Florához, és megcsókolta az orra hegyét.

– Amióta tudom, mennyire szerelmes vagyok beléd, az üzlet iránti minden odaadásom szörnyen szánalmasnak tűnik. Ha azt szeretnéd, hogy adjunk el mindent, egy szempillantás alatt megteszem érted.

– Ó! – rebegte Flora, és megpróbált nem sírva fakadni.

Az aukciósház párkánygerendája körbe volt rakva virágfüzérrel.

Mindenki, az összes kolléga összegyűlt az ajtóban. Geoffrey egy pezsgős tálcát tartott a kezében. Mikor kiszálltak az autóból, Flora megszólalt:

– De honnan tudták, mikor jövünk?

– Az utolsó benzinkúttól felhívtam őket.

– De a benzinkutaknál nem szabad telefonálni!
– Tudom. Lázadó alkat vagyok – mondta Charles szárazon, aztán elnevette magát. Karon fogva lépkedtek fel a lépcsőn.

– Ez olyan, mintha most házasodnánk – motyogta Flora, de aztán Virginia karjában találta magát.
– Isten hozott újból! Úgy hiányoztál!
– Csak egy kis ideig… ó!

Geoffrey beintett, ő volt most a karmester, és aki csak ott volt a kórusból – leginkább szopránok, aztán Geoffrey és Fred a szerelvényboltból, meg pár másik férfi és néhány alt, akiket nyilvánvalóan erre az alkalomra csődítettek össze – mind rázendített a Mikado fináléjára: „És fénylőn virrad esküvőnk napja…”
Flora egyszerre sírt és kacagott.
– Ez olyan szép!

– Tessék – szólalt meg Edie Flora könyökénél. – Ez a kis jószág még jobban felvidít. – És Flora karjára tette Imeldát, aki azonnal dorombolni kezdett, és szőrszálakat hagyott Emma fekete kosztümjén.
– Imelda, milyen jó látni téged!

Amikor Flora újból felnézett, látta, hogy Edie a kiscicákat is magával hozta. Aztán bevezették abba a helyiségbe, ami egykor tárgyaló volt, most azonban partira volt előkészítve. Louisa őrizte eddig a sok finomságot, és úgy vigyorgott, mint egy őrült.

Miután Flora letette Imeldát, mindenkit megölelt, még azokat is, akiket addig soha nem látott, és Geoffrey újabb üveg pezsgőt bontott ki. Mindenki gratulált Charlesnak, aki közben kezébe vette a kiscicáját, a hátát veregette, és egyáltalán, úgy

viselkedett, mint ahogy addig még soha.

– Még igazából nem vagyunk házasok, tudjátok – jelentette be Flora, és elvett egy pohár pezsgőt Geoffrey-től.

– Még szép! Az egész kórus arra készül, hogy énekelhessen az esküvőn. Egyébként felhívná az anyukáját, Flora? Kicsit már aggódik.

Flora elfojtott egy halvány sikolyt, megkereste a telefonját, aztán elbújt a lépcső alatti kis szekrénybe, és felhívta az anyukáját.

– Minden rendbe jött! Olyan boldog vagyok, anya. Charles eljött értem Londonba, aztán elvitt egy hotelba, és… a többit kitalálhatod magad is.

– És eljegyeztétek egymást?

– Hivatalosan még nem, de már volt róla szó.

– Egy pillanatra megrémültem, hogy már össze is házasodtatok.

– Nem, nem. A kórus szeretne énekelni az esküvőnkön.

Amikor Flora már megnyugtatóan sok részlettel ellátta az anyját a történtekről, kijött a szekrényből, és visszament a többiekhez, akik közben összegyűltek egy köszöntésre.

– Florára – kezdte Charles –, aki nem csak a napfényt hozta el az életembe, hanem az üzlettel kapcsolatban is remek ötletei vannak.

Mindenki nevetett.

– A Stanza és Stanzára – vette át a szót Geoffrey –, ami jelentheti Charlest és Florát, de persze az aukciósházat is. Mindegy, a lényeg, hogy gyarapodjanak sokáig.

– Erre iszom – mondta Charles.

– Jaj, ne, Imelda ellopta az egyik szendvicset! – kiáltott fel Flora.

– Nem, én adtam neki – mondta Edie. – Miért ne ünnepelhetne ő

is velünk?

– Jut eszembe, Virginia – mondta Flora kicsit később –, tudjuk, mi lett Annabelle-lel?

– Hát, fél órával később, hogy Charles elindult, Annabelle végigviharzott az irodán, letakarította az asztalát, csapkodta a szekrényajtókat, és nagyon elkeseredettnek tűnt. De aztán pár nap múlva láttam a szerelvényboltban. És annyira megváltozott, hogy alig ismertem rá.

– Még szép, végigcsinálta az átváltoztató kurzusomat! – jegyezte meg Flora.

– De az egész lénye megváltozott! Álmodozó lett, és szétszórt, és egy vesszőből font kosarat tartott a kezében.

– Jézusisten! – mormogta Charles.

– Jaj – szólt közbe Louisa, akit nagyon felvillanyozott, hogy jó kis pletykákat adhat át. – Nekem újabb híreim vannak!

– Mi? – kérdezték kórusban.

– Az anyám találkozott az övével egy partin. Iszonyú dühös volt! Mármint Annabelle anyja. Annabelle a jelek szerint megszökött egy művésszel, és most egy cigánykaravánban él az erdőben.

– William! – kiáltott fel Flora, és döbbentett nézett Charlesra, aki közben elkezdett nevetni.

– Annál jobb neki – mondta. – Ki mondta, hogy Annabelle nem rugalmas?

– Nem én, drágám – felelt Flora és próbálta felvenni a kis fekete cicát, de nem sikerült neki. Charles viszont minden nehézség nélkül felkapta, és odaadta Florának. A kiscica megült kettejük közt Flora mellén, és picit zavartnak tűnt.

– Flora, elfogadod tőlem ezt a fekete cicát, szerelmem örök zálogául?

– Nem! – válaszolta Flora, és próbált nem túl szentimentális lenni. – Hisz neked adtam.

– Akkor fogadd el ezt cserébe. – Charles kutatni kezdett a kabátja belső zsebében, és előkotort egy selyempapírba csomagolt valamit.

A papírba egy pici, fekete, macska formájú gyémántbross volt belecsomagolva. Smaragdzöld szemei voltak, és halványan emlékezetett Imeldára.

Flora a brosst nézte, aztán felnézett Charlesra. Bólintott. Nem bírt megszólalni. Charles megcsókolta az orra hegyét.

– Azt gondolná az ember, hogy legalább normális gyűrűt hozott neki – morogta valaki a háttérben.

– Azt majd együtt kell kiválasztaniuk – mondta Geoffrey, majd egy perccel később újból megszólalt: – Na, ha ez a csókolózás még sokáig eltart, azt hiszem, inkább visszamegyek dolgozni.

Ulpius-ház Könyvkiadó
Budapest, 2013

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Katie Fforde: *Flora's Lot*
Fordította
Kallai Nóra

Copyright © Katie Fforde Ltd 2005 Cover illustration © Sophie Griotto Hungarian translation © Kallai Nóra, 2013 © Ulpius-ház Könyvkiadó, 2013
ISBN 978-963-254-897-5

Felelős kiadó Kepets András
Szerkesztette Sepeghy Boldizsár
Felelős szerkesztő Greskovits Endre

A szerzőtől az Ulpius-ház Könyvkiadónál megjelent:

Hív Amszterdam Száz boldog esküvőm Szerelmes levelek Tökéletes ajánlat Ház kilátással Szerelem kétszer

{1} Két színésznő, akiknek divattanácsadó műsoruk van a tévében.

{2} A nők egyenjogúságáért harcoló mozgalom egyik tüntetésére utal, melyet 1968-ban a Miss America döntőjére időzítettek, és ahol többek között melltartókat is égettek.

{3} *Omar Khajjám* verse (Rubáiját) Abet Ádám fordításában

{4} Charles itt két BBC-sorozatra utal: az elsőben amatőr becsüsök párbajoznak, vajon melyikük tud jobb alkut kötni egy becsüsnapon; a másodikban pedig két vállalkozó szellemű pár alakíthatja át egymás szobáját a saját ízlése szerint.

{5} A Windermere-tó a legnagyobb természetes tó Angliában.

{6} Serpentine a neve a londoni Hyde Parkban lévő tónak.